FRANCISCO ASENSI

autor al romanului
Secretul de la Castel Sant' Angelo

αιμα
SÂNGELE

EXPERIMENTUL OPUS DEI

FRANCISCO ASENSI s-a născut în provincia Valencia şi a urmat studii de ştiinţe umaniste, filosofie şi teologie. Vreme de zece ani a fost preot, iar timp de şase ani a condus un Colegiu Universitar. Este autorul volumelor *La sibila de Delfos (Sibila din Delphi* - 1996), *Sombros sobre el Vaticano (Umbre deasupra Vaticanului* - 1999) şi *El diablo tiene nombre (Diavolul are un nume* - 2001), precum şi *Secretul de la Castel Sant' Ángelo* - 2005.

Francisco Asensi

αιμα

SÂNGELE

Experimentul Opus Dei

Traducere din limba spaniolă şi note
ADRIANA STERIOPOL

virtual-project.eu

editura rao

„Pot da asigurări că, în ziua de azi, eforturile şi interesele mişcării denumite Opus Dei[I], începând cu Prelatul său şi terminând cu ultima persoană care ar putea fi în legătură cu ei, nu sunt apostolatul şi, cu atât mai puţin, apostolatul faţă de sărmani şi nevoiaşi, nici faţă de problemele serioase ale omenirii în general. Obiectivul său este acela de a manevra toate instrumentele puterii politice, religioase şi economice pe care le are la dispoziţie...“

Maria del Carmen Tapia
(Dincolo de prag. O viaţă în Opus)

[I] Opus Dei (Lucrarea lui Dumnezeu), în latină, în original, este o mişcare catolică întemeiată în anul 1928 la Madrid, de către José Maria Escrivá de Balaguer, marchiz de Peralta, cu scopul de a instaura anumite principii ale spiritualităţii catolice în viaţa de zi cu zi şi în cea profesională. Acesta a manifestat o deosebită preocupare pentru crearea de centre de educaţie şi pentru implicarea în viaţa politică. A fost canonizat în anul 2002 de papa Ioan Paul al II-lea cu numele de Sfântul Josemaría.

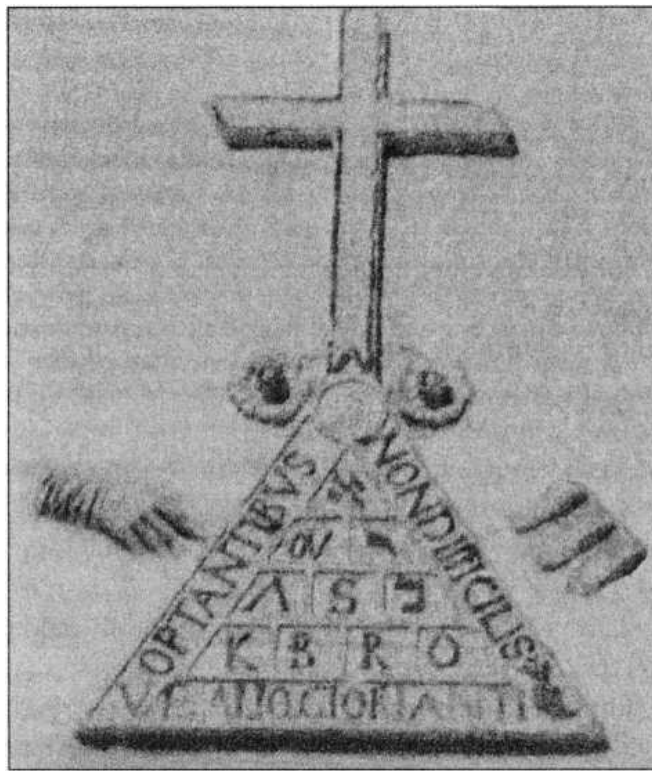
OPTANTIBVS
NONDIFFICILIS
ASE
KBRO

1

În 25 iulie, la ora cinci dimineaţa, capelanul Mănăstirii Regale a Întrupării intrase în capela relicvelor. Sala aceea, cea mai importantă a sfântului lăcaş madrilen şi una dintre primele construite, era, ca să spunem aşa, inima casei, *sancta sanctorum*[I] a mănăstirii: de când Margarita de Austria[II] o întemeiase în 1611, călugăriţele au depozitat întruna în dulapurile din capelă tot mai multe şi mai multe relicve - în jur de 750 -, dar cele mai valoroase din punct de vedere cantitativ şi calitativ datau din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea.

Scena la care fu martor îl făcu să se ia cu mâinile de cap.

– Nici dacă ar fi trecut diavolul pe aici!

Nu ştiu nici el dacă o spusese sau o gândise.

Uşiţele prevăzute cu geamuri ale dulapurilor fuseseră forţate, iar relicvele zăceau pe jos. Chivoturi, ostensorii, mici sipete de diferite mărimi şi materiale: din mahon, bronz şi fildeş; relicvarii, busturi, braţe şi mâini din lemn policrom; mici temple, firide... Metalele nobile, pietrele preţioase şi lucrările fine de orfevrărie din care erau făcute stăteau mărturie

---

[I] În latină, *Sfânta Sfintelor,* partea cea mai sacră a Templului de la Ierusalim, cu sensul figurat de partea cea mai secretă, cea mai importantă a unui anumit lucru.

[II] Regină a Spaniei (1584-1611), soţia regelui Filip al III-lea

pentru marea preţuire pe care aceste călugăriţe claustrate o nutreau pentru oscioarele, părul şi dinţii sfinţilor. Relicvele erau autentice ori false? Călugăriţele nu îşi puseseră niciodată problema, şi nici episcopii care le autentificaseră. Nu avea importanţă. Fiecăreia dintre aceste relicve i se atribuia o anumită minune.

Părintele Ángel Méndez, judecător ecleziastic emerit al Arhiepiscopiei Madridului, îndeplinea şi funcţia de capelan. Dată fiind lipsa celor cu vocaţie religioasă, cardinalul recurgea la orice preot care se mai ţinea pe picioare. Părintele Ángel, în ciuda vârstei sale înaintate, aproape de optzeci de ani, încă se mai ţinea, dar, ca să meargă, avea nevoie de un baston, căruia călugăriţele îi puseseră un manşon de cauciuc care să îi amortizeze lovitura pe dale şi să protejeze cât mai mult liniştea galeriei şi a coridoarelor. Din pricina sperieturii, când dădu peste privelişte neaşteptată, făcu o criză de nervi. Rămase nemişcat preţ de câteva minute, neştiind ce să facă, şi având o ceaţă pe creier. În cele din urmă, reacţionă. Se apropie, cum putu, de ferestruica turnantă. În momentul acela, chiar dacă ar fi avut în mână un telefon mobil, tot nu ar fi fost în stare să formeze vreun număr.

– Soră sacristană! strigă el, dar se auzi doar o voce stinsă.

Fără telefon mobil şi fără glas, nu avea la îndemână alt mijloc de comunicare decât pe cel rudimentar care a existat întotdeauna în mănăstiri din cele mai vechi timpuri ale Evului Mediu. Trase, involuntar, de inel. Frânghia de la inel, ghidată prin scripeţi, făcu să răsune clopoţelul din sala de rugăciune. La ora aceea, călugăriţele erau aşezate pe clasicele bănci de nuc. Pe pereţii sălii de rugăciune atârnau şapte arhangheli, pictaţi de Bartolomé Román, care le însoţeau zi şi noapte în rugăciunile

lor. Deasupra grilajului, prin care urmăreau în fiecare zi slujbele din biserică, un tablou mare cu *Cina cea de Taină* a lui Vicente Carducho[l] le sporea evlavia. Tot ce exista în sala de rugăciune, poate chiar şi ele, aparţinea secolului al XVII-lea. Adăpostite în această atmosferă atemporală, meditând în tăcere sau dormitând, călugăriţele păreau nemişcate. După o vreme, care îi păru capelanului o veşnicie, auzi zgomot de chei, paşi grăbiţi şi vocea unei călugăriţe.

– Ce se întâmplă, părinte Ángel?! Ne-aţi speriat de moarte! îi vorbi ea de cealaltă parte a ferestruicii turnante. Noi, călugăriţele, eram retrase în meditaţia noastră de dimineaţă...

– Retrase? Adormite, ca întotdeauna! o mustră el ca să se răzbune pentru întârziere.

– Şi cu sunetele dumneavoastră puternice de clopoţel aţi rupt tăcerea... Ce sperietură, Doamne, Dumnezeule!

Capelanul, care se sprijinea de perete, îşi vârî capul pe ferestruica turnantă şi vorbi în acel soi de jumătate de butoi gol. Îi lipsea răsuflarea. De cealaltă parte a scândurilor era călugăriţa. Cei doi nu se vedeau, doar se auzeau.

– Când am intrat în capela relicvelor şi am aprins lumina, îi spuse călugăriţei cu un glas stins, de confesional, peste ce credeţi că am dat?

Cu întrebarea sa, capelanul încercă să pregătească spiritul călugăriţei, ca să nu i se pară atât de dur ceea ce avea să-i spună.

– Dacă dumneavoastră nu-mi spuneţi... dădu ea drumul unui mormăit dezagreabil.

– Toate dulapurile sparte şi relicvele pe jos! ridică el vocea, slabă şi speriată, pe care ferestruica

[l] Numele sub care este cunoscut în Spania pictorul de origine italiană Vincenzo Carducci (1576-1638). Până la sosirea la Madrid, în anul 1622, a lui Velázquez, a fost personalitatea dominantă în şcoala de pictură madrilenă.

turnantă o amplifică şi mai mult.

– Toate relicvariile! Şi cel al Sfântului Pantelimon? se interesă ea, cât pe ce să leşine. Poimâine este sărbătoarea lui!

– Asta, asta este relicva care a dispărut! îi răspunse, tulburat, de parcă el ar fi fost de vină, şi îi explică telegrafic: Eu veneam să iau relicvariul sfântului ca să-l aşez în locul unde urma să fie expus şi dau peste dezastrul de care vă spun... Relicvariul este pe altar, dar capsula de cristal cu sângele său nu o văd pe nicăieri...

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este cumplit! şopti ea, de teamă că hoţii ar mai putea fi încă între zidurile mănăstirii. Ce vom face?

– Daţi fuga şi anunţaţi-o pe maica stareţă... Şi poliţia! adăugă capelanul, ajuns la capătul puterilor şi lăsându-se să cadă pe un scaun.

2

Telefonul sună la şase dimineaţa, sau poate ceva mai devreme ori mai târziu, şi ţârâitul lui zgomotos întrerupse la mijloc visul în care inspectorul Mazeres era adâncit trup şi suflet. De când, în urmă cu doar câteva luni, o cunoscuse pe Paloma, arătoasa bibliotecară de la muzeul Prado, mult mai tânără decât el, acel vis îl bântuia des şi, cât timp dura (lui i se părea întotdeauna scurt), cei doi se mângâiau, se mozoleau prin toate deschizăturile trupurilor, căutând cu neastâmpăr să îşi potolească apetitul sexual, deşi singurul lucru pe care îl obţineau era să se înfierbânte şi mai tare. Niciodată nu ar fi putut bănui că i-ar veni pe limbă cuvinte atât de obscene şi că ar simţi nevoia de neînlăturat de a i le picura în ureche, iar ea le asculta ca şi cum ar fi fost vorbe de curtoazie şi părea să ceară mai mult şi mai mult... Nici nu îşi imaginase că păcatul desfrâului, despre care preoţii din Opus întrebau cu atâta minuţiozitate (cum, unde, când, singur sau cu cine şi de câte ori...) şi ameninţau cu flăcările Infernului (loc real cu foc de nestins, nu metaforic, insistau ei, unde desfrânaţii ardeau pe vecie), ar fi atins forme atât de capricioase precum cele plăsmuite de Bosch[I] şi care i-ar fi putut produce o plăcere atât de intensă, încât să îl facă să

[I] Jeroen van Aken, cunoscut ca Hieronymus Bosch (1450-1516), pictor olandez, creatorul unor alegorii pe teme religioase.

moară de dorinţă şi să îl scoată din minţi, şi să îl aducă prin atingerea degetelor într-al nouălea cer. În visul acela se spulberau blestemul cenzurilor morale, tabuurile adolescenţei, reprimările din tinereţe, iar eul, văzându-se eliberat, sălta ca un mânz fără frâu. Inspectorul era în viaţa reală o persoană manierată, nesigur pe el în faţa femeilor, dispus poate să-şi ascundă interesul pentru ele sau, cum credeau colegii lui din comisariat, un celibatar convins. Nici el nu se recunoştea când se vedea atât de înfocat şi de pornit când dormea şi începuse să se întrebe dacă toate astea erau normale. Visele cu Paloma nu erau precum cele din tinereţe, care îl trezeau în toiul nopţii cu tresăriri de spaimă, cu o pată rece şi lipicioasă pe pântec şi tulburat de îndoiala usturătoare dacă ejacularea (poluţie nocturnă, se declara în confesiune) constituia sau nu un păcat mortal, sau mai curând mâhnit de faptul că nu se desfătase cu ea după gustul său. De când o cunoscuse pe femeia aceea, viaţa lui se schimbase. Se simţea liber şi cu o poftă nebună să se bucure de sex. „Libeeer!“ striga el uneori când era singur, într-o stare de extaz pe care nu o încercase nici Sfânta Teresa[l]. „Câte vise şi masturbări irosite!" se plângea amintindu-şi acum de acele vremuri de obscurantism în care păcatul era atotputernic. Fără să se dezmeticească de tot, ca un robot, căută ceasul deşteptător ca să oprească soneria. Doar atunci îşi dădu seama că sunetul pe care îl auzea era al telefonului. Apucă receptorul, încă buimac de somn, leoarcă de sudoare şi prost dispus, de parcă Gabriel, Rafael sau oricare alt înger păzitor, despre care oamenii din Opus îi ţinuseră atât de multe predici, l-ar fi smuls brusc din paradisul terestru, unde lăsa în urmă nenumărate cupluri care

[l] Teresa de Cepeda y Ahumada, denumită şi Sfânta Teresa de Jesús sau de Ávila (1515-1582), poetă mistică spaniolă, reformatoare a ordinului călugăriţelor carmelite.

zburdau goale şi făceau mii de lucruri delicioase pe care le văzuse doar în *Grădina desfătărilor*[I] şi în vise precum acela.

– Mazeres la telefon, spuse el fără nici un chef şi presimţind că, la ora aceea nepotrivită, nu putea fi sunat decât de la comisariat.

– Scuzaţi-mă că v-am trezit, o auzi spunând pe amabila telefonistă pe un ton de scuze. La Mănăstirea Întrupării s-a produs un jaf, şovăi o clipă înainte de a rosti următorul cuvânt, a cărui semnificaţie nu o cunoştea foarte bine. Un act de sacrilegiu...

– Zici că la Mănăstirea Întrupării s-a produs un act de sacrilegiu?

Inspectorul se ridică în capul oaselor în pat şi repetă fraza ca să se asigure că a auzit bine.

– Da, da. Călugăriţele tocmai au telefonat ca să-şi prezinte reclamaţia... Bietele de ele sunt nervoase, speriate. Sunt persoane foarte în vârstă...

– Şi n-aveaţi pe altcineva disponibil? Trebuia să fiu eu?

– Mă rog, nu ştiu... Fapt este că domnul comisar Ortiz a ezitat şi, în cele din urmă, a hotărât să mergeţi dumneavoastră. „Mazeres este persoana potrivită", asta a spus; telefonista vru să adauge şi alt comentariu pe care îl auzise, dar tăcu.

De la o vreme, în cimitirele marilor oraşe (şi nu numai în Spania), apăreau inscripţii enigmatice cu diferite semne şi, din când în când, apăreau cazuri de profanări de morminte, chiar şi crime macabre având de-a face cu vrăjitoria, magia neagră şi ritualurile satanice. Se scrisese mult despre asta şi despre alte fenomene asemănătoare, legate într-un fel sau altul de superstiţiile religioase, dar sociologii şi specialiştii nu ştiau foarte bine ce explicaţie să le dea. S-ar fi zis că Satana era din nou de actualitate, ca în vremurile sale bune, şi nu puţini erau cei care îi vedeau

[I] Celebru triptic al lui Bosch, aflat la muzeul Prado din Madrid

lucrarea pretutindeni. Fără să se meargă prea departe, părintele Benoît Domergue, din însărcinarea Conferinţei Episcopale Franceze, elaborase un studiu foarte serios despre profanarea bisericilor, a cimitirelor şi a altor lăcaşe de cult din ţara aceea şi ajunsese la concluzia că era vorba despre acte anticreştine cu semnificaţie diabolică executate în primul rând de către tineri. „Reapariţia satanismului, explica dominicanul, se datorează unor cauze concomitente, în număr de două. Pe de o parte, o subcultură colectivă, vehiculată printr-o anumită muzică rock, unele jocuri video şi benzi desenate în stil gotic. Pe de alta, o nevroză individuală, tipică pentru condiţia adolescentului.“ După ce a studiat timp de şase ani comportamentul a mii de băieţi şi fete din învăţământul mediu şi superior, avea certitudinea că: „Internetul, rockul şi concertele sunt mijloacele prin care cei foarte tineri intră în legătură cu lumea satanistă.“ Şi adăuga cu o îngrijorare gravă: „Fenomenul este mult mai extins decât se crede“. Jean-Michel Roulet, preşedinte al MIVILUDES (Mission Interministérielle de Vigilance et de Lutte contre les Dérives Sectaires[l]), confirma acest semnal de alarmă: „5% din sinuciderile tinerilor sub 25 de ani (aproximativ 100 de cazuri pe an) pot fi atribuite satanismului“. Ultimul raport al acestei agenţii franceze evalua o creştere *sensibilă* a fenomenului satanismului, care găsea adepţi graţie „valorilor anticreştine“ şi „gusturilor muzicale, practicilor sexuale deviante şi atitudinilor îndreptate spre magie şi vampirism“... Vaticanul, la rândul său, ca răspuns la presiunea multor episcopi, scuturase de praf şi adusese la zi ritualul său de exorcizare şi crease la Roma un institut de rang universitar în care sacerdoţi aleşi pe sprânceană se puteau pregăti pentru acest

[l] Misiunea Interministerială de Vigilenţă şi Luptă împotriva Abaterilor Sectare (în lb. fr., în orig.)

oficiu. Părintele Gabriele Amorth, exorcist al diocezei de Roma, credea orbeşte în posedările diabolice, în demoni care scuipau cuie şi lighioane spurcate prin gura victimelor lor şi era un apărător furibund al exorcismelor. În Spania, părintele José Antonio Fortea atinsese un anume grad de popularitate apărând în programe de senzaţie şi acceptând ca televiziunea să-i filmeze câte un exorcism. Pentru unii, acest tânăr preot era unul dintre cei mai buni demonologi ai momentului, însă pentru cei mai mulţi (printre care se număra şi inspectorul Mazeres), era un simplu şarlatan de bâlci ale cărui practici nu le-ar fi putut lua în serios nici măcar cineva care ar fi avut o frunte de două degete. Poliţia, şi nu numai cea spaniolă, îngrijorată şi nu mai puţin dezorientată în faţa noianului de întâmplări şi de teorii, hotărâse să creeze birouri speciale. Inspectorul Mazeres, participant asiduu la forurile internaţionale în care încâlcitele chestiuni de ezoterism, satanism şi criminalitate erau studiate într-o manieră interdisciplinară şi unde se făceau interesante schimburi de experienţă, devenise unul dintre poliţiştii cel mai bine informaţi în domeniu şi poate cel mai bun expert din unitatea de la Madrid. De aceea, fără îndoială, în dimineaţa aceea au apelat la el pentru cazul de la Mănăstirea Întrupării.

Julián Mazeres s-a născut la Játiva. Copil ager la minte, dintr-o familie apropiată de Biserică, ministrant cuvios şi ascultător, parohul său l-a trimis la seminar pentru că i se păruse că are stofă de preot, fapt pe care părinţii săi l-au văzut cu ochi foarte buni. Vocaţia lui, contrar oricărui pronostic, nu s-a împlinit, ci a fost chiar foarte scurtă: de numai doi ani de zile. Şi-a pregătit bacalaureatul la institutul din oraşul său şi şi-a continuat studiile superioare la Universitatea din Valencia, unde a absolvit Facultatea de Istorie. În timpul studiilor universitare, a locuit la

căminul studenţesc Aleea cu Plopi de pe Micer Mascó, ţinut de preoţi din Opus Dei; a avut parte de slujbă religioasă zilnică şi de spovedanii frecvente şi a luat parte cu asiduitate la discuţiile şi exerciţiile spirituale pe care aceştia le organizau... „Am cochetat cu Lucrarea, m-am lăsat aproape îmbrobodit şi am fost cât pe ce să fiu ademenit de ei“, i-a mărturisit într-o zi Palomei, într-unul dintre acele momente de intimitate care urmau desfătărilor lor amoroase. „Şi ai folosit şi tu ciliciul şi penitenţa?" l-a întrebat ea, ironică. „Despre acele instrumente de penitenţă se vorbea puţin, fără îndoială ca să nu ne speriem. Dar ştiu că membrii asociaţi îşi pun ciliciul câte două ore pe zi; presupun că unii şi-or fi strângând-o mai mult decât alţii. Iar vinerea, se flagelează cu biciul. Fiecare se închide în odaia sa şi, în vreme ce se roagă, se loveşte cât poate mai tare... Câteodată, sfătuit de confesorul meu, am folosit ciliciul ca să alung gândurile impure şi să nu cad în ispită... Şi, ca să spun adevărul, durerea pe care mi-o pricinuiau ţintele înfigându-mi-se în coapse, în loc să le alunge, mă excitau şi mai tare. Poate că ciliciul este un instrument masochist... Azi, mortificarea mi se pare o irosire inutilă şi schizofrenică a energiilor.“ Acea faţetă a personalităţii lui Mazeres trezea în Paloma o mare curiozitate. „Ce te-a făcut să cochetezi cu Opus?" continuă ea să îl descoasă. „Eu eram un tânăr ambiţios, hotărâsem să fiu cineva, să izbândesc în viaţă... dar habar n-aveam cum să reuşesc... Opus avea bani, influenţă, putere... Erau mulţi oameni de elită în rândurile sale... În anii aceia, asta era ceea ce căutam.“ Mazeres nu intrase în Opus, dar avea prieteni buni în această organizaţie. Această etapă a tinereţii sale, aşa cum i-a mărturisit altă dată Palomei, îl marcase pentru totdeauna. „Cei care ne-am făcut de lucru cu Opus, i-a spus el, am rămas cam ţicniţi, precum cei care se molipsesc de malarie, care

se poate vindeca, dar cu care purtătorii rămân înlăuntrul lor toată viaţa.“ Trăia la Madrid deja de mulţi ani şi cunoştea oraşul poate mai bine decât mulţi madrileni. În cadrul corpului naţional al poliţiei de investigaţii criminale, în care a intrat imediat după ce şi-a luat licenţa, lucra în Departamentul de satanism şi secte distructive. Participase la anchetarea multor cazuri şi a unor asasinate foarte încâlcite. Superiorii săi îl considerau un bun specialist şi cu destulă experienţă în aceste domenii. Tot ce mirosea a vrăjitorie, a satanism sau a ceva ciudat i se băga lui pe gât.

– Oamenii nu ştiu cât de distructivă poate fi *religia...*

Mazeres auzea des fraza aceea imprecisă şi deplasată din gura vreunuia dintre colegii săi, resimţită ca pe o înţepătură lansată împotriva persoanei sale.

– Fanatismul religios, vrei să spui...

– Nu, nu; religia. Fanatismul este vârful aisbergului... Tu, care ai umblat tot timpul printre preoţi, trebuie că o ştii foarte bine... Iată atentatele fundamentaliştilor islamici...

– Şi cruciadele, şi cucerirea Americii, şi Reconquista împotriva maurilor, şi războaiele religioase, şi rugurile Inchiziţiei... Îl ajută Mazeres să completeze tabloul şi să-şi arate în felul acesta imparţialitatea.

– Răul este deja la rădăcina religiilor... Toate se consideră singurele adevărate şi se consacră combaterii celorlalte. Uite religia catolică, de exemplu, afirmă colegul său cu convingere. Dacă n-ar fi fost Iluminismul care a înfrânat Biserica, Europa ar fi un continent plin de fundamentalişti... Şi dacă nu suntem atenţi, cu papa şi cu episcopii pe care-i avem...

Mazeres, trecut de curând de cincizeci de ani, era

un catolic sui-generis, agnostic sau *acatolic,* aşa cum obişnuia să se definească în glumă, adică foarte departe de ceea ce a fost şi a practicat în alte vremuri. Ca atâţia alţii, făcea parte, fără nici o mustrare de conştiinţă, dintre acei *apostaţi tăcuţi* care părăseau cu miile Biserica, şi pe care Vaticanul încerca să îi acopere printr-o recuzită mediatică triumfalistă. Julián Mazeres avea o părere personală, clădită prin propriile mijloace, cum spunea el, şi ştia să facă distincţia între mesajul lui Isus şi ideologia ecleziastică. Nu accepta de bunăvoie tot ce venea de la Roma. Şi cu atât mai puţin atunci când ceea ce venea de la Roma ajungea impregnat de izul ultraconservator al Vilei Tevere, sediul prelaturii mişcării numite Opus Dei. „Timpul nu trece în zadar; pe unii ne face să ne maturizăm, chiar dacă nu pe toţi!“ obişnuia el să spună, cu un râs sincer.

– Catolicismul, ca oricare altă religie, tinde din inerţie spre fundamentalism şi poate sfârşi în sectă, le explicase el, nu o dată, prietenilor săi apropiaţi. Le dau dreptate în această privinţă colegilor mei din departament şi sunt în dezacord cu prietenii mei din Opus, prea orbiţi ca să fie critici cu ei înşişi.

Cum de tânăr cochetase cu Lucrarea monseniorului Escrivá şi rămăsese celibatar, unii credeau, în pofida dezminţirilor sale, că aparţine acestei „secte“ catolice, cum o calificau mulţi, pe bună dreptate sau nu. Chiar şi lui Mazeres îi scăpase, nu o dată, să o numească astfel.

– Locuiesc pe strada Boia. La doi paşi de mănăstire... Îi răspunse el telefonistei. Merg într-acolo. Nu cred că e nevoie să mă însoţească cineva. Dacă am nevoie de întăriri, o să sun.

În noaptea aceea fusese zăpuşeală. Deşi dormise gol şi cu ferestrele larg deschise, cearşafurile erau ude leoarcă de sudoare, închise telefonul şi rămase privind lampa ce atârna din tavan. „Acum, că începea

să se răcorească"... Îşi spuse el întinzându-şi braţele şi picioarele. Fu cât pe-aci să se întoarcă pe partea cealaltă şi să îşi mai acorde câteva minute de odihnă... dar nu putu.

– Sus! Este ora deşteptării.

Fără şovăire.

În aceeaşi clipă îl asaltă dictonul *minutului eroic,* ca un lup care parcă stătuse tot timpul ghemuit şi la pândă.

– Biruie-te în fiecare zi, din primul moment, recită el în mod maşinal recomandările Opus, în vreme ce se îndrepta spre baie. Scoală-te la fix, fără să acorzi lenei nici măcar un minut... Dacă te birui, o vei lua mult înainte pentru restul zilei de muncă... Trupului trebuie să-i dai ceva mai puţin decât strictul necesar. Altminteri, te va trăda...

Din *Calea*[l]*,* învăţase pe dinafară aforisme pe care le considera utile. Cu toate acestea, credea că, în ansamblul său, cărţulia era searbădă. Într-o anumită împrejurare, exagerând, fără îndoială, ajunsese să spună că avea în cuprinsul ei texte oribile, simpliste şi fanatice. Zâmbi în sinea lui când îşi aminti că în trecut luase aceste lucruri foarte în serios. În flash-uri pripite, fără nici o cronologie, îi veniră în minte chipuri ale unor colegi care i-au scris Părintelui o scrisoare de solicitare şi au intrat în Opus. Din vocaţie sau dornici să promoveze în carieră...? Sub apa rece din para duşului, privea cum visul său erotic se însufleţea, în loc să se risipească, şi natura i se răzvrătea.

– Trebuie să-ţi întăreşti voinţa... Să te împotriveşti naturii tale...! îşi bătu el joc de sine însuşi.

Îndreptă apa sub presiune asupra penisului, poate cu gândul de a-şi potoli erecţia inoportună, care, ca şi cum ar fi pus paie pe foc, i se semeţise cu vârful

[l] Una dintre lucrările de bază ale fondatorului Opus Dei, José Maria Escrivá de Balaguer

înroşit. În oglinda de pe peretele din faţă privi cu delectarea unui voyeur cum îl săpunea un bărbat. Acea dedublare îl excită. Deschise robinetul la maximum, cu ochii larg deschişi, şi îndreptă din nou para duşului spre locul acela. Îi închise apoi, ca să se concentreze şi ca să-şi aducă aminte acea zi de neuitat când Paloma şi el făcuseră duş împreună şi cum îi oferise ea sânii, îndemnându-l ca o nebună: „Dă-ţi drumul pe ei“... La fel ca atunci, continuă să se maseze cu ploaia pulverizată până când nişte picături mari albe s-au izbit de geam. Scoase un geamăt adânc de plăcere şi încercă să se gândească la altceva, ca nu cumva nesătulul de Ernesto (aşa îl numea familiar în intimitate) să dorească să repete, ca în alte dăţi. Deschise ochii şi continuă să se spele. Îşi aminti de unii dintre prietenii săi, care erau în continuare atât de fericiţi în prelatură, şi de alţii care o părăsiseră, înjurând-o pe toate drumurile... Îşi aminti ce îi spusese Domínguez de la Vera, într-o zi când se întâlnise cu el din întâmplare la Madrid: „Să citeşti azi cuvintele deja mumificate ale întemeietorului instituţiei Opus te face să mori de plictiseală. Sunt în stare să isprăvesc cu toate frazele, atât sunt de răsuflate... Ştiai că ceilalţi colegi ai lui de la seminarul din Zaragoza l-au poreclit Trandafirul Mistic din pricina evlaviei lui cam feminizate?... În Lucrare nu există nici un fel de viaţă; pentru mulţi a devenit un coşmar îngrozitor.

Remigio Jiménez şi mulţi alţii nu şi-au mai recăpătat niciodată personalitatea. Suferă de o depresie groaznică...“

– Aha, le-au spălat creierul...! exclamă el.

Aşa cum se întâmplă cu oamenii care trăiesc singuri, Mazeres, fără să-şi fi dat seama, sfârşi prin a vorbi cu voce tare. În timp ce se bărbierea în faţa oglinzii, alungă amintirile şi reveni la cazul său.

– Mănăstirea Întrupării... O bijuterie a

patrimoniului naţional pe care sunt sigur că majoritatea madrilenilor nu o cunosc.

Îşi reaminti galeria superioară plină cu tablouri ale martirilor, de unde se vedea grădina călugăriţelor, şi Salonul Regilor, pe ai cărui pereţi atârnau preţioase portrete ale unor austriece având legătură cu mănăstirea... „Unele sunt *portrete în stil divin“,* le spusese îndrumătoarea, ştiind bine că în acest fel le trezea curiozitatea.

– Portrete în stil divin...?

– Nobilii îşi făceau în mod frecvent portretele sub înfăţişarea unor sfinţi... Îi lămuri îndrumătoarea. Această sfântă Margarita, de exemplu, nu este decât Margarita de Medici, ducesă de Toscana, nepoata reginei care a întemeiat mănăstirea...

– Modestia n-a fost virtutea celor puternici, i-a scăpat lui atunci; ca şi acum.

– Nimic nu este aşa cum pare, a insistat însoţitoarea şi a continuat să le dezvăluie realitatea camuflată a unor compoziţii.

Se îmbrăcă în grabă. Pantalonii subţiri de culoare albastră, o bluză polo asortată şi mocasini negri. Contrar obiceiului, îi încălţă fără ciorapi. Se făcuse târziu.

3

Când ieşi în stradă, oraşul era învăluit într-o lumină palidă. Era clipa aceea confuză când ziua care răsare se înfruntă cu felinarele care mai sunt încă aprinse. Dintr-un moment într-altul, cineva sau poate un dispozitiv automat, va pune capăt disputei şi va stinge luminile. Pe carosabil, maşinile goneau cu toată viteza şi lăsau în urma lor dâre roşii pe asfalt. Oamenii de pe trotuare, încă destul de puţini, mergeau ca nişte roboţi încărcaţi cu somn. La ora aceea, singura rămăşiţă omenească erau vocile angajaţilor municipali care spălau străzile. Şi fata aceea sau travestitul care ieşise de sub o poartă şi se apropiase să-i ceară un foc.

– N-ai chef să te culci cu mine?

– Dar de-abia m-am trezit...

– Hai, vino. Că se crapă de ziuă şi n-am început încă...

– Scuză-mă, dar sunt foarte grăbit...

„N-are nici cincisprezece ani“, îşi spuse el, urmându-şi drumul.

Ansamblul Mănăstirii Întrupării era situat la câteva minute de casa lui. Cu un pas vioi, avea să ajungă înaintea unui taxi. Mănăstirea, în zilele solemne ale inaugurării sale, pe la anul 1616, ocupa probabil o arie considerabilă de teren pe care expansiunea oraşului şi alte interese o reduseseră odată cu

trecerea timpului. Azi era doar un dreptunghi în mijlocul căruia era biserica împreună cu sala relicvariilor înconjurată de o mică grădină. La construcţia ei au luat parte arhitecţii Juan Gómez de Mora[I] şi Ventura Rodríguez[II]. În stil baroc, dar foarte sobru, tipic pentru arhitectura spaniolă din prima jumătate a secolului al XVII-lea, mănăstirea primitivă făcuse parte dintr-un amplu complex care, prin intermediul unui pasaj, comunica cu Palatul Casei de Austria.

Când ajunse inspectorul, când iluminaţia stradală fusese stinsă şi zorile încă nu se iveau, faţada lăcaşului din granit, de o austeritate herreriană[III], îi părea cam nedesluşită. Se opri o clipă în faţa grilajului care închidea atriumul. Se gândi că îl vor fi aşteptând acolo.

– Pst, pst! cineva îi atrase atenţia din stânga.

Într-adevăr, la capătul grilajului, pe peretele de piatră şi de cărămidă roşie al faţadei, se afla o uşă: era intrarea în mănăstire. Avea să afle mai târziu că în partea aceea a clădirii se găseau locuinţele capelanilor, mulţi – pe vremuri, doar unul singur – în prezent. Mazeres văzu o umbră neagră cu un văl alb pe cap, care îi făcea semne.

– În sfârşit! exclamă cu un salut destul de acru călugăriţa de serviciu care îl aştepta. Credeam că n-o să vină nimeni...

– Am fost anunţat abia în urmă cu un sfert de oră, se justifică el. Ce s-a întâmplat?

– De ce să vă povestesc eu? Veţi vedea imediat şi dumneavoastră singur.

[I] Arhitect spaniol (1586-1646), constructorul Mănăstirii Întrupării între 1611-1616

[II] Arhitect spaniol (1717-1785), autor, printre alte lucrări neoclasice, al fântânii Cibeles din Madrid

[III] Referitor la Juan de Herrera (1530-1597), arhitect spaniol, autor al unor importante clădiri precum catedrala din Valladolid, mănăstirea El Escorial, podul Segovia din Madrid şi altele.

Din vestibul, slab luminat de un felinar care atârna din tavanul înalt, îl conduse printr-un culoar lat până în braţul stâng al transeptului, pe unde au intrat în biserică (plan în cruce latină şi o singură navă, exemplu tipic de biserică din perioada Contrareformei). Cu toate că lăcaşul era şi el puţin luminat, Mazeres îşi aminti că bolta era decorată cu frumoase fresce şi că pe cele din prezbiteriu le pictase Francisco Bayeu[l], socrul lui Goya. Trecând prin faţa altarului principal, călugăriţa îndoi genunchiul şi se întoarse să vadă dacă şi el făcea plecăciunea. Mazeres nu îi înşelă aşteptările; ştia foarte bine cum să se poarte.

– Totul s-a întâmplat în relicvariu, îi explică ea, în vreme ce îl conducea într-acolo cu un pas uşor, de parcă inspectorul ar fi trebuit să fie familiarizat cu acea încăpere a mănăstirii.

Capela relicvelor, situată în spatele altarului principal, nu era foarte mare. Se cuveneau a fi puse în evidenţă, ca fiind remarcabile, doar un portret al Fecioarei, încastrat într-un mic retablu aurit care îi servea drept ramă şi, fireşte, nenumăratele relicve care erau depozitate în dulapuri lipite de pereţi, de unde venea şi numele sălii. Bătrânul capelan, încă speriat, stătea într-un jilţ, făcându-şi aer cu un pliant din cele care erau vândute turiştilor; văzându-l pe inspector, se ridică şi îi veni în întâmpinare.

– Părintele Ángel este capelanul nostru, spuse călugăriţa în chip de prezentare. A fost primul care a văzut tot acest dezastru...

Schimbară câteva scurte cuvinte de salut. Fără să mai spună nimic, Mazeres cercetă scena cu atenţie; după o bună bucată de vreme, puse mâna pe

---

[l] Pictor spaniol (1734-1795), cumnat al lui Goya, şi nu socru, conform lucrării *Gran Enciclopedia Larousse/Marea Enciclopedie Larousse,* volumul 2, Editorial Planeta, Barcelona, 1987, pag. 1251.

telefonul mobil şi ceru să i se trimită întăriri. Capela nu-i era complet necunoscută, căci odată, cu mulţi ani în urmă, fusese aici ca vizitator, dar spectacolul acela... Prima lui impresie a fost aceea de a se afla în faţa unei tarabe dintr-o mică piaţă de tip medieval care se instalează în sate, unde cineva aşterne pe jos nişte mărfuri cât se poate de bogate şi de neobişnuite. Uitând aproape complet de misiunea sa, se plimbă printre şirurile de relicve şi admiră piesele. Capelanul se întoarse în jilţul său şi călugăriţa se aşează lângă el în picioare, cu mâinile sub scapular; pe urmă, amândoi, în tăcere, urmăriră mişcările inspectorului, fără să le scape nici un amănunt.

– Bine, spuse el întorcându-se către capelan şi călugăriţă, ca să-i liniştească: unele lucruri îmi sunt deja clare.

Călugăriţa, fără să-şi scoată mâinile de sub scapular, îşi întinse gâtul în încercarea de a nu pierde nici măcar o silabă; acel gest îi aminti inspectorului de cel al broaştei ţestoase atunci când îşi întinde atât de tare gâtul, încât pare că îşi va părăsi carapacea. Părintele capelan părea să nu îşi fi revenit din sperietură şi stătea în continuare cu mâinile sprijinite în baston, fără să îşi ridice privirea de pe dale.

– În primul rând, le explică inspectorul, două sunt persoanele care au intrat aici azi-noapte. Dat fiind că purtau mănuşi de latex, din cele pe care le utilizează medicii sau din cele pe care le folosesc gospodinele ca să spele vasele, n-au lăsat urme, dar au rămas nişte dâre bine conturate... spuse şi se întoarse spre călugăriţă. Asta o pot deduce datorită prafului de pe rafturi...

Călugăriţa, care nu crezu că îi face vreun compliment, se înroşi, în vreme ce gâtul şi capul se strângeau, căutând adăpost protector sub veşminte.

– Azi, în ajunul sărbătorii Sfântului Pantelimon, aveam în program să facem o curăţenie generală,

peste tot... Încercă ea să se scuze.

– Pentru noi, încercă inspectorul să-şi îmblânzească tonul, a fost o şansă. După cum văd, cei care au săvârşit această violare a sfântului lăcaş nu sunt nişte hoţi ordinari. N-au înşfăcat relicvariile, ci le-au lăsat aranjate pe jos. Au acţionat cu calm, fără să-şi piardă capul... Aş îndrăzni să afirm că mobilul n-a fost jaful... În afară de cazul în care, făcând inventarul, ar lipsi vreo piesă...

– E adevărat, confirmă călugăriţa, surprinsă. În vreme ce dumneavoastră vă plimbaţi, m-am uitat, iar relicvele de aur şi micile chivoturi cu incrustaţii de pietre preţioase sunt aici...

– Nu. Nu sunt nişte hoţi ordinari... Întări poliţistul. Dar ce căutau? Există colecţionari capricioşi care plătesc experţi ca să fure un tablou sau o anumită piesă...

– Şi atunci? capelanul încetă să mai privească dalele de pe jos.

– Nu ştiu, nu ştiu. Totul este foarte ciudat. Ar trebui să facem inventarul şi să vedem ce au luat.

În vreme ce aştepta să sosească echipa solicitată, Mazeres îi întreţinu povestindu-le câteva cazuri răsunătoare de jafuri de biserici.

– Veţi fi auzit vorbindu-se despre Erik, belgianul, le spuse el.

– Hoţul acela care ne-a jefuit bisericile şi catedralele prin anii ’70...? îi întrebă capelanul, pe când călugăriţa păru, după expresia feţei, să nu fi auzit vorbindu-se despre el.

– Ei bine, belgianul nu s-a simţit niciodată un jefuitor, ci un mare iubitor de artă. Să spunem că nu fura pentru bani, ci din dragoste... În nişte declaraţii recente, dă asigurări că adevăraţii jefuitori au fost Vaticanul şi statul spaniol, atunci când au permis, în mod indolent, ca preoţii, mulţi dintre ei nişte ignoranţi, să vândă ca pe cartofi comorile din

bisericile lor...

– Dacă aşa vedeţi lucrurile... admise capelanul fără dorinţa de a polemiza şi adăugă curios: Ce s-a întâmplat cu el?

– Acum este cât se poate de serios şi de credincios. A donat o parte din colecţia sa particulară satului Cúllar şi - ca să vedeţi cum se schimbă oamenii! - acum face parte din Opus Dei.

– Nu mai spuneţi! exclamă, surprins, capelanul, scăpând pe jos bastonul pe care, atentă, călugăriţa i-l ridică.

– Da, da, continuă Mazeres. Pictează retabluri şi portrete ale monseniorului Escrivá pentru bisericile acestuia. *Fecioara Neagră* de la Torreciudad, de exemplu, este opera lui.

Inspectorul se apropie de altar, al cărui retablu strălucea de-ţi lua ochii, şi contemplă, fără să-l atingă, relicvariul răsturnat care era deasupra.

– Asta era ceea ce căutau intruşii?

Deşi pusese întrebarea cu voce tare, nu se aştepta ca ceilalţi să-i răspundă.

Capelanul şi călugăriţa se apropiară, trecură de micul grilaj, urcară cele două trepte şi se instalară lângă el.

– Este relicvariul Sfântului Pantelimon...! exclamă călugăriţa entuziasmată, dar, imediat după aceea, constată mâhnită: Flaconaşul cu sângele sfântului lipseşte...

– Sângele sfântului? repetă Mazeres, cu o uşoară undă de neîncredere.

– Da, da. Flaconaşul de cristal conţinea sângele sfântului, îl asigură călugăriţa cu convingere.

– Intruşii care au pătruns aici mişeleşte în timpul nopţii aparţin probabil vreunei secte satanice... spuse capelanul pe un ton sentenţios. Ştiau foarte bine ce caută...

– E prea curând ca să se ajungă la această

concluzie, răspunse inspectorul.

– Poate că au făcut vreun act de sacrilegiu cu această relicvă, insistă părintele Méndez. Când am intrat aici, încă mai mirosea a ceară, semn că au aprins aceste candelabre...

– Poate... spuse inspectorul ca să nu îl contrazică. Dar de ce să piardă timpul aprinzând lumânări şi săvârşindu-şi chiar aici ritualurile, riscând să fie surprinşi asupra faptului?

– Oricare ar fi părerea dumneavoastră, răspunse călugăriţa, care din primul moment bănuise că inspectorul nu era un catolic adevărat, cert este că au furat capsula de cristal care conţinea sângele sfântului.

Mazeres îşi frământa creierii pentru fiecare întrebare pe care i-o puneau şi pe care şi-o punea şi el însuşi, dar nu găsea răspuns pentru toate.

– Şi ce îmi spuneţi despre celelalte relicve care sunt trântite pe jos...? De ce le-au aşezat una în spatele celeilalte, dispuse în şir indian...?

– Nu ştiu, părinte, şi mie mi-au atras foarte mult atenţia. Aşa, pe moment, n-am nici o explicaţie... Îi răspunse el. Dar sunt nişte lucruri care, la prima vedere, mi se par a fi clare. Căutau anume acest relicvariu. L-au tratat cu delicateţe...

– Cu delicateţe? se plânse călugăriţa.

– Am spus cu delicateţe, nu cu devoţiune.

4

Sosiră doi tineri în cămaşă, funcţionari ai poliţiei de investigaţii criminale. După apucăturile lor dezinvolte (unul din ei îşi dusese mâna instinctiv după pachetul de ţigări), nu i-au plăcut călugăriţei, care deduse imediat că nu mai călcaseră de multă vreme în biserică, poate chiar din ziua primei lor comuniuni. Fără nici un fel de menajament, îşi puseră trusele metalice pe un colţ al altarului şi le deschiseră, gata să acţioneze. Vorbeau puţin şi se mişcau grăbiţi, de parcă ar fi fost deja aşteptaţi în altă parte. De la înălţimea treptelor, care le dădea o perspectivă mai bună, priviră podeaua presărată cu relicvarii.

– Ce s-a întâmplat aici? spuse Jorge, unul dintre agenţi, ştergându-se de sudoare. Întrebarea îi era adresată lui Mazeres.

Păi, vedeţi şi voi... Ipoteza mea este că, la început, hoţii au aşezat relicvariile cu grijă în şiruri. Opt, dacă observaţi bine... De ce au făcut-o? ridică din umeri.

Marc şi Jorge urmăriseră cu atenţie primele explicaţii ale inspectorului şi putură constata, într-adevăr, că aproape toate relicvariile erau în picioare, aşezate în şiruri perfecte.

– Şi acelea? arătă Marc spre câteva relicvarii care erau răsturnate şi în dezordine.

– Această neorânduială nu-mi contrazice ipoteza.

Se datorează faptului că, după aceea, dintr-un motiv oarecare, unul din hoţi a alunecat cu covorul şi, în cădere, a dat peste ele.

Nici unuia dintre poliţişti, nici capelanului, nici călugăriţei, care urmăreau conversaţia din ariergardă, explicaţia nu li s-a părut convingătoare.

– Are vreun sens această dispunere pe şiruri? insistă Marc.

– Pentru moment, nu l-am găsit, îi răspunse Mazeres, apoi continuă: acesta este unul dintre amănuntele bătătoare la ochi ale cazului... Poate că, atunci când a căzut peste relicvarii, o fi făcut mult zgomot şi asta i-o fi enervat pe hoţi, grăbindu-le fuga...

– Jaf? întrebă Jorge.

În comisariat i se spunea Muşchiuleţ, şi porecla i se potrivea. Era de statură mijlocie, capul tuns zero ca să îşi ascundă calviţia prematură, un corp bine clădit, bicepşi tari, care îi umflau mânecile, şi un piept puternic care nu îi încăpea în bluza polo ce stătea să plesnească pe el. Nu degeaba era un bun jucător de rugby.

– E ciudat, îi răspunse inspectorul. Între atâtea relicvarii de aur şi cu pietre preţioase, doar acesta le-a atras atenţia intruşilor, şi arătă spre cel care se afla pe altar.

– Dar nu l-au luat cu ei, îi replică Marc.

– Iată o altă necunoscută.

Pe faţa de masă se afla în continuare relicvariul pe care inspectorul nu îndrăznise să îl atingă. Era un fel de turnuleţ gotic din argint aurit care amintea, în miniatură, de acele fleşe zvelte care se înalţă spre cer la unele catedrale, şi din a cărui cavitate centrală dispăruse cilindrul minuscul de sticlă pe care îl adăpostise.

– După câte se pare, dintre toate odoarele existente în această capelă, unele din aur şi pietre

preţioase, de foarte mare valoare, i-a interesat doar flaconaşul de cristal din acest relicvariu... Totul este foarte ciudat, spuse şi, imediat după aceea, exprimă întrebarea pe care el însuşi şi-o formula de o bună bucată de vreme: ce avea atât de special acea capsulă...? Capelanul şi călugăriţa spun că în ea se afla sângele Sfântului Pantelimon...

Jorge şi Marc, care erau ocupaţi cu treburile lor, se îndreptară de spate, se priviră, se încruntară şi nu putură evita un zâmbet sceptic pe care încercară să îl ascundă.

– Uitaţi-vă să vedeţi dacă au lăsat amprente... le dădu ordin inspectorul, mai mult ca să îi împiedice să facă vreun comentariu nepotrivit. Deşi am impresia că şi-au luat măsurile de precauţie...

În vreme ce colegii săi îşi vedeau din nou de treabă, Mazeres îşi puse şi el nişte mănuşi şi apucă frumosul relicvariu de picior, examinându-l cu atenţie.

– Cu grijă! îi spuse călugăriţa, care nu îl slăbea din ochi.

– Capsula era dintr-un cristal foarte fin, comentă cu voce tare capelanul, fără să se adreseze nimănui în mod special. Nu-mi explic cum de nu s-a spart când au extras-o...

– Nu există sisteme de alarmă în această mănăstire? întrebă Marc care, fără să aibă un trup lucrat în sala de gimnastică precum Jorge, se vedea că îşi îngrijea şi el corpul.

– Bineînţeles că există sisteme de alarmă! i-o luă înainte capelanul.

– Dar erau deconectate, îl mustră blând inspectorul.

– Vechiul sistem de alarmă era depăşit, încercă părintele Méndez să se justifice, iar cel care a fost instalat în ultimul timp era mai mult decât ultrasensibil şi se declanşa nici una, nici două, cu

vacarmul de rigoare; nu câştigam nimic din sperieturi, şi prin urmare călugăriţele îl deconectau pentru ca toată lumea să poată dormi liniştită...

– Bună soluţie, comentă Marc, ironic, şi i se adresă inspectorului: Pe unde au intrat?

– Vedeţi urmele acelea de noroi pe covor? spuse Mazeres şi li le arătă de la altarul unde încă se mai afla. În primul moment, am crezut că au intrat prin grădină, care se află exact în spatele acestei capele. Dar poarta de la grădină este închisă cu un zăvor gros, iar lacătul este intact, cum am putut constata personal.

Călugăriţa mi-a confirmat faptul că maica stareţă păstrează cheia... Aşadar, n-au putut intra prin grădină...

– Atunci? Dacă n-au intrat prin grădină...

– Aici este problema, îi răspunse Mazeres. Dar mai există încă două posibile căi de acces: poarta bisericii şi poarta din transept. Primei îi lipseşte încuietoarea exterioară şi se poate deschide doar pe dinăuntru... Poarta din transept, care este cea care leagă biserica de aripa capelelor personale, nu pare să fi fost forţată. Părintele Méndez a deschis-o azi-dimineaţă în mod normal, ca în fiecare zi. Nimic nu i-a atras atenţia...

– Pe vreo fereastră sau printr-un vitraliu? insistă Marc.

– Nu. Mănăstirea este un mic buncăr, răspunse inspectorul pe un ton tăios. Dacă veţi observa cu atenţie, acele pete care par de noroi, şi le arătă din nou, nu sunt de noroi. Sunt sigur că mostrele pe care le veţi analiza o vor confirma...

Marc se aplecă să le vadă de aproape, în vreme ce colegul său lua cu o spatulă o mică mostră şi o vâra într-o punguţă de plastic.

– Atunci, pe unde au intrat? repetă Marc întrebarea.

– Printr-un tunel secret! le spuse în cele din urmă Mazeres cu un anume aer misterios. Pista mi-a fost înlesnită de călugăriţă.

Inspectorul o privi pe călugăriţă, care nu îşi putu ascunde dorinţa de a fi ea cea care să le povestească.

– De la întemeiere, le relată el istoria pe care călugăriţa i-o povestise înainte, această mănăstire comunica printr-un tunel cu Palatul Regal al Casei de Austria care era alături, nu departe de aici. Când a dispărut palatul, mistuit de un incendiu, tunelul secret care le unea a fost uitat...

În zilele următoare, Mazeres avea să se documenteze mai pe larg în această privinţă, în arhivele Bibliotecii Naţionale. Comunicarea între mănăstire şi palatul regal fusese dublă: suspendată şi subterană, dar aceasta din urmă nu era utilizată în mod obişnuit. Incendiul din noaptea de Ajunul Crăciunului din 1734 a distrus Palatul Casei de Austria şi o parte din coridorul exterior. În timpul domniei lui Joséph Bonaparte[I] s-a dărâmat ceea ce rămăsese din *passetto*[II] şi s-a reamenajat Piaţa Orientului, începând din 1844, s-a parcelat grădina mănăstirii ca să se construiască edificii, ceea ce a dus la o redistribuire a spaţiului mănăstiresc şi a împrejurimilor...

– Cum se face că apare *acum* acest pasaj subteran? îl întrerupse Jorge.

Pasajul n-a apărut acum, rupse tăcerea călugăriţa vorbind cu o anumită acreală, am ştiut întotdeauna că se află acolo. Uitat, dar acolo. De secole, nimănui nu i-a trecut prin minte să coboare... Poate că printre cheile mele încă se mai află cea de la vechiul grilaj care închidea intrarea...

[I] Fratele mai mare (1768-1844) al lui Napoleon Bonaparte, rege al Neapolelui (1806-1808), apoi al Spaniei (1808-1813)

[II] Micul coridor (în lb. it., în orig.)

Călugăriţa scoase de sub scapular o legătură de chei de diferite mărimi, înşirate pe un inel lucios din pricina uzurii, şi începu să le examineze. Nici un profan nu îşi poate imagina până unde merge într-o mănăstire aprecierea faţă de îndeletnicirea de *claviger*[I], cu mănunchiul său de chei legate la cingătoare, poate pentru că Domnul Dumnezeul nostru i le-a încredinţat apostolului Petru pe cele care deschid şi închid porţile cerului şi ale pământului.

– Dacă nimeni nu-l cunoştea, dacă au trecut atât de mulţi ani fără să fi fost utilizat, cum se face că acum...? insistă Jorge.

Jorge, Marc, capelanul şi călugăriţa se apropiaseră încetul cu încetul de micul grilaj al altarului unde era inspectorul şi, făcând roată, conversau în mod familiar despre acele chestiuni.

– Nunta principelui! se hazardă Mazeres. N-am altă explicaţie... Şi îşi expuse ipoteza în continuare: Cu ocazia căsătoriei principelui Felipe[II], la care s-au luat măsuri de extremă securitate (supravegherea a tot felul de canale colectoare, pentru ape uzate, de scurgere, pe traseul pe care trebuia să-l străbată cortegiul...), a fost nevoie să fie actualizate şi realizate noi planuri ale vechilor conducte subterane ieşite din uz sau complet necunoscute... Poate că a fost descoperit acesta, unul dintre atâtea altele...

– Şi cineva a pus mâna pe aceste planuri... conchise Marc fără convingere. Explicaţia ta scârţâie, sună foarte forţat.

– Aşa cred şi eu, dar este o explicaţie verosimilă, îi răspunse Mazeres.

– Frumoasă poveste, adăugă, la rândul său, Jorge. Presupun că tot ce sugerezi vei şi dovedi... Pentru că, dacă e cum spui tu, cineva de la pompieri sau de la

---

[I] Purtător de chei (în lb. lat., în orig.)

[II] Felipe, Principe de Asturias (n. 1968), fiul regelui Spaniei Juan Carlos I şi moştenitor al tronului, s-a căsătorit la 22 mai 2004.

poliţie trebuie să fie amestecat în această treabă...

Agenţii nu acordară mult credit explicaţiilor inspectorului.

– În ce parte a mănăstirii dă pasajul acela...? i se adresă Marc călugăriţei.

Aceasta, care ascunsese mănunchiul de chei sub scapular, trase de panglică şi le scoase din nou.

– Veniţi! spuse pe un ton ca de cazarmă, şi ceilalţi porniră în urma ei.

Călugăriţa mergea ţeapănă şi cu paşi iuţi, zdrăngănind din chei, fără vreun motiv aparent. Din sala relicvelor, îi conduse în lăcaşul de alături. Văzându-i că se opresc să privească bolta şi picturile, se opri din mers.

– Biserica a ars în 1755, îşi permise să repete ceea ce, fără să înţeleagă foarte bine, recitase de mii de ori. A putut fi reconstruită datorită donaţiei de o mie de dubloni de aur pe care regina Barbara de Braganza[l] a lăsat-o mănăstirii în testamentul său. Ventúra Rodriguez a refăcut-o în stil preneoclasic.

La ora aceea, lumina soarelui intra cernută prin micile vitralii dreptunghiulare. Călugăriţa i-a dus la altarul principal.

– Domnul este aici, spuse ea şi făcu o reverenţă solemnă, mişcându-se cu încetinitorul şi fiind atentă ca şi cei trei bărbaţi să facă acelaşi lucru.

Jorge şi Julián schiţară şi ei nişte plecăciuni, dar cât se poate de groteşti, precum cele ale unor doamne care se încurcă în propriile picioare în ceremoniile de sărutare a mâinii la palat.

– Se vede că merg rar la biserică, îi admonestă ea cu o oarecare severitate.

Tot grupul trecu în spatele altarului principal. Călugăriţa arătă o lespede din spatele soclului statuii

[l] Regină a Spaniei (1711-1758), fiica lui Joao al V-lea şi a Mariei Ana, regi ai Portugaliei. Căsătorită cu Fernando al VI-lea (1712-1759), rege al Spaniei între 1746-1759.

lui Hristos, care nu se deosebea prin nimic de celelalte.

– În spatele acestei lespezi de marmură, le spuse ea, aveţi scara care duce la tunelul de odinioară! La vremea ei, cum v-a spus prietenul dumneavoastră, această galerie unea mănăstirea cu dependinţele Casei Tezaurului, de lângă palatul regal.

Călugăriţa se apropie de lespedea cu pricina şi, cu una dintre chei, acţionă un dispozitiv ascuns. Marmura simulată se deschise uşor. Apăru o scară îngustă de piatră în formă de spiralăcare dădea într-o încăpere.

– Dacă vreţi să coborâţi şi să inspectaţi...

Călugăriţa şi capelanul rămaseră sus. Ceilalţi trei, după ce discutară ordinea de precedenţă pe care şi-o cedau cu mare politeţe unii altora, coborâră cu grijă: întâi Jorge, apoi Mazeres şi ultimul, Marc, care îi lumina cu lanterna. Scara dădea într-o mică încăpere pătrată, cu sol umed şi alunecos, în care abia ar fi încăput o jumătate de duzină de persoane, şi care avea la unul din capete un grilaj din drugi groşi. Era foarte cald şi aerul, prea încărcat de umezeală, era irespirabil. De acolo începea, fără îndoială, vechiul pasaj despre care fusese vorba. Închizătoarea grilajului se vedea distrusă, dar nu din pricina ruginii timpului.

– Au folosit o anumită substanţă corozivă, dintre acelea care reacţionează în câteva secunde, spuse Jorge cu o terminologie imprecisă şi nu foarte ştiinţifică.

– În felul acesta au evitat orice zgomot, trase concluzia colegul său, adresându-i-se inspectorului.

– Pe aici au intrat şi tot pe aici au ieşit. Cu siguranţă, afirmă Mazeres, precipitându-se, dornic să iasă cât mai curând din locul acela care îi producea o senzaţie de claustrofobie şi de sufocare.

– N-am văzut niciodată ceva asemănător, comentă

Jorge, după ce examină încă o dată închizătoarea corodată. Aceşti hoţi nu sunt nişte începători oarecare... Cineva le-a făcut rost de acest produs sau îl cunoşteau ei înşişi... Tot acest ceremonial al tunelului, când ar fi fost mult mai lesne oricare alt procedeu... şi, pe deasupra, n-au furat nimic... Mă surprinde acest *modus operandi* al lor.

– Spui că n-au furat nimic? Şi atunci, care a fost mobilul? interveni Marc.

– Cine a spus că n-au furat nimic? sări Mazeres, trecându-şi batista peste gât.

– Mă refer, se explică Jorge, la faptul că n-au luat nimic de valoare. Doar un flaconaş cu presupusul sânge al Sfântului Pantelimon...

– Această relicvă poate avea o valoare atât de mare...? se miră Marc.

– Asta e problema, îi răspunse inspectorul.

Marc, fără să deschidă grilajul de fier, îndreptă conul de lumină al lanternei spre tunelul care pleca de acolo în linie dreaptă şi se pierdea în întuneric.

– Acolo e ceva! exclamă el, îndreptând fasciculul într-acolo.

– Nu încape nici o îndoială, este un cadavru, confirmă Jorge.

Descoperirea fu atât de neaşteptată, încât rămaseră nehotărâţi.

– Veniţi, deschideţi grilajul şi să vedem ce e acolo, luă iniţiativa inspectorul.

Un bărbat cu braţele strânse şi picioarele lipite, aproape în poziţie fetală, zăcea într-o mică baltă de sânge. Jorge, care purta încă mănuşile de latex, îşi puse degetele pe vena jugulară ca să-i ia pulsul.

– Mort? întrebă Marc, de parcă ar fi sperat alt deznodământ.

După câteva clipe, Jorge confirmă din cap. Cei trei rămaseră observând cu atenţie cadavrul, fără să îndrăznească să îl atingă.

– Este vorba de un bărbat tânăr, cu o constituţie atletică. Cred că avea treizeci de ani sau mai puţin. Acest tip îşi lucra mult trupul. Multe ore zilnice la sală... i-o luă înainte Jorge, care se pricepea la astfel de lucruri. Şi continuă: Blugi... Pantofi sport de firmă... Maiou alb... A fost o împuşcătură curată, şi arătă un mic orificiu în ceafă, din spate şi de foarte aproape. Cu un pistol de calibru mic.

– Poate fi un Star de 9 mm scurt, observă Mazeres.

– Nu ştiu. Dar trebuie să fi căzut fulgerat.

– Nu pare să aibă alte semne de violenţă, observă Marc.

– Împuşcătura ţi se pare puţin lucru?

– Mă refer la faptul că nu sunt semne de confruntare, de luptă. După toate probabilităţile, după jaf, victima mergea încrezătoare spre ieşire, când propriul prieten care mergea în spatele lui l-a împuşcat de la mică distanţă... L-a luat prin surprindere.

– Prieten? Nu-i era un prieten prea bun.

– Să mai ai încredere în colegii tăi... adăugă Jorge, ironic.

– Luminează aici, îi spuse Mazeres lui Marc. Mi se pare că are un semn pe braţul drept...

Într-adevăr, era vorba de un mic tatuaj făcut cu cerneală neagră.

– O svastică, exclamă Marc cu o nuanţă de repulsie.

– Trebuie că erau neonazişti, din ăia care mişună prin Madrid... deduse Mazeres.

– Şi ce făceau nişte neonazişti într-un loc ca ăsta? Pentru ce voiau o relicvă? obiectă Marc, care nu vedea legătura.

– Nici mie nu-mi convine explicaţia, spuse Jorge, şi adăugă, căzut pe gânduri: De ce l-a ucis pe tovarăşul său?

– Presupuneri. Avem doar presupuneri, aşa că să

nu începem să tragem concluzii, nu credeţi? le atrase atenţia inspectorul.

– Ce interes puteau avea aceşti neonazişti pentru relicva Sfântului Pantelimon? insistă Marc.

– Dintre cei prezenţi aici, doar ăsta, şi inspectorul arătă spre cadavru, ţi-ar putea răspunde, continuă el după aceea, în vreme ce îşi scutura noroiul care i se lipise de talpa pantofilor: Asta e încă o necunoscută pe care va trebui să o lămurim pentru elucidarea cazului...

Hotărâră să urce în biserică şi să îl sune pe comisarul Ortiz ca să îi dea raportul despre cele întâmplate. După o oră, se prezentă judecătoarea de instrucţie, însoţită de secretarul ei şi de medicul legist. Femeia era tânără şi se vedea că e bine pregătită, fără îndoială fusese promovată de curând în cariera juridică. Era îmbrăcată într-un taior de culoare închisă, pantofi cu vârful ascuţit şi cu tocuri înalte, nepotriviţi pentru o scară atât de dificilă. Mazeres şi colegii săi coborâră din nou în pasajul subteran. Medicul zăbovi puţin până să constate moartea şi cauza acesteia apoi, doar ridicându-i pleoapele, determină ora aproximativă a decesului. Judecătoarea de instrucţie, după inspecţia vizuală de rutină, după ce ascultă relatarea despre cele întâmplate şi după ce secretarul notă datele pertinente, dădu dispoziţie să se ridice cadavrul.

Mazeres, datorită specializării sale în secte, luase parte la anchetarea unor presupuse cazuri de posedare diabolică. Unele atât de oribile, încât se încheiaseră cu hăcuiri atroce. Cu toate acestea, toate cazurile, fără excepţie, au format mai mult obiectul de cercetare al psihiatrilor decât al exorciştilor. Inspectorul ajunsese de ceva vreme la concluzia că Vaticanul, într-o societate pe care o scăpa din mâini în ritm rapid, din ce în ce mai laicizată şi mai sceptică („relativistă", spunea papa, cuvânt repetat în cor de

cardinalii, arhiepiscopii şi episcopii din lumea întreagă), încerca din răsputeri să oprească dezastrul şi de aceea îl recupera pe diavol, personaj mitologic indispensabil în organigrama doctrinei sale. Dacă oamenii şi-ar pierde frica şi ar înceta, de pe o zi pe alta, să mai creadă în diavol şi în infern, comenta el în particular când se iveau aceste teme, cât timp ar mai dăinui Biserica...? În ceea ce priveşte cazurile de satanism, acestea se reduceau la acte huliganice de cel mai prost gust, mai bine zis la fapte sălbatice: inscripţii cu numărul 666 pe gardurile cimitirelor, profanări de morminte şi liturghii negre, care aveau mai mult de-a face cu o orgie dezlănţuită, decât cu ritualuri blasfematorii. Deşi capelanul sugerase această posibilitate, inspectorul nu s-a gândit nici o clipă că furtul relicvei Sfântului Pantelimon ar porni-o pe acest făgaş. În pofida a tot şi a toate, mortul cu svastică nu reuşea să se potrivească în nici una dintre aceste scheme.

Mazeres părăsi lăcaşul, neliniştit, convins că jaful de la Mănăstirea Întrupării avea mai multă importanţă decât părea la prima vedere.

„Trebuie să facem acest cadavru să vorbească“, îşi spuse el, convins că asta era pista de urmat.

5

Actul de sacrilegiu a curmat pacea şi tihna micuţei insule (un punct neînsemnat care de-abia poate fi localizat pe ghidul străzilor din foarte agitatul oraş Madrid) unde trăia claustrată comunitatea călugăriţelor augustine. Maica stareţă, ca să nu le alarmeze pe călugăriţe, trecuse mortul sub tăcere, dar nu putu ascunde atacul pe care îl suferise mănăstirea. În ciuda strădaniilor sale, nu a fost chip să ţină întâmplarea în secret. În galerie, în refectoriu, în grădină, călugăriţele şuşoteau, nu aveau alt subiect de conversaţie... Maica stareţă, fără să îi diminueze gravitatea, văzând că acest caz ar putea deveni un bulgăre de zăpadă care să se rostogolească scăpat de sub control şi care ar ajunge să afecteze în mod serios bunul mers al mănăstirii, hotărî să convoace o reuniune de urgenţă.

Ad sonum campanae (la sunetul clopotului), călugăriţele, cu mantiilor lor albe fluturând în vânt ca nişte aripi de porumbel gata să-şi ia zborul, veniră în grabă în sala capitulară, deschisă spre galeria cea mică, unde obişnuiau să se adune periodic ca să ţină întâlnirile de căinţă, să studieze regulile ordinului lor şi să discute treburile interne ale lăcaşului. În pofida zilei luminoase de afară, prin deschizături intra puţină lumină şi sala era pe jumătate în penumbră. Se aşezară pe băncile de piatră lipite de perete, în

aşteptarea explicaţiilor stareţei.

– Aţi aflat deja ce s-a întâmplat cu relicva Sfântului Pantelimon... le spuse maica stareţă din jilţul ei, situat cu câteva palme mai sus decât celelalte locuri. Atmosfera era electrizată din pricina nervozităţii. Vocea ei, suavă şi mângâietoare, lăsa să se simtă, spre mâhnirea ei, zbucium şi îngrijorare: De la întemeierea acestei mănăstiri, care merge pe al patrulea secol, sângele sfântului a fost expus spre venerare madrilenilor la fiecare 27 iulie. Chiar şi în anii cumpliţi ai Războiului Civil... Ce se va întâmpla dacă anul acesta, când terorismul a lovit cu o brutalitate sălbatică Madridul[I], îi lipsim pe bunii oameni de miracolul lichefierii...?

Lăsă întrebarea să plutească în aer şi făcu o pauză prelungită.

Chiar dacă Sfântul Pantelimon s-a născut şi a trăit într-un cătun aproape de Istanbul, la mii de kilometri distanţă şi nu a pus niciodată piciorul în Spania şi poate că nici măcar nu a auzit vorbindu-se de ea, oraşul Madrid îl considera ca pe cineva foarte apropiat. A suferit martiriul pe vremea împăratului Maximian, când de-abia dacă împlinise douăzeci şi trei de ani. Tinereţea adăuga farmec aureolei sale de martir. Legenda spune că o femeie a strâns de pe jos sângele lui amestecat cu pământ şi cu muşchi de copac... Fără să se ştie când, cum şi nici de ce, sângele său a ajuns în oraşul Ravello din Campania italiană. Mai târziu, poate pe vremea lui Filip al III-lea[II], o parte din acest sânge, închis într-o capsulă de sticlă în interiorul unui preţios relicvariu, ajungea la Mănăstirea Regală a întrupării.

– Nu le putem spune madrilenilor, continuă să argumenteze maica stareţă, că ni s-a furat sfânta

[I] Aluzie la atentatele teroriste din gara Atocha din Madrid din 11 martie 2004, când printre victime s-au aflat şi cetăţeni români.
[II]- Felipe III (1578-1621), rege al Spaniei între 1598 şi 1621

relicvă şi că sângele Sfântului Pantelimon nu se va mai lichefia niciodată... Ar interpreta faptul ca pe o prevestire rea! Ca pe o pedeapsă divină! Nu putem semăna panica... Oamenii nu sunt pregătiţi să primească şi mai multe lovituri.

În vreme ce stareţa Mănăstirii Întrupării le vorbea astfel călugăriţelor sale, invitându-le să caute o soluţie pentru o problemă atât de gravă, nu departe de acolo, domnul cardinal, şi el îngrijorat, îşi reunea consiliul consultativ în noul său palat de lângă Almudena, catedrala cea mai oribilă din Spania. (Nici dacă ar fi fost construit într-adins, nu s-ar fi putut ridica un monument religios care să oglindească pe dinăuntru şi pe dinafară o asemenea mediocritate estetică). Din *motu proprio,* domnul cardinal ar fi reunit consiliul consultativ în salonul tronului, unde el se simţea la fel de bine ca papa, cocoţat în tronul său cu baldachin, dar, convins de către persoanele din preajmă să se răzgândească, a trebuit să ţină reuniunea într-o sală mai puţin fastuoasă. După ce au fost rostite rugăciunile de rigoare, cu aceeaşi rutină birocratică cu care ar fi putut să o facă doar nişte funcţionari plictisiţi, cardinalul-arhiepiscop le adresă celor prezenţi un discurs asemănător cu cel al stareţei. Punct cu punct, îi puse la curent cu cele întâmplate.

– Poliţia, la fel de dezorientată ca şi noi, nu a fost în stare să recupereze flaconul cu sângele sfântului... Îşi încheie el prima parte a peroraţiei şi trecu la discutarea situaţiei delicate care se crease: După cum puteţi presupune pe bună dreptate, acest fapt ne pune în faţa unei probleme de o dimensiune socială foarte gravă, dat fiind că miracolul lichefierii depăşeşte fenomenul pur religios... La 27 iulie, populaţia Madridului, cum este obiceiul de secole, va merge la Mănăstirea Întrupării ca să urmărească de aproape miracolul lichefierii şi ce va găsi? Porţile

închise? Aşa ceva nu este cu putinţă, dădu el cu pumnul în masă trecându-şi ochişorii maliţioşi peste asistenţă. Ce se va întâmpla dacă, în anul acesta, după momentele dificile prin care a trecut Madridul, prin care a trecut New Yorkul[I], după interminabilul război din Irak[II], după teama de noi atacuri teroriste... nu le vom oferi oamenilor relicva sfântului? Nu le putem spune: „Ni s-a furat relicva". Ar considera-o de rău augur, ca prevestire a unor rele şi mai mari, ca atunci când sângele nu se lichefiază... Trebuie să găsim o soluţie rapidă, sărbătoarea vine peste noi.

Cei prezenţi, obişnuiţi ca soluţiile să le vină întotdeauna de sus, aveau imaginaţia atrofiată şi le lipseau ideile, aşa că se priviră neputincioşi şi nu a fost nevoie să ia cineva cuvântul şi să-i declare Eminenţei Sale demoralizarea care pusese stăpânire pe ei. Cardinalul, bolnăvicios, dar tenace şi încăpăţânat, aşa cum dădeau asigurări cei care îl cunoşteau bine, vorbise cu multă hotărâre. Era clar că nu îi convocase ca să se lamenteze, ci doar să le expună planul pe care îl avea deja în buzunar.

– Sângele Sfântului Pantelimon se va lichefia în ziua sărbătoririi sale, ca în fiecare an, afirmă el categoric.

Dacă ar fi existat un secretar însărcinat cu procesele-verbale, cuvântul pe care l-ar fi folosit ca să redea expresia de pe chipul celor din comisie ar fi fost „stupoare“.

– Nu ştiu cum va reuşi Eminenţa Voastră, îndrăzni să fie de altă părere capelanul mănăstirii.

– Totul este prevăzut, părinte Méndez, îl făcu acesta să amuţească, plin de autoritate, şi îşi permise să îl şi mustre. Dacă la Mănăstirea Întrupării aţi fi avut mai multă grijă, acum nu ne-am vedea prinşi în

[I] Aluzie la atentatele organizaţiei al-Qaida asupra Turnurilor Gemene şi a clădirii Pentagonului din 11 septembrie 2001
[II] Declanşat la data de 20 martie 2003

această încurcătură.

Cardinalul-arhiepiscop, fără să dea mai multe explicaţii în legătură cu asul pe care îl avea acum în mânecă, îi ceru secretarului său particular să îl sune chiar de acolo pe decanul consiliului episcopal de la Ravello. Secretarul consultă anuarul Bisericii Catolice, editat cu minuţiozitate şi fără nici o erată de Tipografia Vaticanului, unde apar toate aceste date, găsi numărul şi, când avu legătura, îi trecu telefonul mobil cardinalului. Toţi rămaseră atenţi la acea convorbire neaşteptată.

– Cardinalul Madridului la telefon, se prezentă el, imaginându-şi că preotul italian, auzindu-i vocea răguşită şi autoritară, se va ridica în picioare la celălalt capăt al firului. În continuare, îi explică tot ce se întâmplase şi încurcătura în care se afla şi, fără să-i lase posibilitatea de a scoate o vorbă, urmă: Dumneavoastră nu aveţi nevoie de relicva Sfântului Pantelimon până în anul care vine... În schimb, noi avem nevoie de ea acum, imediat... Doar pentru două zile... Ştiu că este vorba de o relicvă remarcabilă... Nu, nu se va întâmpla nimic, vă dau cuvântul meu... Pentru liniştea dumneavoastră, vom semna o poliţă de asigurare pentru suma pe care mi-o veţi spune dumneavoastră.

Decanul consiliului episcopal de la Ravello, fie pentru că arhiepiscopul vorbea foarte încet, iute şi într-o italiană proastă, fie pentru că, în ciuda acestui obstacol, ghicise despre ce era vorba, nu fu de acord să-i împrumute relicva.

– Eminenţă, ascultaţi-mă, vă rog, îi spuse el şi încercă să îi expună motivele refuzului său. Sângele Sfântului Pantelimon pe care îl avem aici se lichefiază de asemenea poimâine, cum vreţi să vi-l împrumut?

– Credeam că acolo se lichefiază în mai, se resemnă, decepţionat, Eminenţa Sa.

– Cel care se lichefiază în mai este sângele

Sfântului Genaro, a cărui relicvă se păstrează în catedrala de la Napoli, îl informă celălalt.

Cei prezenţi văzură cum cardinalul se ridică dintr-un salt, împingând jilţul spre spate, devenind şi mai întunecat la faţă decât era de obicei. În cele din urmă, scoase un *escussi*[1] sec, închizând violent clapa telefonului mobil şi dându-i-l secretarului său.

– Nimic. Preotul ăla nătărău nu înţelege de cuvânt... Îi e teamă că nu-i vom restitui relicva...

– Poate că are nişte scrupule... se hazardă cineva care putuse să ghicească mai mult sau mai puţin conţinutul convorbirii. Poate că nu vede cu ochi buni ca relicvele să fie puse în pericol... relicva lui...

– Scrupule? Un preot italian cu scrupule? cardinalul strâmbă din nas şi se lăsă să cadă în jilţ. Ce puţin îi cunoaşteţi... Dar nu e totul pierdut... Vom încerca şi cu arhiepiscopul de Napoli. De la episcop la episcop ne vom înţelege mai bine...

Secretarul cardinalului consultă din nou anuarul pontifical şi găsi imediat datele pe care le căuta. Semnalând cu degetul rândul de pe pagină, aşteptă ca arhiepiscopul-cardinal să-i dea ordin să stabilească o nouă legătură telefonică.

– Napoli? părintele Méndez, uimit, rupse tăcerea în care se cufundase sala. Catedrala aceea, după câte ştiu eu, nu are nici o relicvă a Sfântului Pantelimon, ci a Sfântului Genaro... Doar nu cumva doreşte Eminenţa Voastră să substituie o relicvă cu alta...

– Aţi nimerit-o, părinte Méndez. Aţi nimerit-o, îi răspunse cardinalul, schiţând în acelaşi timp un zâmbet care, la fel ca toate, puţine la număr, pe care le încerca, se dovedi complet nereuşit. Nu ştiu ce rost au observaţiile dumneavoastră... Sângele Sfântului Genaro nu se lichefiază precum cel al Sfântului Pantelimon? Ce importanţă va avea, deci, că e un

[1] In italiană, „scuze", cu pronunţie spaniolă şi incorect gramatical. Corect ar fi fost *mi scusi.*

sfânt sau altul...! Important este, dragul meu capelan, să evităm prăbuşirea credinţei în adepţii noştri fideli. Spania ni se duce de râpă şi dumneavoastră îmi veniţi cu aceste mofturi de călugăriţă? Să vedem dacă vom învăţa o dată pentru totdeauna să deosebim lucrurile importante de cele care nu sunt astfel! Pentru cazul care ne preocupă, e totuna dacă miracolul îl va face Sfântul Genaro sau Sfântul Pantelimon. Între sfinţi nu există rivalităţi, nici competiţii. Important este, părinte Méndez, ca în anul acesta Madridul să aibă miracolul său.

– Şi dacă miracolul nu va avea loc...? Şi dacă sângele Sfântului Genaro nu se va lichefia pentru că e înainte de vreme...?

– Părinte Méndez, dumneavoastră vreţi să mă ia taurul în coarne. S-ar zice că vă place să-mi puneţi beţe în roate...! Când miracolul real nu este cu putinţă, trebuie să-i dai o mână de ajutor imaginaţiei... Bine ne-ar sta să lăsăm totul pe seama Divinei Providenţe...! În starea în care sunt acum enoriaşii noştri, ar fi şi mai rău dacă n-ar exista miracolul...

Sfântul Genaro a fost episcop de Benevento, aproape de Napoli şi, la fel ca Sfântul Pantelimon, a murit ca un martir în timpul persecuţiilor lui Diocleţian. Creştinii, cum era obiceiul pe vremea aceea, i-au strâns sângele şi l-au păstrat într-o amforă. În 1527, sfântul i-a scăpat pe napoletani de ciumă. În 1631, i-a ocrotit de erupţia vulcanului Vezuviu, la fel de înspăimântătoare precum aceea care a ras de pe faţa pământului oraşele Pompei şi Herculanum. În 1884, i-a scăpat de holeră...

Când s-a stabilit legătura telefonică, arhiepiscopul-cardinal a vorbit cu arhiepiscopul de Napoli. I-a repetat cele întâmplate şi încurcătura în care se afla.

– Eminenţă, îmi pare rău să vă dezamăgesc, se auzi în receptor, pentru că preotul din Napoli era surd

şi striga foarte tare, sfântul nostru făcător al minunii lichefierii nu este Sfântul Pantelimon, ci Sfântul Genaro...

– Ştiu, ştiu, răspunse impacientat cardinalul.

– V-o spun ca să nu existe neînţelegeri... Din partea mea, nu e nici un inconvenient, fiindcă nu avem nevoie de relicvă până în luna septembrie. Începând cu ziua de 19 din luna aceea, timp de şapte zile, o vom expune în Duomo... Nu vă puteţi imagina puhoaiele de oameni care vin să fie de faţă la miracol. Este o binecuvântare pentru vistieria noastră atât de secătuită... Anul trecut, printre alte personalităţi, a asistat şi ambasadorul Statelor Unite. În America, la New York, ca să fiu mai precis, sunt mulţi napoletani, şi toţi napoletanii, oriunde s-ar afla, în ziua aceea urmăresc cu înfrigurare miracolul... Expunerea din luna mai în biserica Santa Chiara a fost un succes răsunător: sângele Sfântului Genaro s-a lichefiat şi a rămas în această stare un timp record, ca niciodată...

Cardinalul, incapabil să mai suporte poliloghia în care se pierduse colegul său, de la o vreme luase mobilul de la ureche şi îl întorsese spre consilierii săi, de parcă ar fi fost vorba de un difuzor.

– De câte ori se lichefiază acolo sângele sfântului? îl întrerupse în cele din urmă pe un ton ambiguu, în care se amestecau invidia şi lipsa de încredere.

– Credeam că v-am spus. De trei ori pe an: în mai, în septembrie şi în decembrie, şi continuă de parcă l-ar fi întors cineva cu cheia. Nu vă pot garanta miracolul, dacă asta este ceea ce îmi sugeraţi. Ţineţi seamă de faptul că, în afara lăcaşului şi înainte de vreme, nu se ştie niciodată cum va reacţiona sfântul... Vă pot asigura doar că, de la 1337, data primei lichefieri despre care avem mărturie, miracolul s-a repetat fără întrerupere, cu excepţia unor rare ocazii... Nu avem reclamaţii, sfântul se comportă

bine... Doar în ultima vreme, miracolul a încetat să se întâmple în două împrejurări: în noiembrie 1980, când a fost teribilul cutremur care a făcut una cu pământul sudul Italiei şi au murit peste trei mii de persoane; şi în 1987, când Napoli a ales un primar comunist... Da, da. Şi aici avem comunişti şi adepţi ai laicismului... Ah, plaga asta a relativismului care invadează totul...! Oamenii cred că e semn rău atunci când sângele nu se lichefiază... Înţeleg situaţia dumneavoastră disperată... Nu vă faceţi griji, Eminenţă, dispunem de două relicvarii... Nu, nu. Nici vorbă de poliţe de asigurări... Dumneavoastră îmi veţi trimite un cec la purtător pentru 50 000 de euro ca donaţie... Sau, şi mai bine, când veţi veni să luaţi relicva, îmi veţi înmâna suma în numerar... Nouă, napoletanilor, nu ne plac formalităţile...

În seara de 26, ajunul Sfântului Pantelimon, Mănăstirea Regală a întrupării gemea de lume, nu mai încăpea nici un ac. Călugăriţele au cântat la prima slujbă de seară şi, din spatele zăbrelelor corului, au urmărit ceremoniile care aveau loc în biserică. Totul exact la fel ca în alţi ani, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Singura diferenţă a constat în faptul că de data aceasta cardinalul, şi nu capelanul, a fost acela care a condus manifestările. Pe altarul principal, în acelaşi loc şi cu un ceremonial identic celui care s-ar fi desfăşurat dacă ar fi fost relicvariul autentic al Sfântului Pantelimon, cardinalul l-a aşezat pe cel al Sfântului Genaro, care a ajuns la Madrid pe calea aerului exact la timp. În continuare, călugăriţele au intonat nişte cântări atât de monotone, încât, dacă oamenii nu şi-ar fi făcut vânt cu evantaiul ca nişte turbaţi ca să scape de căldură, ar fi început să moţăie. Apoi, cardinalul se urcă din nou la altar, luă cu grijă relicvariul şi îl agită de mai multe ori, urmând instrucţiunile pe care i le dăduse arhiepiscopul de Napoli. Încetul cu încetul, masa neagră, solidă şi

uscată care adera la fundul flaconaşului, se desprinse, deveni gelatinoasă, crescu în volum şi căpătă o culoare roşiatică foarte asemănătoare cu a sângelui... Inspectorul Mazeres se afla printre credincioşii şi curioşii care asistau în masă la acest act şi a urmărit pas cu pas metamorfoza.

Până în 1993, a existat obiceiul ca părintele capelan să ţină sus relicvariul câtă vreme se producea lichefierea. Intervalul de timp nu era întotdeauna acelaşi: putea varia între două minute şi una sau mai multe ore. Datorită pericolului prin care trecea relicva de a cădea pe jos din pricina aglomeraţiei şi a îmbrâncelilor, aşa cum odată fusese cât pe-aci să se întâmple, s-a luat în consideraţie un alt procedeu mai sigur. Începând de atunci, flaconul cu sângele lichefiat se aşeza într-o urnă de cristal blindat, iar credincioşii îl puteau privi îndeaproape pe două ecrane de televiziune care se instalau de o parte şi de alta a altarului principal.

– S-a petrecut miracolul! exclamă cu vocea sa solemnă şi răguşită cardinalul.

Credincioşii, emoţionaţi, au aplaudat îndelung. Totul s-a petrecut sub privirile întregii lumi. Nimeni dintre cei care au asistat la acest act nu şi-a dat seama de înlocuirea relicvei. Nimeni nu a ştiut că materia care se lichefiase nu aparţinea Sfântului Pantelimon, ci Sfântului Genaro. Inspectorul, care văzuse totul cu propriii ochi, rămase stupefiat. Ce se petrecuse: un miracol sau un truc? Nu avu timp să cugete. Împins de mulţime, până să îşi dea seama, se trezi în şirul celor care mergeau spre altar să depună un sărut pe un alt relicvariu, de data aceasta cu un oscior al Sfântului Pantelimon.

6

Mazeres ieşi ameţit din biserică. Cântările, mirosul dulceag de ceară topită, căldura sufocantă, fervoarea năduşită a mulţimii, înghesuielile... Câteva minute în plus şi ar fi făcut o criză de lipotimie. Ieşi ameţit şi surprins. În drum spre casă, îşi tot punea întrebări la care nu era în stare să răspundă. Îi venea greu să creadă în miracole şi în fenomene ciudate care îi scrântesc la cap pe oamenii evlavioşi şi pe care Biserica le încurajează, adăpostindu-se în spatele unor verdicte ştiinţifice puţin riguroase; dar ceea ce tocmai văzuse cu ochii săi îl impresionase. „Ce era povestea aceea şi ce explicaţie avea?“ se întrebă, punându-se în gardă ca nu cumva să cadă în aceeaşi capcană pe care o denunţa. Dacă se întâmplă ceva care contrazice legile naturii, se spunea, trebuie să te situezi în defensivă şi să ceri explicaţii ştiinţei. Trebuia, aşadar, să investigheze cu seriozitate acest fenomen nu numai din curiozitate, care era mare, ci şi pentru că făcea parte din plin din instrucţia preliminară a ceea ce se întâmplase la mănăstire cu câteva ore înainte. „Ca să mergi prin viaţă, prietene Julián, conveni el cu sine însuşi, ai nevoie de două puncte de sprijin indispensabile: ştiinţa şi gândirea critică.“

„Dacă mănăstirea, îşi puse el întrebarea, posedă două relicvarii ale Sfântului Pantelimon: unul, cu un

oscior, pe care eu însumi l-am sărutat, şi altul, cu nişte picături din sângele său, de ce s-au hotărât hoţii pentru sânge, când era mult mai uşor şi mai puţin complicat să ia osul...? Mortul, care este singurul martor pe care-l avem, nu-mi poate răspunde. Şi chiar dacă ar fi fost încă în viaţă, poate că tot n-ar fi ştiut.“

Când ajunse în imobilul său, ascensorul nu era în hol, iar el nu avu răbdare să îl aştepte; fără să se gândească, urcă pe scară cele cinci etaje care îl despărţeau de apartamentul său, sărind cu paşi mari din două în două trepte. Îşi aruncă haina pe un scaun şi se aşeză dinaintea calculatorului. Deodată, o imensă mare albastră inundă tot ecranul, părând că doreşte să iasă de acolo, imagine pe care el însuşi o alesese pentru efectul ei odihnitor. Deschise internetul, un oracol mai precis şi mai universal decât cel de la Delfi, pregătit să formuleze o serie de întrebări pe care le mormăia întruna. Tastă cuvintele-cheie: „Sfântul Genaro“ şi „lichefiere“, şi ecranul aparatului său, spre deosebire de răspunsurile laconice şi vagi ale oracolelor greceşti, îi furniză pagini după pagini, pentru ca el însuşi să le consulte şi să tragă propriile concluzii. Aşa află că sângele, odată coagulat, nu se lichefiază niciodată de la sine.

„Niciodată! Afirmaţia este categorică, fără excepţii, îşi spuse el, dispus să fie foarte riguros în investigaţia pe care o pornea. Acest fapt pune sub semnul întrebării *autenticitatea* sângelui Sfântului Genaro şi al Sfântului Pantelimon... Va trebui să procedez cu mare grijă, pentru că la mijloc se află Biserica.“

În continuare, citi pe monitor un cuvânt referitor la lichefiere, pe care îl vedea pentru prima dată: *tixotropie.*

– Ti-xo-tro-pie, silabisi el ca să îl memoreze mai bine. Proprietate pe care o au anumite substanţe

solide de a se lichefia atunci când sunt agitate...

Îşi scoase cămaşa ca să se simtă mai în largul lui şi rămase cu bustul gol. Cum transpira în continuare, deschise larg uşile de la balcon, dar trebui să le închidă imediat, fiindcă vântul care bătea era slab şi fierbinte. „La sfârşitul secolului al XIX-lea, citea el în continuare pe ecran, un anume profesor Albini de la Universitatea din Napoli a vrut să descifreze miracolul Sfântului Genaro aplicându-i principiul tixotropiei. Cu toate acestea, prin amestecul substanţelor tixotropice pe care le-a utilizat, a obţinut doar *ceva* care semăna la culoare cu sângele... Mulţi ani după aceea, în 1991, Luigi Garlaschelli de la Universitatea din Pavia, Franco Ramaccini şi Sergio Della Sala din Milano au publicat un articol în revista *Nature* în care descriau un ciudat experiment de laborator care reproducea fenomenul lichefierii atribuit sângelui Sfântului Genaro.“

– *Nature!* Atenţie! Este vorba de o revistă foarte prestigioasă, şi continuă lectura.

„Pentru experimentul lor, savanţii italieni au ales clorura de fier, carbonatul de calciu, clorura de sodiu şi apa distilată, substanţe pe care şi alchimiştii din secolul al XIV-lea le-ar fi putut obţine cu uşurinţă. Într-adevăr, clorura de fier o puteau găsi în lavele vulcanice; carbonatul de calciu, în rocile calcaroase; clorura de sodiu, în sarea de bucătărie, iar apa distilată, în apa de ploaie. Aceste patru elemente, printr-o tehnică numită dializă, dădeau ca rezultat o soluţie coloidală de hidroxid de fier, a cărui proprietate tixotropică reproducea fenomenul lichefierii. Cu toate acestea, experimentul lui Garlaschelli avea un punct slab. Cum puteau vechii alchimişti care *au creat* presupusul sânge al sfântului să cunoască dializa, când utilizarea acesteia a fost stabilită în secolul al XIX-lea? Această dificultate, spre surprinderea lui Garlaschelli, fusese rezolvată deja în

secolul al XVII-lea de medicul şi chimistul belgian Van Helmont, când a demonstrat prin experimente că sarea diluată în apă putea trece printr-o băşică. După toate probabilităţile, Hipocrat însuşi, cu multe secole înainte de Van Helmont, folosise deja această metodă de filtrare. Apoi, alchimiştii din secolul al XIV-lea au putut foarte bine să cunoască şi să aplice tehnica dializei, cu mai puţină sofisticare, ca să spunem aşa, dar cu rezultate identice.“

Mazeres era atât de entuziasmat de descoperirile pe care le făcea, încât uită să pregătească cina şi, ceea ce era şi mai rău, a fost cât pe-aci să tragă de sertar şi să pună mâna pe pachetul de ţigări pe care îl rezerva pentru cazuri de extremă urgenţă. Învinse tentaţia tutunului şi, ca să sară peste cină, căută în frigider o bere şi ceva de ciugulit. Continuă cu lectura.

Testul lui Garlaschelli a fost uluitor. Substanţa tixotropică pe care o obţinuse era foarte asemănătoare cu sângele Sfântului Genaro ca textură, culoare şi alte proprietăţi. Era de ajuns să se agite uşor eprubeta, aşa cum făcea preotul cu relicvariul, pentru ca masa gelatinoasă să se lichefieze. În 1992, Garlaschelli însuşi, împreună cu Michael Epstein, a aplicat un test relicvei napoletane, care a constat în compararea spectrului substanţei tixotropice a lui Garlaschelli cu spectrul sângelui Sfântului Genaro realizat cu nouăzeci de ani în urmă. Într-adevăr, în 1902, savantul Ángel Zoritae a supus conţinutul flacoanelor unui examen spectroscopic. După mai multe analize, Zoritae şi ceilalţi oameni de ştiinţă care au fost martori la experimentul său au ajuns la concluzia că era vorba de sânge uman. În mod ciudat, spectrul lui Garlaschelli prezenta caracteristici similare cu al lui Zoritae. Şi, ceea ce era şi mai surprinzător, şi unul şi celălalt coincideau în mod generic cu spectrul sângelui uman autentic. Cu

toate acestea, şi această probă avea punctele ei slabe. În primul rând, Zoritae şi oamenii de ştiinţă de la 1902 nu au avut la dispoziţie un echipament de înaltă precizie pentru realizarea experimentului lor. În al doilea rând, nu au folosit fotografia ca să înregistreze spectrul. În al treilea rând şi cel mai grav, presupusul sânge al Sfântului Genaro nu a fost scos din flacon pentru experiment, fapt pentru care acesta a fost modificat de sticlă...

Cufundat în aceste gânduri, Mazeres nu îşi dăduse seama cât era ceasul, iar stomacul, pe care gustarea şi berea nu reuşiseră să îl păcălească, îşi ceru în mod presant drepturile. Nu mai era timp să intre în bucătărie şi să gătească ceva, aşa că hotărî să coboare la bar.

– Fă-mi un sendviş cu carne de vită şi măsline, îi spuse cu familiaritate chelnerului care spăla pahare în spatele tejghelei.

– Şi de băut? îl întrebă acesta, ştergându-şi mâinile de şorţ.

– Un pahar de vin roşu.

– Iţi convine Sânge de Taur?

– Sunt sătul de sânge...

– Şi tu boicotezi produsele catalane...

– Hai, du-te, nu mă face să vorbesc. Dă-mi Sânge de Taur.

Sendvişul acela din pâine crocantă îmbibată cu ulei şi carnea de vită împănată cu usturoi fraged îi amintea de cele pe care i le pregătea mama lui duminica, înainte de a merge la cateheza de la parohie. În nici un alt bar din Madrid nu regăsise acea savoare a copilăriei sale. Îl devoră cu o adevărată delectare, căci nu există o gustare mai bună decât cea care e însoţită de amintiri plăcute. Ceru apoi o cafea foarte tare, cu intenţia de a petrece o bună parte din noapte înaintea calculatorului. Înainte de a urca la el acasă, chiar de la intrare, o sună pe Paloma

ca să-i spună cât de mult o iubeşte şi că îi era dor de ea, şi cum i-ar plăcea să se joace cu ea, cufundaţi amândoi în cada de baie, acum, când era atât de cald... Un vecin amator de bârfe, care ar fi coborât în momentul acela să arunce punga de gunoi şi s-ar fi oprit să asculte conversaţia, ar fi auzit doar vorbe dezlânate, poate anodine, dar care pe inspector, care ştia să le decodifice, îl înfierbântau. Urcă în lift, intră în casă, merse direct în dormitor, se întinse în pat şi, fără să înceteze să vorbească şi să asculte la telefonul mobil, se dărui din plin vorbelor Palomei care, suave şi catifelate ca mâinile ei, îl masturbau. Acest joc erotic, pentru el nou, îl încânta.

– Te simţi bine, iubitule? Ţi-a plăcut? îl întrebă când ghici că el ajunsese deja la orgasm.

– Mult de tot, iar lui Ernesto, nu mai vorbesc.

Reflectat în oglinda de la şifonier, un Julián gâfâind îl saluta zâmbitor şi satisfăcut. Apoi, acoperi de sărutări micul telefon şi îşi luă la revedere de la Paloma. Pe când făcea un duş călduţ, se surprinse cântând nu ştia prea bine ce anume, dar cântând... Aşa gol cum era, se aşeză din nou în faţa calculatorului.

Savanţii care s-au ocupat de fenomenul lichefierii n-au ajuns la o soluţie satisfăcătoare. Răspunsul definitiv în legătură cu miracolul Sfântului Genaro se va obţine doar atunci când ierarhia ecleziastică va autoriza studierea directă a substanţei conţinute în flacoane. Era oare dispusă Biserica să supună „sângele“ Sfântului Genaro la testele riguroase ale ştiinţei? În orice caz, rămâneau nerezolvate alte chestiuni nu mai puţin neclare. Se va şti vreodată care a fost originea acelor mostre de „sânge“, cine a fost inventatorul lor şi care a fost scopul acestora...?

Pe măsură ce inspectorul îşi lărgea informaţiile în legătură cu sângele Sfântului Genaro, întru totul aplicabile şi Sfântului Pantelimon, creşteau şi mai

mult îndoielile asupra relicvei furate. Cazul, acesta era adevărul, căpăta o dimensiune excitantă, din acelea care fac să crească adrenalina. Între orgasmul pe care îl mai simţea încă vibrându-i prin tot trupul şi stresul anchetei, Mazeres simţea că plesneşte dacă nu-şi aprinde o ţigară. Aşa că deschise sertarul mesei şi scoase pachetul. Înghiţi primul fum de ţigară şi apoi, cu gura în formă de o, îl expulză ritmic. Unul după altul, ca nişte norişori înlănţuiţi, colacii de fum se înălţau spre tavan. „După ce ţi-o tragi bine, nu e nimic mai plăcut decât să fumezi o ţigară pe din două.“ Pe când privea cum se destrămau încet rotocoalele de fum, îi veniră în minte aceste cuvinte ale Palomei.

„De ce, dacă existau două relicve ale Sfântului Pantelimon, se întrebă mototolind celofanul de pe ambalaj şi aruncându-l în coşul de hârtii, hoţii au ales-o pe cea cu sângele său?"

În vreme ce îşi punea această întrebare, trase fum în piept atât de adânc, încât probabil că i se saturaseră complet plămânii, căci atunci când expiră, se umplu de fum toată încăperea. Aspiră mirosul cu mare plăcere şi îi apăru imaginea Palomei goală. Imediat, Ernesto îşi înălţă capul. Era vorba de o asociere de idei sau de un reflex condiţionat? Nu dedică nici o secundă elucidării ipotezei şi strivi cu putere ţigara pentru ca gândurile să nu-i zboare aiurea. Mai senin, reveni la întrebarea pe care şi-o pusese lui însuşi: „De ce hoţii au ales relicvariul cu sânge?" Nu găsi răspuns, ci o altă întrebare.

„Dacă pe hoţi, oricare ar fi fost motivele, îi interesa fenomenul lichefierii, de ce nu s-au dus la Napoli ca să fure sângele Sfântului Genaro, de renume mondial...? Acolo se păstrau două flacoane, se lichefiază de mai multe ori pe an şi durează mai mult timp...“

Ţigara, prost stinsă, continua să fumege. De la

mucul acela aprinse alta. Mazeres se excita din când în când. Pe măsură ce îşi punea întrebări, cazul îl fascina şi mai mult.

„Atunci, de ce au ales relicva de la Mănăstirea Întrupării? Ce are sângele Sfântului Pantelimon şi îi lipseşte sângelui Sfântului Genaro?“

Era greu de răspuns la aceste întrebări; cu toate acestea, pe de altă parte, permiteau profilarea unei piste verosimile. Mazeres aproape că ajunsese la convingerea că în spatele jafului nu se afla o sectă satanică în sensul strict al cuvântului, aşa cum insinuase capelanul, ci una dintre acele secte pseudoştiinţifice sau de „extratereştri" care se înmulţiseră atât de mult în ultima vreme, şi acest lucru permitea, prin eliminare, progresul anchetei.

„Dar ce sectă?“ se întrebă el, enervat de neputinţă.

7

Mazeres a presupus de la început că superiorii săi îi vor încredinţa cazul Sfântului Pantelimon. În dimineaţa aceea, abia trecuse pragul comisariatului cenuşiu şi plin de forfotă, ca de altfel toate celelalte, şi remarcă ceva ciudat în atmosferă. Prietenii săi, aşezaţi la mesele lor pline de hârtii, separate unele de altele prin paravane joase, se prefăceau că sunt lipiţi de telefon sau stăteau cu ochii pe calculator, foarte ocupaţi, când normal ar fi fost să îl oprească şi să-i adreseze vreo vorbă; iar cel mai puţin ataşaţi de el l-au salutat cu un zâmbet de-abia schiţat care nu prevestea nimic bun.

– Umblă zvonuri cum că ţi s-a retras cazul, îndrăzni cineva să îi spună.

Îl duru mult să afle în felul acesta. Se duse la el în birou, coborî storurile ca să se izoleze de marea sală comună, se aşeză in fotoliu şi încercă să se liniştească, în loc să meargă în fuga mare să ţipe la comisar, cum îi cerea trupul. După ce numără până la o sută, se ridică şi merse să îi ceară explicaţii.

Biroul comisarului Ortiz era sobru, poate chiar prea sobru. Când îl ocupase, nu vrusese să i se înlocuiască mobilierul, cum era obiceiul, şi nu permisese nici măcar să fie schimbat portretul regelui căruia soarele, care îl bătea din plin, îi ştersese cele patru culori. Unii, maliţioşi, duceau vorba că povestea

cu portretul nu era din pricina austerităţii, ci din lipsa lui de consideraţie faţă de monarhie, căci, aşa cum toată lumea ştia, comisarul Ortiz ducea dorul vremurilor de odinioară. Pe masă, pe colţul pe care ceilalţi şeii obişnuiau să aşeze fotografia de familie cu soţia zâmbitoare şi copiii, pe care uitau curând să o mai privească, el pusese una cu dedicaţie din partea papei Ioan Paul al II-lea. Inspectorul bătu în uşă şi intră fără să aştepte răspuns.

– Nu găsesc că e logic, se plânse el înainte ca şeful său, comisarul, să poată deschide gura şi să îl invite să ia loc, să aflu din zvonuri lucruri care mă privesc. Normal ar fi fost ca judecătoarea de instrucţie să mă însărcineze pe mine cu acest caz, numai dacă nu cumva dumneavoastră aţi fost cel care a dat ordinul contrar...

Comisarul, supărat că Mazeres intrase fără să fie poftit şi că luase iniţiativa acestei probleme, rămase descumpănit, neştiind cum să îi vâre pe gât discursul pe care încă îl mai rumega şi pe care nu reuşise să îl schiţeze până în acel moment. Îşi scoase ochelarii, îşi împinse scaunul înapoi, apucă micul crucifix de argint pe care îl lăsa în fiecare zi pe masă şi încercă să nu îşi piardă calmul. Îi era foarte neplăcut să stea de vorbă cu un subordonat dacă acesta, aflat în picioare în faţa lui, îl privea de sus cu o figură neprietenoasă, aşa cum se întâmpla în acea clipă.

– Ia loc, ia loc, îi spuse el cât mai cordial cu putinţă ca să recupereze dezavantajul şi, după ce Mazeres se aşeză, continuă să pipăie cu devoţiune crucifixul care, după cum se părea, îi procura linişte şi seninătate spirituală. Nu ştiu ce ţi s-a spus şi nici cui i-a scăpat vestea. În orice caz, acum contează mai puţin... Să-ţi explic cum stau lucrurile, eu cred că acest caz nu este atât de important încât să te ocupi tu de el... Poate că eu îţi apreciez valoarea mai mult decât tu însuţi, de aceea nu vreau să-ţi iroseşti

timpul... Există alte treburi mai importante...

În timp ce vorbea, comisarul nu îl privea în ochi, ci îşi făcea de lucru cu crucifixul, şi Mazeres intuia că ascunde ceva sub acele linguşeli onctuoase, care i le aminteau pe ale celor din Opus, atunci când doreau să îmbrobodească pe cineva. Trebui să îşi muşte limba ca să nu explodeze.

– Cu atâtea puncte obscure câte există în acest jaf şi cu un mort la mijloc, îmi spuneţi că acest caz n-are importanţă?

– Te văd foarte agitat, îi răspunse comisarul, fără să i se mişte un muşchi de pe faţă şi fără să ridice tonul. Stresat... prea multă pasiune, poate că...

– Voi fi sincer cu dumneavoastră, răspunse inspectorul. Cazul mă pasionează.

– Un motiv în plus ca să renunţi la el, îşi ridică el faţa, afişând un zâmbet sibilinic şi aruncând cu coada ochiului o privire către papa care, cu mâna ridicată, îl binecuvânta din fotografie. Nu de pasiune avem nevoie, ci de obiectivitate. Trebuie să lucrăm cu mintea rece, fără patimă... Nu te teme, nimeni, nimeni nu va uita cazul închis într-un dosar, dacă asta este ceea ce te preocupă. E o simplă chestiune de priorităţi, nici mai mult, nici mai puţin... Sunt lucruri mai urgente de rezolvat. Cazurile se adună unul peste altul şi ducem lipsă de personal... Nu putem încărca agenţi ca tine cu aceste fleacuri de mănăstire...

– Fleacuri, spuneţi? Şi mortul? se indignă Mazeres.

Felul în care comisarul, celibatar şi membru asociat al Opus, se referise la acest caz îi suna fals.

– Nu-ţi face griji pentru mort, se enervă comisarul şi strânse cu putere crucifixul în pumn, ceea ce îi pricinui probabil o oarecare durere. S-au deschis deja mai multe direcţii de cercetare. Cine era, unde locuia, ce făcea la mănăstire, cine l-a omorât şi de ce...? Doi oameni se ocupă de caz... Până în acest moment, ştiu

foarte puţine... Nimeni nu i-a reclamat dispariţia... Suntem în aşteptarea concluziilor autopsiei... Mazeres, dormi liniştit; cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să te ţii departe de această treabă.

Inspectorul ieşi din birou resemnat, dar nu convins. După părerea altora, pe care i-a consultat, se comitea o gravă neregulă, dar trebuia să accepte faptele.

– Lucrurile sunt cum sunt şi nu trebuie să le pui atât de mult la inimă, i-a spus un veteran cu mulţi ani de serviciu şi de experienţă. Dacă judecătoarea de instrucţie s-a răzgândit sau a acceptat planurile pe care i le-au propus alţii, dacă a hotărât să tărăgăneze rezolvarea cazului... o fi având motivele ei. Mie judecătoarea mi se pare o persoană corectă, cinstită. Cine comandă, comandă!

De câte ori nu auzise vorba asta cu „cine comandă, comandă“ sau cealaltă: tu - ciocul mic şi executarea!?

După câteva zile, o nouă ştire îl lăsă cu gura căscată: cazul fusese dat uitării, închis într-un dosar. De la început, cazul acela se dovedise a fi foarte ciudat: furtul „sângelui“ Sfântului Pantelimon, asasinarea neonazistului, înlocuirea relicvei... şi ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, acum trebuia adăugată neglijenţa administrativă nu mai puţin îngrijorătoare. Inspectorul, ştiind prea bine cât era de riscant, luă totuşi hotărârea să continue ancheta pe cont propriu. Va câştiga timp, furându-l din altă parte: de la treburile lui, la sfârşit de săptămână, dacă avea să fie necesar, va cere chiar nişte zile libere pentru probleme personale... Şi Paloma? Ce timp îi va mai rămâne pentru Paloma? Pentru o clipă, iubita lui îi apăru ca un obstacol pentru planurile sale, dar, pe de altă parte, nu era dispus să o piardă; era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viaţă. Să găsească la vârsta lui o fată ca aceea... Nu putea forţa norocul.

Ziua avea doar douăzeci şi patru de ore şi, oricât de mult ar fi dorit, nu putea trage prea mult de timp, trebuia să aleagă; doar dacă nu cumva ar reuşi să o implice şi pe ea în această aventură...

Chiar în aceeaşi zi, când căldura puternică a după-amiezii trecuse deja, Mazeres o porni spre Mănăstirea Întrupării ca să îl viziteze pe capelan. Îşi pregătise bine întrevederea. Părintele Méndez se bucură foarte tare să îl revadă şi îl pofti în locuinţa sa privată.

– Când îmbătrâneşti, toţi te uită, îi spuse el, în vreme ce urcau vechile scări cu trepte din plăci de faianţă şi reborduri de lemn, pe care, în alte vremuri, vor fi urcat personaje importante şi clevetitori de la curte, cine ştie?! Încetul cu încetul, ca un picurat continuu, prietenii încep să te lase: unii pentru că mor, alţii pentru că sunt în stare mai proastă decât tine şi nu mai pot ieşi din casă. Foştii elevi de care, atunci când erai profesor, nu mai scăpai... Mă rog, să nu ne plângem, pentru că o să credeţi că sunt mai plicticos decât bătrânul Iov.

Începură conversaţia vorbind despre lucruri banale precum căldura, seceta puternică (de lungă durată, cum i se spunea odinioară) şi zvonurile care circulau în legătură cu întreruperile în furnizarea apei, subiecte recurente în zilele acelea. S-ar fi zis că înainte nu mai fusese niciodată o vară atât de sufocantă şi de călduroasă precum cea pe care o îndurau. După o vreme, aşa cum plănuise, Mazeres îi propuse să iasă să bea o bere. Nu a trebuit să repete invitaţia. Capelanul se ridică primul şi, la jumătatea scării, îşi aminti că îşi uitase bastonul.

– Cu Dumnezeu înainte! spuse el resemnat şi îl apucă pe inspector de braţ, cu mare familiaritate. Ce toiag mai bun decât un tânăr ca dumneavoastră!

De la mănăstire se îndreptară spre colţul străzii Bailén. Acolo, capelanul se opri câteva clipe să

privească parcul numit Campo del Moro[I] şi a fost cât pe-aci să îi ceară inspectorului să traverseze strada şi să se plimbe prin grădinile acelea, pentru că acolo, la ora aceea şi deja în umbră, trebuie că adia un vânticel răcoritor, dar nu era de el să coboare scări şi să le urce după aceea, aşa că socoti că o mai bună alegere ar fi cea pe care i-o propusese Mazeres, să se aşeze să ia aer proaspăt la o terasă în faţa unor halbe mari de bere. Pe strada Bailén în sus, lăsară pe dreapta palatul regal, o clădire impunătoare din piatră albă din secolul al XVIII-lea, operă a arhitecţilor Juvara, Sachetti şi Ventura Rodríguez.

– Ştiai că toate aceste statui de regi împrăştiate pe aici, îi spuse părintele Méndez arătând spre Piaţa Orientului prin care treceau acum şi care era pe stânga, au fost gândite ca să fie plasate pe balustrada palatului?

– Şi din ce motiv n-au făcut-o?

– Pentru că, la ora adevărului, gusturile deja se schimbaseră.

De pe terasa la care se aşezaseră, aveau o vedere panoramică asupra catedralei Almudena, profilată pe un cer albastru lipsit de nori. În momentele acelea, soarele, în drum spre apus, colora pietrele. Când Filip al II-lea[II] şi-a stabilit curtea în 1561 la Madrid, a fost dorinţa poporului de a avea episcop şi catedrală, dar regele, care pusese deja ochii pe Mănăstirea El Escorial[III] şi pe biserica seminarului din Valladolid, a neglijat această temă. Pe de altă parte, oraşul imperial Toledo, de care depindea localitatea din punct de vedere ecleziastic, a ridicat mereu obiecţii şi a cerut amânări; astfel că Madridul nu a obţinut

[I] Câmpul Maurului (în lb. sp., în orig.)

[II] Rege al Spaniei între 1556 şi 1598, fiul lui Carlos I şi al Isabelei de Portugalia

[III] Mănăstirea San Lorenzo de El Escorial a fost întemeiată de Filip al II-lea în anul 1563. Adăposteşte Panteonul regilor Spaniei.

episcop până în anul 1885 şi catedrală până în 1993, pe care a consacrat-o Ioan Paul al II-lea. De pe terasă, catedrala neoclasică, având cupola ridicată pe transept, părea în ansamblul său mai puţin urâtă decât văzută de aproape şi cu atât mai urâtă dacă era comparată cu palatul regal, în faţa căruia se înălţa lăcaşul sfânt, în Piaţa Armurăriei.

Inspectorul, de cum îi fu cu putinţă, aduse vorba despre sărbătoarea Sfântului Pantelimon şi despre înşelătoria cu relicvele, aruncându-i nişte înţepături ca să îl tatoneze.

– După atentatul terorist de la 11M[l] - capelanul îşi măsură cuvintele cu prudenţa celui care se ştie tatonat - poate că s-a gândit cardinalul (care, desigur, ne-o fi privind de pe poarta aceea de bronz unde se află efigia lui)... Spun că arhiepiscopul-cardinal şi-o fi spus că miracolul lichefierii era de importanţă vitală pentru comunitatea enoriaşilor şi de aceea a recurs la o înşelătorie pioasă cu scopul de a obţine un bine superior...

– Scopul nu scuză niciodată mijloacele, îi replică inspectorul care deprinsese ceva din expunerile moraliste riguroase. Asta, cel puţin, este ceea ce m-au învăţat cei din Opus, chiar dacă ei nu pun în practică întotdeauna acest dicton...

– Ai aparţinut Lucrării? îl întrebă capelanul nu din curiozitate, ci pentru a schimba cursul conversaţiei.

– Nu, nu; dar îi cunosc bine. Pe vremea când eram student la universitate, am locuit într-unul dintre căminele pe care Opus le are la Valencia.

– Nu ştii ce greutate îmi iei de pe suflet... exageră capelanul şi, ca şi cum ar fi sărbătorit ceva, îşi ciocni halba cu a inspectorului şi bău o înghiţitură zdravănă de bere. Cum îţi spuneam, cardinalul, cu buna intenţie de a ridica moralul oamenilor... Nu trebuie să

[l] Denumirea familiară, poate chiar eufemistică, dată atentatelor teroriste din gara Atocha de la Madrid, din 11 martie 2004

fim aspri atunci când judecăm... *De internis nec Ecclesia...* Sunt situaţii delicate în care e foarte dificil să discerni ce se cuvine... Şi cu atât mai dificil, dacă te simţi presat de evenimente, fără să ai timp şi linişte...

Lăsată deoparte această temă, care nu îl interesa cel mai mult, Mazeres îndreptă conversaţia spre alte făgaşe. Vru ca părintele capelan să îi explice în amănunţime dedesubturile miracolului lichefierii despre care el îşi făcuse deja o vagă idee. Între două sorbituri, îl trase de limbă cu abilitate despre unele lucruri pe care şi le nota în minte.

– Materia de culoare închisă pe care o conţine sticluţa din relicvariu, îi povesti capelanul, a fost considerată dintotdeauna ca fiind sângele Sfântului Pantelimon.

– Dintotdeauna?

– Mă rog, din vremuri imemoriale, cum obişnuim să spunem în jargonul nostru ecleziastic. În recipientul de cristal care ne-a fost furat se păstra sângele martirului... Când se lichefiază, fapt care se petrece în fiecare zi de 27 iulie, masa dură şi neagră creşte în volum şi umple aproape complet flaconul. Eu pot depune mărturie despre aceasta.

– Şi eu pot depune mărturie despre aceasta. Am fost de faţă la acest fenomen în cazul Sfântului Genaro, spuse insistând ironic asupra numelui sfântului.

– Ai fost la mănăstire în ziua sărbătorii?

– N-aş fi pierdut-o pentru nimic în lume.

Capelanul se gândi o clipă că inspectorul nu era sincer, că punea întrebări având gânduri ascunse, dar alungă bănuiala.

– Cum îţi spuneam, continuă părintele Méndez cu explicaţiile, în timpul lichefierii, masa gelatinoasă creşte în volum. Dar nu numai in volum. În acelaşi timp, variază in greutate. În ultimii ani, s-a verificat

acest fenomen cu un cântar de precizie. Între greutatea maximă şi cea minimă atinsă s-a înregistrat o diferenţă de 21 de grame.

– 21 de grame, spuneţi? Cât cântăreşte un suflet! răspunse inspectorul cu un strop de sarcasm.

Preotul rămase privindu-1. Ochii lui erau limpezi, senini precum cerul din ziua aceea.

– Îţi baţi joc de mine? îl întrebă tutuindu-1.

– Nu, nu; nici vorbă, şi îi explică serios: 21 de grame este greutatea pe care o pierde o persoană atunci când moare. Se presupune, deci, că aceasta este greutatea ştiinţifică a sufletului...

– Mda! mormăi capelanul puţin convins.

– Veţi fi de acord cu mine că nici povestea cu relicvele nu e tocmai un fleac...

Capelanul zâmbi complice şi imediat după aceea izbucni într-un hohot de râs, care îi dezveli o perfectă dantură falsă, bine lipită, pentru că altfel i-ar fi sărit din gură.

– Port mulţi ani în cârcă, se destăinui el, ştergându-şi lacrimile pricinuite de propriul hohot de râs. Am văzut, înăuntrul şi în afara Bisericii, cum adevăruri care păreau de nezdruncinat au căzut la fel ca idolul acela gigantic cu picioare de lut despre care vorbeşte Biblia... Fără să merg prea departe, tocmai am citit în ziare că un anume Dean Hamer, unul dintre cei mai prestigioşi geneticieni din lume, a descoperit gena lui Dumnezeu, VMAT2[I], o genă ciudată care îl predispune pe om să creadă în Dumnezeu... Autorul încearcă să demonstreze existenţa genei lui Dumnezeu, nu a lui Dumnezeu însuşi.

– Cu alte cuvinte, credinţa ar fi determinată de biologia noastră... Îl întrerupse poliţistul. Nemaipomenit! Asta ar arunca în aer tot eşafodajul teologic pe care l-a clădit Biserica...

[I] Acronim pentru Vesicular Monoamine Transporter 2

– Va trebui să aşteptăm, apoi continuă cu naturaleţe: aşa stând lucrurile, de ce n-ar fi posibil să se cântărească sufletul în mod ştiinţific? *Maiora videmus,* vom vedea lucruri şi mai mari, izbucni din nou în hohote. De multă vreme nu mai râsese capelanul cu atâta poftă. Şi fără să se întrerupă, reveni la tema lichefierii: Intervalul de timp variază între două minute şi o oră. Temperatura ambiantă nu influenţează procesul. Au fost ani când temperatura în interiorul lăcaşului era de peste 35° şi au trecut două ore până să se producă miracolul. Alteori, în schimb, cu temperaturi mai scăzute, lichefierea s-a desăvârşit într-un interval de 10 până la 15 minute...

– După cum îmi spuneţi, procesul nu urmează o regulă generală... sublinie Mazeres.

– Chiar aşa, urmă capelanul şi bău o mare înghiţitură. În legătură cu miracolul lichefierii, îţi voi dezvălui un secret. Făcu o pauză, deveni serios şi îşi drese vocea: Sângele Sfântului Pantelimon nu s-a lichefiat doar la 27 iulie. Nu o dată miracolul s-a petrecut înainte de vreme... inspectorul nu fu mirat de cele ce îi spunea, fiindcă citise că acelaşi lucru se întâmplase şi cu sângele Sfântului Genaro, dar era foarte interesat să cunoască opinia preotului. După o mică aşteptare încordată, capelanul continuă: Anul trecut, în ajunul sărbătorii, călugăriţa sacristană lustruia relicvariul, când a observat că sângele Sfântului Pantelimon se lichefiază. Îmi amintesc figura uluită a călugăriţei când a venit să-mi comunice...

– Agitarea, părinte, agitarea! îi răspunse Mazeres care, contrar aşteptărilor capelanului, nu dăduse vreo dovadă de surprindere. Călugăriţa, când a frecat relicvariul, trebuie că a produs mici agitări şi acest fapt a făcut ca „sângele" sau ce-o fi ăla, să se lichefieze. Nu găsesc altă explicaţie.

Imediat după aceea, inspectorul îi relată ceea ce

citise pe internet în legătură cu substanţele tixotropice şi faptul că declanşatorul lichefierii îl constituia energia mecanică aplicată acestora, chiar dacă mişcările ar fi fost neînsemnate. Capelanul îl ascultă cu mare interes.

– Toată lumea vorbeşte mult despre internet. Asta îi dă Bisericii o mare bătaie de cap.

Mazeres, ca să nu se abată de la obiectivul său, nu se lăsă dus de val şi reveni la firul principal al conversaţiei.

– Ce zic savanţii despre acest fenomen al Sfântului Pantelimon? întrebă el.

– Depinde, răspunse ambiguu părintele Méndez. Depinde de ce culoare sunt savanţii consultaţi... Există explicaţii pentru toate gusturile... Dar, până acum, ca să spun adevărul, nu s-au realizat studii serioase. Dar ceea ce pot să-ţi confirm este că nu e vorba de nici un truc...

– Aşadar e vorba de un miracol?

– În ceea ce mă priveşte, îi răspunse capelanul, nu-mi place să vorbesc despre miracole. Astea sunt cuvinte mari... Există teologi care se îndoiesc chiar şi de cele pe care le-a făcut Isus, aşa că... Să spunem că e vorba de un fenomen anormal, ciudat... Înainte de a vorbi de miracol, ar trebui să se epuizeze toate căile de cercetare... Cardinalul nu respinge posibilitatea ca, în viitor, oamenii de ştiinţă să aibă acces la flacon, în cazul în care ne-ar fi restituit...

– Ca să fie supus analizelor ştiinţifice, cum s-a făcut cu Sfântul Giulgiu? vru să clarifice Mazeres.

– Pentru ce altceva, dacă nu pentru asta?

– Dar asta prezintă riscuri. Şi dacă ştiinţa dă o explicaţie nefavorabilă sau descoperă o înşelătorie...?

– Asta este şi teama pe care o are cardinalul. Capelanul coborî tonul, ca şi cum ar fi descoperit la vreuna dintre mesele alăturate un spion al arhiepiscopiei: Dogmele sunt formulări aride ale

teologilor, încâlcite, care nu le spun nimic oamenilor. Credincioşii au nevoie de lucruri spectaculoase, care să-i impresioneze şi să-i umple de uimire. Dacă renunţi la aceste lucruri, ce mai rămâne?

– Încă mai avem credinţa omului simplu, spuse inspectorul şi ceru alt rând de bere.

– Câtă vreme a trecut, spuse capelanul, dornic să schimbe vorba, de când n-am mai stat la o terasă şi să beau bere! Ce trist e să trăieşti în mănăstirea aceea, singur, între patru pereţi, fără să vorbeşti aproape cu nimeni!

Chelnerul strânse halbele şi aduse altele noi, scoase de curând din frigider, încununate cu spumă şi aburite de reci ce erau.

– În sănătatea ta! Cum ai zis că te cheamă? Ah, da. Julián. În sănătatea ta, Julián, pentru prietenia noastră.

Capelanul şi Mazeres se simpatizau unul pe celălalt. Inspectorul a profitat de acest sentiment reciproc ca să se plângă de faptul că superiorii săi au dat uitării cazul închis într-un dosar şi că el hotărâse să continue ancheta pe cont propriu până la capăt. Părintele Méndez ghici că prietenul său îi cere voalat ajutorul.

– Atât de mult te preocupă adevărul? îl întrebă el.

– Cel legat de acest caz, da; şi nu ştiu de ce. Este ca o presimţire.

– Înţeleg, spuse şi îl bătu de câteva ori pe umăr.

8

În ziua aceea, la ora care urma mesei de prânz (pe care unii mai mult, alţii mai puţin o petreceau trăgând un pui de somn), Mazeres profită de ea ca să deschidă o revistă de scandal, cumpărată de curând de la chioşc, care anunţa pe copertă un amplu reportaj despre enigmaticul mort de la Mănăstirea Întrupării. Aşezat comod la biroul său, cu storurile trase, în cămaşă şi descheiat la guler, începu să citească. Jurnalista, recurgând la cine ştie ce fel de acte de corupţie, avusese acces la autopsie şi o descria până în cele mai mici amănunte.

Era marţi. La Institutul medico-legal se strânsese mult de lucru, aşa cum se întâmplă la fiecare început de săptămână, şi cu atât mai mult în acela, când se făcuse punte. Omuciderilor, sinuciderilor şi morţilor neaşteptate se adăugau accidentele de pe şosea şi persoanele călcate de maşină în oraş.

Tânărului de la Mănăstirea Întrupării (să-l numim X, fiindcă în momentul în care scriu încă nu a fost posibil să fie identificat) i s-a atribuit numărul din registrul de intrări şi apoi a fost depus în camera frigorifică. Atunci când i-a venit rândul, a fost dus pe o targă în Aula B (una dintre cele trei săli de disecţii situată în subsolul clădirii), îmbrăcat în hainele în care fusese adus.

Aula B este acoperită cu faianţă până în tavanul cu plăcuţe albe. Dispune de deschideri care dau în stradă la nivelul trotuarului (dacă cei dinăuntru privesc în sus, pot vedea picioarele trecătorilor), dar nu intră destulă lumină şi încăperea trebuie luminată cu tuburi fluorescente aprinse încontinuu. Nu mă aşteptam ca aceea să fie o încăpere primitoare, dar nici atât de dezagreabilă şi de înspăimântătoare. Lipite de pereţi, sunt dulapuri de sticlă şi mobile albe pline de fierăstraie, foarfeci şi alte instrumente specifice chirurgilor. Deasupra, postere imense în culori cu bărbaţi şi femei cu pielea jupuită, exhibându-şi anatomia din faţă şi din spate, şi care amintesc de acele afişe care se văd în măcelării, ce le arată clienţilor diferitele părţi şi tipuri de carne din care se compune o vacă sau un miel. Pe alt perete, care nu avea afişe, erau mici spălătoare din oţel inoxidabil şi un ceas mare, rotund, cu cadran alb şi limbi şi cifre negre. Sala (cu lumină lăptoasă, fără strălucire, şi un puternic miros de dezinfectant), s-ar fi zis că-i lipsită de aer. Era sinistră, cu o atmosferă neliniştitoare şi tulburătoare. Cu atât mai mult cu cât persoanele care se mişcau prin ea nu proiectau nici o umbră. Tânărul X a fost aşezat pe o masă de oţel, rece, asemenea cadavrelor care erau scoase din compartimentele frigorifice. Au intrat imediat două infirmiere şi medicul legist, toţi îmbrăcaţi în halate verzi şi cu bonete de aceeaşi culoare, conversând amical cu voce tare. Poate că veneau de la barul din colţ, unde băuseră o cafea.

– Haideţi să vedem ce avem aici, spuse medicul legist cu o naturaleţe lipsită de griji, în vreme ce îşi potrivea mănuşile.

Infirmierele, sub privirea medicului, începură să dezbrace mortul fără menajamente, recurgând la foarfeci şi tăind cracii blugilor, prea strânşi pe corp ca să poată fi scoşi altfel.

– Trebuie să fie de-o vârstă cu noi, spuse una

din ele, reducându-şi din ani.

– Un tânăr foarte chipeş, comentă cealaltă, scoţându-i boxerii.

Când dezgoliră complet trupul (li se părea adormit), doctorul puse magnetofonul în funcţiune şi începu să îl descrie cu amănunte profesionale, începând cu capul şi terminând cu unghiile de la picioare. Fără să aibă nevoie de un centimetru de croitorie, a ştiut care îi erau măsurile.

– Bărbat, rasă albă, 1,80 înălţime şi 80 de kilograme greutate. Vârsta între 25 şi 30 de ani. Piele deschisă la culoare, bronzată la soare pe aproape tot corpul. Cap nici mare, nici mic; bine proporţionat. Păr lung, blond, închis la culoare şi retuşat cu vopsea. Faţă cu pomeţi fini, bărbie rotunjită şi trăsături armonioase. Ochi de culoare albastru cenuşiu-deschis. Sprâncene fin arcuite, nu foarte dese şi pensate. Gene lungi, ondulate cu placa. Dantură sănătoasă, cu dinţi destul de mari. Lasă impresia, la prima vedere, că a purtat o anumită perioadă de timp aparat dentar, mai curând din cochetărie, decât din necesitate. Buzele au suferit un anumit gen de intervenţie dermo-estetică pentru ca să li se mărească volumul. Gură mare, dar foarte bine proporţionată faţă de ovalul figurii. Aceşti dinţi şi buzele voluptuoase, pe care le-am descris, lasă să se presupună că mortul avea probabil un zâmbet fascinant. Gât lung, fără să atingă genul Modigliani[l]. Spate lat, foarte bărbătesc...

Ajungând la acest punct, Mazeres nu putu decât să pufnească în râs.

Păi, bine, jurnalista asta ori n-a citit niciodată un raport medico-legal, ori a inventat totul din mers... Cine i-o fi pus la dispoziţie aceste date...?

[l] Amedeo Modigliani (1884-1920), pictor italian, făcând parte din Şcoala de la Paris. Caracteristice pentru portretele sale sunt gâturile şi figurile foarte prelungi.

Poate că datele nu erau cu totul exacte, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială că, născocite sau nu, cineva i le pusese la dispoziţie sau le scosese dintr-un document oficial. O dată în plus, presa avusese acces la un dosar, care se presupunea a fi *sub judice*[l], înaintea funcţionarilor înşişi, responsabili cu acest caz, şi îl vântura în cele patru zări cu cea mai deplină impunitate. Mazeres, indignat, ştia că jurnalista aceea îi putea furniza nişte informaţii pe care, era sigur, nu aveau să îi fie oferite la comisariat; fapt pentru care continuă lectura.

> Cele două infirmiere, după cum mi-au mărturisit chiar ele, au fost mirate de descrierile minuţioase pe care le făcea doctorul care, de felul lui, era concis, frizând stilul telegrafic. Nu au avut nici cea mai mică îndoială că acel trup, frumos şi atrăgător chiar şi după moarte, îl şocase şi pe el. Mai târziu, când au derulat banda şi au ascultat-o, medicul legist le-a dat ordin să o scurteze şi să îi acorde terminologia adecvată.

– Mi se pare că jurnalista, ca să-şi justifice descrierile puţin verosimile, a scos din burtă această explicaţie...

> Medicul făcu o mică pauză şi profită ca să se şteargă de sudoare, deşi în sală erau 4°C, şi să-şi cureţe cu un şerveţel de hârtie lentilele ochelarilor care i se aburiseră. În acest moment precis, o muscă, despre care nimeni nu îşi explica în ce fel putuse ajunge până acolo, dată fiind cantitatea de dezinfectante care invada încăperea, zbură de mai multe ori pe deasupra capetelor lor şi, după numeroase opriri şi sărituri, se aşeză pe mamelonul stâng al mortului, perforat cu un piercing de argint.

---

[l] în curs de cercetare (în lb. lat., în orig.)

Medicul legist menţionă această informaţie (cea a piercingului, nu a muştei), precum şi tatuajul pe care îl avea pe braţul drept.

– O svastică, spuse el pe un ton categoric şi adăugă cu îndrăzneală: acest tânăr trebuie să fi fost nazist sau simpatiza cu aceste grupuri...

Şi trecu la explorarea pântecului. Aici, începură surprizele la care nimeni nu se aştepta. Pubisul, acoperit de păr blond, nu încăpea îndoială că fusese epilat de mâini experte cu luni în urmă, formând un triunghi minuscul. Atunci medicul legist a observat un fel de semn sub păr şi a dat dispoziţie să fie ras.

– Nu cu maşina. Cu săpun şi cu lamă de ras.

Pe măsură ce îl rădeau, apărea treptat, spre uimirea celor prezenţi, tatuajul unei muşte de mărime superioară celei reale.

– O muscă!

De ani de zile, tatuajele (care odinioară se puteau vedea doar pe braţele marinarilor) ajunseseră foarte la modă în toată lumea. Desenele sunt dintre cele mai variate: dragoni demonici care se încolăcesc pe braţ, tigri cu colţi feroce gata să sară de pe umăr, zâne bune şi vrăjitoare primejdioase, femei goale, androizi, cranii, Hristoşi şi diavoli, inscripţii şi sigle enigmatice...

– Cum de i-o fi dat prin minte să-şi tatueze o muscă într-un asemenea loc? întrebară la unison cele două asistente.

Doctorul, care nu avea nici cea mai mică îndoială că tatuajele, inclusiv acela, nu se făceau la întâmplare, întrebă la rândul său:

– Ce semnificaţie o fi având? Un simplu capriciu? Semnul unei secte?

Unii – jurnalista dădea versiunea ei personală – schiţează cu migală propriul desen şi aleg amplasamentul în mod premeditat. Există găşti sau triburi urbane care îşi imprimă acelaşi tatuaj ca semn de neşters al apartenenţei la o aceeaşi

familie şi are valoarea identică a jurămintelor de sânge. Ce fel de „muscă“ era aceea şi ce semnificaţie avea ea?

Medicul legist ceru apoi o lupă ca să studieze mai bine acel desen care îl tulbura şi îşi dădu seama că, aşa cum apărea în tatuaj, mica trompă a insectei şi o parte dintre picioruşe se sprijineau pe rădăcina penisului. Nu reuşi să lămurească multele îndoieli care îi veneau în minte şi lăsă doar faptul consemnat.

– Ce semnificaţie poate avea această muscă? insistă cu întrebarea una din asistente.

– Priviţi aici! Cealaltă, fără să neglijeze disertaţiile care se ţineau, apucă mâna dreaptă a mortului şi îi atrase atenţia doctorului: Îi lipseşte o parte din unghie.

Mâinile cu degete îngrijite erau poate prea frumoase pentru un bărbat. Unghiile trecuseră recent printr-o manichiură, nu numai pentru că pieliţele fuseseră înlăturate cu delicateţe, ci şi pentru că purtau un foarte subţire strat de sidef.

– I s-a rupt cea de la degetul mijlociu.

Celelalte erau impecabile, fără cusur. În plus, nu se detecta nici un hematom şi nici o zgârietură care te-ar fi putut face să te gândeşti la o acţiune violentă.

– Poate că este vorba de o ruptură accidentală, în timpul ridicării cadavrului sau când a fost vârât în sac... a dedus medicul legist. O agăţare, fără intenţie, în hainele funcţionarilor...

Un zgomot strident, care îi face până şi pe profesionişti, oricât ar fi ei de obişnuiţi, să li se strepezească dinţii într-un mod insuportabil, rupse subit liniştea încăperii. Fără urmă de îndoială, cadavrului din sala de alături i se tăia craniul cu fierăstrăul ca să i se extragă creierul. Medicul legist ridică vocea ca să se facă auzit şi le spuse asistentelor sale să cheme fotograful înainte de a continua autopsia. El însuşi ajută la

punerea la punct a cadavrului şi la aranjarea capului în aşa fel încât să pară al unei persoane adormite. Nu existau răni, zgârieturi, leziuni, mici echimoze, anomalii congenitale sau din pricina vreunei boli de care să trebuiască să facă menţiune în scris, doar găurica de pe ceafă, de care se va ocupa mai pe îndelete după aceea.

– E importantă mai ales o bună imagine a chipului, insistă el pe lângă fotograf. Nu cunoaştem identitatea acestui tânăr. Nu avem nici o informaţie despre el. Aşa că ia un cadru bun, pentru că fotografia pe care i-o vei face va fi de mare ajutor.

Pe fotograf, deşi era obişnuit să vadă cadavre în pielea goală, l-a impresionat cel pe care îl avea în faţă şi i-a făcut plăcere să îl privească, ascunzându-se în spatele aparatului de fotografiat. Odată realizate pozele chipului şi ale tatuajelor, medicul legist se concentră pe ceafa cadavrului, locul prin care pătrunsese moartea.

Dacă fiecare gen de moarte prezintă caracteristici aparte care rămân imprimate pe piele, în ţesuturi şi în organele interne, descoperirea mobilului şi a asasinului este sarcina anevoioasă care pune la încercare iscusinţa poliţiei judiciare.

Jurnalista L.S. descrisese scena ca şi cum ar fi fost de faţă, recreând-o, fără îndoială, ca să astâmpere curiozitatea morbidă a cititorilor ei. Mazeres subliniase anumite paragrafe şi, odată terminată lectura, rămase o bună bucată de vreme cu revista în mână.

Anumite detalii, ca tatuajul svasticii pe braţul drept şi împuşcătura din ceafă, le avea deja arhivate în minte. Acum era unul în plus: musca! Asemenea medicului legist, şi lui îi atrăsese foarte mult atenţia. O muscă tatuată exact acolo, repeta el întruna, aşteptând ca mintea să găsească explicaţia.

– O nouă enigmă, conchise el, ca şi cum această scuză ar fi atenuat eşecul.

Smulse cele două pagini din revistă şi le păstră împreună cu alte hârtii în dosarul pe care îl deschisese ca să arhiveze tot ce avea legătură cu acest caz. Închise sertarul cu cheia.

9

Câteva zile mai târziu, când sosi la comisariat, Mazeres, cum avea obiceiul, se îndreptă spre barul de zi, unde ceilalţi vorbeau despre fotbal sau răsfoiau presa în timp ce beau prima cafea pe ziua aceea, înainte de a-şi începe fiecare lucrul. Barul de zi, aflat exact sub biroul comisarului Ortiz, era mic şi puţin luminos. Avea un perete de sticlă care dădea într-o strâmtă curte interioară, unde probabil vreun director, ca să o înveselească puţin, a avut ideea de a instala o fântână înconjurată de flori (poate că marile centre comerciale care au apărut după aceea i-au copiat ideea). Trecuseră ani buni de când florile din mica grădină, fără să se veştejească pentru că erau din plastic, îşi pierduseră strălucirea, iar jetul de apă nu mai funcţiona. Fântâna se prefăcuse într-o imensă scrumieră în care toată lumea îşi arunca mucurile de ţigară. Când intră în barul de zi, nu găsi larma din alte zile, ci pe colegii săi, care, în cerc restrâns, ascultau pe cineva care le relata o bârfă. Judecând după murmurul surd, probabil că era vorba despre ceva foarte serios. Eliberarea fulgerătoare din funcţie a directorului Ortiz? Avansarea acestuia? Divorţul neaşteptat al vreunui coleg? O hărţuire sexuală în care rolul principal îl juca vreun cunoscut? Nu se ştie niciodată. Ce alte lucruri, se gândea el, puteau explica atâta mister? Se apropie.

– Ce se întâmplă? îl întrebă cu voce joasă pe cel mai apropiat.

– Şşşt, îşi puse acesta arătătorul pe buze.

Inspectorul îşi ciuli urechile. Cea care vorbea era Rosario, o agentă foarte discretă şi puţin amatoare de bârfe. Datorită maniei bolnăvicioase a oamenilor cărora le place să povestească de mai multe ori aceeaşi istorie, Mazeres avu versiunea completă. Pe scurt: un cumnat al lui Rosario, fotograf oficial al Institutului medico-legal, îi făcuse nişte confidenţe pe care ea, la rândul ei, le relata acum. Odată încheiată expunerea, Rosario scoase din geantă, în mare secret, nişte fotografii.

– Mi le-a furnizat cumnatul meu. Dacă se află la institut, o să-l scarmene bine. Aşa că uitaţi-vă iute la ele şi faceţi-vă că nu le-aţi văzut...

Fotografiile, diferite imagini de la o autopsie, trecură din mână în mână. Toţi fură de acord că tânărul cu pricina era foarte bine făcut. Mai ales trei fotografii au atras atenţia. Cea a tânărului gol în întregime, cea cu tatuajul de pe braţ şi cea cu pubisul ras.

– Ce e asta? repeta fiecare aceeaşi întrebare, când cea de-a treia fotografie ajungea în mâinile lui.

Nu se arătară surprinşi că pubisul tânărului apărea ras, un lucru normal pentru oricine răsfoia reviste erotice sau vizita frecvent unul dintre multele institute de înfrumuseţare unisex, care deveniseră atât de răspândite. Cu siguranţă că vreunul dintre cei prezenţi îl purta şi el aşa, poate chiar vopsit. Ceea ce îi surprinse era ciudatul desen al tatuajului.

– Asta este faimoasa muscă despre care vorbesc revistele de senzaţie... spuse Rosario. După cum se pare, nimeni n-a ştiut să-i descifreze semnificaţia.

– Poate că nici n-are vreuna, fu de părere Mazeres, fără să fie sigur de afirmaţia sa.

– Inspectorul care se ocupă de caz, spuse Rosario

şi îi adresă o privire plină de compătimire lui Mazeres, nu i-a acordat importanţă. „Un tatuaj din capriciu“, a spus el.

10

Amprentele digitale ale mortului nu coincideau cu nici una dintre miile şi miile pe care poliţia le păstra în arhivele sale. Pe această cale, noii responsabili cu anchetarea cazului nu ajunseseră la nici o concluzie şi hotărâseră să cerceteze pista legată de muscă. Au vizitat atelierele de tatuaj din Madrid, iar rezultatul obţinut nu a fost unul încurajator. De dragul adevărului, trebuie spus că nici nu au depus prea multă râvnă în această căutare. Ajunşi în impas, le-a sosit de la laboratoarele poliţiei o nouă informaţie. În fundul unuia din buzunarele pantalonilor mortului s-a găsit o minusculă bucată de hârtie mototolită şi decolorată, devenită clei. Blugii, mai mult decât evident, fuseseră spălaţi cu acea hârtie înăuntru. În ciuda condiţiilor foarte proaste în care se găsea, a putut totuşi să fie reconstituită în parte şi să se salveze câteva litere:

COR	**A.**
Chi	**492**
Mag	**3470**

Date fiind compoziţia şi dimensiunile peticului de hârtie, caracterele tipografice, cerneala folosită etc., funcţionarii laboratorului nu au avut nici cea mai mică îndoială. Era vorba de o chitanţă de cumpărături. Nu

le-a fost greu să o reconstituie şi să completeze lipsurile:

CORTEFIEL S.A.
Chitanţa 03/564492
Magazin 42473470

După câteva verificări sumare, au ajuns la concluzia că acea chitanţă corespundea achiziţionării unor pantaloni, poate chiar aceiaşi în care fusese găsită, cumpărare realizată cu luni în urmă într-unul dintre marile magazine pe care această firmă le avea la Valencia. Pentru inspectori, informaţia importantă nu a fost magazinul, nici obiectul cumpărat, ci oraşul; şi s-au deplasat acolo. Şi-au dat osteneala mai multe zile să cutreiere capitala provinciei şi localităţile limitrofe, vizitând toate atelierele de tatuaj. În fiecare seară, reveneau la hotel fără nici un indiciu. Eşecul repetat i-a descurajat şi erau pe punctul de a abandona investigaţia. Când mai erau de inspectat doar ultimele localuri de pe listă, le-a surâs norocul. În prima firmă pe care au vizitat-o în joia aceea, au putut citi deasupra intrării, scris cu o grafie complicată, cuvântul Tattoo. Pe partea laterală a peretelui coşcovit, de această dată cu litere de tipar, se specificau serviciile oferite înăuntru: „Tatuaje, Piercing şi Micropigmentare Realizate de un Profesor Naţional şi Internaţional. 30 de ani de experienţă. Spanish, Frenchs & English spoken“. Localul era situat pe o străduţă îngustă din El Carmen, celebrul cartier din partea veche a oraşului, aflat nu foarte departe de muzeul cu acelaşi nume. Nimeni nu ar fi zis, văzând faţada pocită şi murdăria caselor alăturate, că în locul acela îşi exercită meseria unul dintre cei mai reputaţi tatuatori, renumit în cadrul şi în afara graniţelor spaniole.

În micul vestibul de la intrare, nişte băieţi în scurte

de piele de care atârnau cele mai aiuritoare obiecte treceau în revistă repertoriul desenelor de care dispunea casa. Au rămas privindu-i. S-a ocupat de ei o fată, stând în picioare în spatele unei tejghele minuscule. I-au prezentat scopul vizitei lor şi i-au arătat o fotografie pe care ea a luat-o şi apoi a plecat înăuntru. Inspectorii, pe când aşteptau, au răsfoit cataloagele, similare celor pe care le văzuseră şi în alte părţi. Peretele din spatele tejghelei era o oglindă mare, dintr-acelea care există în birourile de la poliţie şi prin care se poate privi din cealaltă parte. Din spatele prăvăliei se auzea zgomotul şuierător al unor mici maşinării. Cu toată naturaleţea, ca să dea senzaţia că nu se simt observaţi, s-au privit în oglindă şi şi-au refăcut nodul de la cravată.

– Şeful mi-a spus că în acest moment se află în mijlocul unei lucrări şi că nu vă poate primi, îi spuse angajata şi le înmână o carte de vizită a casei. Dacă nu vă deranjează, sunaţi mai târziu la telefon ca să stabiliţi o întrevedere.

– De cine trebuie să întrebăm?

Fata, care era stângace, a scris cu cea mai bună caligrafie a ei.

– Heemskerck; Joséph Heemskerck, silabisi ea cu voce tare. Iar acesta este numărul său personal de telefon.

– Cam greu de pronunţat. German?

– Nu. Olandez.

În după-amiaza aceea, la ora stabilită, agenţii s-au dus acasă la Joséph Heemskerck. Chiar el le-a răspuns la interfon şi le-a deschis uşa. Numitul Heemskerck, un tânăr de vreo treizeci şi ceva de ani (cel puţin atât părea), piele albă şi ochi albaştri, capul ras, măsura în jur de unu nouăzeci şi, contrar oricăror închipuiri, nu avea nici un tatuaj vizibil. Din primul moment, se arătă simpatic şi primitor, făcându-le o bună impresie.

– Dumneavoastră sunteţi cei cu „musca“, îi primi el cu un zâmbet.

Apartamentul vechi, cu tavane înalte şi pereţi zugrăviţi fiecare într-o culoare, era mare, lipsit de gust şi cu puţină mobilă. Au dedus în curând, după dezordinea care domnea, că amfitrionul lor locuia singur şi că ordinea nu era una dintre virtuţile sale. Salonul, aflat la capătul culoarului, unde el i-a condus, avea un balcon cu jaluzele mobile care dădea spre Piaţa Rotundă. De acolo se vedeau acoperişurile tonetelor dispuse într-un cerc perfect în jurul fântânii. La ora aceea, piaţa, atât de plină de zarvă dimineaţa, era liniştită şi pustie. Doar din când în când se auzea sunetul clopotelor de la bisericile Sfântul Martin sau Sfânta Catalina, din apropiere.

– Vă ascult, spuse arătându-le o canapea şi alungând în acelaşi timp motanul care, aşezat acolo unde fără doar şi poate era locul lui obişnuit, îşi rodea sau îşi scurta ghearele din spate, ori cel puţin aşa părea. Afară, Belzebut!

– Belzebut? repetă unul dintre agenţi.

– Da, Belzebut, stăpânul muştelor, pentru că asta înseamnă. Ce coincidenţă! Nu-i aşa?

Motanul negru îi privi sfidător pe intruşi prin crăpătura pleoapelor, le arătă colţii, îşi înălţă coada, îşi zbârli blana şi fugi, scoţând un mieunat neplăcut.

– După cum se vede, nu ne-a plăcut.

– Animalele au reacţii inexplicabile, îşi scuză artistul tatuator motanul. Belzebut a fost întotdeauna foarte tandru cu musafirii, chiar lipicios prin familiarităţile pe care şi le permite, dar are şi el maniile lui... Nu ştiu ce-o fi mirosit la dumneavoastră...

După acest incident, au revenit la motivul vizitei lor.

– Ei bine, să vă explic... spuse unul dintre agenţi. După cum aţi aflat din ziare, acum câteva zile s-a

găsit un om mort la Mănăstirea Întrupării din Madrid. Mort în împrejurări ciudate...

– Ca să spun adevărul, îl întrerupse tatuatorul, nu mă interesează paginile cu fapte diverse...

– Presa, continuă agentul, n-a făcut prea mare publicitate cazului, ceea ce e demn de recunoştinţă. Judecătoarea de instrucţie, din motive evidente, a decretat secretul instrucţiei preliminare, iar noi, la rândul nostru, nu doream ca presa să divulge indiciile noastre... Chiar aşa fiind, s-au produs scurgeri de informaţii... Între datele pe care le deţinem este şi cel al tatuajului dumneavoastră... Cert este că n-am şti să vă spunem cu exactitate ce anume căutăm... Dar, cum spune şi proverbul, dintr-un fir de aţă poţi şti cum e tot ghemul...

– Ne-am gândit, continuă celălalt agent, arătându-i din nou fotografia, că pornind ancheta, aceasta poate fi o pistă, la fel de bună ca oricare alta... Ce va scoate la iveală? Nu ştim...

Tatuatorul, care se aşezase pe un taburet în faţa lor, se ridică şi luă cu el o scrumieră de cristal plină de mucuri de ţigară. Din bucătărie, se auzi vocea lui:

– Un whisky? Şi pe când ei clătinau din cap vrând să refuze, adăugă: Sunteţi în timpul serviciului, bineînţeles. Dar, dacă veţi bea, eu n-o să spun nimănui.

Pe măsuţa de cristal din faţa canapelei, tatuatorul aşează trei pahare, sticla şi scrumiera goală. Îşi turnă un whisky dublu pe care îl bău dintr-o înghiţitură şi îşi aprinse o ţigară Winston.

– Da, domnule, eu am făcut acest tatuaj, zise scoţând un nor mare de fum în vreme ce privea fotografia cu atenţie. Încă mai păstrez fişa pentru acest serviciu, şi puse pe masă cartonaşul pe care îl adusese de la atelier. Am obiceiul să deschid un mic istoric pentru fiecare dintre clienţii mei; nu se ştie niciodată... Notez genul desenului pe care îl fac, dacă

este al meu, dacă mi-l furnizează ei, partea din corp pe care s-a operat. Pielea nu este la fel pe tot corpul, unele părţi sunt mai delicate decât altele şi, de asemenea, variază de la o persoană la alta, ştiţi asta? Un tratament nu se poate aplica oricui fără deosebire. Iar eu înregistrez toate aceste circumstanţe... După cum vă daţi seama, un tatuator este ca un fel de chirurg şi trebuie să-şi acopere bine spatele, în plus eu am încheiat o poliţă bună de asigurare. Uneori, sunt şi eşecuri, şi nu din vina mea, ci a clienţilor înşişi care nu îşi declară bolile sau alergiile şi se pot ivi probleme de coagulare... Din orice motiv, ţi se poate înscena o porcărie... Cu fişele bine scrise şi detaliate, eşti mai bine apărat... În cazul care ne interesează, n-am avut nevoie să consult fişa. Îmi amintesc foarte bine tatuajul şi figura individului. Deşi nu mi-e uşor să-l identific în această fotografie a dumneavoastră... Atunci purta o barbă aranjată şi o mustăcioară fină... Era olandez ca mine... Olandez ca mine, repetă domnul Heemskerck şi, după ce scoase un alt nor de fum spre tavan, îşi continuă relatarea: vara lui 2003, luna iulie, cum spune fişa. S-a prezentat la atelierul meu un băiat tânăr, de douăzeci şi ceva de ani, poate că în realitate să fi avut mai mult, înalt, blond, chipeş, cu o mustăcioară, mai curând un puf, care sublinia buza superioară cărnoasă, cu o bărbuţă foarte îngrijită, ochi albastru-marin... unul dintre tinerii aceia de care te ciocneşti uneori într-o cafenea, în locul cel mai neaşteptat, şi frumuseţea lui aproape feminină te tulbură, te atrage de parcă ar fi o femeie, dumneavoastră mă înţelegeţi, nu-i aşa? Ceva în genul acelor efebi pe care i-au imortalizat artiştii greci sau Michelangelo...

– Domnule Heemskerck... Îl întrerupse unul din agenţi cu intenţia de a-i cere concizie.

– Spuneţi-mi Joséph.

Agenţii, nerăbdători, se foiră pe canapea.

– M-a întrebat în engleză, continuă domnul Heemskerck, dacă îi pot tatua desenul pe care îl adusese cu el. Şi mi-a arătat desenul unei muşte, la fel, la fel cu acela... Eu, zâmbind, i-am răspuns în olandeză că da. „De unde eşti?“ m-a tutuit el surprins. „Din Diemen“, i-am răspuns eu. Şi l-am lămurit: „Un sat foarte aproape de Amsterdam“. Din momentul acela, am întreţinut o conversaţie agreabilă, vorbind despre lucruri specifice compatrioţilor care se întâlnesc în străinătate. „Ce faci tu pe aici? Păi, vezi şi tu, acelaşi lucru pe care-l făceam şi acolo. Tatuez oameni. Şi tu ce faci la Valencia?“ Şi mi-a spus că era restaurator de opere de artă şi că Rijksmuseum l-a trimis în interes de serviciu ca să colaboreze la restaurarea tabloului lui Bosch pe care îl avea muzeul din Valencia...

– A lucrat, deci, la Muzeul de Arte Frumoase de aici? întrebă interesat unul din poliţişti.

Pot să vă spun doar ce mi-a spus el; eu n-am verificat niciodată; se opri şi se întoarse când auzi un zgomot venind din mica bucătărie.

Motanul, mişcând ritmic coada, de parcă ar fi fost un ştergător de parbriz, îi spiona de acolo.

– Am privit îndelung desenul muştei şi l-am întrebat dacă l-a scos din vreo natură moartă dintre multele care se găsesc la Rijksmuseum. „A lui Hans Bollogier, din întâmplare?“ l-am întrebat eu. Îmi aminteam de tabloul său *Bloemenstilleven*[l]. O vază mare cu lalele pe o masă; în această natură moartă apăreau un viermişor cu capul ridicat, un melc şi o şopârlă mică... Nu eram sigur dacă artistul pictase şi vreo muscă... Tânărul a clătinat din cap în semn că nu. „Ah, acum ştiu, i-am spus eu, asta este musca dintr-o natură moartă a lui Jan Brueghel cel Bătrân, cea care are o buburuză stând pe o frunză mare verde... Nu, n-ai nimerit-o nici de data asta, mi-a

[l] Natură moartă cu flori (în lb. oland., în orig.)

răspuns el şi, după ce a făcut o mică pauză, a adăugat: Desenul acestei muşte este scos din *Tripticul Patimilor* de Bosch, pe care îl restaurăm. Pe panoul din dreapta, cel al *Flagelării,* un călău are pictată o muscă pe genunchi, ca aceasta.“ Aşa mi-a spus.

Motanul, de când fusese detronat, era neliniştit; nu făcea altceva decât să miaune şi să dea târcoale în jurul poliţiştilor, cu coada ţeapănă şi spinarea la pândă, de parcă ar fi căutat prilejul de a-şi recâştiga poziţia pierdută. Deodată, când socoti că sosise momentul potrivit, sări pe agentul mai în vârstă, înfigându-şi ghearele în el. Acesta îl dădu la o parte.

– Afară, afară, Belzebut! strigă tatuatorul şi îl ameninţă cu o curea.

Animalul, ca şi data trecută, îi privi cu ochii săi fluorescenţi şi plecă scoţând nişte fornăituri.

Omul cu Musca, să-l numim aşa ca să ne înţelegem, reveni domnul Heemskerck la subiectul conversaţiei, se numea Pieter Breitner.

– Pieter Breitner! repetară deodată cei doi agenţi, iar unul dintre ei îşi scoase carneţelul şi luă notiţe.

Dezvăluirea identităţii mortului îi bucură mult şi nu putură ascunde această impresie. Tatuatorul se gândi probabil că şi el merita o răsplată, iar cu o înghiţitură de whisky era pentru el cea mai bună recompensă, pe care şi-o luă singur.

– Aşa e mai bine, spuse el, plescăind din limbă, şi îşi aprinse altă ţigară. Când am văzut azi-dimineaţă fotografia muştei, n-am avut nici o îndoială că e vorba de Pieter Breitner, compatriotul meu. Dar nu această fotografie mi-a adus aminte de el. Am alte motive pentru ca figura şi numele lui să-mi fi rămas întipărite mai mult în minte decât tatuajul pe care i l-am făcut... Frumuseţea lui, cum v-am mai spus, mi-a lăsat urme. Închid ochii şi îl văd... Dacă mi-a rămas întipărit în minte, a fost datorită frumuseţii sale

ambigue şi a ciudăţeniei comenzii lui: Cine vine să-ţi ceară să-i tatuezi o muscă a lui Bosch, şi încă să i-o tatuezi tocmai acolo? Eu am făcut tatuaje pe toate părţile corpului: pe faţă, pe lobul urechii, pe muşchii fesieri, în jurul ombilicului... Cu toate acestea, era pentru prima dată că mi se cerea un tatuaj acolo, exact de unde pleacă penisul... Ce sculă, Dumnezeule, n-am văzut niciodată aşa ceva, o adevărată bijuterie! Când văzu că agenţilor nu le plăcuse comentariul, domnul Heemskerck îşi potoli înflăcărarea expresiilor şi continuă: Mai sunt alte lucruri ciudate pe care nu le voi uita niciodată. Îmi amintesc de unul care mi s-a întâmplat la Amsterdam. Într-o zi, a venit în atelierul meu o italiancă, foarte frumoasă, cu nişte forme impresionante, să tot fi avut vreo patruzeci de ani, dar se ţinea foarte bine. A insistat să-i tatuez o cobră cu limba ei despicată în două şi ameninţătoare... Dumneavoastră ştiţi, cobra este un simbol falic... Trebuia să fie ceva cumplit şi excitant... Asta era ceva normal... Ciudat a fost atunci când, ca să stabilească locul potrivit pentru tatuaj, m-a făcut să mă dezbrac şi să o încalec pe la spate pentru ca eu însumi să determin punctul de pe fese unde trebuia să îl imprim, astfel ca, văzându-l, ardoarea sexuală a amanţilor ei să crească. Şi i l-am făcut, bineînţeles că i l-am făcut, dar au fost necesare multe şedinţe... râse el. Când Pieter s-a privit în oglindă, a rămas foarte satisfăcut de lucrare. Din acel moment, n-aş spune că am devenit prieteni, dar venea câteodată să mă vadă şi stăteam la taclale... Un tânăr de o frumuseţe tulburătoare; da, domnule.

– Şi nu l-aţi întrebat ce înseamnă acel tatuaj şi de ce îl voia tocmai acolo?

– Nu; un bun profesionist încearcă să-i facă pe plac clientului său, dar nu pune întrebări, trebuie să-şi muşte limba şi să nu se lase condus de curiozitate...

Mai târziu, când am căpătat încredere unul în celălalt, mi-a vorbit despre Fraţii întru Spirit Liber, confreria secretă căreia îi aparţinuse Bosch şi pentru care pictase panourile intitulate *Grădina desfătărilor...* Am presupus că tatuajul „muştei“ putea fi semnul de recunoaştere a membrilor acestei secte...

– Secta Spiritului Liber? Şi Pieter aparţinea acestei secte?

– N-aş şti să vă răspund... Eu m-am mărginit să-l ascult, fără să-i pun întrebări; nu mă interesa nici tema... V-am spus tot ce ştiu... Pieter mi s-a părut întotdeauna un băiat bun, cu multă imaginaţie şi poate cu prea multă fantezie...

După felul cum vorbea domnul Heemskerck, relaţia lui cu Pieter Breitner fusese ceva mai mult decât cea normală cu un client, iar whisky-ul, fără îndoială, îi răscolise nişte amintiri plăcute.

În cele din urmă, agenţii au putut să se întoarcă la Madrid cu ceva concret. Domnul Heemskerck le dezvăluise identitatea mortului şi, fără să vrea, scosese la iveală alte necunoscute neliniştitoare.

11

Viaţa din acel comisariat, ca în oricare altul, era una de rutină, dar nu monotonă. În fiecare zi se ivea o nouă problemă, diferită, oricât de mult ar fi semănat cu alta din ziua anterioară, şi, pe deasupra, întotdeauna rămâneau treburi neterminate, dedesubturi de rezolvat. Mazeres, cum am spus deja, nu se resemna că fusese înlocuit în ancheta asupra cazului Sfântului Pantelimon şi se neliniştea văzând ritmul din ce în ce mai anemic în care se desfăşurau cercetările, preambul sigur la închiderea definitivă a dosarului. Contrar opiniei pe care superiorii săi îşi luaseră sarcina de-a o face cunoscută, cazul i se păruse din primul moment foarte important, încâlcit şi misterios. Tulbure, acesta ar fi calificativul cel mai potrivit; şi hotărî să continue pe ascuns şi pe cont propriu o anchetă paralelă.

O simplă relicvă să fie oare atât de importantă, încât să provoace un asasinat?

Întrebarea, din ziua cu pricina, îl frigea ca un cărbune încins, fără ca explicaţiile pe care le auzea în comisariat să-l mulţumească.

În după-amiaza aceea stabilise o întrevedere cu părintele Méndez.

– Mă bucur foarte mult să te revăd, îi spuse capelanul, zâmbitor.

Locuinţa lui era situată în incinta mănăstirii şi

consta dintr-un salonaş de vizite, un birou cu bibliotecă, dormitorul şi baia.

– Dispun de strictul necesar, îi spuse lui Mazeres care, de această dată mai îndrăzneţ, îşi vâra nasul peste tot, fără discreţie. Totul este redus la minimum, ca o casă de păpuşi; dar curat şi confortabil.

Se aşezară în birou. Pe peretele pe care inspectorul îl avea dinaintea lui atârna o *Cina cea de Taină* inspirată, prin situare şi gesturile personajelor, de cea a lui Leonardo da Vinci. Nu era o litografie, ci un basorelief de ghips în culori vii, fabricat, fără îndoială, într-un atelier meşteşugăresc din Olot[l].

– Nu acesta este locul potrivit pentru *Cina cea de Taină,* îi spuse capelanul văzând interesul cu care vizitatorul său privea basorelieful. Acasă, îl aveam atârnat în sufragerie, care este locul său potrivit. Când au murit părinţii mei, odihnească-se în pace, l-am adus, împreună cu alte bunuri risipite prin încăperi, şi l-am pus aici. Ştiai că Leonardo da Vinci a întreţinut relaţii sentimentale cu Jacobo Saltarelli, tânărul model care i-a servit ca să picteze chipul Sfântului Ioan?

Pe acelaşi perete atârna portretul de la nunta părinţilor săi. Prin geamul plin de praf se puteau observa ravagiile timpului asupra fotografiei.

– Sunt atât de singur! repetă tânguirea pe care i-o făcuse deja în după-amiaza când băuseră bere împreună.

– Nu spuneţi asta. Nimeni nu e singur. Dumnezeu este un bun prieten. Dumneavoastră veţi fi vorbind cu el în fiecare zi... inspectorul făcu apel la frazele stereotipe pe care le auzise în meditaţiile celor din Opus.

– Nu-ţi bate joc de mine, tinere. Capelanul devenise serios, dar îşi dădu seama că inspectorul nu vorbise cu rea intenţie.

---

[l] Oraş în provincia Gerona din Catalonia

– Dumnezeu nu poate umple inima omului. Cine spune contrariul minte sau se înşală pe sine însuşi.

Părintele Méndez era un om cult, erudit, profund, care făcea o conversaţie plăcută; era una dintre acele persoane a căror prietenie merită să fie cultivată. În spatele vorbelor sale amare, Mazeres ghici cealaltă faţă a realităţii: un biet om care, ajungând la bătrâneţe, se simţea frustrat, dezamăgit de viaţă, lipsit de afecţiune... Se gândi, şi fu pe punctul de a-i spune că acestea erau ravagiile pe care le pricinuia celibatul, dar rămase tăcut. Asta i-ar fi agravat şi mai mult frustrarea. Fără să ştie foarte bine de ce, îi veni în minte acea nerozie a marchizului de Peralta[l]: „Căsătoria este pentru soldaţii de rând şi nu pentru statul-major al lui Hristos“... „Bietul stat-major al lui Hristos!“ se gândi el.

– Bine. Şi care erau lucrurile acelea despre care trebuia să mă consulţi?

Chipul capelanului îşi recăpătă zâmbetul său bonom, schiţat de buzele sale foarte palide, întredeschise.

– Este vorba de Sfântul Pantelimon, începu inspectorul să vorbească.

– Nici nu putea fi vorba de altceva, adoptă capelanul un ton între binevoitor şi mucalit. Văd că te obsedează cazul.

– Chiar aşa, recunoscu el. Relicva Sfântului Pantelimon. Oricât îmi storc creierii, n-am de unde să o apuc... făcu o pauză şi continuă. Să ne întoarcem la ziua cu pricina. Doi hoţi, unul mort, care acum tocmai a fost identificat, şi un altul care nu a fost prins, atacă această mănăstire... Ce caută? Bani? Ăsta e mobilul cel mai obişnuit al tuturor crimelor. Cu toate acestea, în ciuda faptului că aveau la îndemână obiecte de o valoare inestimabilă, n-au furat nimic... Au venit în mod deliberat după relicva sfântului... Dar de ce au

[l] Titlul nobiliar purtat de întemeietorului Opus Dei

furat flaconul care conţine sângele lui, şi nu relicvariul care conţine fluierul piciorului? Ce vă sugerează această alegere?

Capelanul, surprins de întrebare, îşi luă o figură de parcă şi-ar fi stors creierii, dar adevărul e că nu-i trecea nimic prin minte. Clătină din cap cu umilinţă, ca un copil care nu ştie să răspundă la o întrebare din catehism.

– Nici mie nu-mi trece nimic prin cap, continuă Mazeres. Cu toate astea, un lucru îmi este clar: până când nu vom dezlega secretul acelui relicvariu, nu vom cunoaşte mobilul jafului şi al crimei; iar fără mobil, vom orbecăi...

– Nu mi-ai spus tu că poliţia a clasat cazul?

– Mă rog, nu este chiar aşa... Să spunem că ancheta a încetinit... Dar se pare că nu există o voinţă serioasă de a descurca iţele... Şi eu cred că nu-i a bună. Aş spune că în spatele întregii poveşti este ceva tulbure, dar nu fac decât o apreciere personală...

În aceeaşi după-amiază, inspectorul sfârşi prin a-l convinge pe capelan să îl ajute să rezolve cazul. Nu a fost nevoie să depună mari eforturi. Părintele Méndez, după ce ruginise atâţia ani între patru pereţi, văzu că i se deschide cerul. I s-a întâmplat ca acelor ghivece cu flori pe care proprietarii lor le uită în balcon şi deodată, când sunt gata să moară pârjolite, vine un nor de vară şi le face să înverzească din nou.

– Am o presimţire, părinte Ángel, că în arhivele acestei mănăstiri se păstrează documente care ne pot oferi nişte indicii preţioase... Mie nu-mi este uşor să ajung la ele şi nici n-am timp să scotocesc... Dumneavoastră, în schimb, locuiţi aici, dispuneţi de tot timpul din lume şi, de parcă n-ar fi de-ajuns, activitatea dumneavoastră nu va ridica nici o bănuială... Sunteţi persoana cea mai potrivită...

– Dar ce tot spuneţi?

12

În noaptea aceea, deşi îşi luase pastiluţa de Somnovit, capelanul nu putuse închide un ochi; era prea agitat pentru ca somniferul să poată avea vreun efect asupra sa. Viaţa lui, deodată, când se aştepta mai puţin, fusese dată peste cap, datorită inspectorului care ştiuse să îl îmbrobodească. În câteva ore trecuse de la plictiseală la o fascinantă activitate de cercetare. Diferenţa era considerabilă. Flaconul dispărut, pasajul secret, mortul şi alte teme care, după cum bănuia, aveau să apară după aceea, constituiau un scenariu pasionant, capabil să însufleţească persoana cea mai deprimată.

În dimineaţa următoare, la slujba pe care o oficia în fiecare zi înainte să cânte cocoşul din poiata călugăriţelor, acestea observară deja ceva ciudat la capelanul lor. Şi anume că citea textele liturgice mai de mântuială, că se mişca în altar cu mai multă vioiciune, s-ar fi zis chiar că pierduse acea fervoare lâncedă pe care o arăta când ridica ostia şi le dădea împărtăşania... „Dar ce-i cu atâta grabă pe omul ăsta?" Călugăriţa sacristană nu găsea altă explicaţie decât vreo diaree de vară despre care stareţa le prevenise cu câteva zile în urmă, la ora recreaţiei. Dar, nu. După slujbă, capelanul îşi luă micul dejun în sacristie, ca de obicei, apoi ceru permisiunea de a-şi petrece timpul în arhivele mănăstirii. Asta chiar că

nelinişti comunitatea.

– Acum v-a apucat să cercetaţi? îi spuse maica stareţă privindu-l lung şi încercând să îl tragă de limbă despre rostul acestui brusc interes.

– Este din pricina celor întâmplate cu relicva Sfântului Pantelimon...

– Nu cred că îi veţi găsi pe vinovaţi în vechile documente din arhivă.

– Uneori, nici nu ştii de unde sare iepurele.

Mănăstirea nu dispusese niciodată de o bună bibliotecă. De ce ar fi avut nevoie călugăriţele de ea? Le erau de ajuns predicile confesorului. Cea de acum, după grozăviile Războiului Civil, era foarte sărăcăcioasă. Nici călugăriţele din ziua de azi nu arătaseră o mare preocupare pentru cărţi. Nu se găseau decât liturghiere şi manuale de rugăciune de interes scăzut şi, într-adevăr, toate buletinele arhiepiscopiei legate pe ani. Cu toate acestea, mănăstirea poseda o arhivă destul de completă. Dacă scotoceai cu răbdare, puteai da peste bule pontificale, scrisori ale regilor, registre de socoteli, jurnale particulare, cronici ale mănăstirii... Părintele capelan îşi petrecu dimineaţa scotocind pe rafturi, oarecum la voia întâmplării, şi găsi mai multe cărţi despre viaţa Sfântului Pantelimon.

– Pentru moment, nu viaţa sfântului este cea care ne interesează, mormăi el.

Era, de asemenea, un manuscris datat 30 august 1729, intitulat *Informare în legătură cu lichefierea sângelui gloriosului martir Sfântul Pantelimon.* Îl răsfoi curios. Acel document cuprindea procesul pe care judecătorul inchizitorial Miguel Herrero Esquera dăduse ordin să-i fie intentat sângelui sfântului. Cei treisprezece teologi, specialişti în drept canonic şi medici, care timp de şapte ani la rând au venit în ziua de 27 iulie la Mănăstirea Regală, mărturiseau că l-au văzut lichid şi fluid în ziua aceea şi condensat şi dur

după festivitate; şi că acea lichefiere era un miracol şi o minune şi, ca atare, aşa trebuia să fie considerat şi venerat.

„Aduce puţine date noi“, spuse în sinea sa şi lăsă manuscrisul la locul lui.

Apoi îşi vârî nasul în dosarele în care călugăriţele, foarte grijulii, păstrau de multă vreme crâmpeie din articole şi alte hârtii care le cădeau în mâini, având legătură cu sângele Sfântului Pantelimon. Găsi unul foarte neobişnuit. După cum se părea, în 1988, un călugăr iezuit de la El Escorial crezuse că a găsit în lucrarea *Tezaurul leacurilor secrete* a lui Evonimo Philliatro, medic şi naturalist din secolul al XVI-lea (tratat pe care călugărul însuşi îl tradusese din latină), formula magică pentru a descifra secretul lichefierii. Astfel că, nici una, nici două, se pusese pe treabă, urmând pas cu pas indicaţiile pe care alchimistul le dădea pentru a duce experimentul la bun sfârşit.

„Se iau trei livre[l] de sânge curat şi roşu de la un bărbat foarte sănătos sau de la mai mulţi, având între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, o livră de spermanţet şi tot atâta de măduvă de bou. Uleiul, astfel distilat, creşte şi creşte odată cu Luna. De aceea este denumit «ulei de sfânt».“

Iezuitul de la El Escorial, un alchimist modern, a obţinut o poţiune vâscoasă asemănătoare ciocolatei care îşi schimba culoarea. Într-un cuvânt, demonstraţia alchimică, după cum a mărturisit experimentatorul însuşi, a fost un eşec categoric care s-a adăugat celor deja existente.

Timpul trecea şi, chiar dacă era adevărat că părintele capelan nu găsea nimic interesant, nu era mai puţin adevărat că nici nu se plictisea.

– Câtă fantezie în jurul supranaturalului! spuse el

[l] Veche unitate de măsură a masei variind între 400 şi 460 de grame

şi îşi scoase ochelarii.

Când era pe punctul de a-şi încheia activitatea detectivistă din ziua aceea, îi căzu în mâini o carte cu gravuri ale Mănăstirii Regale, editată în 1745. Îşi petrecu timpul mai departe răsfoind planşele. Unele reproduceau foarte numeroasele relicvarii din mănăstire. Se aşeză lângă fereastră, unde adia un vânticel răcoros şi avea mai multă lumină. Îşi puse din nou ochelarii. Se opri la o gravură care copia un vechi relicvariu al Sfântului Pantelimon. Observă fiecare detaliu al desenului, realizat cu o daltă cu vârful foarte fin. După conversaţia cu inspectorul, vedea totul cu alţi ochi. Relicvariul, un fel de fleşă de catedrală gotică în miniatură, era, după cum spunea textul scris în josul paginii, o preţioasă lucrare de orfevrărie din secolul al XVII-lea. Avea o formă piramidală şi era gol pe dinăuntru. În interior, avea o capsulă cilindrică de sticlă a cărei extremitate inferioară se încastra într-un inel metalic, astfel că recipientul rămânea fix şi vertical. I se păru familiar, ca fiind acelaşi relicvariu pe care îl expusese de atâtea ori în altar. Nu observă nimic deosebit şi era gata să întoarcă pagina; totuşi, ceva parcă nu se potrivea şi privi cu mai multă atenţie.

– Este acelaşi pe care îl folosim şi azi, conchise el uimit, vorbind cu voce tare, dar văd ceva ciudat care nu se potriveşte.

Până la urmă, îşi dădu seama. Surprins de descoperire, îi telefonă fără întârziere inspectorului. Lui Mazeres nu îi trebui mult ca să vină fuga la mănăstire. După ce îi înşiră cu entuziasm diferitele cercetări pe care le realizase, capelanul se opri asupra celei care i se păruse cea mai ieşită din comun.

– Acest relicvariu, Julián! şi îi puse dinainte cartea cu gravuri.

– Ce are acest relicvariu? Nu e acelaşi pe care l-au

profanat hoţii?

– Nu tocmai. E ceva la el care nu se potriveşte...

– Ce vreţi să spuneţi?

Mazeres continua să nu înţeleagă.

– Uită-te bine. Nu e ceva care să-ţi atragă atenţia?

Părintele Méndez îşi puse arătătorul pe partea din gravură unde se afla problema, aşteptând ca inspectorul, bun observator prin meserie, să o ghicească. Mazeres se uita fix la planşă.

– Adevărul e că în ziua jafului nu m-am uitat cu atenţie la relicvariu, aşa că îmi este greu să stabilesc comparaţii cu gravura... N-aş şti să vă spun.

Capelanul se bucura să-l vadă pe prietenul său în încurcătură. Ca să-l ajute să găsească deosebirile, căută o ilustrată cu relicvariul, dintre cele care se împărţiseră în ziua sărbătoririi sfântului.

– Compară relicvariul de pe ilustrată, care este o fotografie actuală, cu relicvariul de pe gravura din secolul al XVII-lea. Este sau nu este acelaşi relicvariu? întrebă nerăbdător. Vezi vreo diferenţă?

– Eu, ca să fiu sincer faţă de dumneavoastră, îi răspunse el destul de supărat, trecându-şi privirea de la o ilustraţie la alta, nu văd nici o diferenţă între relicvariul de pe ilustrată şi cel de pe gravură. În afară de faptul că relicvariul de pe gravură este în alb şi negru, iar cel de pe ilustrată, în culori.

– Diferenţa, dragă prietene, şi aici capelanul vru să prelungească încă puţin suspansul, nu rezidă în relicvariul propriu-zis... Uită-te bine!

Nepotrivirea pe care o sesizase capelanul nu consta în chivot, pe care îl privea Mazeres şi la care s-ar fi uitat oricine. Cum îl văzu pierdut, interveni din nou.

– Flaconul de sticlă, Mazeres! îi dezvălui el. Deosebirea se află la flaconul de sticlă din interiorul relicvariului.

Inspectorul compară cele două reproduceri iar şi

iar, reproşându-şi nerozia în forul său interior.

– E adevărat! recunoscu el în cele din urmă. Capsula de pe gravura din 1745 este mai mică şi mai îngustă. În schimb, capsula din relicvariul actual este mai mare şi mai largă... Ca şi cum ar fi fost supusă unei presiuni... Hoţii au trebuit să umble cu multă grijă ca să o scoată.

– Ce îţi sugerează acest fapt? capelanul îl puse pe inspector în încurcătură.

– Păi, nu ştiu... Îi răspunse şi, ca să iasă din necaz, îl linguşi: V-am spus eu că investigaţiile dumneavoastră se vor dovedi foarte preţioase. Continuaţi pe drumul acesta, ca să vedem dacă dăm peste vreun indiciu folositor.

În momentul acela, nici unul, nici celălalt nu ştiau dacă amănuntul descoperit (diferenţa de mărime între o capsulă şi cealaltă) era relevant şi ce semnificaţie ar putea avea; dar pe părintele Méndez descoperirea îl umplu de satisfacţie.

13

În fiecare zi, primul lucru pe care îl făcea inspectorul când se trezea era să deschidă radioul şi să asculte ştirile, în timp ce se dichisea în baie. Apoi, ajuns în biroul său de la comisariat, deschidea ziarele la pagina cu fapte diverse şi dădea piept cu pomelnicul de ciocniri, împuşcături, atacuri în plină stradă, reglări de conturi între bande rivale... De la o vreme, Madridul încetase să mai fie oraşul liniştit în care te puteai plimba la orice oră din timpul nopţii. Existau zone care deveniseră nerecomandabile chiar şi în plină zi. În zori, se auzea urletul sirenelor poliţiei şi ale ambulanţelor, ca nişte animale în junglă. Rare erau zilele când nu se producea o moarte violentă. În dimineaţa aceea, în ciuda ştirilor deprimante de la radio, Mazeres se trezise binedispus. În noaptea din ajun, o ploaie cu găleata limpezise cerul şi răcise atmosfera. La rubrica de fapte diverse, la radio se spunea că într-un bordel fusese găsit un om mort. Totul lăsa să se presupună, observa crainicul, că era vorba de moarte naturală, poate un infarct. Ştirea era concisă, de rutină, fără importanţă. „Ăla a avut o soartă mai bună decât alţii“, îi spuse Mazeres chipului săpunit care îl privea din oglindă şi şi-l imaginä pe bărbat îmbrăţişat cu o femeie splendidă într-una dintre acele poziţii care îi făceau atât de multă plăcere. Să mori în timpul orgasmului trebuie să fie

ceva nemaipomenit, o moarte foarte dulce.

Când sosi la comisariat, cazul mortului de la bordel era relatat cu totul altfel decât auzise la radio. Mazeres se opri un moment dinaintea mesei lui Jorge.

– Tu ai fost trimis să constaţi buclucul ăla? îl întrebă din curiozitate.

– Bineînţeles. Şi lucrurile nu stau aşa cum s-a spus la radio. Nu, frate, nu... şi coborî glasul. Nici mortul nu e un oarecare, nici bordelul, unul dintre cele multe... E vorba de cineva foarte important. Un arhiepiscop...

– Un arhiepiscop? se miră Mazeres.

– Nu ştiu de ce te surprinde. Cu ani în urmă, a fost găsit un cardinal mort într-o luxoasă *„casă de rendez-vous“* din Paris... După cum s-a spus atunci, cardinalul a făcut infarct încercând să o izbăvească pe târfă.

– Nu mă miră, răspunse şi adăugă, pentru a da faptului un aer de firesc: implicarea unor preoţi şi episcopi în scandaluri cu femei sau în altele şi mai rele nu e o noutate. Ştiu cu precizie din sursă sigură că, atunci când la Roma se ţin concilii de episcopi sau reuniuni asemănătoare, se observă o efervescenţă în localurile deocheate şi în cluburile private. Unii purtători de sutană îşi fac de cap şi se împărtăşesc şi dintr-ale trupului, şi dintr-ale sufletului...

– Câtă vreme nu fac nici un rău... Dar să nu fie ipocriţi.

Dacă Mazeres a fost mirat, nu era din cauză că arhiepiscopul a vizitat un bordel, ci pentru că moartea l-a surprins într-un moment atât de puţin cuviincios.

– S-a întâmplat în districtul Salamanca, foarte aproape de biserica iezuiţilor.

– Sunt sigur că puţină lume din cartierul ăla ar fi bănuit ceva.

– Nici nu vor afla. Nunţiul a avut deja grijă să muşamalizeze cazul...

– Nunţiul...?

Jorge – 25 de ani şi un început foarte pronunţat de chelie, fapt pentru care optase să îşi radă tot capul ca să o ascundă – îşi încrucişă mâinile la ceafă, scoţându-şi în evidenţă toracele puternic de jucător de rugby şi lăsând la vedere petele de sudoare de la subsuori.

– Arhiepiscopul era întins în pat, gol, după ce ejaculase... relată Jorge în detaliu, cu un uşor aer anticlerical. Probabil că a ajuns atât de grăbit, încât n-a mai avut timp să-şi scoată gulerul preoţesc. Pe o măsuţă erau inelul şi crucea de aur... Când am văzut scena, mi-a venit să mor de ruşine.

– Închipuie-ţi cum s-o fi simţind persoana interesată dacă s-ar vedea din cer sau din infern, cine ştie de unde, pentru că treaba cu desfrâul este un păcat foarte grav... glumi inspectorul.

– După cum am aflat, continuă Jorge, întâlnirea fusese stabilită la telefon cu câteva zile înainte... Şi după numărul care a rămas înregistrat, am ştiut că apelul fusese făcut de la nunţiatură...

– De la nunţiatură, zici? Ce imprudenţă!

– Mă rog. Nu chiar de la nunţiatură. De la un număr privat care aparţine nunţiaturii, preciză el.

– Ce boacănă! Ştiţi despre cine este vorba?

– După câte se pare, un mare mahăr de la Roma.

Jorge ştia să facă pe interesantul.

– Povesteşte, povesteşte...

– În buzunarul hainei...

– Haină, pe căldura asta...?

– În buzunarul hainei... Desigur, stofă bună şi croială impecabilă; costumul n-ar costa mai puţin de 2500 de euro. Habar n-ai ce bine era îmbrăcat individul... Am uitat să-mi notez numele croitorului. Cum îţi spuneam, în haină am găsit un paşaport eliberat de Vatican.

Mazeres, ca să nu îl dezamăgească pe

informatorul său, îşi manifestă surprinderea, adică tocmai ce aştepta acesta.

– Vrei să spui că individul ăla era o înaltă personalitate de la Vatican?

– Tu ai spus-o! Comisarul Ortiz a venit în fuga mare şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i telefoneze ministrului. Nu ştiu ce i-o fi spus ăla. Imediat după aceea, comisarul l-a sunat pe nunţiu. Cu toată viteza a sosit un secretar al nunţiaturii şi, în acelaşi moment, o ambulanţă; şi l-au luat cu ei...

– Aşa, nici una, nici două?

– Am făcut ce ni s-a ordonat...

– Nici medic legist, nici judecător de instrucţie...?

– Absolut nimic. Nici măcar nu s-a deschis un dosar... Caz muşamalizat! Iar aici nu s-a întâmplat nimic...

– Aţi vorbit cu prostituata?

– Ţi-am spus deja că treaba a fost muşamalizată. Top Secret. Pentru orice eventualitate, se va consemna faptul că a murit la nunţiatură, în patul său, în vreme ce spunea rozariul...

– Ce întâmplare! Nici una dintre aceste eminenţe de la Vatican nu moare citind *Playboy,* zic şi eu aşa; toţi mor citindu-l pe Kempis sau spunând rozariul, comentă el ironic.

Lui Mazeres i se păru foarte ciudat felul în care era tratat acest caz. Cu atât mai mult cu cât, nu cu multă vreme în urmă, se decretase tăcere absolută şi în privinţa mortului legat de relicvă.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă pe Jorge, după ce făcuse aceste observaţii. Să fie oare vreo legătură între un mort şi celălalt?

Timp de câteva minute, păstrară tăcerea. Jorge strivi în scrumieră mucul de ţigară, dar nu putu evita puternicul miros acru pe care îl răspândea. Mazeres, abuzând de încrederea pe care o avea tânărul în el, încercă să îl tragă de limbă.

– Dacă tu ai fost cel care i-a luat paşaportul, înseamnă că ştii numele arhiepiscopului...

– De unde ştii că eu l-am căutat în haină?

– Nu ştiu... Îi zâmbi el maliţios. Ai căzut în cursă ca un începător... Hai, ciripeşte! Cine este acel arhiepiscop?

– E adevărat. Eu am fost cel care l-a controlat în buzunare... Dar cei de la nunţiatură au venit atât de repede, încât de-abia am avut timp să notez ceva. Să vedem.

Jorge deschise sertarul de la birou şi scoase un mic blocnotes.

– Aici este. Se numeşte, se numeşte, răsfoi câteva pagini, John Sutherland. S-a născut în Irlanda, la 24 iunie 1937. Paşaportul diplomatic a fost eliberat în 1995...

– John Sutherland! exclamă inspectorul.

– Îl cunoşti?

– Nu, dar îl ştiu după nume. Am auzit vorbindu-se despre el. Era membru în Opus şi un personaj foarte important în Curia de la Vatican. Cred că lucra în Congregaţia Credinţei, ceea ce înainte se numea Sfântul Oficiu sau Inchiziţia.

– Tu chiar că ştii nişte lucruri, îi spuse Jorge şugubăţ. Nu poţi ascunde faptul că ai învăţat într-un colegiu întemeiat de Opus. Sau poate că ne păcăleşti şi aparţii şi tu Lucrării?

– Arhiepiscopul Sutherland, continuă Mazeres fără să îl ia în seamă, era, după cum se spunea, prietenul personal al lui Pinochet şi al părintelui Marcial Maciel, întemeietorul ordinului Legiunii lui Hristos...

– Ăla care a fost acuzat că a comis abuzuri sexuale asupra propriilor seminarişti?

– Da, chiar el.

– Grozave scrisori de recomandare!

– Arhiepiscopul Sutherland a fost de altfel unul dintre promotorii scrisorii pe care Vaticanul a trimis-o

în Anglia, cerând eliberarea lui Pinochet din motive umanitare, şi cel care...

– Ai văzut cum a sfârşit-o bietul de el... Îl întrerupse Jorge, pe care nu-l interesau câtuşi de puţin treburile preoţilor. Poate că de aceea s-a grăbit nunţiul atât de tare, ca nu cumva scandalul să răscolească din nou povestea cu episcopii pederaşti...

– Nu ştiu. Ţie nu ţi se pare totul foarte ciudat? spuse Mazeres, în vreme ce se îndrepta spre biroul său.

– Julián, aşteaptă un moment, îl opri Jorge. Într-unul din buzunarele arhiepiscopului am găsit şi această bucată de hârtie. Era foarte mototolită, de parcă ar fi făcut un ghemotoc cu intenţia de a-l arunca în primul coş de gunoi. Nu ştiu dacă prezintă vreun interes...

Mazeres luă hârtia. Era o foaie cu pătrăţele dintr-un mic carneţel de însemnări pe care apăreau scrise cu creionul, ca o frază, următoarele litere:

αιμαιουχουσμ

– Îţi spun ceva aceste caractere?

– Nimic. Doar că totul este foarte ciudat.

Mazeres coborî glasul pentru ca nici unul dintre colegii care lucrau în aceeaşi sală să nu afle. Ştia din proprie experienţă că poliţiştii sunt capabili să apese pe tastatură, atenţi la ecranul calculatorului pe care îl au în faţă şi, în acelaşi timp, să urmărească o conversaţie care se poartă la trei mese mai încolo, fără să piardă un singur amănunt. Cu voce joasă, îi prezentă în linii mari bănuielile pe care le avea în legătură cu cazul relicvei şi ancheta particulară pe care el şi capelanul o puseseră la cale.

– Aşa că tu şi capelanul...

– Dacă vrei să intri în clubul nostru, vei fi binevenit, îl invită în glumă.

– Miroşi ceva în legătură cu faptul că arhiepiscopul ar avea de-a face cu furtul relicvei şi cu asasinatul din Mănăstirea Întrupării...?

– Jorge, aici se întâmplă nişte lucruri foarte ciudate şi cineva din sferele înalte nu doreşte să fie elucidate... Nu mă întreba pe ce mă bazez. Fler de câine poliţist care a îmbătrânit în această meserie.

Jorge ştia, ca toată lumea din comisariat, că ancheta asupra relicvei fusese, dacă nu întreruptă, cel puţin încetinită. Această practică nu era obişnuită, dar nici rară, mai ales dacă erau implicaţi politicieni sau personaje influente.

– Doar nu crezi că acest arhiepiscop a fost unul dintre hoţii care au intrat în mănăstire şi, pe deasupra, şi asasinul...

– Nici ca vârstă, nici ca rang nu-l văd târându-se prin canalele de scurgere...

– Atunci, nu ştiu ce legătură ar putea exista...

– Ei bine, probabil că există, sunt aproape sigur, îi răspunse Mazeres. Poate că a fost creierul care a urzit totul... În plus, continuă el, ia aminte la câteva amănunte: Ce făcea arhiepiscopul Sutherland la Madrid? Călătorea incognito? Era cazat la nunţiatură? De ce purta hârtiuţa aceea în buzunar? Ah, era să uit, de ce a murit...?

Jorge rămase surprins de abilitatea cu care Mazeres îşi formula întrebările. Nu le putu reţine pe toate şi rămase în minte cu ultimele.

– Dacă s-ar fi cazat la nunţiatură, îi răspunse, mă gândesc că nunţiul i-ar fi înlesnit o distracţie sexuală mult mai sigură, nu ţi se pare? Tu ştii că, în anumite ocazii, poliţia însăşi a pus la dispoziţie adrese discrete...

– Şi cauza morţii? insistă inspectorul.

– Un infarct, presupun... Nu mi s-a părut să fi prezentat vreun semn de violenţă...

Apoi Mazeres adăugă ceea ce îl interesa cel mai

mult:

– Ei, eşti dispus să-mi dai o mână de ajutor?

Timp de câteva clipe, Jorge cântări propunerea.

– Crezi că relicva aceea a Sfântului Pantelimon prezintă o importanţă atât de mare? Merită osteneala să te expui atât de mult? îi spuse în chip de unic răspuns.

– Eu cred că da.

14

Vechea gravură a relicvariului Sfântului Pantelimon şi fotografia cea mai recentă a aceluiaşi relicvariu deveniră pentru capelan jocul clasic al celor şapte greşeli, unde un bun observator trebuie să găsească deosebirile între două desene aparent identice. Părintele Méndez descoperise deja că diferenţa substanţială consta în capsulele de sticlă. Deosebire aproape imperceptibilă, dar care, cu ajutorul unei lupe, se vedea cu toată claritatea. Acum trebuia să facă încă un pas. Când fusese substituit flaconaşul din relicvariu? Se spărsese cumva cel original şi a fost înlocuit cu cel nou...? Se porni cu răbdare să treacă în revistă şi să clasifice după date ilustratele şi fotografiile relicvariului, care erau cu sutele în sertarele din arhivă, şi ajunse la concluzia că flaconul de sticlă de pe gravura din secolul al XVII-lea se repeta an după an până în 1943. Începând din acel moment, capsula relicvariului era cea actuală, cea pe care el o cunoscuse dintotdeauna. Părintele Méndez vru să se asigure bine, ca nu cumva descoperirea lui să sfârşească într-un foc de paie, şi întreprinse noi cercetări. După ce lămuri toate lucrurile, îl chemă pe inspector ca să îl pună la curent cu teoria pe care o elaborase, după părerea lui, incontestabilă.

– Cu toate că deosebirile de-abia sunt perceptibile pe fotografii, îi spuse el, reafirmându-şi teoria,

flaconaşul care ne-a fost furat nu este acelaşi cu cel care a existat în relicvariu până în 1943, şi insistă asupra datei. În anul acela s-a produs înlocuirea...

Se aflau în aripa cu locuinţele capelanilor, în biroul părintelui Méndez. Mazeres, aşezat dinaintea mesei de scris a părintelui Méndez, asculta atent explicaţiile acestuia, cu privirea aţintită pe pagina corespunzătoare din cartea cu gravuri. Data, după insistenţa cu care o sublinia capelanul, era probabil un element substanţial al investigaţiei, dar inspectorul nu ghicea care anume.

– 1943. Nu e nevoie să repetaţi, răspunse Mazeres şi îl întrebă: Ce s-a întâmplat în anul acela? Ce legătură are cu afurisita asta de relicvă?

Capelanul avea împrăştiate pe biroul său nenumărate ilustrate şi fotografii care reproduceau relicvariul. Îşi scoase ochelarii cu jumătăţi de lentilă şi, fără să răspundă la aceste întrebări, ieşi să privească pe fereastră. În grădină, care din acea parte se vedea aproape în întregime, câteva novice umpleau nişte coşuleţe cu fructe din copaci, iar altele stropeau straturile înţesate de araci de care atârnau roşii frumoase, unele deja coapte. Mirosul de pământ reavăn urca până la fereastră. Deşi, teoretic, călugăriţele ar fi trebuit să muncească în tăcere, se auzeau foarte însufleţite şi gureşe, umblând de colo-acolo cu vălurile lor albe fluturând în vânt. Era clar că, pentru ele, agricultura nu era altceva decât un amuzament. Maestra lor, aşezată la umbra unei superbe magnolii, cufundată în cartea ei de rugăciuni sau poate prefăcându-se, închidea ochii.

– Dacă ai strânge şurubul, comentă capelanul, stând cu spatele şi abandonând pentru o clipă tema pe care o aveau pe tapet, şi li s-ar aplica întocmai Regula, ca pe vremuri, mănăstirea s-ar goli cât ai bate din palme.

Mănăstirea Întrupării, ca atâtea altele, a fost

nevoită să-şi completeze efectivele cu drept-credincioase venite din străinătate, singura soluţie, dacă nu voia să-şi închidă porţile.

– Nu mai există vocaţie! se lamentă părintele. Nu mai intră studenţi în seminarii, şi mănăstirile sunt azi adevărate spitale de geriatrie. Episcopii se folosesc de cei care vin din Est şi din America Latină, dar ce vrei să-ţi mai spun? Majoritatea acestor persoane n-au vocaţie, ceea ce se numeşte vocaţie. Vin în căutarea unei vieţi mai bune, şi de îndată ce îşi rezolvă documentele...

– E de înţeles, comentă Mazeres şi adăugă fără pic de regret: Spania, părinte, nu mai exportă misionari ca pe vremuri. A încetat să mai fie rezerva spirituală a Occidentului, oricât de mult i-ar duce dorul unii cardinali...

– Cum s-au schimbat vremurile! exclamă, melancolic, părintele Méndez.

– Povestiţi-mi ce s-a întâmplat în 1943! Inspectorul, nerăbdător, readuse conversaţia pe făgaşul dorit: Eu nu mă născusem încă...

Capelanul părea foarte atent la ce se petrecea în grădină, dar după o vreme reveni la masa de lucru şi se aşeză.

– Să ne aruncăm pentru o clipă privirea în urmă, spuse el, vrând să filosofeze. 1943. Aliaţii debarcă în Sicilia... Făcu una dintre acele pauze care îl iritau atât de tare pe inspector: Dar nu marile evenimente sunt cele care ne interesează pe noi, ci mica istorie a acestei mănăstiri.

– Ce s-a întâmplat în 1943...? insistă din nou Mazeres, din ce în ce mai nerăbdător.

Capelanul apucă bastonul pe care îl avea lângă masa de scris şi îşi sprijini mâinile în el ca şi cum ar fi avut nevoie să îşi rezeme tot trupul. Inspectorului i se păru că în toată povestea era mult teatru.

– În 1943, începu să vorbească asemenea unui

profesor care ţine o lecţie, nici tu nu erai născut, nici eu nu eram capelan la Mănăstirea Întrupării, nici măcar nu trăiam la Madrid... După cum bănuieşti, nu puteam şti decât foarte puţin din ce s-a întâmplat cu relicvariul. De aceea am recurs la cronica mănăstirii.

Mazeres, care se lăsase de fumat (depunea multă voinţă şi nu prea mult entuziasm), scoase nişte bomboane cu mentă şi, după ce-i oferi şi părintelui Méndez, îşi vârî una în gură, aspirând prospeţimea.

– Este pentru calmarea nervilor, dacă reuşesc, mărturisi el.

– În timpul Războiului Civil, continuă capelanul în timp ce dezvelea calm ambalajul de pe bomboana sa, nu ştiu data cu exactitate, miliţienii[l] au intrat în Mănăstirea Întrupării ca la ei acasă. Încă mai există două sau trei călugăriţe care au trăit acele întâmplări. Slavă Domnului, n-au dat foc mănăstirii, cum au făcut cu alte biserici; totuşi, s-a pierdut mare parte din arhivă...

– Dar în 1943 guverna Franco, observă, nelinişti, Mazeres. Războiul se terminase deja de patru ani.

– Ştiu, ştiu. Să nu crezi că sunt dezorientat.

Luă mapa umflată conţinând cronica, ce până atunci zăcuse într-un colţ al mesei, îşi puse ochelarii şi căută anul cu pricina.

– Această veche cronică este împărţită pe luni şi pe ani, explică el, răsfoind-o; cum nu are o tablă de materii şi nici nu ştim cu precizie ce anume căutăm... Aici este... spuse el, oprindu-se la o pagină anume şi trecându-i cartea. Cum scrisul de mână este mic şi greu de descifrat, e mai bine să citeşti tu.

25 mai 1943.

Azi, de dimineaţă, doi ofiţeri germani cu grade înalte, aparţinând SS, au venit la mănăstirea

[l] Membri ai anumitor corpuri militare sedentare formate din cetăţeni civili

> noastră. I-a însoţit tot timpul capelanul nostru, părintele Esteban Muño-Fierro. Printr-o dispensă papală, dusă la îndeplinire prin nunţiul Amleto Cicognani, a fost suspendată stricta claustrare a acestei mănăstiri, pentru ca ilustrele personalităţi să poată străbate toate încăperile noastre. Au vizitat biserica, galeriile de sus şi de jos, grădina şi capela relicvelor, unde au rămas vreme îndelungată admirând cu devoţiune numeroasele moaşte pe care le păstrăm acolo. În cele din urmă, la vorbitor, preacuvioasa maică stareţă, înconjurată de toată comunitatea, i-a salutat cu efuziune şi a stat câteva clipe de vorbă cu ei.

– Ajunge, spuse capelanul şi, cu mâinile sprijinite în baston, rămase cugetând la acel text. Apoi adăugă: Concis, dar plin de sugestii, nu ţi se pare? Pentru că inspectorului, rămas cu manuscrisul deschis în mână, nu îi veni în minte nici un comentariu, continuă: Te întrebi poate cine erau acele personaje din SS cărora nunţiul papei Pius al XII-lea[l] le-a făcut onoarea să ridice stricta claustrare a mănăstirii şi care a fost motivul vizitei lor.

Inspectorul auzea, dar nu asculta. Privirea lui pierdută trăda faptul că se gândea în altă parte.

– Cine a fost acel capelan Muño-Fierro care i-a însoţit pe ofiţerii SS? spuse el în cele din urmă, ca şi cum această întrebare pe care capelanul nu o formulase ar fi fost pentru el cea mai importantă.

– Muño-Fierro? şi îi răspunse, vrând să fie laconic: Un fascist, prieten al lui Franco. A ajuns arhiepiscop militar. Cu asta cred că ţi-am răspuns la întrebare.

Inspectorul continua să cugete fără să mai adauge vreun comentariu. Capelanul, care îl privea pe deasupra jumătăţilor de lentilă, îşi continuă

[l] Eugenio Pacelli (1876-1958), devenit papa Pius al XII-lea între 1939-1958. Deşi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a acordat ajutor multor cetăţeni evrei, i se reproşează „tăcerea“ oficială faţă de atrocităţile regimului nazist.

expunerea:

– Călugăriţei care a scris scurta ştire din cronică nu i-a scăpat faptul că părintele capelan Muño-Fierro şi ofiţerii SS s-au încuiat în capela relicvelor „vreme îndelungată“. O subliniază în mod deliberat... Simplă „devoţiune“, cum scrie ea...?

– Probabil că s-a întâmplat *ceva,* fără doar şi poate, fu de acord Mazeres, aşteptând ca părintele capelan să nu mai abuzeze de pauze de suspans.

– Dragă prietene, de la acea enigmatică vizită din 1943, şi aici părintele Méndez sublinie din nou data şi adăugă cu un aer solemn: Capsula relicvei Sfântului Pantelimon nu mai este aceeaşi.

– Vreţi să spuneţi că de la vizita la mănăstire a ofiţerilor SS s-a produs o înlocuire a flaconaşelor din relicvariu?

– Exact. Asta este ceea ce afirm.

15

Când era acasă şi nu avea altceva mai bun de făcut, inspectorului Mazeres îi plăcea să intre pe internet. Naviga în căutare de informaţii sau ca divertisment, în majoritatea cazurilor, fără o ţintă precisă. Cu anumite ocazii vizitase săli de chat. Colegii de la comisariat i-au atras atenţia să aibă grijă pentru că lumea virtuală era plină de „troieni“... În seara aceea, intrigat după conversaţia cu părintele Méndez, ieşi din comisariat cu o idee fixă. Ajuns acasă, se aşează în faţa monitorului şi tastă pe Google cuvântul „Hitler“. Peste câteva secunde, i se aducea la cunoştinţă că acest termen apărea citat de 6 970 000 de ori.

– Ce nebunie!

Cum era de imaginat, inspectorul nu dispunea de timpul material (ar fi avut nevoie de mai mulţi ani), nici nu avea răbdarea lui Iov ca să se pornească să cerceteze nici a suta parte din materialul acela. Se lăsă dus de val şi deschise adrese web la întâmplare, trecând de la un link la altul. În cele din urmă, dădu peste o pagină care ar fi putut avea legătură, chiar şi de departe, cu povestea celor din SS şi relicva Sfântului Pantelimon.

La 21 octombrie 1940, Heinrich Himmler,

> Reichsführer[I] SS, a sosit la Madrid într-un tren special. La gară îl aştepta Serrano Súñer, ministrul afacerilor externe, cumnat al lui Franco şi om puternic al regimului fascist spaniol. Când Himmler a coborât din tren, doi băieţi gătiţi cu uniforme naziste i-au înmânat fiecare câte un buchet de flori. Lumea care umplea peroanele până la refuz ştia că Himmler era unul dintre oamenii cei mai puternici ai Reich-ului. Scopul oficial al vizitei sale era coordonarea securităţii pentru întâlnirea dintre Franco şi Hitler, care urma să aibă loc peste două zile la Hendaye[II]...
>
> Himmler s-a întâlnit cu dictatorul spaniol şi a obţinut cele mai ample garanţii pentru ca Gestapo-ul să poată acţiona cu toată libertatea pe teritoriul spaniol. Era modul prin care Franco îl răsplătea pentru predarea republicanilor refugiaţi în Franţa...

Pe inspector îl interesă tema prin lumina pe care ar fi putut să o aducă în cazul relicvei şi, cu toate că autorul scrierii îi era necunoscut (istoric sau un simplu curios), continuă lectura.

> În vreme ce conducătorii fascişti spanioli călătoreau spre Hendaye, în 23 octombrie, Himmler s-a îndreptat spre Barcelona. Şi, de acolo, la Montserrat.

– N-a asistat la întâlnirea istorică...! fu surprins Mazeres. Atunci, de ce-a venit? Era mai important Montserrat decât Hendaye...? Ce interes putea prezenta pentru el acea abaţie?

Continuă să citească textul de pe ecran.

> În vizita sa la Montserrat, Himmler a fost

[I] Conducător pe întregul Reich (în lb. germ., în orig.)

[II] Localitate în sudul Franţei, în Pirineii Atlantici, punct de frontieră cu Spania

> însoţit de generalul Karl Wolf, şeful statului său major, şi de o suită de 25 de ofiţeri din SS... şi avea cu el cartea lui Otto Rahn *Curtea lui Lucifer...* Generalul Karl Wolf şi protejatul său Otto Rahn erau pasionaţi de ezoterism şi au reuşit să îl entuziasmeze şi pe Himmler şi, prin intermediul acestuia, pe Hitler însuşi...

Mazeres auzise vorbindu-se despre Hitler, Gestapo şi al Doilea Război Mondial acasă şi pe stradă, dar acesta nu fusese niciodată un subiect care să îl pasioneze. Văzuse filmul *Procesul de la Nürnberg* al lui Stanley Kramer, în care Spencer Tracy îl întruchipa pe judecătorul american Haywood, dar de-abia ar fi ştiut să spună ceva despre personajele care fuseseră judecate de acel tribunal. Doar acum, că SS-iştii ieşiseră la iveală în legătură cu cazul relicvei, începu să fie interesat de această temă. Scurtele rânduri pe care tocmai le citise l-au impresionat şi i-au trezit curiozitatea.

„Cine era acest Otto Rahn şi ce interes putea prezenta *Curtea lui Lucifer* pentru ca Himmler să o poarte tot timpul cu el drept carte de căpătâi?“ se întrebă el uimit când văzu că acel cortegiu care se deplasa la Montserrat semăna mai curând cu un club de ezoterism decât cu o misiune militară.

Inspectorul îşi continuă cercetarea pe internet şi nu trecu mult până să obţină informaţii suficiente pentru obiectivul pe care îl urmărea. Află că Otto Rahn se simţise de foarte tânăr fascinat de istoria catarilor. Că din 1929, timp de trei ani consecutiv, petrecuse lungi perioade în Pirinei şi în Languedoc, tărâmuri catare prin excelenţă. Că în 1933 a scris *Cruciada împotriva Graalului,* prima sa carte, în care semnala faptul că numiţii catari au fost păzitorii Graalului, din care extrăgeau lumină şi cunoaştere şi că, în secolul al XIII-lea, Biserica de la Roma, râvnind la acest obiect sacru, a dezlănţuit împotriva lor ceea

ce s-a numit „cruciada împotriva Graalului“... Rod al studiilor sale, Rahn se hazarda în ipoteza conform căreia, în acea regiune din Franţa, au fost păstrate două Graaluri diferite. Unul ar fi cupa în care Isus a băut la ultima sa cină şi pe care a păstrat-o Iosif din Arimateea. Celălalt Graal ar fi smaraldul căzut de pe fruntea lui Lucifer despre care vorbeau cele mai vechi tradiţii religioase provenind din Iran... Otto Rahn divaga şi în legătură cu posibilitatea ca acel castel de la Montsalvat, descris în opera *Parsifal,* să fie în realitate castelul francez de la Montségur... Conform acestei legende, atunci când, după luni de asediu, fortăreaţa de la Montségur s-a predat, oştile papale nu au găsit nicăieri Graalul, pentru că, în noaptea din ajun, patru „perfecţi“[I] au reuşit să scape din încercuire şi să îl pună la adăpost... Care din cele două Graaluri a fost pus la adăpost: Sfântul Potir sau smaraldul lui Lucifer? Unde a fost depus? Dar a existat vreodată un Graal...? Acestea erau marile necunoscute pe care Rahn dorea să le elucideze şi care au început să îl intereseze pe inspector...

În 1936, anul în care Himmler întemeia societatea Deutsches Ahnenerbe[II], Otto Rahn a intrat în SS. În anul următor, a publicat a doua sa carte, *Curtea lui Lucifer,* un ghid de călătorie iniţiatică prin toată Europa. În acest studiu, includea muntele Montserrat ca pe unul dintre locurile probabile unde ar fi putut ajunge Graalul catarilor (pentru arieni, o comoară a omenirii care cuprindea cunoştinţele oamenilor-zei despre care vorbeau relatările antice). În 1939, Otto Rahn a murit sau a dispărut în mod misterios, aşa cum dădeau alţii asigurări...?

Biografia pasionantă a lui Otto Rahn se dovedea a fi la fel de încâlcită ca şi legendele imposibil de povestit ale Graalului; cu toate acestea, lămurea într-

[I] Denumire dată conducătorilor spirituali ai catarilor
[II] Moştenirea Strămoşilor Germani (în lb. germană, în orig.)

un anume fel expediţia nazistă la Montserrat, din anul 1940. Mazeres se opri din căutare şi începu să îşi pună întrebări, aşa cum îi stătea în obicei. Până unde l-au influenţat pe Himmler teoriile lui Rahn despre Sfântul Graal? Ce încerca să cerceteze Himmler la Montserrat? Căuta, aşa cum sugerau unii, Lancea Sfântă, cu care soldatul roman Longinus i-a străpuns inima lui Hristos pironit pe cruce şi pe care naziştii o considerau un talisman cu puteri miraculoase? Mazeres nu ştia în momentul acela că Hitler, fascinat de lancea Habsburgilor (una dintre cele patru care îşi disputau autenticitatea în Europa), o deţinea deja din anul 1938. Căuta cupa tinereţii veşnice? Poate ceva mai prozaic, precum o comoară ascunsă, pe care cu un secol mai devreme au căutat-o, fără vreun rezultat, şi trupele lui Napoleon?

Paginile de pe internet consultate de inspector dovedeau că febra pentru Sfântul Graal nu era un fapt din trecut, ci rămăsese vie şi în prezent. Unii continuau să scrie cărţi voluminoase, chiar şi teze suprarealiste. Alţii, aşa cum o făcuseră Otto Rahn şi însuşi Himmler, călătoreau dintr-un loc într-altul în căutarea lui, vizitau munţi *magici* sau peşteri cu inscripţii enigmatice, făceau calcule şi trasau linii ezoterice... Mazeres, după rătăcirile sale pe internet, îşi puse multe întrebări fără să ajungă la vreo concluzie, dar avu o presimţire.

„Între vizita lui Himmler la Mănăstirea de la Montserrat din octombrie 1940 şi cea a ofiţerilor SS la Mănăstirea Întrupării din mai 1943, după trei ani, trebuie să existe o legătură, îşi spuse el, lăsând monitorul în stand-by şi începând să cugete. Această pulsiune ezoterică ce-i îndeamnă pe oameni să pornească în căutarea Graalului, oricât de iraţională ar părea, nu este mai puţin reală decât pulsiunea sexuală sau pulsiunea pentru putere pe care o resimt politicienii şi care îi duce la războaie distructive şi la

moarte. Din nenorocire, nu raţiunea este cea care pune omul în mişcare, ci credinţa!“

Mazeres primise o educaţie catolică foarte intensă: în mediul familial, în parohie, la seminar şi la căminul studenţesc al Opus-ului. Era de presupus că atâta cateheză lăsase o urmă aproape de neşters în adâncul fiinţei sale şi că avea să fie toată viaţa lui un catolic convins; cu toate acestea, evoluţia sa personală nu o luase pe această cale. Pe măsură ce începuse să gândească pe cont propriu, să raţioneze, îi căzuse vălul de pe ochi, care-l împiedica să vadă, şi, încetul cu încetul, începuse să se debaraseze de credinţele primite, de parcă ar fi fost nişte foi de ceapă care se decojeau. Acum, nu ştia dacă este agnostic sau sceptic, nici măcar nu îl interesa prea mult chestiunea.

După aproape o jumătate de oră de şovăieli dacă să intre sau nu, de teama unei posibile invazii a „troienilor", accesă direct un forum de ezoterism. Îl alese la întâmplare, unul dintre multele care populează reţeaua. Hotărârea lui nu se dovedi însă atât de necugetată cum i se păruse lui însuşi. Cazul relicvei, faptul îi era din ce în ce mai clar, era înrudit cu această lume. Fără să stea prea mult pe gânduri, scoase din portofel hârtiuţa pe care o găsise Jorge în buzunarul arhiepiscopului Sutherland şi scrise primele patru litere din misterioasa inscripţie a cărei semnificaţie nu o cunoştea, ca să vadă ce se întâmplă:

αιμα

Văzu cum caracterele apăreau pe rând, ca prin farmec, pe ecran, pe măsură ce le tasta unul după altul, cu mare grijă. „Oare şi arhiepiscopul o fi un credincios ezoteric, iar fraza aceea, un cod secret încărcat de semnificaţie?" Răspunsul nu întârzie să

apară.

„Cine a scris asta?“ a tastat cineva care îşi spunea Leviatan, Dumnezeu ştie din ce colţ îndepărtat al planetei.

„Eu“, a tastat Mazeres şi, după câteva secunde, a adăugat: „Leviatan, ştii să descifrezi semnificaţia textului meu?"

Rămase în aşteptarea unui răspuns care să apară pe ecran.

„L-ai scris tu şi nu ştii ce înseamnă...?“

Scrisul automat se opri.

„Nu este al meu. Eu n-am habar...“ tastă Mazeres.

„Mi se pare că aceste semne, sau ceva foarte asemănător, au apărut într-o biserică din Turcia. Nu-mi amintesc unde am citit... Şi tu de unde l-ai scos?“

Interesul pe care îl trezise în interlocutorul său anonim îl enervă pe inspector, ca atunci când, student fiind, jucase *ouija*[l] cu nişte prieteni şi i se făcuse foarte frică atunci când văzuse cum se mişca placa misterioasă şi răspundea la întrebări, iar acum, amintindu-şi scena aceea, fu cât pe-aci să întrerupă şi să iasă de pe forum, dar continuă să scrie.

„După cum vei înţelege, n-o să-ţi spun aşa, cu una, cu două, unde şi cum l-am găsit. O să-ţi spun doar că e vorba despre o parolă...“ încercă să eschiveze interpelarea şi tastă în continuare: „Când discuţi pe forum, nu ştii niciodată cu cine stai de vorbă... Nici tu nu mă cunoşti pe mine, nici eu pe tine... şi sunt mulţi nebuni din secte ciudate care umblă liberi peste tot...“

„Auzi, se supără interlocutorul său, nici vorbă despre secte ciudate. Cei care participăm pe forumul

---

[l] Joc de societate format dintr-o tablă de lemn cu litere, numere şi alte simboluri şi o placă mobilă care se mişcă de la un semn la altul dând răspuns la întrebările participanţilor. Denumirea vine de la traducerea în franceză - *oui* - şi în germană, norvegiană, suedeză - *ja* - a adverbului afirmativ *da.*

ăsta suntem oameni de încredere.“

„Ce zice Leviatan e adevărat", interveni alt internaut a cărui poreclă era Dante.

„Leviatan este cumva cel care are ultimul cuvânt pe acest forum? El e şeful?“ întrebă Mazeres, constatând că ceilalţi care erau on-line rămâneau tăcuţi sau participau puţin.

„Nu, nu. Aici vorbim toţi, scrise Leviatan. Fapt este că ne-ai luat prin surprindere cu circul tău... Dacă preferi, am putea sta de vorbă pe chat.“

„În regulă", scrise Mazeres şi corectă în continuare: „O să mă mai gândesc.“

„Dacă ai nevoie de mine, acum ştii unde mă poţi găsi“, îi răspunse celălalt.

În exerciţiul profesiunii sale, Mazeres cunoscuse persoane foarte chibzuite care, mai în joacă, mai în serios, până să se dezmeticească, erau vârâte până în gât în vreo sectă şi nu le era deloc uşor să iasă şi să se descotorosească de ea. Nu însemna că s-ar fi simţit intimidat, dar conversaţia la care participase îi produsese un fel de frison, acelaşi pe care i-l pricinuiau păianjenii. Deodată, scrisul automat se porni.

„Ascultă-mă, Sibila (era numele pe care îl adoptase inspectorul). O să-ţi dau un sfat... Lasă cazul relicvariului aşa cum e şi nu-ţi mai băga nasul tău murdar unde nu-ţi fierbe oala...“ scrise cineva care îşi spunea Thanatos.

Mazeres îşi îndepărtă degetele de tastatură de parcă l-ar fi curentat. Un alt participant la forum răspunse în locul lui.

„La ce relicvariu te referi, Thanatos? Ştii tu ceva despre cuvântul complicat pe care l-a scris Sibila...?“

„Ştiu ceva, dar nu pot spune... Ăsta care-şi zice Sibila duhneşte a poliţist... Să-ţi spună el la ce relicvariu mă refer...“

„Eu duhnesc a poliţist?“ scrise repede Mazeres.

„Ce vrei să spui cu asta?“

„Tu ştii despre ce vorbesc. Anchetează mai departe şi o să vezi tu cum o s-o sfârşeşti...“ îl ameninţă Thanatos.

Inspectorul avu senzaţia că s-a vârât în gura lupului. Faptul de a nu vedea chipul interlocutorilor săi, de a nu şti cu cine îşi pune mintea îl nelinişti şi îl sperie mult mai mult decât înainte. Închise calculatorul. Prin minte îi trecură nenumărate întrebări. Cum de ştia numitul Thanatos ceva în legătură cu „afacerea“ relicvei? Rămase privind fix ecranul întunecat şi trase o spaimă groaznică atunci când văzu, reflectat în acesta, imaginea unei persoane cu cagulă pe cap care îl privea din spate. Se întoarse terorizat. Dar nu era decât lampa care se reflecta în geam.

– Doamne Dumnezeule, ce spaimă am tras! Am început acum să văd fantome peste tot...

Inspectorul era un detectiv eficient şi cu sânge-rece, cel puţin aşa credea el, dar în clipa aceea teama pusese stăpânire pe el. Cu toată această agitaţie, aproape că uitase să mănânce de seară.

Mercedes, menajera lui, îi lăsase în frigider un castron cu *gazpacho,* ceea ce îi făcea cel mai mult poftă pe zăpuşeala din vara aceea, şi mai multe feluri de cărnuri reci. Mercedes, o andaluză limbută şi foarte gospodină, îi făcea curăţenie în casă, îi spăla îmbrăcămintea şi îi pregătea cina; prânzul nu, pentru că obişnuia să mănânce în oraş, pe unde apuca. Avea grijă de el de parcă i-ar fi fost mamă. Mazeres puse mâncarea pe o tavă şi se aşeză în faţa televizorului. Era ora buletinelor de ştiri. Bolul cu *gazpacho,* plin până la refuz, îl bău dintr-o sorbitură, nemaiavând răbdare să rupă nişte baghete, cum obişnuia. O aromă plăcută de oţet şi chimen îi rămase lipită de cerul gurii. Trecu de pe un canal pe altul, într-un zapping involuntar. Puţina poftă de mâncare pe care

o avea i se risipi la vederea unor imagini cumplite. Teroriştii ceceni aruncaseră în aer o şcoală rusească plină de elevi... Sute de victime nevinovate. Sânge şi iar sânge...

– Satul global a înnebunit... Barbariile naziştilor n-au rămas atât de departe după cum părea... Poate că omul este rău din fire şi genele sale, cu trecerea secolelor, s-au modificat în ceva şi mai rău...

16

Inspectorul Mazeres se gândi că, pentru a nu-şi îngrijora sau a-şi compromite prietenii, cel mai prudent ar fi să ascundă pentru moment discuţiile pe care le întreţinuse pe forum. Totuşi, pe de altă parte, recunoştea că singur nu putea duce la capăt ancheta care devenea pe zi ce trecea tot mai încurcată. Situaţia devenea greu de suportat, aşa că, după ce cântări argumentele pro şi contra, hotărî să vorbească. Aşadar, profită de o după-amiază relativ liniştită în comisariat ca să iasă cu Jorge şi cu Marc la o cafenea din apropiere şi să le povestească cele întâmplate.

– Pari foarte afectat. Speriat, cumva? îi spuse Jorge, după ce îl ascultase.

– Speriat zici? Înspăimântat! Ăsta-i adevărul, mărturisi Mazeres. Şi totuşi nu sunt dispus să renunţ.

– Hai, omule, nu fi abătut, îl încurajă Marc, ştii bine cât de fanfaroni sunt oamenii când se ascund în spatele anonimatului.

Marc avea douăzeci şi opt de ani, era de statură mijlocie şi părul îi bătea în roşcat. Urmase studii medii şi obţinuse bacalaureatul în colegiul Turó din Tarragona, condus de oameni din Opus. Tatăl lui, un om de afaceri fără prea multe scrupule, nu găsise mentori mai buni pentru fiul său şi le-a încredinţat lor educaţia tânărului. Aceşti preoţi, aşa cum îi

garantaseră nişte apropiaţi ai Opus-ului, întreprinzători prieteni de-ai săi, aveau o viziune precisă şi modernă despre afacerile aducătoare de bani, iar fiul său avea să iasă din colegiul acela un adevărat om de succes şi cu prieteni buni, foarte utili pentru ziua de mâine. Marc, într-adevăr, ieşise de acolo un adevărat bărbat, dar un bărbat răspopit, sătul de liturghii, rozarii şi spovedanii. Cu toată această alergie la tot ce miroase a sutană, nu mai călcase niciodată într-o biserică. Îşi amintea de vremurile acelea cu un strop de resentiment. Experienţele sale erau foarte asemănătoare celor trăite de Mazeres şi îi ajutaseră mult să cimenteze o frumoasă prietenie.

– Neonazistul de pe forum, că aşa mi s-a părut, îşi expuse Mazeres concluziile la care ajunsese, trebuie să fie la curent cu cazul relicvei, avea date... Poate că a participat la jaf, poate a fost asasinul...

– Prea mare coincidenţa, nu crezi? obiectă Jorge.

– Nu te pripi, Julián. Teama nu e un sfetnic bun şi te face să ai vedenii, îl dojeni Marc cu cordialitate. Trebuie să fii cu picioarele pe pământ şi să nu umbli cu fantezii şi cu presupuneri.

– Ce vă povestesc eu vi se par simple presupuneri?

– Ca să spun adevărul, şi fără intenţia de a te contrazice, eu aş zice că da.

– Trebuie să punem mâna pe puiul ăla de căţea!

Ieşirea necontrolată suna forţat în gura inspectorului.

– Cum doreşti. Dacă aşa o să fii mai liniştit... consimţi Marc.

– Tehnic, nu e imposibil, spuse Jorge, înlesnindu-i treburile. Va fi de ajuns să-i aflăm IP-ul.

– IP-ul? Mie să-mi vorbeşti pe înţelesul meu.

– Ca să înţelegi, şi îi explică în câteva cuvinte, IP-ul este cartea de identitate a unui calculator. Când

Thanatos a intrat pe acel forum, adresa lui a rămas înregistrată. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tine. Adresele de web care găzduiesc forumuri, ca aceea de ezoterism pe care aţi accesat-o, înmagazinează IP-urile utilizatorilor. Este uşor, aşa că, verifică... Serverele reţelei ne pot pune la dispoziţie adresa şi telefonul său personal. Totuşi, dacă Thanatos ăla a discutat pe forum de la un internet-café sau dintr-un alt loc public similar, atunci lucrurile sunt mult mai dificile, ca să nu zic imposibile. În orice caz, se poate încerca.

– Cu mare grijă, atrase atenţia Marc. IP-urile sunt date protejate prin lege şi nu pot fi cercetate fără ordinul unui judecător.

– Bine, să nu mergem atât de departe, replică Jorge.

După această conversaţie despre teorie, trecură la posibilităţile reale de înfăptuire a planului. Prietenii săi îi vorbiră atunci de legăturile lor cu o anume Nieves Hidalgo din BIT-ul[l] Corpului Naţional de Poliţie, hackeriţă genială şi bună prietenă a lor.

– Pe Nieves am ajutat-o nu o dată... Ne e datoare cu nişte favoruri... o să vezi ce repede ni-l găseşte pe puiul ăla de căţea, repetă Jorge ieşirea necontrolată.

Într-adevăr, peste câteva zile, Nieves Hidalgo le puse la dispoziţie linia telefonică a calculatorului de la care Thanatos intrase pe forum. Din fericire, linia corespundea unei persoane fizice.

– A fost greu? întrebă Mazeres fără urmă de curiozitate.

Jorge şi Marc îi explicară demersurile pe care le făcuse Nieves Hidalgo şi cele pe care trebuiseră să le facă ei. Lui Mazeres, care nu era familiarizat cu noile tehnologii, i se părea complicat şi plicticos.

– În câteva cuvinte, rezumă Jorge, avem numele şi adresa persoanei, adică ceea ce doreai tu.

---

[l] Biroul IT

Mazeres şi colegii săi erau într-un bar de zi din împrejurimile pieţei Mayor (o veche cafenea restaurată), care devenise locul întrunirilor lor clandestine. Descoperiseră, în fundul localului, un colţ foarte discret; poate că exact în locul acela, complotişti din secolul trecut vor fi pus la cale vreo conspiraţie... În ziua aceea, deşi era încă devreme, comandară nişte sticle de bere care nu picau rău pe căldura aceea, încă insuportabilă.

– Cum zici că-l cheamă pe omul nostru? întrebă Mazeres, în vreme ce îşi sufleca mânecile cămăşii.

Jorge scoase un vechi bon de consumaţie pe care scrisese datele şi i-l puse în faţă.

– Federico Muño-Fierro González? citi inspectorul şi făcu o mutră de neîncredere.

– Îl cunoşti? întrebă Marc. Îţi sună familiar?

Inspectorul ridică din umeri. Nu îndrăzni să se hazardeze dând glas bănuielii care îl asaltase.

– Nu ştiu, numele lui de familie îmi sună cunoscut... spuse el în cele din urmă, fără să-şi dezvăluie bănuielile.

Mazeres rămase tăcut şi vorbi puţin la acea reuniune. Ceilalţi, nu cu mult mai mult.

– Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Jorge fără prea mult interes.

– Pentru moment, nimic. O să vedem mai târziu ce idee o să ne vină.

Băură sticlele de bere aproape fără să le savureze. Erau grăbiţi.

Când ajunse acasă, fiind deja noapte, Mazeres deschise ferestrele, se dezbrăcă, luă berea cea mai rece din frigider şi se trânti pe canapea. Era mort de oboseală şi nu de prea multă muncă, ci pentru că îl toropea căldura sufocantă.

– Ce face iubita mea? Cum ţi-a mers azi? intră el în legătură cu Paloma la telefonul mobil...

Trupul lui, stresat, îi cerea în gura mare o bună

şedinţă de relaxare, ca în fiecare zi când ajungea acasă la ora aceea. Ce repede se obişnuise şi cu câtă urgenţă îşi cerea porţia. De cum auzea glasul Palomei, santinela se trezea, se înfiora şi rămânea în stare de alertă, fără să coboare garda până când, uneori chiar şi fără vreo manipulare, atingea climaxul, şi o relaxare generală, prea dulce, îl învăluia... Cu anumite ocazii, Paloma se folosea de camera web pe care ea însăşi i-o instalase prietenului ei şi îi oferea şedinţe de striptease care îl lăsau buimac. Nici în cele mai bune filme porno nu văzuse priviri, unduiri, gesturi atât de senzuale şi de rafinate, capabile să excite până şi pietrele. O instruise cineva în arta seducţiei sau era ceva înnăscut? Prima relaţie intimă o avu prin internet, lucru la care nu se gândise niciodată că ar fi cu putinţă. O „împreunare cibernetică", au numit-o ei. Alteori, şmecheră, îi trimitea pe telefonul mobil nuduri de-ale ei, chiar şi prim-planuri ale sexului ei epilat, pe care ea însăşi şi-l deschidea ca să-l poată contempla în plină erupţie... „Eliberează-ţi mintea! Nu te gândi la nimic.“ „În noaptea asta, nu", reuşi să se convingă pe sine inspectorul. Închise mobilul, nu fără să-i arunce o ultimă privire Palomei goale care, de pe micul display, continua să-şi mângâie labiile sexului său umed şi, cu un zâmbet complice, îşi ducea apoi degetele la gură. Se ridică să-şi ia o altă bere şi, în scurtul traseu de la canapea la frigider, îi veni în minte nota pe care i-o înmânase Jorge.

– Muño-Fierro! rosti el uimit din nou. Individul ăsta n-o fi oare înrudit cu arhiepiscopul fascist care în 1943 era capelan al Mănăstirii Întrupării?

„Coincidenţe!“ ar fi zis în batjocură Jorge dacă l-ar fi auzit pe inspector. Ca şi cum lumea ar fi funcţionat pe bază de cauză-efect şi nu prin lovituri la întâmplare...

Oricât ar fi încercat să îl treacă cu vederea pe

nepotolitul de Ernesto, care era aţâţat, şi să revină la tema care îl interesa, nu reuşea. Era din ce în ce mai nervos. Îşi luă o a treia sticlă de bere. Ca să se deconecteze, luă ziarul din ziua aceea, pe care nu avusese timp să îl citească, şi începu să îl răsfoiască. Din deformaţie profesională, se duse direct la secţiunea de fapte diverse ca să vadă ce se mai întâmplase pe străzi. Într-un colţ, pierdută printre alte ştiri scurte, dădu peste una care, cu siguranţă, trecuse neobservată pentru majoritatea cititorilor.

> Ieri, la 4 după-amiază, în Vila Tevere, sediul de la Roma al Prelaturii Opus Dei, Viale Bruno Buozzi, 63, s-au oficiat funeraliile solemne ale arhiepiscopului John Sutherland.

„Arhiepiscopul John Sutherland. Aşadar, cadavrul a fost transportat la Roma. Cum s-or fi descurcat? se întrebă el şi privi în tavan, ca şi cum de acolo i-ar fi venit răspunsul. În valiza diplomatică...?“ Fără să îşi răspundă la întrebare, pentru că nu găsea o explicaţie logică, îi veni în minte o alta: „De ce au inserat această notiţă într-un ziar spaniol, când nunţiul tratase această poveste în cel mai mare secret?“

Reciti de mai multe ori scurtul text, ca să vadă dacă acesta conţinea vreun mesaj criptic. Ajunse la concluzia că textul, aşa cum fusese redactat, nu putea interesa decât pe cineva care ar fi fost implicat în afacere. Dar ce fel de afacere? Ridică telefonul.

„Aşa voi afla dacă ştirea scurtă este o treabă a redacţiei sau e vorba despre o notă remisă...“

Fu cât pe-aci să formeze numărul de telefon al ziarului, dar renunţă. El fusese dat la o parte de la anchetarea cazului relicvei şi nu se ocupa nici de cel al arhiepiscopului Sutherland; acel apel telefonic ar fi putut fi o imprudenţă care să-l trădeze. Timp de

câteva minute, făcu nişte presupuneri. În cele din urmă, îl sună pe capelanul de la Mănăstirea Întrupării.

Părintele Méndez răspunse la telefon. Mazeres îşi dădu seama din vocea acestuia că apelul său îl făcuse să tresară.

– Sunt Mazeres. V-am speriat?

– Dacă e să fiu sincer cu tine, încercă părintele capelan să-şi ia o voce amabilă, îţi voi spune că nu obişnuiesc să primesc telefoane la ora asta... Ştiu că nu e prea târziu, dar trebuie să înţelegi că în această mănăstire ne retragem la culcare odată cu găinile. Mă bucur să te aud... S-a întâmplat ceva?

– Iertaţi-mă, aş fi putut să vă sun şi mâine, dar n-am reuşit să mă controlez.

– Te ascult.

Inspectorul se răzgândi din mers şi, în loc să-i prezinte ştirea scurtă din ziar, îi povesti discuţia sa de pe forum şi ce aflase.

– Credeţi că acest Federico Muño-Fierro González ar putea fi rudă cu arhiepiscopul militar, fostul capelan al acelei mănăstiri?

– Este, într-adevăr, îi răspunse fără să şovăie. Da, da. Este nepotul arhiepiscopului şi bun prieten al mănăstirii. Vine pe aici aproape în fiecare săptămână şi petrece vreme îndelungată la vorbitor pălăvrăgind cu maica Adelgard.

– Adelgard? Sună a nume german.

– Maica Adelgard chiar este nemţoaică. A venit la mănăstirea noastră împreună cu alte două călugăriţe, de-acum decedate, cam prin anii patruzeci...

– Atunci când ofiţerii SS au vizitat Mănăstirea?

– Într-adevăr. Cele trei au venit cu ei şi au rămas aici.

Mazeres se încruntă. Capelanul simţise probabil ceva prin telefon.

– Ceva nu merge bine? întrebă el.

– Nu, nu e vorba de aşa ceva... Doar că, pe măsură

ce trec zilele, această poveste a relicvei se încurcă din ce în ce mai tare...

Şi îi povesti despre moartea ciudată a arhiepiscopului irlandez John Sutherland şi despre nota găsită în buzunar, şi despre ştirea scurtă, nu mai puţin ciudată, pe care tocmai o citise în ziar. Capelanul, de obicei atât de curios, nu întrebă nimic.

– Ce încerci să insinuezi? se mărgini el să spună.

– Nimic. Nimic. Mazeres sesiză faptul că îl necăjea pe bietul bătrân. Nu ştiu, mi se pare că sunt prea multe coincidenţe. Când eşti suspicios...

– Gândeşte-te la ce-i mai rău şi ai s-o nimereşti, îi răspunse el pe un ton tăios.

Părintele Méndez îi dădu răspunsuri în fraze scurte şi evazive, semn neîndoios că nici ora nu era potrivită, nici el nu avea chef de vorbă. După o clipă de conversaţie, Mazeres mai îndrăzni să-i ceară o dată în plus să-şi continue cercetările în arhivele mănăstirii şi să încerce să afle cu toată discreţia tot ce se poate despre călugăriţa germană.

– Insinuezi că ar avea vreo legătură cu furtul Sfântului Pantelimon? Julián, mi se pare că exagerezi.

Părintele Méndez închise primul telefonul.

17

Înoaptea aceea, cu euforia dată de bere şi cu plăcerea pe care, în cele din urmă, i-a pricinuit-o Ernesto, urmată de liniştea aşteptată, lui Mazeres îi veni ideea unui plan. Ceaţa care îi învăluia mintea nu îi răpise de tot luciditatea, astfel încât îşi dădea seama că era riscant, ba chiar o adevărată nebunie. Dacă îi ieşea prost, nu numai că risca să sufere o gravă sancţiune din partea superiorilor săi, ci şi să fie exclus din corpul poliţiei şi, în cădere, îi putea târî după el pe Marc şi pe Jorge.

Proiectul lui consta în luarea cu asalt a domiciliului lui Muño-Fierro, sechestrarea sa timp de câteva ore şi aflarea tuturor informaţiilor posibile. Cum era şi firesc, el şi colegii lui nu aveau să se prezinte cu faţa descoperită, să îi arate insignele de poliţist şi un ordin de percheziţie, ci cu cagule, ca o bandă oarecare. Părintele Méndez, complet străin de utilizarea care urma să fie dată informaţiilor sale, îi furnizase date preţioase despre numitul Federico Muño-Fierro. După cum îi spusese, avea vreo patruzeci de ani, era celibatar şi locuia singur într-un apartament din strada San Bernardo, aproape de Mănăstirea Noilor Saleziene, pe care îl moştenise de la unchiul său, arhiepiscopul militar. Era destul de ursuz şi nu obişnuia să primească vizite acasă. După ce studiară aceste date şi obiceiurile victimei lor, Mazeres şi

prietenii săi necondiţionaţi trasară strategia de urmat şi stabiliră ziua şi ora care li se părură favorabile. În noaptea aceea, cei trei se îndreptară într-acolo.

La interfon constatară că, într-adevăr, la etajul al cincilea, apartamentul 18, locuia persoana pe care o căutau. Nu sunară. Marc deschise fără dificultate uşa de la intrare, luară ascensorul şi ajunseră la locuinţă. Pe palier mai dădea şi uşa unui alt apartament care, din fericire, nu se afla vizavi, aşa că vecinii nu-i puteau spiona prin vizor. Mazeres, foarte nervos, se temea ca bătăile inimii să nu i se audă pe palier. Ca nişte roboţi, îşi acoperiră feţele cu cagule şi îşi puseră mănuşi de latex. După calculele lor, bine verificate, la ora aceea Federico Muño-Fierro ar fi trebuit să fie acasă.

– Cu siguranţă că se va uita pe vizor, posibilitate pe care o luaseră deja în discuţie şi pe care acum le-o amintea inspectorul, în vreme ce îşi aşeza legitimaţia de poliţist în dreptul orificiului. Cu acest truc îl facem să aibă încredere şi, în acelaşi timp, îl împiedicăm să ne vadă.

– Dar îţi poate citi legitimaţia...

– Ştii pe cineva care îşi pierde timpul cu aşa ceva? îi risipi el temerea.

– Ce facem dacă refuză să deschidă?

– Îl ameninţăm că spargem uşa!

– Şi dacă nici aşa nu reuşim să-i trecem pragul...?

– O să improvizăm ceva din mers.

Sunară. Fiecare secundă li se păru nesfârşită. Fură atenţi şi nu auziră nici un zgomot sau vreo mişcare. Sunară din nou pentru a doua şi a treia oară. Jorge îşi lipi urechea de uşă.

– Aici nu e nimeni, spuse el foarte sigur. Ce facem?

– Intrăm! spuse Mazeres fără să şovăie.

Colegii lui nu discutară ordinul.

Marc se folosi de şperaclul său sofisticat. Spre surprinderea lor, uşa nu avea instalat nici un fel de

sistem de siguranţă. Intrară în vârful picioarelor, ţinându-şi respiraţia. Din vestibul, o încăpere de dimensiuni obişnuite cu mobile şi o oglindă mare, văzură lumină în capătul culoarului. Cu mare precauţie se apropiată de camera aceea.

– Este cineva în casă... le atrase atenţia Mazeres.

– Sau a lăsat lumina aprinsă, făcu Marc o observaţie logică.

Intrând în cameră, văzură un bărbat cu craniul ras, de vârsta pe care o menţionase capelanul - Muño-Fierro, fără îndoială, prăbuşit pe birou ca şi cum ar fi avut deodată o ameţeală sau ar fi fost obosit şi ar fi hotărât să tragă un pui de somn chiar acolo. Asta crezuseră. Dar îşi dădură imediat seama că nici vorbă de somn sau de ameţeală. Era o mică băltoacă de sânge sub capul lui şi un pistol care părea să îi fi căzut din mână. Rămaseră stupefiaţi. Mazeres îi luă pulsul la jugulară.

– E mort, afirmă el. Mai este cald.

– Sinucidere?

– Aşa pare. Nu atingeţi nimic.

Prima lor reacţie fu să iasă în graba mare, dar riscaseră mult şi erau prea multe lucruri de aflat ca să dea înapoi.

– Dacă n-a fost sinucidere, poate că asasinul este încă în casă, ascuns pe undeva, insinuă inspectorul.

Îşi scoaseră armele din toc şi se porniră să percheziţioneze cu grijă, cameră cu cameră, o casă care le era complet necunoscută. Nu găsiră pe nimeni.

– A putut fugi pe aici, arătă Marc o uşă de la bucătărie care dădea spre un lift pentru bagaje.

– Poate că sunetul soneriei l-a alertat şi a ieşit pe uşa de serviciu.

Casa avea tavane înalte, culoare largi şi balcoane spre stradă. Avea un antreu seniorial, trei dormitoare, un frumos salon-sufragerie, o capelă mică şi odaia în

care găsiseră mortul. Nu încăpea nici o îndoială că aparţinuse arhiepiscopului şi că, după aceea, fusese restaurată după gustul actualului locatar. La prima vedere, totul părea în ordine. Se întoarseră pe aceeaşi cale. Intrară din nou în birou. Tăblia pe care se afla mortul, întins cu faţa în jos, era mare şi foarte solemnă.

– Tipică pentru un arhiepiscop, o cântări Mazeres.

– Singurul lucru nou care se află în birou este calculatorul şi lampa aceea cu halogen, cu design modern, adăugă Jorge.

Începură să cerceteze cu minuţie şi să mişte lucrurile din loc cât mai puţin posibil. Inspecţia vizuală îi făcu în curând să excludă complet ipoteza sinuciderii.

– Până şi cel mai mărginit dintre detectivi, comentă Mazeres, şi-ar fi dat seama că mortul, în poziţia în care se află, nu se putea împuşca.

– Agresorul lui l-a împuşcat în tâmplă, de la două palme distanţă.

Arma era foarte mică, aproape o jucărie, dintr-acelea pe care unele femei obişnuiesc să le poarte în geantă. Glonţul de calibrul cel mai mic îi făcuse un orificiu discret din care încă mai curgea un firicel de sânge.

– Credem că asasinul e un bărbat, dar ar putea fi foarte bine şi o femeie. Acest tip de armă... observă Jorge.

– Nu ştiu. Mazeres primi ipoteza cu reticenţă. Cert este că asasinul era o persoană cunoscută de Muño-Fierro. Uşa nu era forţată şi nu se observa nici un semn de violenţă.

– Nu numai că l-a lăsat să-i treacă pragul, continuă Marc, dar l-a aşezat la această masă şi a stat îndelung de vorbă cu el. În scrumieră se află mucuri de ţigară abia stinse.

– Încă mai miroase a tutun blond, aspiră Jorge ca şi

cum în felul acesta ar fi vrut să deducă durata şi alte circumstanţe ale faptelor.

– Nu cred ca asasinul să fi fost atât de imprudent încât să fumeze aici, spuse Marc.

– Nu asasinul era cel care fuma, conchise Mazeres. Uitaţi-vă atenţi la poziţia scrumierei. Vizitatorul nu avea cum să ajungă până acolo. Ţigări fumate pe jumătate, unele strivite cu putere şi cu furie... Muño-Fierro fuma întruna... Probabil că vizita l-a enervat foarte tare.

– Oare ce puneau la cale?

– Ceva foarte serios, dacă s-a sfârşit în felul acesta, răspunse Marc şi continuă să scotocească.

În spatele biroului, lângă Preasfânta Inimă a lui Isus, înălţat pe tron, cu legenda „Voi domni în Spania mai mult decât în oricare altă parte", era încastrat un mic seif.

– Priviţi aici.

– E foarte vechi, poate că i-a aparţinut chiar arhiepiscopului

– Este deschis şi complet gol, le atrase Marc atenţia celorlalţi.

– Sau a fost golit...

– Ce te aşteptai să găseşti, capsula Sfântului Pantelimon? îl întrebă Jorge.

– Oare nu aceasta stă la originea întregii încurcături? îi replică Mazeres.

Când încheiară aceste prime cercetări, lăsară seiful şi se întoarseră la masa pe care era prăvălit mortul. Se mai afla acolo un pachet de cărţi de joc de tarot cu desene mari în culori, şi unele, cu faţa în sus, erau aranjate într-o anumită ordine.

– Tu crezi, îi spuse Jorge inspectorului, că Muño-Fierro o fi fost un ghicitor în cărţi de tarot? I-o fi întins cărţile vizitatorului său...?

Mazeres îl privi stăruitor, neştiind cum să interpreteze întrebarea.

– Sau vizitatorul l-a găsit jucându-se, îi răspunse el.

– Un bun tarotist - şi aici Marc, fără ca cineva să-i fi dat ocazia, făcu paradă de cunoştinţele sale - nu ghiceşte viitorul nici nu îl prezice din cărţi, ci le foloseşte ca să-l orienteze pe clientul său. Celor mai pricepuţi le e de ajuns o singură carte. Nu vreau să spun prin asta că tot ceea ce rezultă din cărţi ar fi inexorabil...

Acestea fiind zise, începu să le privească atent pe cele care se aflau pe masă. Erau Spânzuratul, Steaua, Diavolul şi alta pe jumătate ascunsă în mâna mortului.

– Pachetul aparţine vechiului Tarot de Marsilia. Muño-Fierro, fie că le întindea pentru altcineva, fie pentru el însuşi, folosea doar cele douăzeci şi două de arcane majore...

– Ce fel de joc o fi jucat? întrebă Jorge curios.

– După câte văd, îi răspunse Marc, folosea *le tirage en croix,* etalarea în cruce: este metoda cea mai simplă...

– Ne poţi lămuri ce semnificaţie au? întrebă Mazeres.

– Bineînţeles, răspunse Marc fără ezitare şi, cu mare profesionalism, îşi dădu interpretarea personală: Spânzuratul, care este prima carte ieşită din pachet, înseamnă eroare de judecată şi frică. Steaua, care a fost a doua, înseamnă spirit întreprinzător. Cea de-a treia, Diavolul, este o carte foarte proastă, reprezintă fatalitatea. Destinul trebuie să se împlinească... Să vedem care a fost a patra carte.

– O are sub mâna stângă... observă Jorge, întrerupându-l pe celălalt din explicaţie.

Cei trei se aplecară ca să privească mai bine, fără să fie nevoie să o atingă.

– Papa! exclamă Jorge.

– Papa, îşi continuă Marc explicaţia, prin puterea pe care o reprezintă, poate anihila maleficiul diavolesc... dar aceasta va depinde de a cincea carte pe care n-a avut timp să o etaleze. Cea de-a cincea carte nu se scoate din pachet, ca primele, ci este rezultatul unei operaţiuni aritmetice care se face cu cele care se află deja pe masă; Marc începu să calculeze. Jorge, ia o hârtie şi notează numerele pe care o să ţi le spun; Spânzuratul are valoarea de 12, Steaua, de 17, Diavolul, de 15, iar papa, de 5... Acum, adună-le.

– 49, spuse celălalt.

– Cum acest număr este superior celor douăzeci şi două de arcane cu care se joacă, trebuie să fie redus pentru ca să fie cuprins înăuntrul lor. Pentru asta, se adună cele două cifre.

– 4 plus 9 fac 13.

– 13 este numărul Morţii, corespunzătoare celei de-a cincea cărţi. Acest arcan în sine nu este cumplit, dar este depreciativ şi fără drept de apel, atunci când este rezultatul sumei... Papa ar fi putut să învingă răul, să împiedice împlinirea destinului pe care îl semnala Diavolul, dar rezultatul adunării era în mod obligatoriu fatal...

Mazeres şi Jorge rămaseră împietriţi.

– După cum vedeţi, cărţile i-au spus-o, conchise Marc.

După ce îşi reveni, Mazeres nu vru să insiste asupra jocului de cărţi şi se întoarse pe terenul practic.

– Nu este momentul să ne pornim să cercetăm dacă aveau dreptate cărţile sau a fost o pură întâmplare... Dar ştiu din experienţă, încropi Mazeres o teorie din mers, că mortul, înainte de a muri, face eforturi supraomeneşti să-şi denunţe asasinul...

– Vorbeşti ca Perry Mason[l], îl luă în râs Jorge.

[l] Personaj al romanelor poliţiste ale scriitorului american Erle

– Ce carte de tarot ţine mortul în mână? îl întrebă Mazeres pe Marc.

– Papa, îi răspunse şi repetă semnificaţia: papa este semnul puterii, al ascensiunii în ierarhie. Permite învingerea răului, combaterea destinului...

– Păi, a reuşit din plin, comentă Jorge ironic.

Ca într-un flashback brusc, Mazeres îşi reaminti figura arhiepiscopului Sutherland şi le atrase atenţia prietenilor săi asupra acestei posibile legături.

– Ce spui? se miră Jorge. Crezi că prin această carte mortul îl semnalează pe arhiepiscop ca asasin al său? Oare se cunoşteau?

– Asta aş vrea să o ştiu şi eu, îi răspunse. Când ai spus papa, mi-a venit ideea că poate Muño-Fierro încerca să-l semnaleze pe acel arhiepiscop de la Vatican. Aşa s-ar lămuri multe lucruri...

– Nu încetează să fie o ipoteză sugestivă, dar nu putem şti, spuse Marc. Totuşi, cu această carte de tarot în mână, Muño-Fierro a vrut să spună ceva...

– Papa? Vaticanul? Ce să spună? vru să fie Jorge mai concret.

– Poate că arăta cu degetul în direcţia aceea, afirmă Marc, vag.

– Insinuezi cumva că papa sau Vaticanul reprezintă factorul determinant al acestei crime...? îl întrebă inspectorul, de parcă Marc ar fi fost un oracol.

Marc clătină din cap în semn că nu şi apoi ridică din umeri. Cei trei se răspândiră în căutare de noi indicii. Inspectorul se concentră asupra coşului de hârtii şi îl răsturnă. Printre plicuri sfâşiate şi mucuri de ţigări, găsi o bucăţică de hârtie mototolită, pe care o netezi.

– Asta-i bună! nu-şi putu împiedica surprinderea.

Era o tăietură dintr-un ziar.

Ieri, la 4 după-amiază, în Vila Tevere, sediul

Stanley Gardner (1889-1970)

de la Roma al Prelaturii Opus Dei, Viale Bruno Buozzi, 63, s-au oficiat funeraliile solemne ale arhiepiscopului John Sutherland.

Îi chemă pe colegii săi şi le prezentă bănuielile care îl asaltaseră cu câteva zile în urmă când citise în ziar exact aceeaşi ştire scurtă.

– Am avut impresia că a fost redactată într-un anume cod, le mărturisi el. Pe cine poate interesa o ştire atât de laconică? m-am întrebat eu. Acum, nu mai am nici cea mai mică îndoială... Vreunul dintre voi ar fi în stare să descifreze acest mesaj?

Marc şi Jorge luară hârtia şi o recitiră cu atenţie.

– Mă rog, dacă este conceput pe baza numerologiei tarotului, o luă înainte cu îndrăzneală Marc, amator de cartomanţie, nu va fi greu să mă hazardez cu o ipoteză. Este de ajuns să descompun în cifre numerele care apar în acest text şi să le adun, aşa cum am făcut mai înainte. Să vedem: 4 după-amiază, 6 şi 3, care corespund numărului din adresă... Cele trei numere dau un total de 13. Iar treisprezece în cărţile de tarot corespunde Morţii...

– Încă o dată moartea! Mazeres, surprins, rămase pe gânduri şi adăugă: Insinuezi, Marc, că prin această scurtă ştire de presă, Opus, Vaticanul sau naiba ştie care altă instanţă a Bisericii i-a comandat asasinului său plătit din Madrid să-l elimine pe Muño-Fierro...?

– Vorbeşti serios sau jucăm cărţi? îl dojeni Jorge. Nu te pripeşti cu aceste ipoteze? Nu mergi prea departe?

– O spun cu toată reţinerea din lume, bineînţeles... Îi răspunse inspectorul. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că o anchetă se compune din multă imaginaţie şi joc...

– Una e să ai imaginaţie, şi altceva, foarte diferit, să o iei razna. Nu ştim nimic despre nimeni, iar tu tragi deja concluzii, bazându-te pe un joc de cărţi? îşi

reluă Jorge atacul.

– Interpretarea Morţii nu este o pură întâmplare, insistă Mazeres care tocmai îşi dăduse seama de ceva. Fiţi atenţi. Pentru ca cifra finală să fie 13, au trebuit să falsifice numărul din adresă.

Colegii lui rămaseră privindu-1, fără să înţeleagă.

– Prelatura Opus, Vila Tevere, dragi prieteni, nu se află în Viale Bruno Buozzi 63, ci 75, explică Mazeres. Când am citit această notiţă în ziar, am crezut că a fost o greşeală de tipar. Acum mă gândesc că greşeala a fost intenţionată pentru ca să rezulte acea cifră fatidică din tarot...

După ce ascultară această lămurire din partea lui Mazeres, ceilalţi rămaseră cu gura căscată. Jorge fu primul care reacţionă.

– Conform elucubraţiilor tale, îi replică el sceptic, prin această notiţă codificată, cineva de la Roma dădea ordinul de anihilare a lui Muño-Fierro; iar altcineva, la Madrid, când o citeşte, se duce şi-l execută... Hai să fim serioşi!

– Cine a dat ordinul să fie ucis şi de ce? întrebă Marc, fără să se teamă.

– Asta este marea necunoscută, îi răspunse inspectorul şi, după o scurtă ezitare, spuse pe un ton sentenţios: Poate că dacă vom lămuri această chestiune, vom avea problema rezolvată pe jumătate.

18

Mazeres şi colegii săi erau conştienţi de încurcătura în care se vârâseră şi de faptul că fiecare minut pe care îl petreceau în casa aceea le agrava şi mai mult situaţia. Aşadar, hotărâră să o părăsească. Ajunşi în stradă, respirară adânc.

– Să sperăm că acest material va arunca o oarecare lumină asupra faptelor, spuse Marc şi arătă buzunarul în care păstrase un CD pe care îl sustrăsese.

Inspectorul nu îndrăzni să îi reproşeze gestul.

În mare grabă, Marc luase un CD curat, dintre cele pe care Muño-Fierro le păstra într-un sertar, şi copiase de pe calculatorul personal al acestuia agenda cu adrese, câteva mesaje electronice, trimise şi primite, precum şi fişiere cu documente care i se păruseră interesante. Intrară în primul bar care le ieşi în cale ca să îşi potolească setea pricinuită de atâta stres. Inspectorul fusese prins de cazul acela ca de nici un altul, în de-acum lunga sa viaţă profesională, şi părea să îi fi molipsit şi pe prietenii săi cu agitaţia lui. De aceea acceptară fără să ridice obiecţii, aproape entuziasmaţi, când Mazeres le propuse să se închidă la acel sfârşit de săptămână în căsuţa lui de la munte ca să reflecteze la cazul relicvei, devenit din ce în ce mai complex.

– Doar noi, fără femei, preciză el ca să nu fie

neînţelegeri. E vorba de o întâlnire de lucru, e clar?

– Ai calculator acolo? se interesă Marc. Spun asta pentru că aşa am putea studia în linişte CD-ul; dacă nu, îmi aduc laptopul.

– Am de toate.

Vineri după-amiază, de îndată ce îşi încheiară ziua de lucru, o porniră chiar de la comisariat în călătoria spre munte. Jorge, care avea o adevărată pasiune pentru maşini, conducea Citroënul 4 cu patru uşi al lui Mazeres care prefera să nu fie el şofer. Tensiunea emoţională trăită la domiciliul lui Muño-Fierro şi nerăbdarea lor de a desluşi conţinutul CD-ului erau atât de mari, încât, în timpul traseului, nu făcură altceva decât să vorbească - mai bine zis, să dea frâu liber fanteziei – despre caz. Ajunşi în sat, intrară într-un bar şi, ca să nu piardă timpul cu cina, aşezaţi la o masă, luară nişte gustări şi bere, stând în picioare, la tejghea. Casa lui Mazeres era o căbănuţă de câţiva metri pătraţi cu o grădină prăpădită în spate. S-ar fi zis că arhitectul şi constructorul s-ar fi inspirat din desenele animate cu ştrumfi ca să ridice acea aşezare. Deschiseră larg ferestrele camerei de zi care dădeau spre munte şi, în câteva minute, aerul curat împrospăta atmosfera mucezită de casă închisă. Marc luă primul cuvântul.

– Înainte de a începe – vorbi mai ales pentru Mazeres – aş vrea să ştii unde am găsit aceste documente. Mă gândesc, şi Jorge va fi de acord cu mine, că această împrejurare poate fi foarte edificatoare.

La ora aceea din noapte temperatura scăzuse şi vânticelul care adia era foarte plăcut. Căldura sufocantă a Madridului rămânea departe. Mazeres deschise calculatorul pe care îl avea tot în camera de zi şi Marc introduse CD-ul.

– Fişierul „Arhivele mele primite“, îşi continuă Marc expunerea în vreme ce ceilalţi îşi ţineau ochii

aţintiţi pe ecran, l-am găsit în Recycle Bin, care nu este locul cel mai potrivit ca să păstrezi informaţii preţioase...

– Ce vrei să spui cu asta?

Mazeres puse întrebarea pe care celălalt o aştepta.

– Recycle Bin, cum indică şi numele, este locul pentru deşeuri, unde se aruncă acele documente care nu mai sunt de folos... După ce făcu această elementară clarificare, continuă: îmi vin în minte două ipoteze pentru a explica de ce apar acolo anumite documente care, după părerea mea, sunt importante. Prima: Muño-Fierro s-a gândit că dacă cineva ar fi scotocit în calculatorul său sau dacă ar fi vrut să-i fure nişte informaţii, n-ar fi căutat acolo... A doua ipoteză: la ananghie, ar fi putut să le facă să dispară cu o singură apăsare pe o tastă...

– Din toate astea se deduce, îl întrerupse Jorge, nerăbdător să spună şi el ceva, că Muño-Fierro nu era expert în informatică; există alte sisteme mai practice şi mai sigure. Dar n-o să vorbim acum despre cunoştinţele lui în materie.

– Bineînţeles, nu era un hacker, cum nu era nici cel care l-a ucis... Îşi reluă Marc expunerea. Asasinul a scotocit prin casă, dar n-a acordat nici o atenţie calculatorului.

– Poate că nu căuta o informaţie scrisă, ci altceva, presupuse inspectorul.

– Ce anume?

– Capsula Sfântului Pantelimon, spuse el. Să nu uitaţi că tot acest caz încâlcit se învârteşte în jurul acelei relicve. Poate că Muño-Fierro l-a asasinat pe Pieter Breitner, olandezul cu musca tatuată, complicele lui la jaf, ca să rămână cu ea... Bine, bine, nu vă agitaţi; este o simplă ipoteză.

– Nu e o ipoteză verosimilă, dar, mă rog... admise Jorge.

– E mai mult decât verosimilă, i-o reteză inspectorul.

– Lasă-mă să vorbesc, continuă Jorge. Şi pe el cine l-a omorât?

– Iată altă necunoscută.

Mazeres observă că se îndepărtau de la problema CD-ului, obiectivul iniţial, şi vru să profite de digresiune ca să le vorbească despre maica Adelgard, călugăriţa nemţoaică, şi de legătura ei cu vizita SS-iştilor la mănăstire, circumstanţe contextuale ale cazului, care ar fi trebuit luate în seamă.

– Bine, bine, bine... De data asta era Marc cel care îşi manifesta surprinderea şi care încerca să lămurească lucrurile. Călugăriţa nemţoaică Adelgard... SS-iştii... S-ar putea să ai dreptate... imediat după aceea, activă CD-ul. În vreme ce aştepta ca pe ecran să îi apară conţinutul, continuă: Fişierul cu „Arhivele mele primite" conţine mai multe documente... Le-am parcurs în mare viteză, dar nu atât de repede încât să nu-mi dau seama că au legătură cu aceeaşi problemă. Unul, mai ales, m-a şocat prin titlu: „ÎN CĂUTAREA SÂNGELUI VĂRSAT". Veţi fi de acord cu mine că este un titlu bun pentru un roman poliţist... Ceilalţi nu reacţionară cum prevăzuse el. Textul, după cum se menţionează în preambul, este traducerea demnă de încredere a unui document original care, exact cu această denumire, a existat în arhivele secrete ale lui Himmler...

– Asta începe să devină interesant, exclamă Jorge.

Mazeres şi Jorge renunţară să mai citească textul scris cu litere mărunte şi îndesate de pe ecran şi preferară să asculte rezumatul din gura lui Marc. Aşa aflară despre el.

– Documentul relatează despre expediţia unui grup de ofiţeri SS-işti în Bulgaria, spuse Marc, apoi făcu o pauză, corectându-şi făgaşul expunerii şi

reluând istoria de la început. Nişte arheologi germani, aparţinând societăţii Deutsches Ahnenerbe...

– Ce este *Deutsches Ahnenerbe?* îl întrerupse Mazeres.

– Mă întrerupeţi la fiecare clipă... pe urmă continuă, fără să-i satisfacă aceluia curiozitatea: Aceşti arheologi ai societăţii Ahnenerbe au fost trimişi în Bulgaria. Deja ştiţi că naziştii erau foarte interesaţi să descopere originile rasei ariene. Pentru asta au utilizat toate mijloacele ştiinţifice pe care le aveau la îndemână; între altele, arheologia. Pe parcursul săpăturilor pe care le-au realizat în subsolul bisericii în stil bizantin Sfântul Gheorghe din Sofia, au găsit nişte relicve ciudate, nişte flacoane de sticlă pe care, imediat, în mare secret şi cu repeziciune, le-au transportat pe pământ german.

– Să nu-mi spui că relicvele găsite la Sofia au vreo legătură cu cea a Sfântului Pantelimon, i-o luă înainte Mazeres, bănuind că acolo voia să ajungă.

– Da şi nu... Îi replică Marc. Nu mă mai întrerupe şi lasă-mă să termin. Odată cu venirea la putere a lui Constantin, în lumea creştină s-a trezit un mare entuziasm pentru relicvele lui Isus...

– Nu te întorci prea departe în timp?

Acum Jorge îl întrerupse cu un strop de rea intenţie, iar Marc îl străfulgeră cu privirea.

– Încerc să situez expediţia nazistă într-un anumit context, ignoranţilor... spuse el, luând în nume de rău întreruperile prietenilor săi. Elena, mama împăratului, de exemplu, a comandat săpături la Ierusalim, descoperind Sfântul Mormânt şi găsind bucăţi din cruce şi piroanele cu care a fost răstignit...

– Cred în continuare că baţi câmpii, îl întrerupse din nou Jorge.

– Vorbeşti tu sau vorbesc eu? se supără Marc.

– Hai, zi mai departe, îi răspunse Jorge, la fel de nerăbdător ca şi Mazeres să afle sfârşitul poveştii.

– După cum se spune în document, le arătă Marc textul care apărea pe monitor, biserica Sfântul Gheorghe de la Sofia a fost ridicată de Constantin peste un templu păgân... Aţi înţeles de ce m-am întors atât de departe în timp? Conform rapoartelor arheologilor, flacoanele de sticlă găsite în biserică proveneau din atelierele din Alexandria, aşa cum o scotea în evidenţă materialul folosit la confecţionarea lor, precum şi caracteristicile tiparelor. Potrivit opiniei unanime a arheologilor naziţti, aceste flacoane erau folosite în mod frecvent de matroane pentru sulimanurile lor şi puteau fi văzute în orice muzeu arheologic din bazinul mediteraneean.

– Ce conţineau acele sticluţe? îl întrerupse Mazeres, nervos.

– Nu te enerva. O să ajungem şi acolo... Nici arheologii n-au avut vreo îndoială în privinţa datării lor: primul secol după Hristos sau poate puţin mai devreme. Şi, acum, să facem un salt peste timp. Aceste mici recipiente de păstrare a unguentelor au fost îngropate, după ce fuseseră puse într-o lădiţă de cedru, la sfârşitul secolului al XIV-lea, pe vremea invaziei turcilor...

– Sticluţe din primele secole după Hristos... Îngropate la sfârşitul secolului al XIV-lea, pe vremea invaziei turcilor... iar în secolul al XX-lea, descoperite de nişte arheologi naziţti... spuse inspectorul.

– Aşa este. Ai făcut un bun rezumat.

– Câte sticluţe au fost găsite? vru să ştie Jorge.

– Documentul, îi răspunse Marc, nu menţionează numărul. Dar spune că s-au conservat într-o stare foarte bună... făcu o pauză, fără îndoială ca să sporească suspansul, şi continuă: Mai mult ca sigur, aceste sticluţe vor fi fost catalogate ca flacoane egiptene de parfumuri, fără nimic altceva, dacă nu cumva din pricina inscripţiilor greceşti care le însoţeau, şi arătă pe ecranul calculatorului cuvântul

pe care nu ştia să-l pronunţe – **αίμαίουχουσμ**. După toate probabilităţile, (cel puţin asta este ceea ce se deduce din documentul găsit pe CD-ul lui Muño-Fierro) acele sticluţe conţineau sângele lui Hristos, dar savanţii germani n-au avut timp să ducă la bun sfârşit analizele pertinente şi să verifice ipoteza.

Mazeres nu dădu crezare explicaţiei sângelui, pe care o prezentase Marc, dar rămase năucit când văzu caracterele de pe monitor.

– Semnele astea nu sunt aceleaşi pe care le-ai găsit, îi spuse lui Jorge, în buzunarul arhiepiscopului John Sutherland?

– Dacă nu sunt aceleaşi, măcar se aseamănă... Îi răspunse fără să îşi revină din uimire. Ce legătură poate exista între arhiepiscop şi aceste descoperiri naziste?

– Nu ştiu, adăugă inspectorul. Dar nu numai asta. Ce legătură există între arhiepiscop şi Muño-Fierro?

Uimiţi sau, mai bine zis, depăşiţi de evenimentele care apăreau întruna, cei trei se lăsară în voia unor vagi divagaţii.

– Să nu uităm, sublinie Mazeres care avea încă foarte proaspătă în memorie participarea sa la forumul ezoteric, că Himmler era un fanatic al ocultismului... Pe vremea lui Hitler, oamenii de ştiinţă, înainte de a fi oameni de ştiinţă, erau germani şi nazişti. În Germania, toţi trăiau cufundaţi în această ideologie... şi luau foarte în serios ceea ce şefii lor luau în serios. Nu reacţionau; aveau o credinţă oarbă. Aceea a fost ca un fel de nouă religie care i-a orbit pe toţi...

– Poate că într-acolo merg lucrurile, spuse Marc, mai degrabă divagând pe marginea textului, decât să îl comenteze: De ani de zile, arheologii săpau prin toată Bulgaria în căutarea vestigiilor care să demonstreze originea rasei ariene. Poate s-au gândit că, prin conţinutul acelor ciudate sticluţe, se putea

confirma teoria susţinută de Heinrich Himmler. De aici şi interesul lor de a le transfera cu mare iuţeală la Deutsches Ahnenerbe, ca să le supună la tot felul de analize.

Expunerea lui Marc îi molipsise pe ascultătorii săi.

– Ce teorie susţinea Himmler? întrebă Jorge. Ce aştepta el de la acele relicve, ca să se ia atâtea măsuri de precauţie...?

Nici unul nu era capabil să răspundă.

– Întrebarea lui Jorge este foarte interesantă, spuse Mazeres şi, în continuare, făcu un comentariu practic: Dar, oricât de mult timp am dedica teoriilor lui Himmler, n-am face altceva decât să ne îndepărtăm de la subiect... În oricare alt moment, putem discuta despre asta... După cum intuiesc (şi asta este ceea ce într-adevăr ne interesează pe noi acum), una dintre acele capsule a ajuns la Madrid în anul 1943, când nişte ofiţeri SS-işti au vizitat mănăstirea... Am presimţirea că acea relicvă nazistă, şi nu cea a Sfântului Pantelimon, este cea pe care o căuta trimisul Vaticanului sau oricine ar fi fost el...

Marc şi Jorge se strâmbară.

– Cum putea să ştie Vaticanul că acea relicvă a naziştilor era la Madrid şi că o înlocuise pe cea a Sfântului Pantelimon...? În plus, ce interes putea să aibă Vaticanul pentru încă o relicvă? Pentru ce o voia? obiectă Jorge cu clarviziune.

– Nu ştiu, chiar nu ştiu. Aici e toată greutatea, se grăbi Mazeres să spună şi adăugă, posomorât: Cert e că în ziua de azi avem de rezolvat deja două morţi şi misterul relicvei...

– Trei morţi, dacă îl includem şi pe arhiepiscop în această afacere... preciză Jorge.

– Poate că Muño-Fierro avea relicva şi a fost ucis pentru că a refuzat să o predea, presupuse Marc.

– Cine l-a ucis? întrebă Jorge, ca şi cum cineva i-ar fi putut răspunde.

– Nu ştiu, îi răspunse inspectorul, dar când noi am năvălit în apartament, cineva căuta relicva... Poate că n-a pus încă mâna pe ea...

– Ce pui la cale? îl tachină Marc, ghicindu-i gândul.

– Dacă vrem să ne însuşim relicva aceea, trebuie să acţionăm cu rapiditate... Înainte ca asasinul să se întoarcă în casa aceea şi să ne-o sufle.

– S-ar zice că viaţa ta e în joc... Îl potoli Marc. Ce-ai de gând, să ne întoarcem la Madrid la ora asta din noapte?

– Tu ai spus-o. Ieri, cu teama de a nu fi luaţi prin surprindere, am lăsat lucrurile la jumătate. Este nevoie să acţionăm înainte ca asasinul să ia relicva şi înainte ca trupul să se descompună, ca vreun vecin să dea alarma şi ai noştri să intre în acţiune...

Să tot fi fost trei dimineaţa sau poate şi mai târziu când luară maşina şi se întoarseră la Madrid. În portbagaj încă mai erau cagulele pe care le folosiseră.

19

Strada San Bernardo, prin apropierea ei de Gran Via şi de Princesa, dar şi datorită nenumăratelor cinematografe şi baruri de noapte care existau în cartier, era una dintre cele mai animate ale nopţii madrilene; totuşi, în noaptea aceea era foarte liniştită. Mazeres, Jorge şi Marc opriră maşina într-un *parking* din apropiere. O bună bucată de vreme, pândiră intrarea în bloc şi balcoanele de la apartamentul lui Muño-Fierro, precum şi clădirea de alături, pe care un enorm banner publicitar o acoperea de sus până jos.

– Poate că asasinul lui Muño-Fierro a fugit pe acolo, arătă Marc vechiul edificiu aflat în renovare, dar ceilalţi nu-i luară în seamă observaţia.

– Totul e foarte liniştit. Nimic nou, din câte se pare, comentă Jorge şi aruncă guma de mestecat într-o gură de canal, dornic să intre în acţiune.

– Să mergem, dădu ordin Mazeres.

Repetară aceiaşi paşi ca şi ultima dată, până ajunseră pe palierul etajului cinci. Acum acţionau cu mai mult siguranţă şi dezinvoltură, dar cu aceeaşi prudenţă. Marc deschise uşile cu măiestrie.

– A început să miroasă! spuse şi îşi duse mâna la nas.

Din vestibul, putură vedea că în odaia mortului lumina era în continuare aprinsă. Ezitară dacă să îşi

pună sau nu cagulele pe faţă.

– Oricâte precauţii ne-am lua, nu vor fi de ajuns, spuse inspectorul, dând exemplu.

În vârful picioarelor şi cu armele scoase din toc, străbătură culoarul până la capăt. Cum bănuise Mazeres, cineva le-o luase înainte şi scotocise temeinic peste tot, inclusiv în calculator. Cu toate acestea, nu întorsese casa cu susul în jos.

– Când noi am dat buzna data trecută, şopti Mazeres, asasinul, după toate probabilităţile, era înăuntru. A fugit când ne-a auzit deschizând uşa. De îndată ce a văzut că nu mai era nici un pericol şi că drumul era liber, s-a întors şi a reluat căutarea. Oricine ar fi făcut această percheziţie, este vorba despre o persoană ordonată, meticuloasă...

– Să revină... Să facă totul fără grabă cu mirosul pe care îl răspândeşte deja mortul... Trebuie să fie vorba de o persoană cu mult sânge-rece şi cu nervi de oţel... comentă Jorge.

– N-a umblat la întâmplare, admise Mazeres. A făcut-o cu metodă, urmând un plan. Nu cred să-i fi scăpat nici cel mai neînsemnat ungher...

Doar mortul era în continuare în aceeaşi poziţie, arătând cartea Papa. Scena li se păru mai jalnică decât înainte. Inspectorul se uită cu atenţie la pistol.

– Cu o armă ca asta, dacă nu cumva e aceeaşi, îşi dădu el seama acum, trebuie să fi fost împuşcat şi olandezul la mănăstire...

– Crezi că există vreo legătură? întrebă Marc.

Nu se auzi nici un răspuns. Inspectorul nu mai spuse nimic, ca să nu le distragă atenţia de la subiect.

– O fi găsit relicva? întrebă Jorge.

– E greu de ştiut... Îi răspunse Mazeres. Nici noi nu suntem siguri că Muño-Fierro se afla în posesia ei...

– Atunci... continuă Jorge. Riscăm mult pentru nişte simple presupuneri.

– Ipoteze, Jorge, ipoteze; nu e acelaşi lucru, îl corectă inspectorul.

– Ce facem? De unde începem? întrebă sec Jorge, pe care îl deranjase observaţia.

Marc şi Jorge, cum am mai spus, erau numai muşchi. Fireşte că fizicul şi tinereţea lor îi ajutau. Dar nu aveau doar o bună formă fizică, în plus, erau inteligenţi, un lucru ce nu mai era atât de uşor de găsit în cadrul corpului poliţienesc. Cei doi alcătuiau un tandem perfect. Jorge era nervos, agitat, intuitiv, poate că de copil fusese un elev hiperactiv, care le va fi făcut zile fripte învăţătorilor. Marc, în schimb, era mult mai liniştit şi mai raţional.

– De unde începem? repetă Mazeres întrebarea lui Jorge. Asta aş vrea să mă sfătuiţi voi.

Balcoanele erau închise şi în apartament era o căldură insuportabilă, aşa că după puţin timp îşi scoaseră cagulele, dar ţinură în continuare batistele la nas. După ce străbătură a doua oară încăperile ca să vadă dacă nu lăsaseră cumva vreun ungher necercetat, se opriră în bucătărie. Uşa, deschizându-se, venea exact peste cea de la cămară şi o acoperea, astfel încât, dacă nu te uitai prea bine, acea debara rămânea ascunsă. Asta le dădu o uşoară speranţă.

– Aici aţi căutat deja? întrebă inspectorul.

– Crezi că ar ascunde capsula de sticlă printre cutii de conserve şi pachete de spaghete...? îi răspunse Jorge, sceptic.

– Voi unde aţi fi ascuns-o? şi îşi răspunse singur: Locul cel mai sigur este întotdeauna cel mai puţin căutat, aflat la îndemână, la vedere... Ca la carte.

– Ei bine, hai să vedem, spuseră Jorge şi Marc.

Cămara era un dulap înalt, puţin adânc şi cu rafturi până în tavan. De-abia ar fi încăput o persoană înăuntru. Totul părea în ordine.

– Înclin să cred că acest colţ i-a rămas neobservat

chiar şi asasinului... sugeră Jorge.

Mazeres se sui pe scăriţa portabilă care era chiar acolo şi începu să mute cutiile şi pachetele de pe raftul cel mai de sus.

– Niciodată nu mi-am închipuit că o persoană singură ar avea nevoie de atâtea provizii, spuse el când termină operaţiunea.

– În ritmul ăsta, riscăm să fim prinşi asupra faptului sau să murim asfixiaţi.

Jorge devenise deja nervos.

– Hai, du-te şi aruncă o privire în baie şi nu fi cobe, îi spuse inspectorul ca să îl ţină ocupat.

– Dar aproape că nici nu ştiu ce caut, îi răspunse el.

– Un flaconaş de cristal... o capsulă mică de sticlă, de formă cilindrică de 4 sau 5 centimetri...

– În regulă.

Baia, cu duş cu hidromasaj şi alte obiecte sanitare de ultimă generaţie, era partea cea mai modernă a casei. Într-un colţ era un dulap lăcuit de culoare albă cu aspectul unui dulăpior de farmacie. Nu se înşelase. Îi deschise şi avu impresia că nici acesta nu fusese explorat. Verifică medicamentele unul după altul, aşa cum făcuse înainte Mazeres în cămară.

– Nu vom găsi relicva, ridică Jorge vocea din neatenţie, dar putem elabora o fişă clinică a proprietarului: termalgin, robaxisal, nolotil, omeprazol...

Controlul fusese pe atât de exhaustiv şi de minuţios pe cât o permiteau împrejurările, iar rezultatul - negativ. Erau deja în drum spre uşă, frustraţi, când Mazeres îi opri.

– Aşteptaţi un moment, şi se îndreptă spre lampa cu picior din biroul mortului, cea care avea unul dintre becuri prost înşurubat sau ars.

– Doar n-o să stingi lumina.

Candelabrul avea cinci braţe şi fiecare dintre ele

susţinea câte un glob de sticlă opac şi, înăuntru, un tub ca la lămpile de gaz. Se deducea că becurile dinăuntru nu puteau fi sferice, ci înguste şi alungite, de tipul flacără sau lumânare. Mazeres scoase globul cu pricina.

– Evrika! exclamă el. Aici lipseşte un bec.

– Şi unde e misterul? se miră Jorge. Poate că s-a ars şi Muño-Fierro urma să-l înlocuiască...

Ceilalţi urmăreau de departe operaţiunea, fără să înţeleagă obiectivul pe care şi-l propunea. Fără să le dea prea multe explicaţii, Mazeres continuă să caute şi, în cele din urmă, găsi becul într-o vază. Îi răsuci în fasung şi se aprinse.

– Nu era ars, le spuse el şi continuă explicaţia. Relicva Sfântului Pantelimon este un flaconaş de sticlă transparentă de formă alungită, de dimensiuni asemănătoare cu aceste becuri-lumânare... Bănuiesc că lui Muño-Fierro i-a venit ideea acestei ascunzători ca fiind cea mai sigură. A deşurubat becul şi în locul lui a pus sticluţa cu relicva Sfântului Pantelimon. *Capito?*[l]

– Iar cel care l-a ucis a sfârşit prin a o găsi, conchise Marc cu o ironie plină de scepticism.

Mazeres tăcu, nu era sigur că ipoteza lui era atât de corectă, încât să se străduiască să o apere. Soarele, ca nişte gheare de pisică nerăbdătoare, zgâria deja crăpăturile din ferestre ca să intre.

[l] S-a înţeles? (în lb. it., în orig.)

20

Cei trei Pantelimoni, cum îşi ziceau în particular inspectorul şi cei doi băieţi din echipa lui, aflară despre „Crima de pe strada San Bernardo“ de la radio şi din ziarele din dimineaţa aceea. Comisarul însărcinat cu acel caz făcuse câteva declaraţii foarte laconice. Insinuase că locatarul, fără să îi dezvăluie nici numele, nici prenumele, era mort de mai multe zile şi toate indiciile duceau către sinucidere, dar că, adăugase el obişnuitul as din mânecă, nu era exclusă nici o altă ipoteză; trebuia, deci, să se aştepte rezultatele autopsiei. Lui Mazeres, astfel de manifestări i se păreau neobişnuite şi îi reconfirmau bănuiala că în jurul cazului Sfântului Pantelimon se ţesea o intrigă foarte tulbure. Îi sfătui pe colegii săi să dea uitării relicva pentru o vreme şi pentru nimic în lume să nu scape o vorbă despre vizita lor acasă la cel mort.

– Ciocu’ mic şi să vedem cum se desfăşoară evenimentele. Să lăsăm furtuna să se liniştească şi o să iau eu legătura cu voi... au fost recomandările sale.

Când Mazeres îl sună pe capelan ca să îl informeze despre moartea lui Muño-Fierro, ştirea ajunsese deja la Mănăstirea Întrupării.

– Călugăriţele sunt mai mult decât consternate, îi spuse părintele Méndez.

– Dar cum au aflat, dacă ziarele de-abia au apărut şi numele mortului a fost trecut sub tăcere? se miră inspectorul.

– Ăsta este unul dintre misterele pe care, cu toţi anii petrecuţi de mine aici înăuntru, n-am reuşit să-l dezleg, dar cert este că toată comunitatea noastră este la curent, îi răspunse el şi adăugă: Federico era foarte iubit în acest lăcaş. Călugăriţele l-au regretat foarte mult, sunt îndurerate, mai ales maica Adelgard.

Profitând de această împrejurare, lăsă Mazeres să îi scape, aţi putea face în aşa fel încât călugăriţa nemţoaică să-mi acorde o întrevedere; aş încerca astfel să scot de la ea tot ce ştie despre relicva lui Himmler... N-am nici cea mai mică îndoială că ştie mai mult decât credem. Pe de altă parte, am motive întemeiate să bănuiesc că Muño-Fierro era implicat în furtul acesteia...

– Federico? se miră capelanul.

– Bine, o să stăm de vorbă altă dată cu mai mult calm.

Capelanul, căruia inspectorul îi întărâtase curiozitatea cu insinuările sale, rămase cu însărcinarea de-a interveni în legătură cu întrevederea acestuia cu maica Adelgard. Nu îi fu greu să o convingă pe călugăriţă şi să obţină autorizaţia maicii stareţe.

Vorbitorul Mănăstirii Întrupării, unde, peste două zile, urma să aibă loc întrevederea, era o sală spaţioasă, împărţită în două compartimente printr-un grilaj de fier forjat care mergea de la podea până în tavan. În partea corespunzătoare călugăriţelor, peretele din fund era acoperit cu un tablou enorm al Sfântului Augustin, înveşmântat în aur, cu o carte în mâini, cu gura întredeschisă şi ochii rătăciţi îndreptaţi spre cer. Era martorul mut care asista răbdător la toate conversaţiile care se purtau în locul acela. În

partea de dincoace a zăbrelelor, printre care de-abia începea mâna, se aşezau vizitatorii. Grilajul, măsura de precauţie care se lua în Evul Mediu pentru a proteja virginitatea călugăriţelor, se dovedea a fi derizoriu în ziua de azi, ţinând seamă de vârsta înaintată a rezidentelor.

La ora stabilită, stareţa şi maica Adelgard intrară la vorbitor şi se aşezară în capătul sălii, la o distanţă atât de mare, încât capelanul şi Mazeres fură nevoiţi să îşi apropie scaunele şi să se lipească de zăbrele, dacă nu voiau să vorbească în gura mare. Regula monastică dispunea că o călugăriţă care urma să comunice cu cineva trebuia să fie însoţită tot timpul de o alta şi, în acest caz, misiunea o îndeplinea maica stareţă. După prezentări, stareţa se retrase discret într-un colţ, hotărâtă să nu piardă nimic din ce avea să se discute acolo. După toate aparenţele, prezenţa Sfântului Episcop de Hippona nu era o garanţie suficientă. Călugăriţa nemţoaică era subţire şi înaltă, fapt ce ieşea şi mai mult în evidenţă, dacă era comparată cu stareţa bondoacă; avea un chip prelung şi alb, aproape ca de porţelan, şi nişte ochi albaştri pătrunzători şi plini de viaţă, în ciuda vârstei. Păstra mult din frumuseţea pe care o avusese cu siguranţă în tinereţe. Inspectorul intră direct în subiect. Îi făcu un scurt rezumat al faptelor petrecute în mănăstire din ziua furtului relicvei Sfântului Pantelimon până la moartea lui Muño-Fierro.

– Ca să elucidăm un caz atât de încâlcit, insistă el, avem nevoie de colaborarea dumneavoastră; trebuie să ne puneţi la dispoziţie informaţiile pe care le deţineţi...

– Informaţii? Ce fel de informaţii? îşi schimbă ea tonul, şi frumoşii ei ochi albaştri, care o acuzau că plânsese cu puţin timp înainte, arătau neîncredere. Ce vreţi să vă spun?

Maica stareţă începuse din primul moment să

spună rugăciuni numărând mărgelele rozariului, prefăcându-se că nu e atentă la conversaţie, dar, auzind tulburarea măicuţei Adelgard, îşi înălţă capul. Mazeres, ţinându-se de zăbrele, se apropie cât putu mai mult, ca şi cum ar fi vrut să îşi vâre capul, încercând să o îmblânzească pe călugăriţa recalcitrantă.

– În urmă cu şaizeci de ani, dacă n-am fost greşit informat, dumneavoastră aţi intrat în această Mănăstire a Întrupării, începu inspectorul şi lăsă să se înţeleagă că ştia multe lucruri din viaţa ei. De ce o novice tânără, cum eraţi dumneavoastră pe vremea aceea, a părăsit Bavaria sa natală, a venit în Spania, a cărei limbă îi era complet străină, şi a intrat în această mănăstire? Să nu vă miraţi dacă pe mine mă surprinde acest fapt. Pe mine mă şochează mult mai mult împrejurarea că dumneavoastră şi celelalte două colege ale dumneavoastră, de-acum decedate, aţi venit în suita unor ofiţeri SS...

Maica Adelgard îl privi stăruitor. Nu mai erau nici teamă, nici neîncredere în ochii ei, ci o strălucire de semeţie. Fără să facă pe derutata şi nici să o ia razna, se hotărî se răspundă.

– Noi am venit ca să însoţim sfânta relicvă găsită în Bulgaria şi pe care *Reichsführer*-ul SS, Heinrich Himmler, hotărâse să o pună la adăpost în această mănăstire...

Mazeres făcu un mare efort ca să nu îşi exteriorizeze sentimentele pe care i le produsese această dezvăluire.

– Se poate şti despre ce relicvă îmi vorbiţi? întrebă Mazeres pe un ton de funcţionar, cât mai neutru cu putinţă.

Călugăriţa nu răspunse la întrebare şi, fără să se tulbure, îşi lăsă ochii întredeschişi să se afunde în nişte amintiri deja atât de îndepărtate. Îşi continuă relatarea.

– În iulie 1943, am aflat că lucrurile nu mergeau deloc bine, începuseră primele bombardamente asupra oraşelor germane. Evocarea o întristă. Războiul, mereu victorios până atunci, părea să ne fie împotrivă. Generalii, în secret, au început să se îndoiască, să îl considere pierdut... *Reichsführer*-ul SS a dat ordin pentru retragerea societăţii Ahnenerbe într-un loc mai sigur, la Waischenfeld, în Franconia... Dar, cu câteva luni înainte, adusesem deja preţioasa relicvă la Madrid, în această Mănăstire a Întrupării, loc ales ca fiind cel mai sigur, cu speranţa că furtuna va înceta şi o vom putea înapoia Germaniei... Spania era de partea noastră, şi părintele Esteban Muño-Fierro, un admirator fără rezerve al celui de-al Treilea Reich, ticluise un plan secret...

– Capelanul Muño-Fierro? inspectorul se întoarse către părintele Méndez. Vă referiţi la cel care, după ani de zile, avea să devină arhiepiscop şi vicar general militar?

– Da, da... răspunse ea, înainte ca părintele Méndez să fi deschis gura.

– Presupun că planul capelanului Muño-Fierro, i-o luă înainte Mazeres pentru ca ea să vadă că el descoperise deja faptul, consta în înlocuirea capsulei Sfântului Pantelimon cu o alta pe care aţi adus-o dumneavoastră...

– Aşa este, spuse ea fără să clipească, de parcă înlocuirea relicvelor ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Şi călugăriţele de la această mănăstire n-au aflat niciodată despre această înşelătorie?

Mazeres îşi dădu seama de gafă, dar nu se corectă.

Maica Adelgard se întoarse către stareţă care, cu un gest aproape imperceptibil, o sfătuia să tacă.

– Dar ce fel de relicvă era aceea pe care o aduceaţi din Germania? continuă el interogatoriul.

Pentru că, judecând după faptele întâmplate, se pare că era vorba de o relicvă importantă, având poate legătură cu Sfântul Graal...

Maica Adelgard, auzind o asemenea nerozie, nu îşi putu reţine un zâmbet.

– Graalul, spuse călugăriţa, fiind convinsă că interlocutorul său nu va înţelege nimic, este un obiect antic şi precreştin. Este *piatra căzută din Paradis.* Nu era vorba despre aşa ceva. După cum ne învaţă Otto Rahn, adevăratul Graal este amintirea, *memoria sângelui* care însoţeşte omenirea ariană de-a lungul manifestării sale prin lume...

Inspectorul Mazeres, într-adevăr, nu înţelese nimic.

– Limbaj pentru iniţiaţi, presupun... Îi spuse el fără să îi arate nici un interes pentru explicaţii mai amănunţite.

– Relicva pe care am adus-o la această mănăstire era un strop din sângele lui Isus, dezvălui călugăriţa misterul cu mare convingere.

– Sângele lui Hristos? Nu reuşesc să înţeleg...

Mazeres fu surprins şi nu mai puţin capelanul, care, în scena aceea, se comporta ca o stană de piatră.

– *Reichsführer*-ul SS, Heinrich Himmler, spuse călugăriţa, cum îl numea ea întotdeauna cu deferenţă, găsise această relicvă într-o biserică din Sofia... Dumneavoastră vă îndoiţi de autenticitatea ei?

– Dacă nu cunosc relicva, cum vreţi să mă îndoiesc de autenticitatea ei? În orice caz, nu eu sunt acela care poate avea o opinie pe această temă...

– Şi totuşi vă arătaţi sceptic, se plasă călugăriţa în defensivă. Nu, prietene. Savanţii din Deutsches Ahnenerbe erau convinşi că relicvele descoperite la Sofia erau autentice... Lucrau la ele, erau aproape pe punctul de a ajunge la nişte rezultate

surprinzătoare... dar cercetările lor s-au văzut întrerupte din motivul pe care vi l-am spus...

– Răsturnarea cursului războiului! repetă Mazeres.

– Am pierdut războiul! se lamentă călugăriţa. Furtuna n-a încetat, cum speram noi, şi relicva a rămas aici până când a fost furată...

– Dar analizele ştiinţifice prevăzute n-au fost duse până la capăt şi nu ştim cu siguranţă dacă este sau nu sângele lui Isus Hristos... conchise inspectorul.

– Aşa este, recunoscu maica Adelgard şi adăugă: Păcat că arhivele societăţii Deutsches Ahnenerbe au fost distruse de Aliaţi şi au dispărut în timpul bombardamentelor... Studiile preliminare asupra relicvei s-au pierdut.

– Un raport asupra *istoriei ezoterice* a Germaniei, lărgi inspectorul perspectiva.

– Nu ştiu... Cert este că, printre documentele dispărute, se aflau toate scrierile referitoare la relicvele descoperite în Bulgaria...

Maica Adelgard, cu mâinile împreunate în poală pe sub scapular, amuţi, transportată în alte vremuri şi locuri.

De când numele lui Otto Rahn şi al societăţii Deutsches Ahnenerbe au ieşit la iveală pentru prima dată, Mazeres căutase să se informeze. Ştia că Ahnenerbe, „Societatea de studii privind vechea istorie a spiritului“, un organism în cadrul SS, luase naştere în 1935, că obiectivul principal al acestei societăţi era studiul originii germanismului şi furnizarea unor temeinice baze ştiinţifice pentru doctrina oficială a partidului nazist, că a ajuns să numere peste patruzeci şi trei de departamente dedicate cercetării originii şi caracteristicilor germanismului din cele mai diferite puncte de vedere: limbă, literatură, arheologie, antropologie, studiul fenomenelor paranormale etc. Unul dintre aceste departamente, şi nu cel mai puţin important, a

fost cel corespunzător ştiinţelor ezoterice şi magice. Friedrich Hielscher[I], responsabilul acestuia, a refuzat să dezvăluie orice detaliu în procesul de la Nürnberg. Fiecare dintre aceste foarte numeroase departamente se bucura de o mare autonomie, dar funcţionau toate sub controlul de fier al SS. Obiectivul fundamental al Ahnenerbe era triplu: să caute rădăcinile rasei germanice, să restabilească tradiţiile sale autentice şi să răspândească această cultură. În 1938, o echipă a Ahnenerbe a început o campanie de săpături arheologice aproape de graniţa cu Danemarca, au urmat altele în Tibet, în Antarctica, în Caucaz... În timpul războiului, guvernele colaboraţioniste şi-au deschis siturile arheologice pentru nazişti. Acesta a fost şi cazul regelui Boris[II] al Bulgariei care, în virtutea unui protocol semnat între el şi Himmler, a încredinţat societăţii Ahnenerbe exclusivitatea explorărilor arheologice pe tot teritoriul ţării sale. Se afirma că regimul nazist a cheltuit mai mulţi bani pentru lucrările societăţii Ahnenerbe decât Statele Unite pentru fabricarea bombei atomice.

– Pentru ce voia Himmler acea presupusă relicvă a sângelui lui Hristos? reveni la atac inspectorul, după câteva minute de tăcere.

Maica Adelgard deschise ochii, surprinsă de o asemenea întrebare; ca şi cum celălalt ar fi avut obligaţia de a cunoaşte esenţialul în afacerea relicvelor.

– Isus, dragă prietene, a fost un arian de rasă pură! ieşi din ea la suprafaţă sufletul nazist pe care îl purta înlăuntru.

– Cum? Isus, arian? sări în sus Mazeres la o

[I] Poet şi filosof german (1902-1990), având legături cu Partidul Naţional-Socialist

[II] Boris al III-lea (1894-1943), rege al Bulgariei între 1918 şi 1943, aliat al Germaniei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

noutate atât de ciudată. Este pentru prima dată când aud o asemenea afirmaţie. Eu credeam că a fost iudeu de rasă pură.

Maicii Adelgard nu i se mişcă nici un muşchi de pe faţă şi rămase neclintită, precum fanaticul care nu se îndoieşte câtuşi de puţin de adevărul său.

– Persoanele inteligente şi fără prejudecăţi nu vor avea nimic împotrivă să o admită, încercă să îl convingă cu o fervoare de catehet. Spiritul său de sacrificiu, disponibilitatea de a-şi risca propria viaţă în slujba celorlalţi, perseverenţa prin care a creat o nouă rasă de oameni ivită în urma botezului, ideile sale antievreieşti, da, da, antievreieşti... sunt caracteristici ale eroilor arieni... Evangheliile ne înfăţişează un supraom care îi ura pe evrei...

Aceste afirmaţii, exprimate cu o asemenea convingere, nu numai că îl surprinseră pe inspector, ci îi pricinuiră şi o adâncă neplăcere. Erau oare invenţii ale maicii Adelgard, rod al minţii ei încâlcite şi al prejudecăţilor sale, ori răspundeau unei îndoctrinări pe care o primise în tinereţe? Timp de câteva clipe se gândi că măicuţa o luase razna. Nu putea să conceapă că această teorie nesăbuită a putut fi inventată şi apărată de conducătorii nazişti...

– Dar cel de-al Treilea Reich îl dispreţuia pe Hristos, îi sugeră el.

– Asta e o minciună pe care a răspândit-o Biserica Catolică, după ce am pierdut războiul, ca să şteargă toate legăturile care au unit-o cu lupta lui Hitler... se înfurie călugăriţa. În ciuda celor aproape optzeci de ani ai ei, sări cu fervoare în apărarea idealurilor sale. E de ajuns o lectură sumară a Evangheliilor ca să-ţi dai seama de acest fapt, şi, unul după altul, cită texte de referinţă, de parcă le-ar fi ştiut pe dinafară: „Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor făţarnici! Mormintele cele văruite. Pui de năpârci. Lupi lacomi...“ „Eu îi cunosc pe cei care spun că sunt fiii lui Avraam şi sunt

doar fii ai sinagogii Satanei...“ „Părintele vostru nu este Dumnezeu, ci diavolul...“ „Asupra voastră va cădea tot sângele drepţilor răspândit pe pământ...“ „Ierusalimul va fi călcat în picioare de păgâni şi din Templul vostru nu va rămâne piatră peste piatră...“ Sunt scoase aceste fraze dintr-un discurs al Führerului? Nu. Sunt cuvinte ieşite din gura lui Isus împotriva evreilor. Se linişti şi continuă pe un ton mai moderat: Eu sunt catolică. Am fost educată în crezul Bisericii, căreia antisemitismul îi este consubstanţial şi vine din primele timpuri... Cred că la vârsta de cincisprezece ani am început să reflectez pe cont propriu. Vedeam evrei peste tot. Cu cât îi observam mai mult, cu atât îmi dădeam seama mai mult că se deosebeau de ceilalţi oameni... Întotdeauna au fost nişte paraziţi şi chiar popoarele care le-au acordat ospitalitate de-a lungul istoriei au sfârşit prin a-i expulza... Evreul este trădător, neloial, mare maestru al minciunii, poartă răutatea în sânge... Lasă să se creadă că alcătuiesc o comunitate religioasă, dar nu, sunt o rasă blestemată. Isus i-a înfruntat, le-a demascat minciuna, i-a condamnat, de aceea l-au răstignit... Dacă evreii ar ajunge să cucerească naţiunile lumii, victoria lor ar însemna epitaful omenirii. De aceea, sunt convinsă că, atunci când am aderat la nazism, am luptat pentru creştinismul autentic... Evreii, dragă prietene, încurcă totul. Vreme de secole, Biserica i-a considerat perfizi, i-a închis în ghetouri, a văzut în ei doar nişte duşmani vătămători... Hitler a încercat să ducă la bun sfârşit ceea ce Biserica a lăsat la jumătate...

Călugăriţa Adelgard – nu era nevoie să mai fie întrebată – continua să fie o nazistă convinsă, de viţă pură. O walkirie. Dacă şi celelalte două călugăriţe germane, de-acum decedate, fuseseră la fel de înverşunate ca şi ea, sfânta relicvă pe care o aduseseră la Madrid se aflase pe mâini bune.

Capelanul şi Mazeres îi ascultau peroraţia fără să o întrerupă şi fără să ridice obiecţii. Ar fi avut oare vreun sens? De altfel, inspectorul nu solicitase audienţa ca să discute despre doctrinele naziste, ci pentru a clarifica nişte necunoscute.

– Conform tuturor celor pe care mi le povestiţi, îi dădu el apă la moară, ceea ce pretindea Himmler era să demonstreze cu fapte ştiinţifice originea ariană a lui Isus şi astfel să obţină un mare protector pentru cauza lor.

– Într-adevăr. Acesta era *Heilige Experiment*[I] pe care trebuiau să-l ducă la bun sfârşit savanţii din Ahnenerbe. Aşa mi-a destăinuit Otto Skorzeny într-una dintre vizitele pe care mi le-a făcut.

– Otto Skorzeny, colonelul SS care a condus eliberarea de necrezut a lui Mussolini, prizonier al forţelor aliate? întrebă capelanul care părea să fi citit vreo carte despre această poveste.

– Acelaşi. Trăia incognito aici, la Madrid, şi a murit în 1975...

Părintele capelan, cu bărbia sprijinită în bastonul pe care îl ţinea între genunchi, interveni puţin în conversaţie. Privea de o parte şi de alta a grilajului, în funcţie de persoana care vorbea şi asculta cu mare atenţie. Doar uneori încuviinţa din cap.

Inspectorului i se părură extravagante şi neîntemeiate afirmaţiile pe care le făcuse călugăriţa. În orice caz, dacă nu ar fi încercat să demonstreze genetic originea ariană a lui Isus, pentru ce naiba voia Himmler relicva cu sângele său? La ce avea de gând s-o folosească?

– Să trecem acum la alte chestiuni, îşi continuă inspectorul interogatoriul. Care credeţi că a fost mobilul furtului? Cunoştea cineva acest secret...?

– Vă referiţi la înlocuirea relicvelor? preciză călugăriţa.

[I] Sfântul Experiment (în lb. germ., în orig.)

– Da.

Maica Adelgard deveni nervoasă, frământându-şi mâinile sub scapular şi nu răspunse la întrebare, dar muţenia sa o trăda.

– Se bănuieşte, continuă inspectorul, că Federico Muño-Fierro a fost implicat în furtul relicvei şi că moartea lui are legătură cu acest fapt...

În timpul conversaţiei, călugăriţa nemţoaică dovedise o mare stăpânire de sine. Deodată, se prăbuşi şi izbucni într-un plâns de nestăvilit. Maica stareţă se ridică, se aşeză în picioare lângă ea şi îşi puse o mână ocrotitoare pe umărul ei. Nimeni nu ar fi zis că bătrâna, care acum plângea cu atâta jale, era aceeaşi care, cu câteva clipe mai devreme, părea atât de semeaţă. Capelanul şi Mazeres se priviră uimiţi, fără să înţeleagă care era motivul acestor lacrimi. Grilajul care îi despărţea spori şi mai mult sentimentul lor de neputinţă.

– Dar, ce se întâmplă, soră Adelgard? şopti capelanul cu blândeţe şi încercă să o consoleze.

– Ajunge! Vizita s-a încheiat, exclamă autoritară maica stareţă, supărată de întorsătura pe care o luase conversaţia, şi o trase de braţ pe maica Adelgard ca să părăsească vorbitorul.

– Federico era fiul meu, bolborosi maica Adelgard.

Capelanul şi inspectorul rămaseră împietriţi, nevenindu-le să-şi creadă urechilor.

– Găsiţi-l pe asasin! adăugă ea, implorându-i.

Maica stareţă, înainte de a trece pragul uşii din fund, ţinând-o aproape pe călugăriţă, se întoarse către vizitator şi îl străfulgeră cu privirea. Pe Sfântul Augustin, episcopul de Hippona, obişnuit să audă atâtea şi atâtea lucruri, nu părea să-l fi impresionat acel obscur secret de familie.

21

Cu cât e mai închisă lumea în care trăieşte cineva (şi nu există nici una mai închisă decât o mănăstire cu reguli stricte), cu atât mai multe sunt bârfele, palavrele şi zvonurile care circulă, şi mai mare graba de a le răspândi. În aceste împrejurări, confesionalul devine canalul comun de scurgere unde, mai devreme sau mai târziu, ajung toate aceste pârâiaşe. E greu de crezut, dar aşa este. Părintele Méndez participase la multe meditaţii şi exerciţii spirituale de-a lungul întregii sale vieţi, dar nu reuşise să lepede viciul indiscreţiei şi îi cădea pradă de mai multe ori decât ar fi dorit. Ultima dată, diavolul ispititor care îl atrăsese a fost inspectorul Mazeres însuşi, când îl stârni cu investigaţia. Aşadar, cu priceperea pe care i-o oferea profesia, profită de confesionalul său ca să le tragă de limbă pe călugăriţe în legătură cu puţinele sau multele lucruri pe care le ştiau despre maica Adelgard, călugăriţă necunoscută pentru propriile surori întru credinţă, în pofida numeroşilor ani petrecuţi în comunitatea monahală. Apoi, după o vreme, îi comunică lui Mazeres rezultatele.

– A fost o adevărată bătaie de cap, îi spuse el. Am avut nevoie de multă răbdare ca să potrivesc atâtea piese. În câteva cuvinte, Federico Muño-Fierro nu era nepotul arhiepiscopului, cum credeam cu toţii, ci fiul său...

– Vreţi să-mi spuneţi că maica Adelgard şi arhiepiscopul...? inspectorul înlocuia cu un gest al mâinilor punctele de suspensie.

– Maica Adelgard şi arhiepiscopul... când acesta îndeplinea funcţia de capelan al acestei mănăstiri, sublinie părintele Méndez, cu buna intenţie de a reduce gradul de dezonoare pe care păcatul acela îl presupunea pentru instituţia clericală.

Greşeala unui caporal va fi întotdeauna mai puţin dezonorantă decât cea a unui general; de aici, şi precizările capelanului.

– Al naibii arhiepiscopul!

– Da, arhiepiscopul Muño-Fierro a fost tatăl lui, repetă părintele Méndez şi continuă: n-o să-ţi povestesc toate amănuntele întâmplării... Iţi voi spune doar că naşterea s-a petrecut, conform presupunerilor mele, în jurul anilor ’60, când călugăriţa avea treizeci şi cinci de ani.

– Cum a fost posibil un asemenea concubinaj, întrebă Mazeres cu ironie şi curiozitate, într-o mănăstire unde sunt mai multe zăbrele şi zăvoare decât într-o închisoare?

– Nu există zăbrele care să reziste în faţa atacului patimii...

– Mă convinge explicaţia dumneavoastră, comentă Mazeres şi continuă cu întrebările. Cum s-au putut păstra în secret sarcina şi naşterea copilului?

Capelanul căzu pe gânduri. Poate că acest amănunt îi scăpase şi nu îl trecuse în chestionarul utilizat în interogatoriul său cu călugăriţele.

– O enigmă, prietene, o enigmă, admise el şi continuă: Dacă maica Adelgard nu a încredinţat-o memoriilor sale, o va duce cu ea în mormânt şi va rămâne nerezolvată. Cu toate acestea, eu am făcut nişte presupuneri. Făcu o pauză. Sarcina nu era greu de ascuns sub un veşmânt larg.

– Dar naşterea?

– Pentru travaliu, cum e şi firesc, trebuie că s-a bucurat de complicitatea a cel puţin una sau două călugăriţe şi a medicului, dacă o fi fost chemat, deşi în anii aceia... Să-l ascundă de lumea din afară nu era dificil; claustrarea proteja mănăstirea ca un zid de nepătruns. Ierarhii, dacă au avut cunoştinţă, au tăcut.

– Tăcerea, asta a fost întotdeauna tactica lor.

– Scandalul nu le-ar fi fost de folos nici clerului, nici Mănăstirii Întrupării. Copilul, mă gândesc eu, a rămas probabil în mănăstire până a fost înţărcat, sau chiar mai puţin, dacă au găsit o doică de încredere. Poate că fratele arhiepiscopului, căsătorit, l-a luat în grija lui...

– Această istorie pare o povestire de Boccaccio, exclamă Mazeres. Apoi, devenit serios, comentă: Dată fiind înrudirea lui Federico Muño-Fierro cu maica Adelgard şi cu arhiepiscopul militar, cunoscători amândoi ai existenţei relicvei lui Himmler, nu e hazardat să deducem că şi acela fusese la curent... Fie arhiepiscopul, fie călugăriţa trebuie să-i fi furnizat informaţia.

– Dar asta nu dovedeşte faptul că el ar fi şi hoţul relicvei... obiectă capelanul.

Mazeres făcu un mare efort ca să nu îi dezvăluie faptul că „pantelimonii" percheziţionaseră casa mortului şi că găsiseră documente care l-ar putea face răspunzător pe acesta.

– E adevărat. Asta nu o dovedeşte... Îi cântă în strună. Cu toate astea, se pare că arma cu care se presupune că s-ar fi sinucis Federico Muño-Fierro este aceea cu care a fost asasinat un anume Pieter Breitner, hoţul care a fost găsit mort în pasajul subteran al mănăstirii...

– Vrei să insinuezi că Federico Muño-Fierro a fost unul din hoţii relicvei şi cel care l-a ucis pe tovarăşul său?

– Sunt simple supoziţii... După cum ştiţi, eu nu mă

ocup de caz şi nu sunt la curent...

– Există dovezi pentru ceea ce spui?

– Nu ştiu. Vă spun acum că sunt ipoteze de-ale mele, dar aş îndrăzni să bag mâna în foc. Conform rapoartelor balistice, orificiile din cap ale ambelor victime au caracteristici foarte asemănătoare... Asta am auzit la comisariat...

Erau aşezaţi în biroul capelanului, în faţa unui ventilator care mişca aerul, dar care de-abia răcorea atmosfera. Părintele Méndez îşi descheiase gulerul înalt preoţesc şi îşi suflecase mânecile de la sutană.

– Aveţi chef de o bere? îi spuse inspectorul cu intenţia de a căuta un loc mai comod şi mai răcoros.

Se duseră la o berărie, peste drum de palatul regal, pe care o vizitaseră în alte ocazii, şi se aşezară pe terasă sub umbra cortului. Temperatura nu era mult mai plăcută decât la mănăstire.

– Aici măcar se mişcă aerul, spuse inspectorul puţin convins.

– Aerul e cald, constată capelanul, dar berea e îngheţată. La ora asta, cu adevărat răcoare este în sacristia bisericii. Uneori cobor acolo şi îmi fac siesta.

Halbele de bere pe care le aveau în faţă îi sugerară lui Mazeres o mică istorioară, care putea relaxa conversaţia pe care o purtau.

– Dumneavoastră ştiaţi că fabrica de bere Mahou, şi arătă spre suporturile de pahare pe care era tipărit logotipul fabricii, a fost înfiinţată de nişte germani cam prin anul 1890? Şi că o anume Clarita Stauffer, fiica directorului firmei din Spania, a fost o activistă nazistă? Era fascinată de Hitler...

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această doamnă, spuse capelanul şi arătă foarte puţin interes pentru subiect.

– Ei bine, numita Clarita Stauffer, continuă Mazeres, prietenă intimă cu Pilar Primo de Ribera[l] şi

[l] Soţia lui José Antonio Primo de Ribera (1903-1936), avocat şi

având o anumită funcţie în cadrul Falangei, s-a dedicat ajutorării spionilor germani care treceau prin Madrid, fugind de Aliaţi, şi le făcea rost de paşapoarte...

– Nu ştiu sub ce motiv îmi vii cu povestea asta...

– Sub nici unul. Marca de bere mi-a adus-o aminte...

Reveniră la subiectul de conversaţie pe care îl începuseră în mănăstire. După ce discutară argumente şi contraargumente, şi rostiră mii de elucubraţii, ajunseră la concluzia că avansau prea încet şi că erau încă multe necunoscute care rămâneau de lămurit.

– Dacă Muño-Fierro a fost cel care a furat relicva, spuse capelanul cu reticenţă şi multe rezerve, ce interes avea? Care putea fi obiectivul său?

– Nu ştiu. Încă nu ştim, îi răspunse Mazeres, dar oricare ar fi fost, sunt sigur că el cunoştea *adevărul* despre capsula din relicvariu...

– Adevărul?

– Mă refer la înlocuirea relicvelor. Pentru că până în momentul de faţă nu cunoaştem *adevăratul* conţinut al acelui flacon.

– Cunoaşterea conţinutului relicvariului ar elucida mobilul furtului? întrebă capelanul.

– Eu aşa cred, şi încă multe alte lucruri... După părerea mea, iată unde-i buba!

La ora aceea, pietrele cenuşii ale catedralei Almudena emanau căldura soarelui adunată în timpul orelor de peste zi, care o învăluia într-o ceaţă şi îi distorsiona uşor silueta.

– El era un băiat bun, poate cineva l-a constrâns să o facă. Părintele Méndez încercă să-l scuze şi invocă această posibilitate: îmi trece prin minte că există anumite secte care umblă cu scopuri tulburi să

---

om politic spaniol, întemeietorul Falangei Spaniole, devenită ulterior, în timpul regimului lui Franco, partid unic.

găsească relicvele patimilor, şi care sunt dispuse să plătească oricât...

– Asta e o ipoteză la care m-am gândit şi eu... Într-acolo merg lucrurile... spuse Mazeres. Toate datele despre relicvariu pe care le tot strângem indică faptul că, în partea nevăzută a chestiunii, se ascunde credinţa că flaconul conţinea sângele lui Hristos... Imediat după aceea, lăsă să-i scape nişte întrebări, ştiind bine că părintele capelan nu le va da nici un răspuns: Ce sectă ar putea fi interesată de relicva aceea? Şi ceva încă şi mai dificil, cum a aflat asasinul lui Muño-Fierro că el păstra relicva?

– Federico păstra relicva? întrebă uimit capelanul.

Mazeres îşi dădu seama că îi scăpase acest amănunt.

– Dacă nu, de ce l-au omorât? răspunse printr-o altă întrebare care îi părea foarte logică.

O bună bucată de vreme continuară să bea în tăcere.

– O fi adevărat că relicvariul Sfântului Pantelimon conţinea sângele lui Hristos?

Mazeres nu avea o opinie formată în această privinţă şi vru să tatoneze ideile prietenului său.

Capelanul, cu privirea aţintită în halbă, unde aproape că nu mai rămăsese bere, căzu pe gânduri şi nu îi răspunse.

22

Se aprinseseră deja felinarele din stradă când Mazeres, după ce îşi luă la revedere de la capelan şi îl lăsă în poarta mănăstirii, se întoarse la el acasă. De cum trecu pragul şi aprinse lumina, ştiu că trecuse cineva pe acolo. Oglinda care atârna în antreu era uşor dată într-o parte, ultimul sertar de la şifonier, pe care nu-l folosea niciodată, întredeschis, iar bastoanele din suportul pentru umbrele nu păstrau ordinea obişnuită... Aceste amănunte nesemnificative îi atraseră atenţia pentru că stricau rutina vizuală cu care era obişnuit. Nu le putea pune nici în seama lui Mercedes, nici a Palomei - care avea şi ea chei - şi una şi cealaltă fiind foarte grijulii să lase întotdeauna lucrurile la locul lor. În plus, în cazul Palomei, ar fi sesizat imediat mirosul parfumului ei. Chiar şi aşa, alergă nervos, mai curând întărâtat, în dormitor, cu gândul să o găsească întinsă goală în pat, reproducând, ca în alte dăţi, nudurile sublime ce populau muzeul Prado, nişte fantezii care le plăceau atât de mult; dar nu se întâmplă aşa. Se văzu nevoit să cedeze în faţa celei mai prozaice evidenţe: cineva, la fel de priceput la şperacle ca şi Marc, îi deschisese uşa şi intrase să îl jefuiască.

„O fi crezut hoţul că sunt plecat în vacanţă? Ştia care îmi este profesia? îmi cunoştea obiceiurile? De când mă spiona?“ cugetă în sinea lui, în vreme ce

iscodea cu mare atenţie toate ungherele.

Umbla călcând apăsat, ca să îl alerteze pe intrus dacă mai era încă înăuntru şi să îi înlesnească fuga. „Nu se ştie niciodată cum poate reacţiona un hoţ surprins în flagrant delict“, îşi spuse el în cunoştinţă de cauză. Cu toate că purta asupra lui arma regulamentară încărcată, îi era frică.

„Unei fiare încolţite, îşi spuse el ceea ce învăţase de la poliţiştii bătrâni, nu-i închide toate uşile, dacă nu vrei să se arunce asupra ta.“

Nu găsi pe nimeni. După *modus operandi,* deduse că hoţul nu căuta bani sau obiecte de valoare, fiindcă nu luase nimic.

„A venit la mare fix, reafirmă în sinea lui. Mai degrabă şi-a vârât nasul peste tot decât să scotocească. Dar ce se aştepta să găsească aici?"

Poate pentru că în aceeaşi după-amiază el şi capelanul vorbiseră despre relicvă, îi veni în gând că mobilul putea fi acesta. Ideea nu-l linişti. Dacă nu scăpa de îndoieli, nu avea să poată dormi în noaptea aceea şi erau deja multe nopţile pe care le petrecuse treaz. Fără să se mai gândească, îl sună pe Jorge, care mai locuia încă în casa părintească.

– Erai la masă? Scuză-mă că te-am deranjat...

– Aşteaptă să trec la celălalt telefon. Jorge presupuse că subiectul era delicat şi trecu în hol. Ce-i cu tine...?

– O să-ţi spun. Cineva a intrat astăzi după-amiază la mine în casă...

– În plină zi?

– Nu ştiu la ce oră... Când m-am întors astă-seară... Mă auzi?

– Te ascult.

– Am impresia că hoţul sau cine o fi fost a venit aici după relicvă...

– După relicvă? Jorge îşi trecu mâna peste scăfârlia rasă, aşa cum obişnuia să facă atunci când încerca să

găsească o explicaţie. Pe ce te bazezi?

– Adevărul e că n-am dovezi.

– Îţi lipseşte ceva?

– Asta este ceea ce mă îngrijorează cel mai tare: a scotocit peste tot şi n-a luat nimic... Mă rog, te-am sunat pentru următorul lucru: ştie cineva că noi am fost în casa lui Muño-Fierro?

Jorge stătea în picioare lângă măsuţa telefonului cu şervetul în mână şi gesticula cu el în timp ce vorbea.

– Insinuezi că pe Marc sau pe mine ne-a luat gura pe dinainte?

– Nu mă interpreta greşit. N-am spus asta... Dar voiam să fiu sigur.

– Uite ce e, chestiile astea nu sunt de vorbit la telefon, mai bine termin cina şi vin la tine să bem o cafea. De acord?

Clădirea unde locuia Mazeres era veche, dar fusese refăcută de curând şi apartamentul lui, deşi măsura mai puţin de şaizeci de metri pătraţi, era bine împărţit şi decorat cu gust. Tocmai terminase cina când sosi Jorge. Primul lucru pe care îl făcură fu să inspecteze din nou fiecare colţişor al casei fără a găsi nimic nou. Apoi se aşezară în salon. Jorge, cu mare familiaritate, se apropie de bufet şi scoase o sticlă de whisky.

– De când mi-ai telefonat, spuse el turnându-şi o porţie zdravănă fără gheaţă, mi-am tot stors creierii. Singurul lucru care îmi vine în minte este că hoţul, sau cine l-o fi trimis, te cunoaşte...

– Mă cunoaşte?

Această presupunere nu-i plăcu.

– Poate că discuţia ta pe internet i-a dat o pistă...

– Dar interlocutorul meu pe acel forum este mort, spuse Mazeres surprins.

– Să-ţi explic. Jorge încercă să-i prezinte ipoteza lui: Muño-Fierro a aflat, prin fraza în greceşte pe care

i-ai scris-o, că tu erai amestecat în treaba cu relicva... Poate că altcineva de pe acel forum de ezoterism era şi el la curent...

– Poate, poate, poate, se enervă inspectorul.

– Lasă-mă să vorbesc. La fel cum noi am putut afla adresa lui Muño-Fierro, el sau altcineva a putut să o găsească pe a ta... Nu numai poliţia are hackeri buni.

– Explicaţia ta pare verosimilă, dar nu mă linişteşte, recunoscu Mazeres.

– În orice caz, eu aş da uitării acest incident. Nu e bine să vezi fantome acolo unde nu există... Poate că eşti prea obsedat de cazul relicvei şi priveşti totul prin prisma a ceea ce s-a întâmplat.

După ce puseră capăt acelui subiect, îşi petrecură restul serii vorbind despre alte lucruri. Când Jorge plecă, Mazeres era mai liniştit, sau cel puţin aşa părea.

23

Paloma, iubita inspectorului, era zveltă, nu foarte înaltă, veselă, avea ochi de culoarea mierii, scânteietori, părul tuns scurt, băieţeşte, sâni pe măsura exactă a mâinii inspectorului şi un fund dintr-acelea care îi fac pe bărbaţi să-şi întoarcă privirea după ele. Se îmbrăca foarte tinereşte pentru vârsta ei, dar fără să cadă în ridicol. Avea un miros al ei care o făcea să fie recunoscută chiar şi în mijlocul unei mulţimi. Şi, ceea ce era cel mai remarcabil, era foarte inteligentă. Cu treisprezece ani mai tânără decât Mazeres, părea să aibă şi mai puţin decât avea în realitate. Pentru unii, era logodnica inspectorului; pentru alţii, concubina lui. Adevărul e că persoanele în cauză nu îşi puseseră problema ce însemnau unul pentru celălalt.

– Ne iubim, şi cu asta basta!

Acesta era răspunsul pe care Mazeres îl dădea întotdeauna la întrebările curioase ale colegilor săi.

Se cunoscuseră din întâmplare în urmă cu doar un an sau ceva mai puţin la muzeul Prado, ca să fim mai exacţi, în sala consacrată lui Bosch. Ea lucra la biblioteca centrului ca documentaristă. În dimineaţa aceea, imediat după ce porţile fuseseră deschise pentru public, supraveghetorul sălii lui Bosch şi-a dat seama, îngrozit, de un fapt foarte straniu: *Grădina desfătărilor* fusese mâzgălită peste noapte cu o

svastică. Alarmat, în drum spre biroul directorului, începuse să strige în gura mare cele întâmplate. Când acesta ajunsese la locul faptei, alţi funcţionari veniseră şi ei şi priveau stupefiaţi la acel dezastru.

– Asta e o crimă împotriva culturii. Cine şi de ce să fi comis o asemenea sălbăticie? se întreba directorul, îngrozit.

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi restul personalului îngrămădit în faţa tripticului, pe al cărui panou central descreieratul pictase cu spray roşu o cruce groasă, încârligată. Comisarul de poliţie îl trimisese pe Mazeres, specialist în satanism şi în secte huliganice fiindcă, aşa cum îi fusese descrisă situaţia, se gândise că într-acolo mergeau lucrurile. Tripticul cu pricina se afla în mijlocul unei săli nu foarte spaţioase, care adăpostea şi alte panouri ale aceluiaşi pictor. Printre experţii muzeului care fuseseră convocaţi ca să lămurească semnificaţia mâzgălelii se afla şi Paloma, o erudită în pictura lui Bosch. Pe inspector l-a uimit prin simplitatea ei, prin siguranţa şi inteligenţa cu care îşi dădea cu părerea, nescăpându-i faptul că stafful muzeului asculta cu mare interes ce spunea. În afara acestor calităţi, ceea ce i-a atras atenţia a fost mersul ei. Nu văzuse niciodată (sau nu băgase de seamă) nişte şolduri care să se mişte cu atâta graţie şi care să marcheze cu o asemenea senzualitate linia ce separa cele două emisfere. Această dungă, mai mult chiar decât şănţuleţul dintre sâni, îi trezise instinctul. Ochii, privirea, buzele care, fără să fie cărnoase, erau senzuale şi îndemnau la sărut, aveau să vină după aceea. Inspectorul auzise spunându-se că mirosul corporal era primul lucru care trezea atracţia sexuală, dar în cazul lui nu fusese mirosul. În momentul acela îşi amintise axioma pe care, în glumă, o repeta până la saturaţie unul dintre colegii săi de la comisariat, şi pe care el nu o luase niciodată în serios: „Partea cea

mai frumoasă a unei femei este curul, sau, cel puţin, cea mai apetisantă“, şi a trebuit să îi dea dreptate. Partea aceea a trupului Palomei era ceea ce îi pricinuise o accelerare a ritmului cardiac şi o umflătură a părţii aceleia sensibile...! Aşa că avea motive mai mult decât suficiente să considere că bibliotecara era persoana cea mai potrivită căreia să-i pună o serie de întrebări.

– Aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră despre această neplăcută întâmplare, se străduise inspectorul să dea vorbelor sale un ton neutru şi profesional.

– Te rog, tutuieşte-mă, îi răspunsese ea, şi lui Mazeres i se păruse că vede în asta un semn de bun augur.

Paloma l-a invitat sus, în biroul ei, unde au purtat o lungă conversaţie care a depăşit cu mult interogatoriul de rutină. Tinereţea şi prospeţimea din sufletul şi trupul Palomei l-au fascinat pe inspector şi, pe măsură ce vorbeau, acesta simţea că întinereşte. Gândurile, gusturile, concepţia lui despre viaţă fuseseră întotdeauna ale unui spirit tânăr şi de aceea se simţea mai în largul lui printre oamenii tineri (Marc şi Jorge, de exemplu) decât cu persoanele de aceeaşi vârstă cu el. S-au înţeles bine din primul moment, s-au simpatizat unul pe celălalt şi între ei a curs un curent special *(feeling* îl numesc alţii), care se lăsa zărit în iluminarea chipurilor lor.

Când a plecat de la această primă întâlnire, Mazeres, care refuzase dintotdeauna să admită teoria dragostei la prima vedere, a constatat că săgeata lui Cupidon sau ce-o fi fost aceea îl nimerise drept în inimă. Paloma i-a intrat foarte adânc în inimă, i s-a înfipt drept în suflet, astfel încât se gândea la ea în orice clipă. Visa la ea cu ochii deschişi şi în somn, acasă şi la birou, şi în situaţiile cele mai deosebite. Îşi imagina poveşti romantice, parcă filmate cu

încetinitorul. Diseca sărutul în secvenţe interminabile, începând cu buzele lui care atingeau colţul gurii Palomei până când limbile lor, fremătând de pasiune, se angrenau într-o luptă răvăşitoare. Descheia unul câte unul, cu neîndemânarea înfocatului, năstureii de la bluză şi vedea, năucit, cum sânii se iţeau din cuiburile lor, pe care apoi îi mângâia şi îi cântărea cu fineţea unui expert în pietre preţioase... Fanteziile romantice se sfârşeau, în mod inevitabil, în poveşti obscene, cu cei doi protagonişti întinşi goi în pat, executând nişte jocuri incredibile care sfidau toate legile fizicii şi ale moralei... Se gândea că această emoţie sentimentală va fi trecătoare şi că va dispărea, ca un miraj, peste câteva zile, dar nu fusese aşa. Când şi-o amintea, sexul i se înălţa cu putere şi hotărâre, cum nu ţinea minte să fi păţit nici în anii tinereţii sale. Începuse să se masturbeze din nou în mod frecvent. Dar la vârsta lui, era oare normal să se masturbeze în fiecare zi şi, uneori, chiar de două şi de trei ori? Încercase să o uite, aplicând tratamentul pe care îl prescriau pentru aceste cazuri preoţii experţi din Opus, dar leacul era mai rău decât boala. Cum era posibil ca la acea vârstă, această femeie, pe care de-abia o cunoştea, să fi devenit lucrul cel mai important din viaţa lui? Nu era uşor să se descotorosească de ea şi a trebuit să cedeze în faţa evidenţei: Eros bătuse la uşa lui... La mai puţin de o lună de la întâlnirea lor întâmplătoare, a sunat-o la telefon cu un pretext neînsemnat în legătură cu mâzgăleala de pe pictura lui Bosch. De atunci, au început să iasă împreună.

Cu mult înainte de acea zi de 25 iulie, când a avut loc misteriosul furt al relicvei Sfântului Pantelimon, Paloma şi inspectorul, sărind peste etapele intermediare, aproape că îşi consolidaseră viaţa sentimentală. În unele nopţi dormeau împreună, dar nu îşi puseseră problema să îşi părăsească locuinţele

de celibatari. Cu toate acestea, din ce în ce mai des, Paloma îşi petrecea sfârşiturile de săptămână acasă la inspector. Tot cu mult înainte de acea zi de 25 iulie, plănuiseră deja să profite de vacanţa lor de vară şi să călătorească la Paris, pentru a petrece o nebunească lună de miere. Sora inspectorului le oferise apartamentul ei şi nici nu se punea problema să nu profite de ocazie. Paloma era entuziasmată, dar el, pe măsură ce se apropia ziua plecării fără să fi rezolvat cazul, şovăia...

– Ori Sfântul Pantelimon, ori eu, îi spunea ea, fără drept de apel.

Inspectorul ştia că Paloma nu se lăsa manipulată şi că el trebuia să ia în serios acea alternativă.

– Aşa stând lucrurile, nu mai încape discuţie. Afacerea Sfântului Pantelimon trebuie să aştepte. Dacă Parisul merită într-adevăr o liturghie, tu şi Parisul la un loc meritaţi mult mai mult.

Apartamentul surorii lui Mazeres se afla într-un bloc de locuinţe modeste, ca majoritatea celor din arondismentul al XVIII-lea, în Boulevard de la Chapelle, chiar la poalele colinei Montmartre. Balcoanele se înălţau exact deasupra staţiei de metrou Barbes-Rochechouart, una dintre cele mai zgomotoase şi mai pestriţe din Paris. Vizavi, acoperişuri cenuşii de zinc şi de ardezie şi Louxor – Palais du cinéma, din care nu mai rămăsese decât bombasticul său nume. De pe balcon, la stânga, se zărea clopotniţa de la l'Hopital Lariboisière şi, puţin mai departe, acoperişul impunător al Gării de Nord, pe unde sosiseră. Dacă îşi aruncau privirea de-a lungul bulevardului, vedeau o lume mereu grăbită, care, la orice oră din zi, intra, ieşea, urca şi cobora cu scările rulante ale staţiei. În zilele de miercuri şi de sâmbătă, zile în care se organiza piaţa volantă, creştea larma mulţimii care venea la tarabele plasate sub podul de fier al liniei 2. La căderea serii, Mazeres

se distra scrutând mansardele şi ferestrele de pe cealaltă parte a străzii. În fiecare dintre acele dreptunghiuri de lumină, profilate în noapte, putea contempla diferite secvenţe cu care, plecând de la ce vedea, urzea tramele unor istorii rocamboleşti... Deşi nu avea piciorul pus în ghips ca James Stewart în filmul *Fereastra dinspre curte,* simţea aceeaşi fascinaţie. Întotdeauna atrăseseră ferestrele deschise. Simplu amuzament? Curiozitate bolnăvicioasă? Poate un instinct nemărturisit de voyeur?

Paloma, la rândul ei, mersese la Paris hotărâtă ca nopţile să-i rămână memorabile. Din primul moment în care se cunoscuseră, ea a ghicit că Mazeres, din cauza reprimării fantasmelor, trăia încorsetat şi nu se desfătase cu sexul după pofta inimii. Parisul, cu erotismul său şi cu aerul de permisivitate pe care îl transmitea, era locul cel mai potrivit ca să îl facă să depăşească bigotismul pe care îl târa după el. Uneori, după cină (iniţiativa pornea întotdeauna de la ea) coborau în piaţa Pigalle, care le era atât de la îndemână, şi intrau la întâmplare într-una dintre numeroasele săli dedicate sexului şi perversiunilor sexuale. La întoarcere, dădeau foc beţişoarelor de tămâie, aprindeau lumânări parfumate şi, la lumina lor, îşi mărturiseau dorinţele cele mai secrete. Lui Mazeres i se părea că visează. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că ar fi în stare să vorbească cu cineva despre intimităţile sale sexuale şi să îşi împlinească într-o singură zi visurile şi fanteziile; iar acolo era Paloma, această femeie îndrăzneaţă şi fără complexe, care îl asculta entuziasmată, fără să se scandalizeze, dispusă să îi facă pe plac şi să împărtăşească aceleaşi dorinţe. Niciodată nu bănuise că, noapte de noapte, pasiunea se putea prelungi până în zori.

– De când am citit că Inchiziţia îi condamna la

ardere pe rug pe cei care practicau *osculum nigrum*[l], m-am gândit că trebuie să fie ceva delicios dacă era pedepsit cu atâta cruzime. M-a obsedat, dar n-am îndrăznit niciodată... i-a mărturisit Mazeres, înroşindu-se la faţă. Când în noaptea asta am văzut cu propriii ochi cum acele cupluri îşi deschideau trupurile şi se lingeau, cum scormoneau cu limba şi sugeau... Îmi lăsa gura apă... Ah, şi plescăitura aceea...

Vorbele lui evocau orgia la care asistaseră într-un club privat, în care băieţi şi fete cu trupuri frumoase şi sexe înfloritoare au prezentaseră promiscue numere de circ spectaculoase, pe care ei nu şi le-ar fi putut imagina niciodată şi pe care oglinzile din tavan şi de pe pereţi le multiplicau la infinit, creând un voluptuos paradis în care erau cufundaţi toţi spectatorii. Mulţi, stimulaţi de şampania care curgea în valuri şi ascunşi în penumbra care se crease, nu avuseseră nevoie să fie încurajaţi de stripperi ca să-şi dea jos hainele, să coboare goi pe ring şi să participe cu entuziasm la acea bacanală nebunească. Paloma şi Mazeres fuseseră cât pe-aci să îşi facă de cap, dar şampania nu fusese de ajuns ca să le învingă timiditatea; în cele din urmă preferaseră să meargă acasă şi să încerce în intimitate unele dintre acele scene. Erau vârâţi în cada de baie şi, fără să fie nevoie să se pună de acord, cei doi se porniră să încerce sărutul negru până la orgasm.

– Plăcere a zeilor! exclamă satisfăcut şi fericit inspectorul. Avea dreptate colegul meu când spunea că partea cea mai apetisantă a unei femei este curul...

– Nu numai a femeii, râse ea.

De ceva vreme, pisica Fior îi privea curioasă din uşă şi cu nişte discrete mieunături, ca să nu deranjeze, cerea de mâncare. Lui Mazeres nu-i

[l] Sărutul negru (în lb. lat., în orig.)

plăceau animalele, dar Fior îl cucerise imediat cu linguşelile ei. În fiecare noapte intra la ei în odaie şi, dacă găsea uşa închisă, o grepţăna până când îi deschideau, sărea pe pat şi dormea la picioarele lor; alteori, mai obraznică, se tolănea pe pernă. Din prima zi, au format *un ménage à trois.*

– Ce-o fi gândind acest animăluţ când ne vede făcând dragoste? Ai observat? Nu-şi ia ochii de la noi... spuse Paloma, fumându-şi cu delectare ţigara.

– Nu ştiu ce i-o fi trecând prin cap; dar ştiu ce ar gândi Escrivá de Balaguer.

– Cum poţi să te gândeşti la astfel de lucruri...?

– După cum vezi, jocuri ale subconştientului... Mi-au venit în minte nişte fraze de-ale lui, care mi-au rămas întipărite în minte şi care multă vreme, ani de zile, mi-au amărât viaţa... „Printre desfrânaţi, predomină timizii, egoiştii, falsificatorii şi câinoşii, caracterizaţi cu toţii printr-o slabă virilitate...“

– Ce vorbeşti? răspunse ea, stupefiată şi, după ce aspiră adânc, îi aruncă în faţă un nor prelung de fum.

– Sunt eu un om fals, egoist şi câinos? continuă Mazeres şi, fără să aştepte să îi răspundă, spuse cu un zâmbet complice: Pentru că, desfrânat, recunosc că sunt.

– Eşti o persoană normală... De unde şi până unde?

– Uneori, fără să ştiu de ce şi în momentele cel mai inoportune, se întâmplă astfel de lucruri... Nu cunosc încurcatele mecanisme ale subconştientului... Îi luă ţigara din gură şi trase un fum. Ca să vezi cât de adânc au pătruns predicile cu care ne bombardau tot timpul în Opus. Pentru Escrivá de Balaguer, cei care se desfată cu plăcerile trupeşti sunt nişte bieţi nefericiţi, chinuiţi de o tristă boală... Oamenii ăştia îi inspirau aceeaşi scârbă şi atâta milă cât i-ar fi inspirat un copil diform cu un cap mare, mare de tot, cu circumferinţa de un metru...

Paloma nu îşi putu stăpâni un hohot de râs sonor.

– Nu râde. Ce-ţi spun eu e adevărat. N-am născocit nimic. Sunt vorbele lui, textual.

– Dumnezeule, omul acela era un refulat! spuse ea, şi imediat după aceea, se cufundă în apă ca să îi facă o nouă felaţie.

– Un refulat şi un opresor... se lăsă în voia ei. Şi acum, ni-l aşază pe altare de parcă ar fi un sfânt. Grozav model de sfinţenie...!

Paloma îşi scoase capul, îşi trecu degetele prin părul şiroind de apă şi îşi mângâie sânii ca să îl provoace.

– Şi au fost unii care l-au canonizat, ca să vezi ce ochi clinic au avut! Se cuibări în braţele lui Mazeres şi, fără să înceteze nici o clipă jocul, adăugă, pe un ton tăios: Sunt sătulă până peste cap de morala îngustă a Bisericii, de călugăriţe şi de neroziile lor, de hodorogii ăia lascivi care în particular se dau în vânt după plăceri, iar în public condamnă pe toată lumea... Vino şi vâră-l pe necuratul în iadul meu, căci nu există chip mai plăcut de a-l sluji pe Dumnezeu... Îi aminti ea povestirea lui Boccaccio despre călugărul Rustico, în vreme ce cu mare măiestrie se aşeză călare pe el executând ea însăşi operaţiunea. Carpe diem, Julián! Ce alt lucru mai bun putem face în această vale a plângerii?

Pisica mieună pentru a nu ştiu câta oară. „Ce-or fi făcând ăştia doi cufundaţi în apă de atâta vreme?“ probabil că se întreba Fior, care nu avea să cunoască niciodată desfătările amorului, pentru că stăpâna ei o sterilizase.

În acelaşi arondisment al XVIII-lea a trăit şi Henri Charrière, autorul cărţii *Papillon*[l]. Cartierul de acum poate că nu se deosebea mult de cel pe care îl cunoscuse acesta. Trotuarele de pe bulevardele Rochechouart şi Chapelle, înţesate de mici prăvălii şi

[l] Fluturele (în lb. fr., în orig.)

bazaruri, piaţa volantă de la gura metroului, cu tarabele, aglomeraţia, culorile şi strigătele sale reproduceau atmosfera unui *suk*[l] arăbesc. Paloma şi Mazeres cumpărau cu plăcere de acolo şi de la Marché de Jean, de asemenea, unde găseau fructe şi zarzavaturi la un preţ bun.

Într-o zi, în vreme ce luau masa de prânz acasă cu ochii în televizor, auziră următorul anunţ: „S-a descoperit un cinematograf-restaurant secret în subsolul Parisului". Ştirea li s-a părut pitorească.

– Poate că buletinele de ştiri de aici recurg şi ele la acest gen de întâmplări ca să acopere lipsa ştirilor din timpul verii... comentă Mazeres.

După-amiază, în cafeneaua din apropiere pe care obişnuiau să o frecventeze, inspectorul se aşează la masa dintotdeauna şi răsfoi presa. Ştirea pe care o auzise la televizor era în capul paginii de fapte diverse. Citi cu atenţie textul şi i se păru că cele relatate aveau o semnificaţie mult mai importantă.

> Poliţia din Paris a descoperit din întâmplare sediul unei presupuse societăţi clandestine, într-o enormă cavernă neexplorată care se găseşte în selectul arondisment al XVI-lea. Agenţii de poliţie nu ştiu cine a construit-o sau a utilizat-o, ceea ce constituie una dintre cele mai enigmatice descoperiri făcute recent. „Există cruci încârligate pictate pe tavan. Poate că este vorba de vreo societate secretă; dar nu avem nici cea mai vagă idee“, a declarat ieri un purtător de cuvânt.

În continuare, ziarul relata cum se făcuse descoperirea:

> Membri ai brigăzii însărcinate cu supravegherea tunelurilor, peşterilor, galeriilor şi

[l] Stradă sau ansamblu de străzi, deseori acoperite, cu numeroase prăvălii, în ţările arabe

catacombelor existente în Paris au dat din întâmplare peste un ansamblu subteran când efectuau un control de rutină sub palatul Chaillot. După ce au intrat în reţeaua de caverne prin canalul de scurgere care se află lângă piaţa Trocadero, agenţii au văzut un banner pe care scria: „Lucrări. Trecerea interzisă". În spatele prelatei, era un tunel şi acolo au descoperit o cameră de televiziune cu circuit închis. De asemenea, un mecanism activa o bandă magnetică înregistrată cu lătrături de câini, al cărei scop era alungarea intruşilor.

Mai departe, tunelul dădea într-un fel de amfiteatru săpat în stâncă, de vreo 400 de metri pătraţi, situat la 18 metri adâncime. Poliţia a găsit aici un ecran mare, echipamente de proiecţie şi benzi video.

O peşteră alăturată de mai mici dimensiuni a fost transformată într-un restaurant-bar. Erau mese, scaune şi sticle de whisky şi de tot felul de alte băuturi în spatele tejghelei... „Toate echipamentele funcţionau datorită unui sistem electric instalat de profesionişti. Existau, de asemenea, trei linii telefonice", a spus purtătorul de cuvânt.

Trei zile mai târziu, când poliţia s-a întors în locul acela însoţită de experţi ai companiei de electricitate a Franţei ca să constate de unde provenea furnizarea curentului electric, au găsit că atât liniile telefonice, cât şi cablurile electrice fuseseră tăiate; iar, găsit pe jos, un bilet spunea: „Nu încercaţi să ne găsiţi".

Mazeres luă acasă tăietura din ziar şi o comentă cu Paloma.

– Presupun că această frază „Nu încercaţi să ne găsiţi" este o provocare lansată poliţiei. Oare ce-or fi crezut despre ea?

– O provocare sau o ameninţare? îi răspunse Paloma şi îşi dădu seama că Mazeres nu o asculta. Ce

pui la cale?

– Azi după-amiază am putea merge să vizităm Catacombes, şi se justifică: Prin nişte galerii asemănătoare cu acelea s-au desfăşurat faptele...

– De asta mă temeam eu. Paloma nu fu entuziasmată de idee. Iţi amintesc că nu suntem la Madrid şi că nici tu nu eşti de serviciu...

Vizitarea catacombelor din Paris nu fusese inclusă în planurile lor pentru că nu vedeau ce atracţie ar fi putut prezenta. Cele de la Roma, având legătură cu persecutarea creştinilor, aveau o semnificaţie istorică, dar acestea reprezentau doar un simplu osuar. Totuşi, acum, după ştire, inspectorului îi treziseră curiozitatea. Din poarta casei, luară linia 4 de metrou, în direcţia Porte d'Orléans şi coborâră la Denfert-Rochereau. La numărul 1 din piaţa care poartă acelaşi nume se afla intrarea în Catacombes. Au coborât scara rece în spirală, cu trepte înguste care păreau să nu se mai sfârşească (20 de metri sub pământ, li se atrăsese atenţia la intrare), apoi au mers în continuare printr-un tunel în semiîntuneric, având, în unele porţiuni, tavanul scund şi noroi pe jos, şi care, în singurătatea în care îl străbăteau, le părea nesfârşit. În cele din urmă, ajunseră la un fel de piaţetă de unde începea cimitirul propriu-zis.

– Niciodată înainte, spuse Paloma cu voce joasă, respirând adânc, nici când am coborât în camera mortuară a unei piramide din Egipt, n-am avut o asemenea senzaţie de claustrofobie. Nu e nici ţipenie de om...

– Vrei să ne întoarcem? întrebă el şi îşi dori ca ea să spună da.

Dacă ar fi spus, Mazeres nu ar fi avut nici cea mai mică obiecţie.

În pragul pe care trebuiau să îl treacă pentru a pătrunde în culoarele mortuare, dădură peste o inscripţie imperativă: *„Arrête, c'est l'empire de la*

Mort[I]*”.* Acest bun venit sinistru li se păru o neînsemnată consolare şi nu făcu altceva decât să le sporească neliniştea care pusese stăpânire pe ei. Paloma se agăţă cu putere de braţul logodnicului ei şi începură circuitul, aproape fără să îşi adreseze vreun cuvânt, nici măcar pe un ton scăzut, ca nu cumva cel mai imperceptibil ecou să dezlănţuie un cataclism şi miile de tone de pietre pe care le aveau deasupra capetelor să se năruie peste ei. Ideea de a muri îngropaţi le tăia respiraţia. Mazeres citise în pliantul de prezentare că la sfârşitul secolului al XVIII-lea fuseseră închise marile cimitire *intra muros* din Paris, din motive de salubritate publică. În Saints Innocents, de exemplu, giganticele sale gropi comune ajunseseră să măsoare doi metri şi jumătate peste nivelul străzii. Duhoarea pestilenţială a cadavrelor devenea insuportabilă şi medicii de la Sorbona atrăseseră atenţia asupra riscurilor unei epidemii... Aşa că, în 1780, primăria a hotărât să mute rămăşiţele pământeşti din acest cimitir şi din multe altele la vechile cariere de piatră de la Tombe-Issoire pe care Paloma şi Mazeres se pregăteau să le străbată în după-amiaza aceea. Imensul osuar municipal de un kilometru şi jumătate lungime a fost creat izolând unele galerii din subsolul Parisului. De o parte şi de alta a acestor culoare, se acumulau cele peste şase milioane de schelete orânduite în stive cu o estetică macabră, care, în unele locuri, ajungeau la treizeci de metri înălţime. În acel ciudat cimitir aproape că nu au găsit simboluri religioase, cu excepţia unor cruci făcute chiar din cranii. Au fost câteva locuri ciudate, precum La Crypte du Sacellum[II] cu L’autel des Obélisques[III], de inspiraţie masonică, La

[I] Opreşte-te, este imperiul Morţii. (în lb. fr., în orig.)
[II] Cripta Micului Sanctuar (combinaţie franco-latină)
[III] Altarul Obeliscurilor (în lb. fr., în orig.)

Crypte de la Lampe sépulcrale[I], denumită astfel după rugul care în alte vremuri ardea ca să se activeze circulaţia aerului în subsol sau La Crypte de la Passion[II], în amintirea concertului clandestin pe care l-au prezentat acolo, în 1897, 45 de membri ai Operei...

Plimbarea s-a dovedit a fi macabră şi dezagreabilă, şi nu l-a ajutat prea mult pe Mazeres să îşi facă o idee despre cariera de piatră subterană despre care vorbeau ziarele.

– De ce nu-l suni pe Claude? îi sugeră Paloma, văzând interesul pe care întâmplarea aceea îl trezise în el. Cu siguranţă că a participat la acest caz.

Claude Mansart, un poliţist din Paris, şi inspectorul Mazeres se întâlniseră la câteva reuniuni internaţionale privind sectele huliganice şi prietenia dintre cei doi mergea mai departe de simpla relaţie profesională. La ultimul simpozion, ţinut în Canada, Paloma îl însoţise pe logodnicul ei şi acolo îl cunoscuse pe Claude, divorţat de curând, care se ţinuse ca scaiul după ei. Paloma fusese atentă cu el şi alcătuiseră un trio, având relaţii foarte bune.

– M-am gândit şi eu, dar mă jenez...

– Te jenezi? spuse ea. Dacă află că suntem aici şi nu l-am sunat, o să se supere... Se va bucura mult să ne vadă.

Argumentul Palomei era indiscutabil. Mazeres îl sună pe Mansart, stabiliră o întâlnire şi se înţeleseră să se vadă a doua zi şi să ia masa de prânz toţi trei la Centrul Georges Pompidou. „Acolo, le-a spus prietenul lor, fără să fie nevoie să intrăm în muzeu în nici una dintre săli, putem mânca la restaurantul cu cea mai bună vedere asupra Parisului.“

Cum era de aşteptat, conversaţia alunecă curând spre problemele de serviciu şi cei doi poliţişti făcură

[I] Cripta Lămpii de mormânt (în lb. fr., în orig.)
[II] Cripta Patimilor (în lb. fr., în orig.)

schimb de impresii. Mazeres îi povesti, în linii mari, cazul rocambolesc al relicvei Sfântului Pantelimon. De cum menţionă numele sfântului, Mansart îl întrerupse:

– În cazul în care ţi-ar putea fi de vreun folos, o să-ţi spun că la catedrala din Chartres există un frumos vitraliu cu Sfântul Pantelimon. În orice caz, să nu uitaţi să vizitaţi catedrala. Merită osteneala.

Cazul Sfântului Pantelimon, cu atâtea necunoscute nerezolvate, îl interesă mult pe Mansart, iar acesta îi puse inspectorului o mulţime de întrebări şi făcu o serie de observaţii, astfel încât aproape că uită de suculentul *magret de canard aux pommes*[I] pe care el însuşi îl recomandase. În această atmosferă de conversaţie însufleţită, la care ajutară mult cele două sticle de şampanie, lui Mazeres nu îi fu greu să aducă vorba de cazul catacombelor, care îl intrigase atât de mult.

– Ce-i cu restaurantul acela clandestin pe care l-aţi găsit în subsolul din *le XVI-ème arrondissement*[II], aproape de piaţa Trocadero? îl întrebă el. Are legătură cu vreo sectă satanică?

– Ce repede ai aflat! Ai un fler hipertrofiat! râse Mansart.

– Am aflat din pură întâmplare. Am auzit ştirea la televizor.

De pe terasă, unde luau masa, aveau o vedere splendidă asupra acoperişurilor din Paris. În depărtare, pe colina Montmartre, bazilica Sacré-Coeur; mai spre stânga, turnurile Eiffel şi Montparnasse; mai aproape, biserica Saint-Eustache... Chelneriţa debarasă masa şi luă comanda de deserturi.

– Chestiunea este şocantă, îi spuse poliţistul francez, dar nu cred că acesta ar fi momentul cel mai

---

[I] Filet de piept de raţă cu mere (în lb. fr., în orig.)
[II] Al XVI-lea arondisment (în lb. fr., în orig.)

potrivit ca să vorbim despre aceste probleme. O plictisim pe Paloma.

– Nu, nu, nici vorbă, îi răspunse ea, binevoitoare.

– Dacă aveţi vreo curiozitate legată de asta, şi o privi pe Paloma, cel mai bine ar fi ca mâine să veniţi la mine la birou. Acolo am planurile galeriei, fotografiile peşterii, înregistrări video şi unele documente ciudate pe care le-am găsit... Întotdeauna va fi mai comod de văzut în biroul meu decât *in situ*[l]. Să cobori în galeriile subterane şi să treci prin ele, unele foarte înguste şi pline de noroi, nu e o excursie tocmai plăcută.

– Mie-mi spui? îi răspunse Mazeres în vreme ce strângea mâna pe care Paloma şi-o pusese pe masă. Ştim şi noi câte ceva. Am coborât în catacombe...

– Grozav loc să duci o doamnă. Mansart nu pierdea ocazia să o privească pe Paloma; apoi continuă: După cum poţi presupune, e mult mai mult decât am declarat presei... Ca să nu creăm panică...

– Bineînţeles, bineînţeles. Îmi închipuiam eu... spuse Mazeres şi se oferi: Dacă pot să-ţi dau o mână de ajutor...

– Părerea ta va fi întotdeauna bine-venită. Sfaturile tale îmi pot fi de folos - şi cu o scânteie de dorinţă, poate că şampania îl ajutase să se dezinhibeze, o privi aproape cu neruşinare pe Paloma care îl răsplăti cu un zâmbet -, dar n-am îndrăznit să ţi-o cer, ca să nu vă stric vacanţa.

– Din partea mea, n-am nimic împotrivă, răspunse ea şi îl sărută pe Mazeres pe gură. De când l-am cunoscut pe Julián, m-am implicat atât de mult în munca lui, încât aproape că mă simt ca făcând parte din corpul poliţiei.

Râseră. Cei trei erau puţin afumaţi şi râdeau din te miri ce. Îşi luară deserturile şi cafelele. Mansart şi

[l] La faţa locului (în lb. lat., în orig)

Mazeres se certară pentru *l'addition*[I], pe care o plăti primul, în ciuda protestelor nestăvilite ale celuilalt. Coborâră apoi cu scara rulantă a marii tubulaturi de sticlă şi, ajunşi în piaţă, se întoarseră să arunce încă o privire către muzeu.

– Are întru totul aspectul unei rafinării, comentă Mazeres.

– Ne-au făcut să credem că acest centru va ridica nivelul şi calitatea producţiei culturale, dar n-a fost decât o pură înşelătorie...

– Politicienii cu minciunile şi cu a lor *grandeur*[II]*!* spuse Paloma cu o voce aproape stinsă.

– Realitatea este că, după treizeci de ani, această instalaţie cu destinaţie culturală, urâtă şi neproductivă, se dovedeşte a fi foarte costisitoare şi nimeni nu ştie cum să se debaraseze de ea. La fel de bine, într-o zi, ar putea fi transformată într-o mare fabrică de mezeluri - „Cârnaţi Georges Pompidou", spuse Mansart râzând, în vreme ce cu un gest admirativ arăta spre biserica în stil gotic flamboaiant Saint Merri pe care o aveau în faţă, ca să constate diferenţele. Crezu că prietenii săi îi vor aplauda gluma, dar ei se mărginiră să tacă.

Lăsând în spatele lor Centrul Georges Pompidou, se îndreptară spre piaţa Stravinsky, o oază de tihnă. Havuzul cu ape limpezi şi liniştite, cu sculpturile mobile şi multicolore care evocă lucrările marelui compozitor, în mişcare la ora aceea, contrasta şi el cu seriozitatea bisericii Saint Merri.

– Paloma este încântată de acest gen de lucruri, spuse Mazeres, iar francezul se gândi că se referea la sculpturile cinetice din fântână, pe care le privea. Nu, nu, mă refer la aventurile poliţiste... Mâine o s-o iau cu mine.

– Splendid, răspunse Mansart şi i se adresă

[I] Nota de plată (în lb. fr., în orig.)

[II] Măreţie (în lb. fr., în orig.)

Palomei: Eşti specialistă în pictura lui Bosch? Şi fără să aştepte răspuns, adăugă: Poate că o să fie de lucru şi pentru tine.

Propunerea o surprinse. Îi privi cu un aer complice pe Mazeres, care o ţinea pe după talie, şi îşi vârî mâna jucăuşă în buzunarul din spate al blugilor lui.

– Bosch? exclamă ea tulburată, fără să ştie ce rost avea întrebarea aceea. Este unul dintre preferaţii mei... eu şi Julián ne-am cunoscut tocmai în sala lui Bosch... Mă rog, nu sunt chiar o expertă... mărturisi ea cu falsă modestie, dar sunt familiarizată cu panourile lui. Este un pictor fascinant.

– Fas-ci-nant! repetă poliţistul francez.

Palomei nu îi scăpă emfaza cu care Mansart repetase adjectivul.

24

În după-amiaza stabilită, Paloma şi Mazeres luară linia 4 de metrou, care trecea pe strada lor, chiar prin faţa casei, în direcţia Porte d'Orléans şi, fără să aibă nevoie de vreo transbordate, se opriră în Île de la Cité. Această gură a metroului dădea în piaţa Louis Lépine, mică, pustie şi aproape dată uitării, pentru că o eclipsa faima grandioaselor monumente din apropiere: catedrala Notre-Dame, Palatul de Justiţie, catedrala Sainte-Chapelle, La Conciergerie... Piaţa de flori, cum este cunoscută în mod popular, umplea de veselie şi de culoare ambianţa cenuşie şi rece a clădirilor administrative care o înconjurau. La ora aceea, erau puţini turiştii care o traversau. Cum ajunseseră cu douăzeci de minute mai devreme, Paloma şi Mazeres căscară gura prin piaţă şi se apropiară să arunce o privire rapidă către catedrala Notre-Dame, la doi paşi de acolo. Fix la ora stabilită ajunseră la Préfecture de police, 7, Boulevard du Palais[l], unde lucra Mansart.

Îi primi la el în birou, la ultimul etaj al edificiului, în cămaşă şi fără nici un fel de protocol, ca şi cum ar fi fost vorba de nişte colegi pe care ar fi trebuit să îi pună la curent cu cazul. Pentru ca să înţeleagă mai bine misterioasa descoperire de la Trocadéro, a

[l] Prefectura poliţiei, Bulevardul Palatului nr. 7 (în lb. fr., în orig.)

crezut potrivit să înceapă cu un scurt *excursus*[l] asupra zonei unde fusese localizată peştera, a caracteristicilor subsolului şi a originilor carierelor de piatră din Paris.

– De pe vremea romanilor şi până în secolul al XIV-lea, îşi începu el disertaţia, s-au deschis la Paris cariere de piatră pentru extragerea materialelor cu care se construia oraşul: mai întâi, în câmp deschis, apoi săpând în subsol. Rezultatul se prezintă sub forma a 300 de kilometri de tuneluri, peşteri, galerii şi catacombe care se află sub picioarele noastre.

– Inclusiv şi culoarele metroului...? întrebă Paloma, căreia atâţia kilometri i se păreau o exagerare.

– Nu, nu. 300 de kilometri numai de cariere de piatră. Sunt excluse galeriile metroului, canalele colectoare etc.

– Atunci, Parisul se înalţă peste o gigantică brânză gruyère.

– Foarte bine, Paloma. Asta e o bună imagine.

Mansart se opri din relatare şi, cu toate că aerul condiţionat funcţiona, deschise ferestrele ca să aerisească încăperea. El fuma destul de mult, iar Paloma îl seconda. Din birou se vedea o superbă imagine panoramică asupra unui braţ al Senei, asupra podului Saint-Michel şi a edificiilor de pe malul stâng al Senei. Nici un nor nu păta luminosul cer albastru din după-amiaza aceea.

– Parisul este frumos de oriunde l-ai privi, comentă Paloma, ieşită la fereastră şi privind (mai bine zis, ghicind) Place Saint-Michel şi Quartier Latin pe care îl avea în faţă.

– Merită o liturghie... răspunse Mazeres cu prea puţină originalitate.

Paloma şi Mazeres se întoarseră la locurile lor din faţa mesei pline cu hârtii. Mansart îşi ocupă jilţul dinaintea lor şi continuă cu partea introductivă:

---

[l] Digresiune (în lb. lat., în orig.)

– Cei de la IGC[I] au rolul de a verifica, de a sprijini şi de a consolida, injectând cu ciment toate aceste tuneluri pentru a nu se mai repeta catastrofele din alte vremuri. În 1774, 300 de metri din Avenue Denfert-Rochereau s-au prăbuşit la 25 de metri adâncime. Câţiva ani mai târziu, o groapă enormă a înghiţit o casă în apropiere de grădina Luxembourg...

– Niciodată nu m-aş fi gândit că Parisul poate fi un oraş atât de minat, se miră Mazeres.

– Când aţi vizitat Catacombes, veţi fi văzut deja vreuna dintre acele surpări, şi continuă: în afara celor de la IGC, îi mai avem şi pe cei de la ERIC[II]. Alcătuiesc poliţia subsolului. Acestui grup îi revine controlul şi supravegherea lumii de acolo, de dedesubt.

– Poliţia subsolului? Adică acolo, jos, trăiesc oameni? întrebă Paloma, stupefiată, imaginându-şi cum cei 300 de kilometri de tuneluri ar semăna cu catacombele pe care le vizitaseră.

Mazeres rămânea tăcut, bucuros că Paloma formula întrebările pe care le-ar fi pus el însuşi.

N-aş spune că acele cariere de piatră abandonate sunt locuite. Dar constituie o atracţie şi un sport ciudat... Multă lume le vizitează; vin chiar şi din străinătate... N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre *les cataphiles?*

Paloma şi Mazeres se priviră şi ridicară din umeri.

– Aici îl numim *cataphile* pe exploratorul clandestin care coboară la acele cariere de piatră şi le străbate... Din 1955, din raţiuni de securitate, pătrunderea sau circulaţia prin reţeaua aceea se consideră delict; cu toate acestea, sunt mulţi oameni care o fac. *Le cataphile* cunoaşte intrările prin care să se strecoare, traseul tunelurilor, istoria locurilor...

[I] Siglă pentru l'Inspection Générale des Carrières - Inspecţia Generală a Carierelor (n.a.)

[II] Siglă pentru l'Équipe de Recherches et d'Interventions en Carrières - Echipa de Cercetări şi Intervenţii la Cariere (n.a.)

Obişnuiesc să se deplaseze în grup şi aproape întotdeauna în timpul nopţii... La fel ca hackerul care trece peste orice normă şi pătrunde în sistemele informatice dintr-o dorinţă de aventură, *le cataphile* urbanizat simte un impuls similar. Vrea să trăiască experienţe noi, emoţii noi, să ştie ce se simte atunci când cineva se află unde nu trebuie şi se rătăceşte... Această explorare suburbană este la fel de excitantă ca şi speologia, a devenit un sport sau o formă de turism alternativ, sau spune-i cum vrei, din ce în ce mai răspândit în toată lumea datorită internetului...

– Un sport cu risc ridicat, presupun, spuse Mazeres.

– Foarte ridicat. Şi nu numai cu riscuri fizice...

Mansart, ca să nu facă o introducere interminabilă, puse punct şi întinse pe masă un plan al carierelor de piatră de la Chaillot.

– Acesta este planul tunelurilor şi al carierelor din arondismentul al XVI-lea, loc în care a fost găsită peştera cu pricina. Instalaţia subterană peste care au dat cei de la brigada specială şi pe care presa a descris-o deja în amănunţime este aici, şi arătă un punct de pe hârtie. Nici peştera, nici tunelul care conduce la ea nu apar semnalate... Pentru poliţie, erau complet necunoscute! Cum lui Mazeres i se păru ciudat, îi explică: Ţine seama de faptul că poliţia nu are catalogate toate carierele, nici planuri exhaustive ale tuturor acestora. Unele dintre ele, ca aceasta în care s-a găsit peştera, sunt complet necunoscute pentru ei. Pe altele, care au fost închise de multă vreme, poate de secole, *les cataphiles* le deschid din nou; face parte din jocul lor. Dar ce vă spuneam? La început, cei din ERIC n-au dat mare importanţă descoperirii, s-au gândit că totul era opera *cataphiles*-ilor*...*

– În ciuda faptului că apăruseră cruci încârligate pictate pe tavan...? întrebă Mazeres.

– Ca să fim exacţi, asta a fost ceea ce ne-a îngrijorat... *Les cataphiles* erau mai mult sau mai puţin ţinuţi sub control, sunt aventurieri cărora le plac senzaţiile tari, cum v-am mai spus, dar nu se vâră în astfel de probleme... Cu toate astea, acele semne neonaziste ne-au dat de bănuit că ar fi vorba de un alt gen de oameni şi că ar avea o anumită legătură cu alte fapte petrecute... Mansart îşi suflecă mânecile cămăşii şi se lăsă pe spate. Înainte de găsirea peşterii, nişte piromani de ideologie nazistă dăduseră foc unui sediu social evreiesc din centrul Parisului şi pictaseră în interior svastici şi mesaje de tipul „Fără jidani, lumea ar fi fericită“. Alt act de vandalism s-a produs la catedrala Notre-Dame, unde nişte necunoscuţi pictaseră de asemenea nişte cruci încârligate... La Lyon, fuseseră profanate şaizeci de morminte dintr-un cimitir evreiesc... Chiar şi aşa, nu am exclus ideea că ar fi vorba de *cataphiles* huligani, care ar fi amenajat peştera ca să facă petreceri cu alte grupuri, *tractofolies* se numesc acestea în argoul lor... Totuşi, pe măsură ce studiam materialul confiscat...

Mansart nu aparţinea corpului special al poliţiei care supraveghea subsolurile Parisului, cum le explicase deja; totuşi, dat fiind aspectul ciudat al descoperirii, se ceruse colaborarea departamentului său.

– Şi ce a dezvăluit materialul confiscat? întrebă Mazeres, mort de curiozitate.

– Veţi vedea cu propriii ochi. Şi îţi cer să-mi dai părerea ta de expert.

Închise ferestrele, desfăşură o pânză pe peretele din faţă şi se pregăti să proiecteze o serie de diapozitive pe care, fără îndoială, le studia de zile întregi. Aprinse aparatul pe care îl avea aproape de masa de scris.

– Văd că treaba asta te preocupă, îi spuse Mazeres

observând ceremonialul. De câte ori le-ai văzut?

– De sute de ori, îi spuse el. În meseria noastră, cum bine ştii, ni se prezintă cazuri foarte ciudate, dar acesta mi se pare îngrijorător. N-ai nici un fir de care să te legi...

În vreme ce vorbea, punea în vizorul proiectorului primul clişeu. Era o fotografie a tavanului cavernei, mâzgălit cu două cruci încârligate.

– Ce vedeţi voi? întrebă el.

Li se păru atât de evident ceea ce aveau dinaintea ochilor, încât se mirară de întrebarea lui.

– Cruci încârligate! răspunseră la unison.

– Sigur sunt cruci naziste? insistă maliţios Mansart şi aşteptă câteva clipe. Aşa credeam şi eu...

Se ridică în picioare şi fasciculul luminos al proiectorului îi rămase imprimat pe piept. Cu diapozitivul imobilizat în acel mod atât de ciudat, îşi continuă disertaţia.

– Naziştii au adoptat svastica dextrogiră, aceasta fiind semnul solar al vechilor arieni.

Paloma şi Mazeres, atenţi, nu ştiau încotro să privească.

– Adică, cele patru braţe ale crucii se răsucesc spre dreapta în sensul acelor de ceasornic şi unul dintre ele se sprijină pe extremitatea sa, ca şi cum crucea ar sta pe vârfuri... Pe măsură ce vorbea, îşi mişca mâinile colorate şi părea cum nu se poate mai ciudat. În schimb, braţele frânte ale acestor cruci, şi se apropie de ecran ca să arate pe imagine, se rotesc în sens opus acelor de ceasornic şi se sprijină nu pe un vârf, ci pe o bară orizontală...

– Da, da. Înţeleg ce spui, şopti Paloma cu circumspecţie, dar nu văd ce importanţă pot avea aceste detalii...

– Foarte mare importanţă, răspunse tăios Mansart. Svastica lui Hitler are conotaţii negative. Este imaginea nefastă a urii şi a violenţei. În schimb,

aceste cruci care au fost pictate aici nu au această semnificaţie. Dimpotrivă, aceste cruci încârligate îşi păstrează semnificaţia originară a drumului către fericire... Cei care au pictat-o în caverna aceea ştiau foarte bine ce pictează. Crucea, deşi este asemănătoare cu cea a naziştilor, are o semnificaţie opusă.

Mazeres şi Paloma cugetară o vreme, dar tot nu reuşeau să înţeleagă amploarea pe care prietenul lor o dădea acestei deosebiri, care ar fi trecut neobservată pentru toată lumea.

– Se ştie cine sunt autorii? întrebă Mazeres ca să iasă din impas.

– Ceea ce ştim cu certitudine este că aceia care au pictat acele cruci *nu* sunt neonazişti. Nu ne este clar cine sunt şi ce scopuri urmăresc, dar *nu* sunt naziştii... După cum notează experţii noştri în religii, ar putea fi vorba de adamiţi[I] sau de nicolaiţi[II], secte foarte vechi care, după cum se pare, renasc...

– Adamiţi? Nicolaiţi? repetă Mazeres. După ce îşi forţă memoria, îşi aminti că auzise aceste nume la unul dintre cursurile la care asistase cu asiduitate şi adăugă: Nu sunt cumva sectele acelea creştine care predicau goliciunea şi desfătarea sexuală...?

– Ba da, confirmă Mansart. Membrii acelor secte (pentru unii, secte dedate practicilor sexuale imorale, perverse) au adoptat crucea solară în rotaţie ca semn distinctiv al societăţii lor. Dar braţele crucii se rotesc invers, ca simbol al revenirii la paradisul pierdut.

– Vorbiţi despre nudişti? interveni Paloma care urmărea conversaţia cu interes, fără să înţeleagă mare lucru.

[I] Adepţi ai adamismului, doctrină eretică creştină din secolul al II-lea, care apar goi în adunări pentru a exprima starea de inocenţă a lui Adam în momentul Creaţiei.

[II] Adepţi ai nicolaismului, doctrină gnostică a unei secte creştine din secolul I

– Nu, nu e vorba pur şi simplu de nudişti, îi răspunse Mansart şi începu să îi lămurească anumite concepte. Adamiţii practicau şi ei nudismul, dar nu căutau în goliciune doar echilibrul fizic şi psihic, mergeau mult mai departe. Cum vă spuneam, este vorba de o erezie a creştinismului. Doctrina lor propune cultivarea plăcerilor trupeşti ca scop şi bun suprem al omului. Practicau un hedonism sui-generis, un fel de libertinaj...

Acestea fiind zise, Mansart puse un nou diapozitiv.

– Această fotografie, spuse el în timp ce un nou fascicul de culori năvălea pe fundal, reproduce marele tablou serigrafiat care, precum o tapiserie, acoperea o parte din peşteră. Cum aţi ghicit deja, este vorba de *Grădina desfătărilor* a lui Bosch, un triptic pe care-l aveţi la muzeul Prado.

– Despre asta presa n-a spus nimic, comentă inspectorul.

– Ce-i asta!? exclamă uluită Paloma.

Pe ecran apărea panoul central al acelui triptic, în dimensiuni mărite.

– Ce se întâmplă? întrebă Mansart, descumpănit.

Când Paloma îşi reveni din uimire, se explică.

– Nu tabloul lui Bosch este cel care m-a surprins, ci să văd reprezentată în el o cruce încârligată... Paloma se ridică şi o arătă pe pânza ecranului. În această parte de sus a tabloului este reprezentată roata dorinţei. Bărbaţi goi, purtaţi de avântul desfrâului lor, călăresc pe spinarea animalelor într-un cerc frenetic. După cum vedeţi, o mână anonimă a pictat în heleşteul din mijloc în care se scaldă un grup de femei goale o svastică. Braţele acestei cruci încârligate se rotesc în acelaşi sens al cavalcadei, adică în sens invers acelor de ceasornic... Înţelegeţi ce vreau să spun?

Cel care acum nu înţelegea nimic era Mansart, iar inspectorul nu era nici el într-o situaţie mai bună.

Paloma trebui să îi explice că, în urmă cu ceva vreme, panoul acela al lui Bosch suferise un act de profanare, care rămăsese imortalizat pe diapozitiv.

– Noi am crezut la început că mâzgăleala de pe tabloul lui Bosch e o svastică nazistă, i se adresă ea lui Mazeres ca să vadă dacă i se limpezeau ideile. Acum reiese că acea cruce are aceeaşi formă cu cea pe care voi aţi descoperit-o pe tavanul peşterii din cariera de piatră...

– Într-adevăr. Crucile pictate pe tavanul peşterii şi cea pictată pe panoul lui Bosch sunt identice, recunoscu Mansart.

– Şi, după părerea ta, n-au nimic de-a face cu naziştii, insistă Mazeres.

– Într-adevăr. Acest gen de cruci sunt simboluri religioase ale sectei adamiţilor...

Paloma, care rămăsese pe gânduri, interveni din nou.

– Îmi amintesc că am văzut aceeaşi cruce încârligată, spuse ea, pe un mozaic roman din muzeul de la Tarragona. Poate că mozaicul era cu un secol sau două înainte de Hristos, dar nu ştiu cu exactitate. După o pauză continuă: Bosch, svastica pictată pe tablou, mozaicul roman, crucea din această peşteră... Este o coincidenţă foarte ciudată, nu vi se pare? O simplă întâmplare?

Comentară aceste lucruri vreme îndelungată.

– Eu eram sigur, repetă Mazeres, adresându-i-se colegului său, că mâzgăleala de pe tabloul lui Bosch a fost opera neonaziştilor, dar acum, după ce ţi-am ascultat explicaţiile şi după povestea cu muzeul din Tarragona, mi-am schimbat părerea. Poate că autorul este membru al vreuneia dintre acele secte creştine străvechi despre care vorbeşti...

Cei trei erau în picioare în faţa ecranului pe care rămăsese proiectat panoul cu *Grădina* lui Bosch, de parcă această apropiere i-ar fi ajutat să cugete mai

bine. Paloma, încurajată de faptul că observaţiile sale erau luate în consideraţie, interveni din nou.

– E încă ceva care mă surprinde şi mai mult... spuse ea şi, după o pauză ca să chibzuiască la ce voia să spună, i se adresă lui Mazeres: Cum e cu putinţă ca serigrafia care s-a găsit în această peşteră secretă să reproducă *acest* tablou al lui Bosch? Nu cred că poliţia din Madrid ar fi înlesnit cuiva accesul la *această* fotografie...

Mansart nu înţelegea nimic din ceea ce puneau la cale cei doi, dar nici nu îndrăznea să intervină.

– Vrei să insinuezi că... Îi spuse inspectorul, supărat, că eu sau vreun membru al comisariatului meu...?

– Nu insinuez nimic, doar constat un fapt. După câte ştiu eu, *doar* poliţia şi cabinetul de restaurare al muzeului au făcut fotografii ale tripticului mâzgălit... Cum se explică faptul ca în peştera de la Paris să fie reprodus panoul *Grădina desfătărilor* cu reprezentarea crucii încârligate?... Asta este ceea ce mă întreb.

Mazeres nu avea nici un răspuns şi aştepta să vadă dacă îl avea Paloma.

– Singura ipoteză pe care o găsesc, continuă ea, este că persoana care a pictat crucea încârligată pe tripticul lui Bosch a făcut fotografia şi că apoi a pus-o la dispoziţia celor de aici... S-ar putea, de asemenea, ca unul de aici să fi fost cel care a făcut mâzgăleala şi a fotografiat apoi tabloul...

– Sugerezi că între întâmplarea de la muzeul Prado şi descoperirea din carierele de piatră de la Paris există o legătură? o întrebă Mazeres intrigat.

– Dacă nu există, cum îţi explici atâtea coincidenţe?

Dacă Parisul a fost întotdeauna seducător, acest Paris pe care îl cunoşteau acum Paloma şi Mazeres se dovedea a fi excitant. Mazeres îşi aminti de

inspectorul Maigret de pe Quai des Orfèvres, ale cărui aventuri le urmărise cu entuziasm în alte vremuri. Se despărţiră de Mansart fără să fi rezolvat nici una dintre necunoscutele puse în discuţie, dar cu convingerea că trebuia să existe o anumită legătură între muzeul Prado şi cariera subterană de la Paris şi că Bosch, mai exact spus, panoul său cu *Grădina desfătărilor,* constituia această legătură. În metrou, în drumul de întoarcere acasă, Mazeres şi Paloma discutară din nou despre fiecare amănunt dintre multele care se perindaseră în timpul conversaţiei.

– Am trecut sub tăcere o informaţie ca să nu complic lucrurile şi mai tare, spuse Mazeres şi o privi pe Paloma cu ochi cercetători. Hoţul pe care l-am găsit mort în pasajul de la Mănăstirea Întrupării avea un mic tatuaj făcut cu cerneală neagră pe braţul său drept, la nivelul umărului.

Cu huruiala din metrou, ea nu putu auzi foarte bine, aşa că îl puse să repete.

– Crucea încârligată! ghici ea.

– Aşa este. Îmi amintesc că toţi cei care au fost de faţă la ridicarea cadavrului s-au întrebat: ce face un nazist într-un loc ca ăsta? Azi după-amiază m-am dumirit că mortul nu era un nazist şi că svastica pe care o avea tatuată era asemănătoare celei de la muzeul Prado, celei de pe mozaicul de la Tarragona şi identică cu cele găsite în subsolul Parisului...

– Să fi fost oare mortul din mănăstire cel care a mâzgălit svastica pe tabloul lui Bosch, apoi a fotografiat-o şi a trimis diapozitivul la Paris? începu să o ia razna Paloma.

– Să fi aparţinut oare sectei adamiţilor? adăugă el şi conchise: Multe coincidenţe, nu crezi?

– Nu pot gândi, Julián. Prea multe surprize pentru o singură după-amiază. În momentul ăsta, mintea mi-e paralizată.

25

Chiar în ziua în care prevăzuseră să se întoarcă la Madrid, Mazeres suferi o criză de lumbago atât de puternică, încât nu fu în stare să îşi pună pantalonii. Paloma îl ajută să se îmbrace, îi administră două comprimate de Robaxisal şi, cu chiu, cu vai, ajunseră la Gare du Nord, luară RER-ul[l] spre aeroportul Charles de Gaulle şi, de acolo, avionul de întoarcere. Când ajunse acasă, durerea era atât de insuportabilă, încât trebui să îl cheme pe medicul de la Urgenţe. Rezultatul: zilele de „vacanţă“ se prelungiră din cauze de forţă majoră; dar, de data asta, culcat în pat şi fără să se mişte. Aşa trecu mai mult de o săptămână. Din fericire, Paloma rămase să îl îngrijească. După trecerea primelor dureri, inspectorul, nerăbdător, îi telefonă lui Marc ca să afle dacă au apărut noutăţi; bănuia că prietenii lui, neluându-i în seamă recomandările, continuaseră cu cercetarea cazului.

– Noutăţi foarte importante! îi spuse fără să îl mai întrebe de sănătate. Dacă eşti de acord, eu şi Jorge trecem mai târziu pe la tine şi te punem la curent.

Mazeres, în loc să rămână în pat cum îi prescrisese doctorul, se instală pe canapeaua din salon, un loc

[l] Siglă pentru Réseau Express Regional - Reţeaua regională expresă a metroului parizian care leagă capitala de localităţile limitrofe.

mult mai plăcut ca să primească vizite. În vreme ce aştepta sosirea prietenilor săi, încercă să ghicească încotro se îndreptaseră cercetările lor şi ce noutăţi atât de importante aveau să-i aducă. Nu avu timp să o ia razna; în curând, erau deja acolo. Îmbrăţişări şi glume. Ei înşişi, fără să aştepte ca Paloma să le ofere, trecură în bucătărie şi îşi luară nişte sticle mici de bere.

– Înainte de a intra în subiect, Marc îl reţinu cu greu pe Jorge, nerăbdător să dea drumul la noutăţi, povestiţi-ne voi cum v-a mers la Paris. Multă distracţie şi strip-tease, presupun.

– Păi, nu vezi? o făcu inspectorul pe neajutoratul.

– Dar asta a fost în ultima zi, şi în rest?

– Concerte, biserici, muzee... Ah, şi *promenades* prin parcuri şi grădini, pentru că Parisul are multe grădini minunate, lucru pe care turiştii îl ignoră.

Paloma sosea în momentul acela cu o tavă cu gustări.

– Lăsând la o parte ghinionul pe care l-am avut în ultimul moment cu durerea de şale a lui Julián, răspunse ea, care, atunci când se aplecă peste măsuţă ca să aşeze holurile, lăsă să se vadă doi sâni jucăuşi, am petrecut foarte bine. Într-o noapte, am fost la Moulin Rouge, ca să nu se spună că n-am fost, şi ceva mai mult... şi pe urmă schimbă vorba. Ne-am temut să nu dăm peste un val de căldură precum cel de anul trecut, dar nu; vremea a fost foarte plăcută... În schimb, la Madrid am găsit aceeaşi zăpuşeală pe care o lăsaserăm în urmă...

– Bun! Mazeres, avid să afle noutăţile pe care i le aduceau, o întrerupse: La Paris a fost foarte bine. Ştiţi şi voi: monumente, plimbări, restaurante... Totuşi, pentru mine, cea mai interesantă a fost întrevederea pe care am avut-o cu inspectorul Mansart, un coleg de-al meu...

Şi le făcu un scurt rezumat al întâmplării din

catacombe şi despre posibilele legături pe care le-ar putea avea cu cazul Sfântului Pantelimon.

– Până la Paris a ajuns cazul Sfântului Pantelimon? Văd că povestea relicvei o să se umfle.

Jorge apucă sticla de gât şi bău direct din ea.

– Povestiţi, povestiţi voi, iar inspectorul se agită nerăbdător pe canapea şi încercă să-şi aranjeze perna electrică. Mă prăjesc de viu.

Jorge şi Marc se priviră ca să vadă care din ei doi va începe.

– Îţi aminteşti, îi reîmprospăta Jorge memoria, că din casa lui Muño-Fierro am luat un CD...

– Da, da, îmi amintesc, îi răspunse laconic Mazeres. Aţi descoperit vreun lucru interesant?

– Câteva date pe care va trebui să le analizăm pe îndelete, spuse Marc pe un ton sentenţios.

– Am găsit, continuă Jorge, o listă de adrese electronice pe care Muño-Fierro obişnuia să le frecventeze adesea. Văzându-l pe inspector că îşi scotea carneţelul, presupuse că avea notate acele vizite ale lui Muño-Fierro pe internet. Ca să n-o mai lungesc, mă voi concentra asupra uneia singure: www.clonejesus.com.

– Clonejesus.com? repetă inspectorul. Sună misterios.

– Este vorba de o adresă din California, spuse Jorge. Acum câţiva ani, a deschis o colectă cu scopul de a strânge fonduri pentru a se încerca să-l cloneze pe Isus Hristos...

– Întotdeauna există persoane lipsite de scrupule care se descurcă să scoată parale de la mocofani... comentă Paloma ronţăind o migdală crocantă. Presupun că o fi fost vorba de o glumă...

– În lume sunt o mulţime de nebuni, spuse Mazeres, şi se adresă prietenilor săi: Această chestiune nu e nouă; s-a mai pus în discuţie, dacă mi-amintesc bine, în urmă cu câţiva ani, la sfârşitul lui

2000...

– Despre cine vorbiţi? interveni din nou Paloma, intrigată să vadă că ei luau lucrurile foarte în serios.

– Despre o sectă de ţicniţi, îi răspunse Mazeres, care au pus în mişcare un proiect de clonare numit The Second Corning Project[I]. Obiectivul acestuia era clonarea lui Isus şi devansarea celei de-a doua veniri a Lui... Încercau să-l reproducă pornind de la una dintre relicvele sale şi să folosească în acest scop aceeaşi tehnologie genetică utilizată la clonarea oii Dolly...

– Relicve? La Muzeul Naţional al Evului Mediu de la Paris, eu şi Julián - îţi aminteşti? - am văzut una care ne-a atras foarte mult atenţia şi care, în acest scop, ar fi fost cea mai potrivită ca să i se extragă ADN-ul. Ceilalţi o ascultau cu mare seriozitate, fără să bage de seamă tonul cinic al relatării. Era vorba nici mai mult nici mai puţin decât de cordonul ombilical al Pruncului Isus...

Paloma se referea la *le reliquaire de l'ombilic du Christ*[II], o capodoperă de orfevrărie de mici dimensiuni din secolul al XV-lea, care o reprezenta pe Fecioară aşezată pe tron şi ţinându-şi în picioare fiul, pe a cărui burtică avea încastrată o capsulă translucidă de cristal cu următoarea inscripţie: *„De umbilico Domini Nostri J.C“.*[III]

– Nu ştiam, Marc vorbi pentru toţi, că încă de pe atunci se păstrau cordoanele ombilicale...

– Lăsând gluma la o parte, continuă Paloma, ce-au obţinut nebunii ăia...? Au reuşit să cloneze ceva?

– După câte ştiu eu, nu, îi răspunse Jorge. Dar nu s-a renunţat la încercări... Iată-i pe raelienii francezului Claude Vorhilon, încrâncenaţi să cloneze fiinţe umane...

[I] Proiectul celei de a Doua Veniri (în lb. engl., în orig.)
[II] Relicvariul ombilicului lui Hristos (în lb. fr., în orig.)
[III] Din ombilicul Domnului Nostru I.H (în lb. lat., în orig.)

– Raelienii, admise inspectorul, sunt înverşunaţi să efectueze clonarea fiinţelor umane, lucru pe care, după cum dau asigurări, l-au obţinut deja... Dar nu cred să aibă vreo legătură cu The Second Corning Project.

Paloma, nervoasă, începu să ronţăie migdale, aşa cum alţii îşi rod unghiile. Conversaţia aceea i se părea plină de noutăţi şi nu reuşea să priceapă nimic.

– Aţi fi atât de amabili să-mi explicaţi ce-i cu povestea asta, vă rog?

– Din 1997, luă cuvântul inspectorul, adică de la clonarea oii Dolly, raelienii au arătat un mare interes pentru clonarea fiinţelor umane... După cum susţine Claude Vorhilon, întemeietorul acestei secte ezoterice sau pseudoreligioase, o specie de rasă superioară de extratereştri ne-a creat acum 25 000 de ani, folosind, nici mai mult, nici mai puţin decât tehnicile clonării...

– Toate astea sunt science-fiction, afirmă Paloma cu dispreţ.

– Ştiu. Dar lumea e plină de nebuni şi nebunii ca ei sunt cei care pun lumea în mişcare, îi răspunse Mazeres şi continuă: În 2001, dacă nu mă înşel, oamenii de ştiinţă Antinori, din Italia, Zavos, din Statele Unite, şi Brigitte Boisselier, biologa franţuzoaică, şi-au anunţat hotărârea de a experimenta clonarea oamenilor...

– Raelienii, îi luă Jorge vorba din gură, într-o încercare de a-i lămuri Palomei lucrurile, cred că această clonare este mijlocul de a crea *viaţa veşnică.* Un mijloc pentru a atinge nemurirea...

– Au întemeiat chiar, îşi reluă inspectorul discursul, firma Valiant Venture Ltd., a cărei filială, Clonaid, condusă de raeliana Brigitte Boisselier, se ocupă de clonarea umană, utilizând aceleaşi tehnici ca şi Roslin Institute[l]...

– Şi au reuşit să cloneze persoane? întrebă din nou

[l] Institutul Roslin, unde a fost clonată oaia Dolly.

Paloma.

– Ce ştiu eu?! De cum o afirmă, o şi dezmint. Nu există dovezi indiscutabile... şi continuă: Cert este că, de la clonarea oii Dolly, există o întreagă grădină zoologică de duplicate genetice: capre, vaci, porci, găini, şoareci, până şi un motan. Tehnicile clonării reproductive sunt foarte avansate şi s-ar putea experimenta asupra fiinţelor omeneşti, dar mulţi savanţi au serioase îndoieli. Pe de altă parte, acest tip de clonare a suscitat numeroase controverse morale.

– Ar fi nu numai imoral, ci şi o nebunie, spuse Marc.

– Se va întâmpla, în orice caz. E doar o chestiune de timp, cugetă Jorge. Nimeni nu poate pune bariere în calea vântului şi, cu atât mai puţin, în calea ştiinţei.

– Cum vă spuneam, continuă Mazeres fără să îi replice lui Jorge, nici nu cred că raelienii au clonat pe cineva, nici că umblă să-l cloneze pe Hristos...

– Nu ştiu dacă raelienii se află sau nu în spatele lui The Second Corning Project, reveni Jorge. Dar sunt sigur că, şi îşi însoţi vorbele cu un gest categoric al mâinii, chiar acum, undeva, există un grup de ţicniţi care încearcă.

– Poate secta adamiţilor? sugeră Paloma, amintindu-şi de întâmplările de la Paris.

– Eu nu mă gândisem la secta adamiţilor. Adevărul e că am neglijat pista olandezului... recunoscu Mazeres.

În continuare, îi puse pe prietenii săi la curent cu descoperirea peşterii subterane de la Paris, de legătura acesteia cu inscripţia de pe tripticul lui Bosch şi despre posibila legătură a tuturor acestor lucruri cu Pieter Breitner, mortul de la mănăstire...

– Chiar presupunând că tehnicile ar fi disponibile, reveni Marc la conversaţia iniţială despre clonare, ar

trebui să se găsească material genetic al lui Isus într-o stare bună de conservare. Acel cordon ombilical, chiar presupunând, cu foarte mare greutate, că ar fi fost conservat...

– Te rog, Marc, să fim serioşi, îi reproşă Jorge.

– Dacă oamenii de ştiinţă au găsit material genetic de la animale congelate cu mii de ani în urmă în gheţari sau încapsulate în picături de chihlimbar, mă gândesc că nu e absurd, cel puţin ca ipoteză, să se pună problema că s-ar putea găsi material genetic şi de la Isus, îi răspunse Marc. Nu va fi din lipsa relicvelor sale, care există cu duiumul peste tot, adăugă el.

– Nu cred să existe nici o singură relicvă a lui Isus care să fie autentică. Toate sunt false, pură născocire din Evul Mediu... afirmă tăios Mazeres şi reluă firul comentariilor: Chiar şi aşa, cum a spus Marc, ar trebui ca acel material să fie valabil pentru experiment sau, ceea ce e acelaşi lucru, celulele lui Isus să fie vii... Doar aşa i s-ar putea extrage ADN-ul.

– Lucru mai mult decât improbabil, ca să nu spun imposibil, recunoscu Marc.

– Nu fiţi atât de categorici. Jorge, ca să facă pe grozavul, îi contrazicea, dar în fond, le împărtăşea opinia. Poate că nu toate relicvele sunt false. Iată, de exemplu, ca să nu mergem prea departe, Sfântul Giulgiu de la Torino, pe care îl garantează savanţi de seamă...

– Ne pierdem în expuneri de science-fiction, încercă Paloma să preia conducerea întrunirii. Să renunţăm la ideea că există vreo relicvă a lui Isus care să fie adevărată sau că toate sunt false. Aici, certe sunt furtul relicvei Sfântului Pantelimon şi morţii care au fost descoperiţi. Asta este ceea ce contează cu adevărat.

Toţi trei erau aşezaţi în faţa lui Mazeres, căruia îi era incomod să poarte o conversaţie întins pe spate

şi îşi schimba des poziţia.

– Să revenim, aşadar, la CD-ul lui Muño-Fierro, închise Jorge digresiunea. Într-unul dintre fişierele lui am găsit un e-mail enigmatic, din două puncte de vedere. Prin conţinut: un singur cuvânt. Şi prin destinatar, pe care n-am reuşit să-l identificăm... şi i se adresă inspectorului: Dacă te poţi deplasa până la biroul tău, ca să-l vezi pe ecranul calculatorului...

– Ard de nerăbdare...

Prietenii săi îşi încrucişară braţele formând un scaun şi în felul acesta îl purtară până la scaunul de la birou. Paloma îl acoperise cu perne mari, ca să îi împiedice involuntarele mişcări dureroase. Aprinseră computerul şi introduseră CD-ul. Imediat apăru pe ecran documentul pe care îl selectaseră deja.

Ò βασιλευζ

– Aici aveţi singurul cuvânt din e-mailul pe care Muño-Fierro l-a trimis, cu câteva zile înainte de a muri, unui destinatar-fantomă, se grăbi să vorbească Marc, care nu reuşise să spună nimic până atunci.

– De ce spui destinatar-fantomă? se grăbi Paloma să intervină.

– Pentru simplul motiv că în spatele adresei zitro@hotmail.com n-am găsit o identitate adevărată. De-acum ştii că oricine îşi poate crea o adresă de e-mail cu date false; şi ăsta pare să fie cazul...

– Totuşi, „zitro“... spuse Mazeres, privind cu atenţie. Eu aş jura că am văzut undeva această adresă de e-mail.

– Nu mai spune! Ar fi un detaliu decisiv... exageră Jorge fără nici o convingere.

Paloma, aşezată aproape pe marginea fotoliului, cu braţul pe umărul iubitului ei, urmărea conversaţia cu mare interes, chiar dacă intervenţiile ei fuseseră puţine. Din prima zi, Mazeres o informase despre cazul Sfântului Pantelimon, mai cu seamă din nevoia

de a vorbi cu cineva. Ea, fără să intre în fondul problemei, se mărginea să îl asculte cu răbdare, cel mai bun remediu pe care un psihoterapeut i-l poate recomanda pacientului său, ca să îl elibereze de stres. Cu toate acestea, de când, în peştera de la Paris, apăruse reprodus tabloul *Grădina desfătărilor,* ale cărui nuduri cum nu se poate de mici, de pline de mister, o fascinau, începuse să se intereseze cu adevărat de cazul Sfântului Pantelimon. Se întreba ce-o fi având de-a face Bosch cu povestea asta încurcată, cu furturi şi morţi, cu secte şi relicve, de care se ocupau Julián şi prietenii săi? Paloma şi capelanul Mănăstirii Întrupării, aproape fără să-şi dea seama, mânaţi de curiozitate, se implicaseră cu totul într-o asemenea aventură.

– Eu aş afirma, se concentră inspectorul asupra acelui e-mail dintr-un singur cuvânt, că sunt caractere greceşti.

– Nu seamănă cu acelea pe care le-am găsit eu în buzunarul arhiepiscopului Sutherland? întrebă Jorge.

– Mi se pare că da, confirmă Mazeres. Va trebui să vorbim despre toate aceste lucruri cu părintele Méndez, să vedem care este opinia lui.

– Nu e nevoie, sări Jorge în sus, euforic. Ne-am ocupat deja de asta. *Basileus* este un cuvânt grecesc menţionat în Evanghelii şi care înseamnă rege. Este vorba de inscripţia care s-a pus pe cruce: „Isus, Nazarineanul, regele iudeilor“. Muño-Fierro a folosit doar primul cuvânt: **Ὁ βασίλευζ**, regele.

– De acord, de acord. Văd acum că sunteţi nu numai sârguincioşi, dar şi eficienţi, îi lăudă Mazeres. Dar de ce doar acest cuvânt grecesc într-un mail?

– Aici intră în joc imaginaţia şi flerul... răspunse Marc şi, văzându-i pe inspector şi pe Paloma că aşteptau, continuă: Jorge şi eu ne-am stors mult creierii făcând şi desfăcând ipoteze. În cele din urmă, ne-am hotărât pentru asta... Făcu o pauză ca să

sporească suspansul: Muño-Fierro, prin acest cuvânt-cheie, i-a dat persoanei sau societăţii destinatare a e-mailului numărul contului său bancar unde ar fi trebuit să-i intre suma cuvenită pentru tranzacţie...

– Nu înţeleg nimic, îl întrerupse Mazeres nervos, dar se corectă imediat. Muño-Fierro, după teoria voastră, ar fi vândut pe internet capsula Sfântului Pantelimon, adică presupusul „sânge“ al lui Isus, uneia dintre acele secte care-l caută spre a-l clona... Şi societatea aceea ar fi trebuit să-i transfere suma convenită...

– Milioane de euro! spuse Jorge şi continuă: Asta este teoria pe care am luat-o în consideraţie. Credem că faptele s-au desfăşurat, mai mult sau mai puţin, în felul ăsta.

– Imaginaţia nu vă lipseşte; cât despre fler...

Fără să vrea, inspectorul avu un rictus batjocoritor care nu le pică bine.

– Nu ne lua drept proşti, se apără Marc. Tu ştii că multe coduri secrete sunt atât de simple, încât constau doar în înlocuirea literelor cu numărul pe care îl ocupă în alfabet...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marc! Făcu un salt din pricina durerii pe care i-o pricinuiseră propriile gesturi teatrale.

Trucul ăsta l-ai citit în romane... În romanele mediocre, dacă e să fiu sincer.

Jorge trecu cu vederea batjocura şefului său şi scoase din buzunar hârtia pe care scriseseră în biroul părintelui Méndez.

ο β α σ ι λ ε υ ζ

15 / 2 / 1 / 18 / 9 / 11 / 5 / 20 / 18

– Numerele, spuse el, arătându-le colegilor săi, corespund literelor. Omicron ocupă al

cincisprezecelea loc în alfabetul grecesc; beta, al doilea; alfa, primul; sigma, al optsprezecelea etc.

– De acord, de acord, spuse Mazeres, dându-i apă la moară. Ce vrei să-mi spui?

– Aici avem paisprezece cifre...

– Şi ce dacă?

– Dacă în loc să râzi de noi ne-ai acorda atenţie, ai vedea în această cifră numărul unui cont bancar...

Mazeres se stăpâni ca să nu îi scape un hohot de râs şi să îi rănească şi mai mult în amorul lor propriu.

– În regulă, sunt de acord, spuse el, condescendent. Şi ce dacă?

– Ei bine, spre surprinderea noastră, acest cont bancar există. Acum, Jorge fu acela care îl privi cu ochi sfidători. Ultimele cifre, 2018, corespund codului Casei Municipale de Economii din Burgos. Iar celelalte zece, luă el un marker fluorescent şi le sublime, corespund clientului Muño-Fierro... Ţi-a plăcut?

– Lui Federico Muño-Fierro González? exclamă surprins inspectorul, simţind că se înroşeşte în obraji.

– Chiar lui.

– Aţi verificat?

– Bineînţeles că am verificat, afirmă Marc. Numitul Federico Muño-Fierro este titularul... dar nici o mişcare ciudată nu s-a produs în contul lui...

Se lăsă o tăcere jenantă. Mazeres nu ştia ce să spună.

– Bine, astea sunt noutăţile... conchise Jorge supărat. Tot ce a produs noua direcţie de cercetare.

– După cum e evident, adăugă Marc care era întotdeauna cel care aplana conflictele atunci când se crea o situaţie încordată, nu ştim cu cine sau cu ce sectă era Muño-Fierro în tratative, nici ce sumă pretindea... Nu ştim nici dacă vizitatorul care l-a asasinat a luat cu el relicva şi servieta cu parale, nici dacă el a fost acela care a şters corespondenţa electronică pe care au purtat-o...

Mazeres îşi dădu seama că felul în care se comportase cu colegii săi nu fusese corect şi că tăcerea după cuvintele lui Marc era expresia palpabilă a indispoziţiei lor.

– Investigaţiile voastre, rupse Mazeres muţenia jenantă, îmi confirmă faptul că pista cărţilor de tarot este corectă. Cartea de joc pe care Muño-Fierro, mort, o ţinea în mână, indica spre Vatican... Cineva de acolo a vrut să pună mâna pe acea relicvă sau a încercat să o cumpere... Dacă nu, care a fost rolul arhiepiscopului în toată această afacere?

– Eşti încăpăţânat, îi replică Marc, puţin convins de această ipoteză. Te ambiţionezi să vezi fantome acolo unde nu există. Ce relaţie poate exista între Vatican şi afacerea cu relicva? Ce interese...?

– Nu ştiu, insistă inspectorul asupra punctului său de vedere. N-am nici un temei serios, dar nu-mi miroase a bine. E ceva tulbure... De aceea lămurirea acestei necunoscute devine presantă.

Se lăsă din nou tăcerea, dar de data aceasta era o pauză de gândire pe care o întrerupse Paloma.

– Dacă îmi permiteţi să am o părere... spuse ea cu multă politeţe, cred că aţi uitat cu totul povestea cu Pieter, olandezul. Poate că aparţine uneia dintre acele secte care, aşa cum spuneţi, vor să-l cloneze pe Hristos...

– E adevărat. Ai perfectă dreptate, recunoscu inspectorul, bucuros să vadă că logodnica lui se implica în caz şi, după ce îşi bătu capul câteva clipe, o îndemnă: De ce nu ne dai o mână de ajutor şi să cercetezi ce legătură există între panoul lui Bosch de la Prado, secta presupuşilor adamiţi de la Paris şi olandezul care a fost găsit mort în Mănăstirea Întrupării? Sarcina pe care ţi-o propun este foarte comodă; este mai degrabă o muncă de şoarece de bibliotecă decât de şoarece de câmp.

– Nu dispun de timp liber, făcu ea pe leneşa.

Paloma, mânată de curiozitate, se hotărâse deja să facă pe cont propriu acest gen de cercetări pe care acum i le propunea logodnicul ei.

– Eu m-aş mulţumi, scăzu inspectorul din pretenţii, dacă ai cerceta pentru noi cine a fost de fapt Bosch...

Începând din după-amiaza aceea, clubul „pantelimonilor“ număra încă un membru.

26

Peste câteva zile, ameliorarea stării lui de sănătate îi permise inspectorului să se mişte prin casă şi să se aşeze câteva ore în faţa calculatorului. Dedică săptămâna aceea de convalescenţă silită navigării prin aceleaşi pagini de pe internet de pe care, după toate indiciile, le vizitase şi Muño-Fierro. Dacă nu pe internet, atunci cum ar fi aflat de sectele, mai mult sau mai puţin secrete, care căutau material genetic de la Isus ca să îl cloneze? Dacă nu pe internet, atunci cum ar fi putut lua legătura cu vreuna dintre ele, ca să le vândă relicva furată din Mănăstirea Întrupării? Naviga de ceva vreme de colo, colo, fără o ţintă precisă, când îl asaltă deodată o întrebare atât de elementară, încât o omisese cu totul.

– Cardinalul de Madrid o fi informat oare Vaticanul despre toată povestea cu relicva Sfântului Pantelimon? O fi ştiind Vaticanul că relicva furată de Muño-Fierro, sau de cine o fi fost, nu era cea a Sfântului Pantelimon, ci a sângelui lui Hristos? întrebă el cu voce tare, pentru cazul în care Paloma ar fi avut vreo idee, dar ea o făcu pe surda.

În momentul acela era aşezată în salon şi citea cartea *Hieronymus Bosch* de Wilhelm Fraenger ca să se documenteze asupra biografiei şi operei pictorului olandez. Mazeres, neprimind răspuns, lansă o altă

întrebare.

– De ce căuta Vaticanul relicva lui Himmler, când există relicve mult mai importante ale lui Hristos în alte biserici? Cum iubita lui tot nu răspundea, enumeră relicvele care îi veneau în minte: La Torino, au Giulgiul Sfânt pe care savanţii au descoperit urme de sânge omenesc. La Oviedo, linţoliul pe care s-au găsit de asemenea pete de sânge. Heilig Bloed Basiliek din Bruges adăposteşte o altă relicvă a sângelui lui Hristos... În schimb, Mănăstirea Întrupării din Madrid nu este înregistrată printre lăcaşurile care posedă acest gen de relicve remarcabile.

Inspectorul se întrerupse din îndelunga sa cugetare. Paloma închise pentru o clipă cartea şi, fără să se ridice de pe canapea, îşi dădu cu părerea despre aceste chestiuni.

– Din ceea ce chiar tu mi-ai povestit despre cazul Sfântului Pantelimon, se pare că nu e nici o îndoială că, pe vremea lui Pius al XII-lea, Vaticanul era la curent cu săpăturile lui Himmler şi că flaconul cu presupusul sânge divin a fost depozitat de către nazişti în Mănăstirea Întrupării...

– Într-adevăr, „botişor fierbinte“... recunoscu Mazeres şi se bucură să aibă în persoana Palomei nu numai o amantă excepţională, dar şi o secretară atât de inteligentă.

– Totuşi, dragă Julián, obiectă ea, după părerea mea, nu asta este problema. Întrebarea-cheie ar fi de ce, acum, după şaizeci de ani de la acele fapte, Vaticanul umblă tocmai după *această* relicvă? Presupunând, fireşte, că Vaticanul este cel care a furat-o sau care o caută.

– Încă o necunoscută de rezolvat, spuse Mazeres pe un ton sentenţios, cu un pesimism resemnat.

Aceste consideraţii trebuie să-l fi impresionat pe inspector, căci pentru o bună bucată de vreme, conversaţia pe care o purtau dintr-un capăt la celălalt

al casei se întrerupse. Paloma reveni la cartea ei.

Peste câteva zile, fiind depăşită faza acută de lumbago, Mazeres profită de faptul că era în concediu şi avea timp berechet ca să îl viziteze pe părintele Méndez. Sună la porţile mănăstirii cu pretextul de a-l saluta. Fu condus în apartamentul acestuia. Capelanul îl primi stând în balansoar şi cu sutana descheiată; avea la îndemână o cană cu apă de culoarea portocalei, în care dizolvase un plic de ser hiposodic.

– Iartă-mă că nu mă ridic, dar aproape că nu mă ţin pe picioare, se scuză el.

– Vin să îndeplinesc una dintre operele de milostivire: să-i vizitez pe bolnavi, i se năzări lui pe moment.

– Omule, nu e cine ştie ce, îi răspunse capelanul. Sunt puţin indispus. O vulgară diaree de vară obişnuită, fără importanţă, dar care te lasă totuşi sleit de puteri. Dar tu n-ai venit pentru asta. Nu ştii să minţi. Să vedem ce te aduce pe aici.

Mazeres, după ce povesti despre vacanţa lui la Paris, despre criza inoportună de lumbago şi alte fleacuri, îndreptă conversaţia spre ceea ce dorea într-adevăr să îi relateze: surprinzătoarea peşteră subterană, semnele neonaziste, tabloul *Grădina desfătărilor,* secta adamiţilor... Inspectorul se miră că nimic din ceea ce îi povestea nu îl impresiona, exprimându-şi, de asemenea, bănuiala asupra unei posibile legături a Vaticanului cu povestea relicvei. Aici, capelanul reacţionă, într-adevăr. Se îndreptă de spate în balansoar, bău din paharul cu apă pe care îl avea aproape şi îşi încheie gulerul preoţesc.

– Astea sunt nişte vorbe mari, îi spuse el foarte serios. Ştii că faci nişte imputări foarte grave? Ai dovezi despre aceste fapte? Cred că trăieşti obsedat de caz şi vezi fantome peste tot; şi asta nu e bine. Dacă Vaticanul este sau nu implicat în acest caz, n-aş

şti să-ţi răspund, dar trebuie să umbli cu mare grijă cu vorbele. Cu mare băgare de seamă! După un minut de tăcere, continuă: Nu te pot ajuta. Vaticanul este un buncăr impenetrabil, iar eu, bietul de mine, n-am acces nici măcar la cea din urmă anticameră.

Zâmbi, vrând să şteargă dramatismul celor tocmai rostite.

Conversaţia din după-amiaza aceea fu scurtă şi distantă. Un pahar cu apă rece. Mazeres puse totul pe seama faptului că părintele Méndez nu se simţea bine şi că era cu moralul la pământ. Peste câteva ore, revenit deja acasă, primi un telefon de la capelan. Din tonul vocii lui îşi dădu seama că ar fi dorit să se scuze pentru răceala de mai înainte.

– Tot gândindu-mă la ce mi-ai povestit mai devreme, îi spuse în mare taină, mi s-a aprins o luminiţă. Nu vreau să-ţi faci iluzii, pentru că nu-ţi pot garanta nimic. Ai să vezi. În anii mei de studiu la Roma, l-am avut coleg pe un preot italian, Giuseppe Bergonzi[I]. Ne-am înţeles foarte bine şi am devenit foarte buni prieteni... El a fost profesor la Universitatea Gregoriană, iar azi, dacă nu s-a pensionat, lucrează în continuare la Biblioteca Apostolică. Este un bun cunoscător al arhivelor secrete ale Vaticanului şi al tuturor dedesubturilor acestuia. Îi plac astfel de lucruri... Îmi amintesc că am citit de curând, în vreo revistă ecleziastică sau în presă, ceva în legătură cu nişte cercetări ale lui cu privire la o sosie pe care se pare că a avut-o papa Leon al XIII-lea.[II] Se vede că au fost foarte controversate şi au stârnit mare vâlvă în cercurile de la Vatican... M-am întins cu vorba. Ce voiam să spun? Tocmai am aflat că va veni în curând la Madrid,

---

[I] Personajul principal al romanului *Secretul de la Castel Sant'Angelo* de acelaşi autor, apărut la Editura RAO în 2007

[II] Aceasta este tema romanului lui Francisco Asensi menţionat în nota de mai sus.

invitat de Asociaţia Teologilor „Ioan al XXIII-lea“, să ţină nişte conferinţe; nu cred că îl vor avea ca temă pe Leon al XIII-lea... I-am pierdut urma de ani de zile şi nu ştiu dacă îşi va aminti de mine... Pot să încerc să iau legătura cu el, să văd dacă avem noroc, şi pe această cale...

– Asta e o veste bună, părinte Méndez. Mazeres îşi reveni într-o clipă din starea sa de deprimare. Cazul nostru trebuie să fie atacat de pe toate fronturile.

Cum promisese, capelanul luă legătura prin telefon cu vechiul său coleg şi, contrar oricărui pronostic pesimist, îl găsi foarte receptiv.

– Mă interesează cazul Sfântului Pantelimon, îi răspunse el entuziasmat, după ce ascultase rezumatul pe care i-l făcea capelanul. Îi vorbi ca şi cum ultima lor conversaţie ar fi avut loc cu o zi în urmă. Trimite-mi prin internet *dossier*-ul complet şi îţi promit că voi face tot ce pot ca să vă dau o mână de ajutor.

În pofida acestor vorbe bune, părintele Méndez era neliniştit. Ştia că prietenul său Bergonzi era un om foarte ocupat, întotdeauna cu vreo carte gata de a fi publicată sau cu articole în pregătire, cerute de revistele de specialitate.

27

Mazeres auzise vorbindu-se mult despre Asociaţia „Ioan al XXIII-lea“ şi citise probabil vreuna dintre declaraţiile acesteia în presă, dar nu-i acordase niciodată mare atenţie. Ştia, într-adevăr, că majoritatea acelor teologi erau de tendinţă progresistă – unii dintre ei fuseseră admonestaţi sau condamnaţi de Sfântul Oficiu – şi că aceştia nu se bucurau de aprecierea conferinţei episcopale şi, cu atât mai puţin, de a cardinalului de Madrid, care nu le acordase niciodată vreo clădire a diocezei pentru întrunirile lor. Conferinţele monseniorului Bergonzi, dat fiind trecutul său personal şi cel al sponsorilor, promiteau să fie polemice, şi într-adevăr aşa au fost. Marele salon pentru manifestări unde s-au ţinut, cedat de CCOO[I], a fost timp de trei zile plin până la refuz.

Monseniorul Bergonzi a făcut cunoscut ceea ce el numise *Evanghelia femeilor sfinte (Memoriile Huldei),* o serie de documente descoperite la Nag Hammadi[II], care dezvăluiau pasionantul rol principal pe care l-au jucat acestea în primii ani ai creştinismului. În cele

[I] Siglă pentru Comisiones Obreras, în spaniolă, Comisiile Muncitoreşti

[II] Localitate în Egipt, unde au fost descoperite în anul 1945 un număr de 52 de texte scrise în limba coptă, conţinând texte religioase creştine. În prezent sunt conservate în Muzeul Bisericii Copte de la Cairo.

trei conferinţe ale sale, a subliniat supremaţia Mariei Magdalena, lupta îndârjită pe care ea şi discipolele sale au purtat-o împotriva episcopilor şi felul în care aceştia, falsificând Evangheliile, au reuşit să le marginalizeze...

Conferinţele monseniorului, controversate şi scandaloase, cum era de prevăzut, au fost un succes, fapt pe care mijloacele de comunicare l-au amplificat şi mai mult. Cardinalul de Madrid şi membrii de seamă din Opus Dei şi-au smuls părul din cap şi au sărit în sus de indignare. După cum a ieşit la iveală, s-au făcut presiuni de la Vila Tevere pentru ca Vaticanul să îl dezavueze pe monseniorul Bergonzi, să îl condamne, dacă ar fi fost cu putinţă, şi singurul lucru pe care l-au obţinut a fost ca Radio Vatican şi *L'Osservatore Romano* să treacă sub tăcere întâmplările de la Madrid. Nici un cardinal şi nici un arhiepiscop de la curtea pontificală nu ar fi îndrăznit să se înfrunte faţă în faţă cu monseniorul Bergonzi căci, deşi simţeau pentru el un mare dispreţ, se temeau de el. „Vulpoiul ăla bătrân ştie prea multe", se zice că se şoptea prin anticamerele papei.

Monseniorul se cazã într-un hotel din centrul Madridului, nu departe de locul conferinţelor, şi le consacrã o întreagã dupã-amiazã capelanului Mãnãstirii Întrupãrii şi inspectorului. La aceastã reuniune asistarã, de asemenea, Marc şi Jorge. Îi primi în salonaşul apartamentului sãu de la hotel, cu pereţii tapetaţi cu mãtase roz, foarte cochet şi luminos. O glastrã cu flori proaspete, pe o consolã, întregea decorul. Prezentãrile furã cordiale şi depãşirã ceea ce te puteai aştepta de la firea deschisã a unui italian. Pe pãrintele Méndez îl îmbrãţişã cu o asemenea efuziune, încât aproape cã îi rupse oasele. Aşa cum aveau sã comenteze dupã aceea, comportarea lui simplã şi apropiatã, familiaritatea şi francheţea cu care le vorbea,

zâmbetul care nu îi părăsise nici o clipă buzele le amintea de bunul papă Ioan al XXIII-lea. După câteva minute, dispăruse orice rezervă şi se simţiseră cu toţii ca nişte vechi prieteni. Monseniorul Bergonzi şi părintele Méndez se aşezară în cele două fotolii adânci, tapiţate în ton cu tapetul de pe pereţi, fotolii care, deşi erau comode pentru nişte persoane precum capelanul, nu erau făcute pe măsura monseniorului. Ceilalţi, cam înghesuiţi, se instalară pe canapea.

– Bunul meu coleg Ángelo mi-a înmânat *dossier*-ul complet al Sfântului Pantelimon, le spuse el, odată aşezaţi cu toţii. Cum v-am spus şi mai înainte la telefon, cazul mă interesează. Mă interesează foaaarte mult, şi lungi litera a, ca şi cum ar fi subliniat cuvântul cu un creion roşu. Sunt dispus să colaborez cu voi, nu numai ca să vă fac o favoare, ci pentru a descâlci această chestiune. Biserica, în aceste momente mai mult decât oricând, are nevoie de lumină şi de stenografi, dar Vaticanul, fie vorba între noi, simte o spaimă de moarte faţă de lumină şi se teme de stenografi. Se mişcă mai în largul său în întuneric. Uneori ajung să mă întreb dacă această fotofobie de care suferă nu îl defineşte cumva. Râse cu mare poftă şi îi molipsi şi pe ceilalţi. Când râsetele încetară, continuă: De curând, am scuturat praful de pe nişte documente din il Archivio Segreto al lui Leon al XIII-lea şi am descoperit că acest papă a utilizat o sosie... Ziarele au intitulat povestea „Secretul de la Castel Sant’Angelo". Bine, să lăsăm această istorie pentru altă dată şi să revenim la cazul nostru... Şi, fără să înceteze să vorbească, se ridică din fotoliu şi se apropie de masa de scris unde avea servieta diplomat, din care scoase nişte coli de hârtie mâzgălite cu un scris atât de mărunt, încât te mirai cum de îl putea citi. Conform primelor mele cercetări, Vaticanul lui Pius al XII-lea era la curent cu această

poveste şi o ţinea clasificată ca Top-Secret.

– Secret de stat? traduse Mazeres când monseniorul se aşeză din nou, neştiind la ce documente se referă.

– Da, da, îi răspunse. Fără să fi avut timp să cercetez în detaliu, vă pot afirma că tot acest periplu al relicvariului Sfântului Pantelimon era cunoscut la Roma...

– Vreţi să spuneţi că Vaticanul era la curent cu *l'affaire* Himmler?

Mazeres vru ca monseniorul să îi precizeze mai clar.

– La asta mă refer... Va trebui să cercetăm şi mai multe lucruri... Şi să lucrăm cu foarte mare prudenţă şi discreţie... Nu e nevoie să vă atrag atenţia cât este de periculos să scormonim în intimităţile Vaticanului...

Poate că vorbele lui păcătuiau puţin prin dramatism.

Monseniorul Bergonzi, cu chipul rotund şi rumen, aproape imberb, cu ochi de culoare deschisă, care priveau întotdeauna drept în faţă, fără reţinere, avea trăsături blânde, fără stridenţe, care îl aureolau cu inocenţă. Dar nu numai înfăţişarea lui de om cumsecade, ci şi comportamentul său ireproşabil făcuseră să îşi câştige faima de om onorabil, cinstit şi incoruptibil. Poate de aceea era atât de iubit de prieteni, atât de respectat de istoricii serioşi şi atât de temut de adversari, care la Vatican se pare că erau mulţi... În ciuda vârstei sale înaintate, cam aceeaşi cu a capelanului, vitalitatea lui era de invidiat; când vorbea, se entuziasma ca un copil. Părea să îl intereseze tot ce exista pe lume. Îşi puse ochelarii de citit şi aruncă o privire superficială peste foile de hârtie.

– În urmă cu câţiva ani, în 1999, ca să fim mai exacţi, intră el în subiect, la cererea Vaticanului, a

fost creată comisia mixtă iudeo-creştină având sarcina să examineze cele douăsprezece volume ale lucrării *Actes et Documents du Saint-Siège relatifs à la seconde guerre mondiale*[I]. Vaticanul pretindea prin această iniţiativă să pună capăt „legendei negre“ împotriva lui Pius al XII-lea. De la începutul lucrărilor, unii membri ai părţii iudaice au răspândit bănuiala că Sfântul Scaun ascundea de ei documente compromiţătoare. Aveau dreptate? se întrebă monseniorul şi, după ce ridică din umeri, continuă: Vaticanul le-a răspuns că Archivio Segreto al lui Pius al XII-lea consta din peste trei milioane de documente, majoritatea necatalogate, altele clasificate ca fiind confidenţiale... şi că va fi nevoie de zeci de ani şi de mulţi experţi pentru a le pune pe toate la dispoziţia lor... Monseniorul, conştient de faptul că poate se întorsese prea departe în timp, încercă să scurteze povestea cât mai mult cu putinţă. Eu cunosc bine Vaticanul şi cred că bănuiala evreilor era mai mult decât întemeiată. Îşi scoase ochelarii şi privi tot grupul. De aici şi fotofobia despre care vă spuneam, şi continuă: Iezuitul Peter Gumpel, solicitantul procesului de beatificare a lui Pius al XII-lea, nu poate fi imparţial, nu este persoana cea mai potrivită pentru a risipi acele bănuieli... Gumpel va cerne întotdeauna arhivele în favoarea beatificatului, asta se înţelege de la sine. Cine i-ar înghiţi argumentele, oricât de „adevărate“ ar fi...? Dar nu voi intra în această chestiune...

Nu reuşi, totuşi, să o ocolească pe de-a-ntregul.

– Chiar în zilele acelea, în legătură cu vizita papei[II] în lagărul de concentrare de la Auschwitz, „legenda

[I] Acte şi Documente ale Sfântului Scaun privitoare la cel de-al Doilea Război *Mondial* (în lb. fr., în orig.)

[II] Este vorba despre papa Ioan Paul al II-lea (1920-2005). Acţiunea cărţii, aşa cum reiese din mai multe aluzii, se petrece în vara-toamna lui 2004.

neagră" a lui Pius al XII-lea şi procesul controversat al beatificării acestuia redobândiseră o maximă actualitate. În nefericitul său discurs, papa a învinuit de Holocaust (cuvânt pe care îl evitase *motu proprio)* „un grup de criminali“ şi a absolvit de responsabilitate poporul german care, conform opiniei sale autorizate, a fost folosit de către nazişti. A lăsat să se înţeleagă că scopul ultim către care a ţintit din primul moment maşinăria hitleristă nu a fost *rasa iudaică,* ci creştinismul, şi că nimicindu-i pe evrei, ceea ce aveau de gând naziştii era distrugerea originii credinţei creştine... Ascultându-l, s-ar fi zis că adevăraţii martiri fuseseră creştinii şi Biserica Catolică...! Aceste declaraţii au provocat o furtună de comentarii şi de analize în presa internaţională. După unii comentatori, cuvintele papei erau tendenţioase şi falsificau realitatea istorică. Mazeres şi prietenii săi doriră să cunoască opinia monseniorului, care, prin cunoştinţele sale în legătură cu dedesubturile Vaticanului, se pare că era foarte interesantă.

– *Perché, Signore, hai taciuto? Perché hai potuto tollerare tutto questo?*[l]*,* monseniorul cita textual vorbele papei, ceea ce arăta cât de mult îl şocaseră. Unde era Dumnezeu în zilele acelea? De ce a tăcut? Cum a putut tolera acel exces de distrugere, acel triumf al răului? Papa a pus o întrebare care i-a chinuit cumplit, timp de decenii, pe gânditorii evrei, ceea ce i-a făcut pe mulţi dintre ei să-şi piardă credinţa... Făcu o pauză. Se vedea că monseniorul, atât de vorbăreţ, nu avea nici un chef să discute despre acest subiect. Pius al XII-lea păstrase faţă de exterminare o tăcere mormântală, foarte aproape de complicitate... Oare nimeni de la Vatican, nici un episcop german nu ştia nimic? Vă rog, nu-mi veniţi mie cu treburi dintr-astea! Mi se pare un mare cinism

[l] De ce, Doamne, ai tăcut? De ce ai putut tolera toate acestea? (în lb. it., în orig.)

ca un papă, care zi de zi nu face altceva decât să vorbească şi să propovăduiască în numele lui Dumnezeu, să dea vina pe El şi să Îl acuze acum că a păstrat tăcerea... Şi să nu mă trageţi de limbă... Sună aproape ca o ameninţare. După o pauză, care pusese punct digresiunii, reveni la subiectul de care se ocupau: Dacă mi-am petrecut timpul ca să comentez aceste fapte este pentru că, într-un anumit fel, ne privesc. După cum vă spuneam, Biserica a deschis procesul de beatificare a lui Pius al XII-lea, un mod de a-i justifica prestaţia ambiguă şi, cu aceeaşi ocazie, de a-şi spăla propria imagine. În acest scop, a deschis Archivio Segreto al acestuia; mă rog, nu a deschis arhiva, ci a pus la dispoziţia specialiştilor o neînsemnată parte a acelor documente, cele pe care le-a selecţionat în prealabil, fapt pentru care s-au plâns evreii... şi ridicând glasul, sublinie: Printre documentele sustrase, am găsit eu unul care are legătură cu acest caz al Sfântului Pantelimon...

Monseniorul Bergonzi, ajuns la acest punct culminant, agita deasupra capului hârtiile pe care le ţinea în mână. Capelanul, inspectorul şi prietenii săi se arătară surprinşi şi rămaseră în aşteptare. Monseniorul reveni apoi la hârtiile sale şi se referi la ele, scoţându-şi şi punându-şi ochelarii cu un gest teatral, spunând că acel document, găsit de el în arhivele lui Pius al XII-lea, purta drept titlu *Gott Mit Uns*[l].

– Este un raport detaliat, le spuse el, despre săpăturile arheologice pe care germanii le-au efectuat în biserica în stil bizantin Sfântul Gheorghe de la Sofia şi despre studiile ştiinţifice care s-au făcut *in situ* asupra relicvelor găsite.

– *Gott Mit Uns,* repetă Mazeres acel slogan nazist, şi continuă: Maica Adelgard, o călugăriţă nemţoaică din Mănăstirea Întrupării, ne-a povestit deja ceva în

[l] *Dumnezeu cu Noi!* (în lb. germ., în orig.)

legătură cu acele săpături arheologice... A trimis Sfântul Scaun observatori la Sofia ca să supervizeze săpăturile?

– Da; dar să o luăm metodic, îi răspunse monseniorul şi duse la buze un braţ al ochelarilor. Cel puţin la săpăturile de la biserica Sfântul Gheorghe... Observatori neoficiali, bineînţeles. Documentul acela pe care l-am avut în mână aşa garantează; poate că acesta e motivul pentru care Vaticanul l-a inclus printre actele clasificate Top-Secret... Cineva l-ar putea interpreta ca pe dovada unui anumit colaboraţionism...

– Aşadar, e atestat prin documente faptul că Himmler umbla pe urmele relicvelor lui Isus? insistă inspectorul cu deformaţia profesională a celui care conduce un interogatoriu.

– În această privinţă raportul este destul de laconic şi de imprecis, răspunse cu prudenţa celui care are totul bine verificat. Constată doar faptul că recipientele de unguente găsite la Sofia purtau o inscripţie în greceşte şi că Himmler a dat ordin să fie expediate imediat şi în mare secret în Germania... După cum deduc, asta o spun eu, Himmler a vrut ca studierea relicvelor să fie efectuată în laboratoarele societăţii Ahnenerbe. N-avea încredere în nimeni...

– Analize care, din pricina avatarurilor războiului, n-au fost niciodată duse la bun sfârşit... adăugă Mazeres.

– Asta-i adevărul, încuviinţă monseniorul şi continuă: Pentru observatorii de la Vatican care au redactat raportul despre care vă vorbesc, micile recipiente descoperite nu ridicau nici o îndoială în privinţa datării lor: în jurul secolului I după Hristos sau poate ceva mai devreme.

– Documentul de la Vatican vorbeşte la un moment dat de inscripţia de pe aceste recipiente pentru unguente? îl întrebă, nerăbdător, inspectorul.

– Da, dar nu mi-o amintesc pe dinafară; o am scrisă. Şi fără să se oprească pentru a evalua anvergura acestei întrebări, îi trecu foaia de hârtie capelanului.

αιμοαουχουσμ

– Sunt caractere greceşti, spuse el, dar, la prima vedere, nu ştiu care poate fi semnificaţia lor.

Lui Mazeres şi prietenilor săi, acele semne nu le erau cu totul necunoscute. Ceva asemănător văzuseră pe hârtia pe care arhiepiscopul Sutherland o avea asupra lui când murise pe neaşteptate şi, de asemenea, pe CD-ul lui Muño-Fierro, dar nu crezură potrivit să aducă în discuţie acest secret, care îi învinovăţea pe ei.

– Aceste caractere pot însemna cumva „Sângele lui Hristos“? sugeră inspectorul, ca să vadă care era opinia monseniorului.

– Sângele lui Hristos? repetă puţin descumpănit cel interpelat. Nu ştiu. V-am mai spus că documentul cu pricina este scurt şi ambiguu... Mă rog, eu nu ştiu multă greacă, şi i se adresă capelanului. Expertul este Ángelo. Poate ne dă el traducerea.

Capelanul acceptă resemnat şi păstră foaia de hârtie ca să o studieze acasă. Monseniorului Bergonzi i se păru că a fost prins cu un lapsus şi, ca să facă faţă onorabil situaţiei, crezu că este potrivit să încadreze chestiunea într-un context mult mai larg.

– După câte ştiu eu, nu există documente serioase care să garanteze existenţa sângelui lui Isus, spuse el. Legende, da; precum cea a lui Iosif din Arimateea...

Monseniorul şi părintele Méndez erau singurii care îşi păstraseră sacourile pe ei. Ceilalţi, puţin cam înghesuiţi pe canapea, şi le scoseseră. Pe masa joasă pe care o aveau în faţă, Marc pusese băuturile

răcoritoare scoase din frigider. După această aluzie la legenda lui Iosif din Arimateea, monseniorul făcu o pauză şi îşi turnă coca-cola în pahar.

– Potrivit unei foarte vechi tradiţii, reluă el firul conversaţiei, Iosif din Arimateea, discipol sfios al Domnului, care şi-a cedat mormântul din proprietatea sa pentru îngropăciune, trebuie să fi fost unul dintre primii colecţionari de relicve creştine...

– Un colecţionar de relicve? râse obraznicul de Jorge.

– Da, da, şi le explică: Vechi tradiţii dau asigurări că bogatul iudeu Iosif din Arimateea se îngrijise să strângă piroanele, coroana de spini, lancea soldatului roman, giulgiul în care fusese înfăşurat Isus, dar că păstrase deja cupa de la ultima cină în care Isus binecuvântase pâinea şi vinul... Potirul acela este cel pe care tradiţia a ajuns să-l numească Sfântul Graal...

Toţi erau atenţi, deşi nu era prima dată când auzeau acea istorie, dar Jorge interveni din nou.

– Haideţi să vedem, monseniore, îi spuse el pe un ton critic, dar cât mai respectuos cu putinţă, potirul acela, aşadar, nu conţinea sângele fizic al lui Hristos, ci, în cel mai bun caz, un rest din vinul de la cină, binecuvântat, sfinţit sau cum doriţi...

– Dragul meu Jorge, văd că acum eşti sarcastic şi că îţi place să faci pe şmecherul... Îi răspunse el. Eu nu aş merge atât de departe. *Relata refero.* Mă limitez să istorisesc vechile poveşti, şi continuă: După înălţarea lui Isus la ceruri, Iosif din Arimateea, cu lancea lui Longinus, cu acel pocal (orice ar fi fost acesta şi orice ar fi conţinut) şi celelalte relicve, a pornit pe mare, fugind de persecuţiile care s-au dezlănţuit la Ierusalim împotriva discipolilor Domnului. L-au însoţit Maria Magdalena, Maria Salomeea, Maria lui Cleofa şi nenumărate alte persoane. În Franţa, făcu el o digresiune, această legendă ia numele de *Saintes Maries de la Mer.*

Navigând prin Mediterana, Iosif din Arimateea şi grupul său au ajuns în insula Camargue, de la gurile Ronului, şi au debarcat acolo. Trei ani mai târziu, din porunca apostolului Filip, Iosif din Arimateea a luat cu el Sfântul Graal şi doisprezece însoţitori şi a continuat călătoria până în Marea Britanie. La Glastonbury a construit prima biserică din Europa, unde a depozitat preţioasa relicvă. În timpul Evului Mediu, această relicvă a fost păzită de cavalerii templieri, care, între secolele al XIII-lea şi al XIV-lea, au dus-o într-o enclavă mai sigură din Patagonia...

– Tot acest periplu este dovedit cu documente? întrebă Marc care, la fel ca şi colegul său Jorge, nu părea să dea câtuşi de puţin crezare acestei istorii.

– Vorbim de o legendă, cu toate componentele fanteziste caracteristice... şi preciză: Legenda este documentată, dacă asta este ceea ce întrebi, dar nu şi faptele pe care le relatează.

– Pe scurt, o balivernă grosolană, conchise Marc.

– Eu n-aş merge atât de departe, îi stăvili monseniorul răbufnirea. În spatele oricărei legende se ascunde întotdeauna un sâmbure de adevăr. Cum spune arheologul Raymond Capt, tradiţiile de la Glastonbury nu pot fi descalificate ca simple născociri, dat fiind că legendele şi tradiţiile se bazează într-un anumit fel pe realitate...

– Într-un anumit fel, aici e miezul problemei, repetă Marc ironic.

Odată făcute aceste lămuriri, monseniorul continuă:

– Sfântul Graal, cum vă spuneam, a fost transportat pe o corabie până într-un punct de pe coasta patagoneză, în golful San Matias, Ancien Fort Abandonné[I], conform Atlasului lui Martin de Moussy... Unii pasionaţi de ezoterism au găsit acolo Piatra Templierilor. Un paralelipiped de bazalt vulcanic

[I] Vechiul Fort Abandonat (în lb. fr., în orig.)

negru, care pe una dintre feţe are gravată o cruce cu braţe egale...

– O svastică, din întâmplare? întrebă curios Mazeres.

– Nu ştiu să răspund la această întrebare, spuse el, după ce ezită câteva clipe.

Toţi ardeau de nerăbdare să afle mai mult.

– Sfântul Graal continuă să fie ascuns acolo? întrebă Jorge, ghicind care avea să fie răspunsul.

– Nici acolo, nici în altă parte... Destinul final al acestui Graal, dacă a existat vreodată, fapt de care mă îndoiesc, nu-l cunoaşte nimeni...

În acea atmosferă agreabilă, timpul trecea pe nesimţite. Cei care îl auzeau pentru prima dată pe monsenior, cum era cazul lui Mazeres şi al colegilor săi, erau fascinaţi.

– Această legendă a Graalului şi periplul său fantezist prin toată Europa, conchise monseniorul, fac din Iosif din Arimateea un navigator neobosit... Totuşi, diferă de legenda *De Vita Joséph ab Arimatea*[l], al cărei codice din secolul al VI-lea se păstrează în Biblioteca Vaticanului...

– La urma urmelor, conchise Jorge, există o foarte veche tradiţie conform căreia Iosif din Arimateea a strâns sângele lui Isus.

– Este singura informaţie asupra căreia coincid toate legendele despre Iosif din Arimateea... şi monseniorul se grăbi să nuanţeze. Cu toate astea, o spun o dată în plus, n-avem nici o garanţie că o asemenea tradiţie relatează un fapt adevărat, nici că flaconaşele găsite de arheologii germani în biserica din Sofia au vreo legătură cu Iosif din Arimateea. Va trebui să se studieze totul cu multă reţinere.

– Ai vrea să arunci o privire la relicvariul nostru? îl invită capelanul.

– Cu foarte mare plăcere.

---

[l] Despre viaţa lui Joseph din Arimateea (în lb. lat., în orig.)

28

În după-amiaza următoare, după încheierea conferinţei care închidea ciclul, monseniorul Bergonzi, părintele Méndez şi inspectorul, în loc să meargă direct la hotel, se îndreptară spre Mănăstirea Întrupării. Pe drum, monseniorul, spirit neliniştit, întreba despre nişte lucruri care îi atrăgeau atenţia. Era un observator atât de bun, încât descoperi câteva lucruri pe care prietenii săi le vedeau pentru prima dată.

– O frumoasă plimbare, mărturisi bibliotecarul când sosi la mănăstire.

Nu era încă foarte târziu, dar călugăriţele terminaseră rugăciunile de vecernie şi începuseră ceea ce în mănăstiri se numeşte „marea linişte“. Ca să nu le deranjeze, urcară fără zgomot în apartamentul capelanului, unde părintele Méndez adusese în prealabil relicvariul Sfântului Pantelimon. Cu o mare ceremonie, îl scoase din casetă.

– Nu umblaţi cu atâtea mofturi, îi spuse inspectorul, că acesta este doar învelişul. Relicva a fost furată.

Monseniorul luă în mâini piesa de orfevrărie şi o observă cu mare atenţie, dar fără grija evlavioasă a celuilalt.

– Preţios relicvariu, comentă şi i-l trecu lui Mazeres. Orfevrierul era unul dintre cei mai buni.

Inspectorul examină din nou relicvariul şi văzu un lucru care în ziua sărbătoririi îi scăpase neobservat.

– Înăuntru, încastrată, a rămas o brăţară sau un fel de inel aurit pe care, după cum se vede, în graba lor, hoţii l-au abandonat, spuse Mazeres şi, cu ajutorul unui briceag pe care capelanul i-l puse la dispoziţie, putu să-l extragă. Iată-l aici.

Monseniorul ceru o lupă. Mazeres crezu că aceasta îi lipseşte capelanului, dar se înşela.

– Am una, spuse părintele Méndez, dar nu măreşte foarte mult. Nu ştiu dacă va sluji la ceva. O folosesc la citit. Cărţile vin cu litere din ce în ce mai mici.

– Nu e vina cărţilor, Ángelo, ochii noştri îmbătrânesc, îi răspunse monseniorul, în vreme ce cerceta cu lupa aceea mică piesa. Şi aici sunt nişte caractere greceşti. Eu aş zice că sunt aceleaşi de pe foaia mea de hârtie, şi îi trecu lupa capelanului.

– Într-adevăr, spuse el imediat, luă un creion şi le copie unul câte unul, cum ştiu mai bine, pe aceeaşi coală de hârtie pe care monseniorul i-o înmânase în ajun.

αιμαιουχουσμ

Comparând o inscripţie cu cealaltă, cei trei rămaseră uimiţi.

– Aţi şti să le descifraţi? îl întrebă inspectorul impacientat. Ce vor să spună, în cazul că ar spune ceva?

Relicvariul era pe mijlocul mesei, în jurul căreia stăteau cu toţii în picioare.

– Să vedem, spuse capelanul, îşi schimbă ochelarii şi luă din nou coala de hârtie.

Au fost de ajuns câteva clipe ca să îi răspundă cu fermitate.

– Aceste caractere - şi unele şi celelalte - sunt greceşti, fără nici o urmă de îndoială... şi încercă să le

pronunţe unul după altul: alfa, iota, miu, alfa, iota, omicron, ipsilon... Nu ştiu dacă v-am spus că, vreme de mulţi ani, am fost profesor de limba greacă la seminar şi în institut. *Illo tempore*[I], când învăţământul clasic încă se mai bucura de un anumit respect...

Când termină de rostit caracterele literă cu literă (la unele dintre ele, dată fiind translaţia greoaie, avu unele ezitări), lăsă coala de hârtie pe masă şi, privindu-i pe deasupra jumătăţilor de lentilă, le spuse:

– Prea multe litere ca să formeze un singur cuvânt...

Capelanul, viclean, nu le spusese că îşi dedicase mare parte din noaptea de dinainte ca să studieze hârtia monseniorului. Reveni la coala de hârtie şi, câteva clipe, se concentră asupra ei.

α ι μ α ι ο υ χ ο υ σ μ

– Citind aceste litere ca şi cum ar constitui un singur cuvânt, nu-i găsesc nici un sens. Literele trebuie să fie grupate, alcătuind semanteme... Trebuie să presupunem că acela care a gravat această inscripţie a vrut să scrie ceva inteligibil...

– Sau o hieroglifă. Cine poate şti...? interveni inspectorul.

– Să plecăm de la presupunerea, interveni monseniorul, că a scris ceva inteligibil, măcar pentru contemporanii săi...

– Să nu crezi că e atât de uşor să o descifrezi la prima vedere... spuse capelanul exagerând poate dificultatea.

– Dacă vrei, propuse monseniorul, care nu dorea să îl pună în încurcătură, o putem lăsa pentru altă dată. Cine ştie, cu mai mult timp şi în linişte...

– Nu va fi nevoie, protestă el. Nu cred că am uitat

[I] Pe vremea aceea (în lb. lat., în orig.)

cu totul cunoştinţele de paleografie, pe care am studiat-o, deşi de atunci au trecut atât de mulţi ani, că nici nu le mai ţin şirul. Luaţi loc, luaţi loc, aveţi scaune acolo.

Părintele Ángel se concentră asupra colii de hârtie ca un pasionat care se luptă cu un careu duminical de cuvinte încrucişate. Şoptea printre dinţi, scria şi bifa semnele unul după altul, în vreme ce prietenii săi urmăreau aceste operaţiuni cu mare atenţie. După un sfert de oră, nu mai mult, ridică privirea de pe hârtie şi îi privi triumfător.

– Evrika! exclamă el. Cred că avem dezlegarea. Şi puse hârtia în aşa fel încât ei să-i poată urmări comod explicaţiile. Dacă privim cu atenţie, ansamblul **αιμαιουχου**, hemaiuhu, este compus din două grupuri de litere care, separat, pot avea un sens, lată-le aici:

αιμα / ιουχου

Mazeres încuviinţă din bună-creştere, deşi nu înţelesese nimic.

– Să vedem mai întâi **αιμα**, continuă el entuziasmat, văzând un discipol atât de silitor. Dacă punem pe iota (**ι**) spiritul aspru şi accentul circumflex care i-ar corespunde, acest cuvânt grecesc ar însemna „sânge“. Dacă îl transcriem în caractere latine, am avea *hema...* Nu vă spun nimic cuvintele hematie, hematologie, hematom...? Ei bine, toate aceste cuvinte derivate din greceşte au ca prefix hema, sânge... Mă urmăriţi?

– Sânge! exclamă Mazeres, care auzea încă o dată acest cuvânt în legătură cu cazul relicvei. Bine, bine, şi pentru ca părintele capelan să vadă că îi urmăreşte atent explicaţiile, continuă: După părerea dumneavoastră, avem deja începutul...

– Ceea ce nu e puţin lucru, evaluă bibliotecarul munca prietenului său. Şi restul?

Părintele Méndez, folosindu-se de creion ca de un beţişor, le indica pe rând caracterele.

– După ce am descifrat cuvântul **αιμα**, grupul care urmează îmi este deja mai familiar. Cuvântul **ιουχου**, iuhu, este compus din două cuvinte prescurtate:

ιου / χου

Trasă cu creionul o linie verticală, separându-le, ca şi cum în felul acesta ar fi reieşit mai clar.

– Veţi înţelege mai bine dacă vom scrie iniţialele fiecăruia din aceste două grupuri le scriem cu majuscule. Fiţi atenţi:

Ίου - Χου

Dacă le scriem fără prescurtare, vom avea cuvintele la genitiv Yesu Hristu:

Ίησου Χρυστου

– Isus Hristos! exclamă entuziasmat Mazeres, nu pentru că ar fi descifrat semnele, ci pentru că recunoscuse pronunţia.

– „Sângele lui Isus Hristos“, o luă înainte cu traducerea monseniorul Bergonzi, atât de satisfăcut, de parcă el ar fi fost cel care o descifrase. Deodată, se întunecă la faţă şi arătă literele **σμ** de la sfârşitul frazei: Şi aceste două caractere care au rămas?

Părintele Méndez îşi scoase ochelarii cu jumătăţi de lentilă şi îi lăsă pe masă.

– N-am idee, mărturisi el cu o sinceritate de copil, ridicând din umeri. După toate indiciile, este vorba de un cuvânt prescurtat sau care s-a şters cu timpul...

– Să se şteargă un cuvânt care a fost gravat cu un poanson pe metal? se îndoi monseniorul. Ai vreo ipoteză?

– Poate cuvântul grecesc prescurtat să fie **σμαραγδίνοσ**, smaragdinos, în latină *smaragdus.*

– Care înseamnă...

– Smarald.

– Nu pare să aibă prea mult sens.

– Este singurul lucru care îmi vine în minte...

– Bine, încercă monseniorul să tranşeze chestiunea, să lăsăm deoparte aceste două litere şi să nu încurcăm şi mai rău lucrurile... Dacă apare scris „sângele lui Hristos", o fi pentru că se presupunea că acest relicvariu îl conţinea...

– Această relicvă, preciză părintele Méndez şi se grăbi să tragă concluziile, o fi talismanul pe care îl urmărea Himmler şi pe care a crezut că l-a găsit pe pământul Bulgariei...

– Eu n-aş fi atât de sigur, preciză monseniorul. Să spunem, mai curând, că a găsit această relicvă din pură întâmplare...

– Mi se pare că mergem prea repede, le atrase atenţia inspectorul. Până acum nu sunt altceva decât simple presupuneri.

Monseniorul Bergonzi, la indicaţia capelanului, îşi ocupă locul în fotoliu, în spatele mesei de scris. Ceilalţi doi şedeau în faţa lui ca nişte elevi silitori. Ca şi cum deodată l-ar fi asaltat o îndoială, ceru lupa şi se concentră câteva clipe, cercetând brăţara aurită şi apoi spuse:

Faceţi mai multe fotografii ale acestei inscripţii, cât mai clare posibil, şi trimiteţi-mi-le acasă, vreau să le studiez în linişte. În plus, la Roma mă bucur de ajutorul unor buni experţi... Fără să dea mai multe explicaţii, se uită la ceas şi adăugă zâmbitor: Va trebui să luăm cina. Dacă sunteţi de acord, continuăm conversaţia la restaurant.

29

Inspectorul Mazeres se gândi că, pentru a-l răsplăti într-un fel pe monsenior pentru osteneala pe care şi-o dăduse, merita cu prisosinţă un restaurant bun şi propuse unul din categoria *la nouvelle cuisine*[l] care devenise atât de la modă la Madrid.

– Taci, taci, îi răspunse când îi sugerase această posibilitate. N-am încredere în aceşti noi alchimişti care au transformat bucătăria într-un laborator şi umblă cu lămpi de lipit, eprubete şi tehnici sofisticate... Ţi se prezintă linguri comestibile şi nu mai ştiu câte alte fleacuri. Felurile voastre *suculente* de mâncare, mai mari decât piaţa Sfântul Petru, sunt nişte picturi abstracte despre care nu ştii dacă nu cumva sunt ca să le mănânci doar cu ochii... Şi ce-ai de zis despre numele extravagante cu care sunt botezate? Sunt mai lungi decât porţia care ţi se serveşte... Taci, taci...

– Este foarte clar, i se adresă inspectorul, zâmbitor, părintelui Méndez, monseniorul are gusturi foarte tradiţionale şi nu este partizanul noilor experienţe. Pe strada Cava Baja este restaurantul lui Lucio. Ăsta ar fi un loc bun unde să-l ducem pe ilustrul nostru oaspete.

– *Hic narrata ferunt alio; mensuraque ficti crescit,* îi spuse capelanul monseniorului, apoi îi dădu

[l] Noua bucătărie (în lb. fr., în orig.)

inspectorului o traducere foarte liberă, nefiind sigur că aceasta ar fi fost intenţia lui Ovidiu. Peste tot există persoane pretenţioase care, în loc de lucruri bune, preferă moda. Nu departe de aici există locuri cu mai puţină faimă, unde se mănâncă la fel de bine, sau şi mai bine.

– Aveţi ceva împotriva lui Lucio? îi reproşă inspectorul.

Capelanul, care în treburi din astea se gândea numai la el (era foarte egoist), preferase să tacă.

În cele din urmă, îl duseră pe monsenior la unul dintre acele restaurante specializate în bucătărie ca la mama acasă, ca să guste nişte ouă la capac şi nişte antricoate de ieduţ la grătar.

– *Ecco!*[l] spuse monseniorul văzând mesele cu feţe de masă în pătrăţele care i-au amintit de restaurantele din cartierul Trastevere.

Un vin de Peñafiel, de pe malul fluviului Duero, îl ajută să i se dezlege limba, dacă mai era nevoie.

– Documentul *Gott Mit Uns,* cum v-am spus, începu el despăturind şervetul şi prinzându-i un colţ în gulerul înalt preoţesc, se afla printre cele pe care Vaticanul le-a ţinut departe de ochii opiniei publice şi care relatează, după cum vă amintiţi, săpăturile SS-iştilor la Sofia şi periplul pe care l-au parcurs după aceea relicvele găsite, până să ajungă în Germania. Una dintre ele, cum bine ştim, a ajuns la Madrid; dar ce s-a întâmplat cu celelalte? Unde au ajuns? Nu s-a mai aflat niciodată...

– E adevărat! exclamă inspectorul cu reproş. Pentru că s-au găsit mai multe flaconaşe...

Conversaţia, ca şi cea pe care au purtat-o la mănăstire, se prezenta plină de surprize, fără ca în vreun moment mâncatul şi vorbitul să devină incompatibile.

– Pius al XII-lea şi Himmler erau pasionaţi de

[l] Iată! (în lb. it., în orig.)

lumea ezoterică... monseniorul se opri un moment, cu antebraţele sprijinite într-o poză nobilă pe faţa de masă, şi observă reacţia însoţitorilor săi. Da, da... Pe Pius al XII-lea l-a impresionat descoperirea de la Sofia, cu atât mai mult atunci când arheologii l-au asigurat că probabilitatea autenticităţii sale era mult mai mare decât a Sfântului Giulgiu.

– Care e deja o axiomă! exclamă capelanul, dar nu lăsă să se vadă dacă vorbea serios sau în glumă.

– Sigur că Pius al XII-lea, continuă monseniorul, în vreme ce întingea în farfurie cu mare grijă, n-a avut la dispoziţie buni arheologi sau poate că păcătuia prin credulitate... Probabil că ştiţi deja, şi dacă nu, vă spun eu, că Pius al XII-lea a ţinut în custodie în apartamentele sale nişte oase, găsite în necropola de la Vatican, despre care i s-a spus că erau ale Sfântului Petru... După o vreme, s-a descoperit că aparţineau unor animale... se şterse pe buze, bău o sorbitură bună de vin, lăudă calitatea supei şi continuă: În acest dosar secret pe care am pus mâna, există o copie a unei scrisori de felicitare pe care papa i-a trimis-o lui Himmler, îndemnându-l să-şi ducă experimentele până la capăt...

– Despre ce experimente era vorba? îl întrerupse inspectorul.

– Tinere, nu fi nerăbdător, îl dojeni el cu afecţiune. Papa îl roagă pe Himmler, cum e şi firesc, ca totul să se desfăşoare cu cea mai mare discreţie, până când încercările vor da rezultatul pozitiv pe care amândoi îl doreau. Un pas greşit în această afacere, îi spune papa, ar pune Biserica într-o situaţie delicată.

– Despre ce experimente era vorba? insistă din nou Mazeres care, în aşteptarea acestui răspuns, încetase să mai mănânce.

– Scrisoarea, dragul meu prieten, nu dezvăluia mai mult... Presupuneri, oricâte pofteşti. Monseniorul se şterse pe buze şi bău o altă înghiţitură zdravănă de

vin. În acelaşi *dossier* există alt document cu o dată ulterioară, în care însuşi papa autorizează, din raţiuni de securitate, ca una dintre acele relicve să fie primită şi păstrată în Mănăstirea Întrupării de la Madrid...

– 1943, i-o luă înainte inspectorul.

– Într-adevăr, asta este data... Îi mulţumi monseniorul Bergonzi. Pius al XII-lea nu numai că şi-a dat autorizaţia, dar i-a transmis ordine precise nunţiului Cicognani ca, în cel mai mare secret, relicva să fie ascunsă în această mănăstire.

– Şi aşa s-a făcut, confirmă capelanul.

În vreme ce monseniorul relata aceste amănunte, fără să înceteze să mănânce, însoţitorii săi, care le aflaseră deja pe alte căi, îşi încetiniră ritmul.

– Mâncaţi, mâncaţi; cotletele reci nu mai fac doi bani, îi îndemnă el cu puterea exemplului.

Cerură altă sticlă de Protos. Pe prima o dovediseră deja. Pofta de mâncare a monseniorului l-ar fi făcut să saliveze şi pe bolnavul cel mai lingav. Mazeres luă cuvântul şi îi povesti în amănunt ciudata coincidenţă pe care o vedea el între furtul relicvei Sfântului Pantelimon şi moartea arhiepiscopului John Sutherland.

– Ai spus John Sutherland? se schimbă el la culoare, şi asta după ce obrajii îi deveniseră foarte rumeni; apoi îl întrebă din nou, descumpănit: Te referi la acel arhiepiscop irlandez din Opus?

– Da, da. Arhiepiscopul irlandez John Sutherland, membru în Opus, confirmă Mazeres.

– Eu am aflat de moartea lui la funeraliile pe care cei din Opus Dei i le-au organizat la Vila Tevere, ştii tu, acel mic Vatican pe care Escrivá l-a ridicat la Roma. Nu ştiam că a murit aici... Îşi şterse colţul gurii şi ceru să i se umple paharul. Cum ghici la inspector o oarecare şovăire, adăugă: Vinul, *caro amico*[l], te ajută

[l] Dragă prietene (în lb. it., în orig.)

să-ţi îneci necazurile...

– Nu cred că dumneavoastră îi regretaţi moartea...

– Ei bine, ca să spun adevărul, nu... Dar nici nu voi toasta pentru acest lucru... În orice caz, vinul e bun şi ca să-ţi limpezeşti ideile...

După câteva clipe, fără să aştepte ca vinul să-şi producă efectele edificatoare, monseniorul reluă conversaţia:

– M-aţi întrebat ieri dacă Vaticanul era la curent cu existenţa acelei relicve şi dacă se afla, în vreun fel oarecare, în spatele furtului... V-am răspuns deja la prima parte a întrebării: Pius al XII-lea era la curent... În privinţa celei de-a doua părţi, dacă se afla în spatele furtului... După ce te-am auzit spunând că arhiepiscopul Sutherland a fost la Madrid, aproape că aş afirma acest fapt. Poate că Vaticanul voia să recupereze această relicvă...! Chipul său deveni sever şi continuă pe un ton grav: John Sutherland a fost un personaj sinistru care aparţinea Congregaţiei Credinţei; Inchiziţiei, ca să vorbim pe şleau... Pe unde trecea, semăna cadavre în calea lui...

– O spui în sens metaforic... se scandalizăpărintele capelan.

– Ia-o cum doreşti, Ángelo. Există multe feluri de a omorî oameni... Sutherland este singurul ticălos pe care l-am cunoscut, şi asta având în vedere că am cunoscut o droaie de oameni răi. Şi pe mine m-a ajuns gheara lui. N-o să spun că mă bucură moartea lui, dar... Pe măsură ce vorbea îi sporea mânia cu greu reţinută. Nu m-ar mira faptul ca în toată această afacere de la Madrid să fie vârât şi Sutherland, dacă nu cumva a fost chiar el cel care a plănuit furtul relicvei.

Se opri. Aşa cum după furtună iese soarele, monseniorul îşi moderă tonul şi deveni din nou omul blajin şi cordial dintotdeauna. Continua să îşi facă de lucru cu paharul de vin pe care îl avea în mână,

aşteptând să i se spună ceva.

– Afirmaţiile pe care le-ai făcut, Giuseppe, sunt foarte dure, îi reproşă părintele capelan. Mă tem că l-ai scandalizat pe acest domn. Ar trebui...

– Nu. Nici vorbă, protestă Mazeres.

– Îmi pare rău. Am fost foarte impulsiv; am întrecut măsura, spuse monseniorul şi continuă: După cum reiese din alt document aflat în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea, încă unul pe care Vaticanul l-a ascuns, Himmler nota ipoteza conform căreia Isus ar fi putut fi de rasă ariană pură. Şi poate că experimentele care se doreau a fi duse la bun sfârşit cu această relicvă la aşa ceva se refereau. Nu cred că pe Pius al XII-lea l-ar fi deranjat...

– Un superman arian şi antievreu, îl întrerupse Mazeres cu ironie, amintindu-şi că măicuţa nemţoaică pledase pentru aceeaşi teză. Ce teorie absurdă! Nu credeţi?

– Fără nici o îndoială, tinere. Totuşi, istoria ne-a obişnuit cu lucrurile cele mai absurde. Habar n-ai tu de ce e în stare un om când are putere...

Monseniorul, fiind poate deranjat de repetatele admonestări pe care i le făcuse capelanul, căută să îşi modereze limbajul şi să relateze faptele cu cea mai mare obiectivitate cu putinţă.

– Această ipoteză, continuă monseniorul, ar justifica preocuparea lui Himmler de a găsi o relicvă autentică a sângelui lui Hristos...

– Celelalte nu erau vrednice de încredere? interveni capelanul, dar întrebarea sa rămase fără răspuns.

– Fapt este, îşi continuă Mazeres ipoteza, că sfârşitul războiului a venit peste el şi cercetările au fost întrerupte... Nici ştiinţa din vremea aceea nu era suficient de avansată pentru acest gen de experimente...

– Poate că *acum* cineva are interes să le reia...

menţionă monseniorul.

– Nu ştiu, Giuseppe, unde vrei să ajungi... spuse părintele Méndez. M-am pierdut cu firea...

Mazeres avu şi el impresia că ecleziarhul roman o luase uşor razna. Ajunse să creadă că vinul nu doar i-a dezlegat limba.

– Să-i lăsăm deocamdată pe Himmler şi pe SS-iştii lui şi să revenim la prezent, spuse monseniorul. Îşi acordă câteva clipe ca să deguste îmbucătura apetisantă pe care tocmai şi-o dusese la gură şi îşi şterse degetele de grăsime pe un şerveţel. Apoi, continuă cu o cugetare: Descoperirea acestor documente ale lui Pius al XII-lea despre care vă vorbesc îi provoacă Vaticanului multe dureri de cap... Nu numai în legătură cu Holocaustul... E vorba şi de cazul Sfântului Giulgiu!

– Sfântul Giulgiu? întrebă surprins capelanul. Apropo, de ce aduci acum în discuţie această temă?

– O să încerc să mă explic. Îşi şterse cu şervetul colţul buzelor. Ştiţi că testele cu carbon 14, realizate în 1988, au datat Sfântul Giulgiu de la Torino în jurul secolului al XIV-lea. De-acum, vă puteţi imagina lovitura dură pe care acest fapt a reprezentat-o pentru Vatican. A fost zdrobitoare! Cu toate acestea, în ziua de azi pare neîndoielnic faptul că oamenii de ştiinţă implicaţi în analiza aceea au acţionat cu o lipsă de rigoare de neiertat. N-au ţinut seama de incendiile pe care le-a suferit Sfântul Giulgiu şi de alţi factori externi care ar fi putut să producă un *efect de întinerire* şi să denatureze experimentul. Făcu o pauză şi continuă: În plus, aşa cum au demonstrat studiile medico-legale, omul de pe Sfântul Giulgiu se potriveşte la milimetru cu cel din descrierile pe care Evangheliile le fac patimilor şi morţii lui Isus. Mai mulţi savanţi, printre ei şi agnosticul Yves Delage, de la Academia de Ştiinţe din Paris, au afirmat că doar un om care ar fi îndurat chinurile fizice ale lui Isus ar

fi putut lăsa asemenea urme...

– Îţi repet, Giuseppe, îl întrerupse prietenul său, nu ştiu ce ai de gând şi încotro vrei să ne duci.

Monseniorul văzu că părintele capelan şi inspectorul dădeau semne de nerăbdare.

– Nu vă pierdeţi răbdarea, îi domoli el. Acest preambul este absolut obligatoriu dacă vrem să înţelegem contextul în care s-a produs furtul relicvariului vostru... apoi făcu o scurtă pauză şi bău altă gură de Protos. Cum vă spuneam, testele moleculare care au fost efectuate ulterior asupra Sfântului Giulgiu au impus revizuirea rezultatelor iniţiale. În zilele noastre, nici un om de ştiinţă serios nu susţine ideea că Sfântul Giulgiu ar fi un fals medieval... Încă din 1977, studiile au demonstrat că pânza conţinea *informaţie tridimensională,* şi aici capelanul făcu o strâmbătură ambiguă. Nu e câtuşi de puţin uşor să se ofere o explicaţie pentru ce înseamnă acest lucru... Vă voi spune doar că această nouă descoperire exclude intervenţia unui făuritor uman, posibilitate care se vehiculase cu ani în urmă. Şi mai mult decât atât; nici un falsificator medieval nu dispunea de cunoştinţe anatomice atât de precise, încât să picteze într-un mod atât de uimitor acel cadavru... Sfântul Giulgiu, aşadar, a dobândit o vechime şi o credibilitate mai mare...

Cina se prefăcuse încetul cu încetul într-o conferinţă, iar monseniorul, ajutat în mare măsură de vin, într-un strălucit orator.

– Dar, ridică el mâna şi îşi continuă discursul, problemele Vaticanului nu s-au încheiat... Acolo se află cei care impulsionează The Second Corning Project, Proiectul celei de-a Doua Veniri, şi alte grupuri creştine care se ambiţionează să-l cloneze pe Isus... Acelor cretini nu le lipsesc nici încăpăţânarea şi nici banii ca să obţină pe orice cale material genetic... Vaticanul, mai cu seamă sectorul său

ultraconservator care, după cum ştiţi, este predominant, n-are încredere în ştiinţă şi în savanţi, chiar dacă sunt catolici. Îi priveşte pe toţi cu suspiciune. Simpla idee că o asemenea clonare s-ar putea înfăptui, îi înspăimântă... Cardinalii din Curie sunt neliniştiţi şi îngrijoraţi.

– Monseniore, insistă Mazeres cu delicateţe ca să reorienteze conversaţia, nu credeţi că ne abatem din nou de la drumul nostru...?

– Nu, tinere, îl privi acesta cu înţelegere părintească. Uneori, ca să ajungi într-un punct, linia cea mai scurtă nu este cea dreaptă. În cazul nostru, mi se pare că trebuie să facem un mic ocol. Ai înţeles? Îi zâmbi şi începu o altă istorisire: Garza-Valdés, unul dintre savanţii cei mai îndârjiţi în apărarea autenticităţii Sfântului Giulgiu şi de aceea, foarte apreciat la Vatican, a sfârşit prin a-şi atrage duşmănia Curiei...

Făcu o pauză şi privi chipul celorlalţi comeseni. Atât i-a trebuit.

– Văd că punctul vostru forte nu este studiul Sfântului Giulgiu... Nu sunteţi la curent cu ultimele cercetări...

– Cine este acel Garza-Valdés? întrebă capelanul.

– Şi eu îmi puneam aceeaşi întrebare, îl susţinu Mazeres.

-Leoncio Garza-Valdés, explică monseniorul, este un microbiolog de la Universitatea din Texas, unul dintre cei zece oameni de ştiinţă care au avut acces la Sfântul Giulgiu. Să spunem că a fost unul dintre oamenii de încredere ai Vaticanului. I s-a permis să extragă mostre de sânge din pânză ca să facă experimente cu ele...

– Pe Sfântul Giulgiu apar pete de sânge? întrebă surprins inspectorul. Nu ştiam că s-a lucrat deja la asta.

– Garza-Valdés, îşi continuă monseniorul relatarea,

după nişte conştiincioase lucrări de laborator, a reuşit clonarea moleculară a trei gene din sângele de pe Giulgiu. A fost primul om de ştiinţă care a reuşit acest lucru. Şi în 1998 şi-a depus concluziile în mâna papei. În cartea sa *ADN-ul Domnului,* Leoncio Garza-Valdés îşi afirmă deplina convingere că Sfântul Giulgiu conţine informaţie genetică foarte veche de la un bărbat şi că această pânză a fost linţoliul lui Isus Hristos.

– Şi? spuse capelanul, nereuşind să priceapă nimic din cele auzite.

– Această clonare moleculară, adoptă monseniorul Bergonzi un ton solemn, i-a servit lui Garza-Valdés ca să determine tipul de ADN din sângele bărbatului de pe linţoliu.

Mazeres şi părintele capelan nu înţelegeau nimic din acele experimente despre care le vorbea monseniorul, nici nu puteau evalua adevărata lor semnificaţie. Ridicară din umeri cu umilinţă. Monseniorul, cu ochişorii lui strălucitori şi obrajii săi rumeni, îşi continuă povestea.

– Sângele de pe Sfântul Giulgiu, le spuse el, s-a dovedit a fi din grupa AB, foarte rară în zilele noastre, dar foarte obişnuită acum două mii de ani printre evreii din Galileea, iar Isus a fost galileean.

– Atunci, de ce s-a simţit Vaticanul deranjat? întrebă Mazeres cu ingenuitate.

– Vaticanul nu s-a supărat, îl corectă monseniorul, s-a înfuriat! Motivul, tinere, este foarte simplu. Garza-Valdés nu numai că a identificat tipul de sânge, dar a descoperit şi că avea formula cromozomială XY...

– Aha, ia te uită! exclamă capelanul, care se dumirise.

Cum inspectorul continua să aibă acelaşi chip naiv, capelanul îi explică:

– Cromozomul Y, după cum ştii, îl aduce bărbatul. Dacă în sângele lui Isus apare acest cromozom,

înseamnă că zămislirea sa n-a fost virginală, ci printr-o relaţie sexuală. Cu alte cuvinte, a intervenit altcineva decât Duhul Sfânt.

– Aşa, deci! se grăbi Mazeres, fără să fi înţeles importanţa faptului.

– Garza-Valdés, îşi reluă monseniorul explicaţia, afirmă că în sângele de pe Sfântul Giulgiu apare cromozomul masculin... Aşadar, Isus a fost conceput printr-o împreunare trupească, asemenea oricărui om.

– Dovada lui Garza-Valdés, stărui sceptic capelanul, neagă în totalitate dogma virginităţii Mariei şi face să se năruie dogma imaculatei concepţiuni a lui Isus...

– Vai de capul Sfântului Duh!

Lui Mazeres nu îi veni în minte altceva decât acest comentariu ireverenţios.

– Cea care a rămas vai de capul ei şi făcută de ruşine a fost Biserica. I-a pierit cheful pentru alte experimente, ca nu cumva să se pună capăt dogmelor şi ei înseşi, comentă monseniorul şi adăugă: Vă spun toate aceste lucruri ca să vedeţi contextul în care, aşa cum aminteam înainte, au apărut aceste secte extravagante care se ambiţionează să-l cloneze pe Isus... Fără să intru acum în evaluarea obscurelor scopuri lucrative şi de putere pe care le urmăresc aceste secte, unele şi-au propus să reuşească... Sunt o ameninţare foarte serioasă pentru Biserică... Cel puţin aşa o consideră acele cercuri ultraconservatoare de la Vatican. În acest context, vă repet, va trebui să examinăm toate pistele cazului Sfântului Pantelimon dacă nu vrem să orbecăim...

Mazeres avea de ceva vreme această presimţire, dar o luă în consideraţie numai după ce ascultase cele povestite de către monsenior în seara aceea. Capelanul se arăta reticent şi ridica multe obiecţii.

– Vrei să spui, se adresă acesta monseniorului, că aceia care au furat relicva Sfântului Pantelimon au vreo legătură, într-un fel sau altul, cu sectele care vor să-l cloneze pe Isus...?

– Nu ştiu. Sunt presupuneri... Eu mă limitez să vă spun care e părerea mea, să vă sugerez nişte piste...

– Ce se va întâmpla dacă va reuşi cineva această clonare? îl abordă Mazeres pe monsenior.

Bergonzi îşi prelungi privirea pe deasupra capului capelanului, pe care îl avea în faţă, încercând să îşi imagineze.

– Nu ştiu. E un fapt impredictibil. Poate că ar plăsmui o sosie a lui Isus, lucru de care mă îndoiesc; poate că ar plăsmui un monstru... În orice caz, există o întrebare prealabilă. Este oare posibil azi să se obţină o clonă, o fiinţă identică din punctul de vedere genetic cu Isus? Să admitem, cu toate rezervele, că ştiinţa, în această privinţă, are rezolvate toate problemele, că este pe această cale; problema ar fi găsirea materialului genetic al lui Isus.

– Relicve de-ale lui există o mulţime şi, în ultimă instanţă, o avem pe aceasta a lui Himmler, care pare a fi cea mai autentică... spuse capelanul.

– Astă-vară, interveni Mazeres, am văzut în Muzeul Evului Mediu de la Paris un relicvariu cu o bucată din cordonul ombilical al lui Isus.

– Nu mai spune! monseniorul scoase un hohot de râs care, dacă nu şi-ar fi dus din timp şervetul la gură, i-ar fi împroşcat pe cei de la masa din faţă. După ce se linişti, continuă: Relicve, relicve... dar sunt autentice oare? În cazul în care ar exista, câte dintre ele ar fi valabile pentru un experiment? Sângele găsit pe Sfântul Giulgiu nu foloseşte pentru clonare. Doctorul Cardoso Resende, coordonator pentru Primul Congres Internaţional al Sfântului Giulgiu, a declarat că, în ziua de azi, este imposibilă clonarea unui nou Isus, pentru că celulele găsite *nu*

au nucleu sau sunt moarte şi, în prezent, tehnicile de clonare folosesc doar celule vii... Pentru cazul lui Isus, ar fi nevoie să fie dezvoltată tehnologia asupra celulelor moarte... În orice caz, un lucru sunt celulele moarte de patruzeci şi opt de ore şi altceva, cele moarte în urmă cu două mii de ani...

– Vi-l imaginaţi pe Isus, inspectorul dădea impresia că şi l-ar fi imaginat deja, în cadrul acelor reality-shows care se organizează în piaţa Sfântul Petru, ridicându-se în picioare şi năpustindu-se asupra papei şi a cardinalilor ascunşi sub luxoasele lor veşminte şi numindu-i acuzator farisei, făţarnici, pui de năpârci şi anunţând cu glas tunător că din Biserica atotputernică nu va mai rămâne piatră peste piatră...?

– Acest comentariu este de prost gust, îl mustră capelanul.

– Asta sună a erezie, stărui monseniorul, mult mai indulgent, şi continuă cu comentariile sale: Ştiu că toate astea seamănă a science-fiction. Totuşi, ceea ce în urmă cu câteva zeci de ani erau intenţii năstruşnice, subiecte de roman, poate deveni realitate. Astăzi există cunoştinţe şi mijloace ştiinţifice... Mai devreme sau mai târziu, cineva va reuşi. Vaticanul trăieşte acum un adevărat coşmar.

– Vă gândiţi că Vaticanul crede în posibilitatea reală a unui Hristos clonat? întrebă inspectorul.

– Vaticanul nu crede în nimic, şi preciză: Vaticanul *se teme* de tulburarea pe care acest fapt, adevărat sau fals, ar produce-o; de răul ireparabil pe care i l-ar putea pricinui... Dar, toate, *caro amico,* sunt presupuneri de-ale mele... Mai înainte, ar trebui să se găsească această relicvă autentică şi utilă pentru a fi clonată...

– Sânge proaspăt al lui Hristos! exclamă capelanul, rezumând prin această expresie expunerea prietenului său.

– Aici voiam eu să ajung, spuse monseniorul. Cazul arhiepiscopului John Sutherland mă face să bănuiesc că Vaticanul crede că relicva lui Himmler poate conţine sânge proaspăt de-al lui Isus, cum tocmai spuneai, şi vrea să îl recupereze înainte ca vreun nebun... *Capito?* Aşa stând lucrurile, se poate deduce din acest fapt că Vaticanul are motive serioase să creadă că ar fi vorba de o relicvă adevărată...? Vă repet că sunt presupuneri de-ale mele.

– Şi ce se întâmplă cu celelalte relicve: Sfântul Giulgiu de la Torino, linţoliul de la Oviedo, relicva de la Bruges etc., care au conţinut şi ele sânge al lui Hristos? obiectă Mazeres.

– Întrebarea ta vine în sprijinul tezei mele, îi răspunse monseniorul. Dacă Vaticanul nu se ocupă de nici una dintre aceste relicve, nici măcar de cordonul ombilical de la Paris, este pentru că nici una dintre ele nu inspiră certitudinea că ar conţine adevăratul sânge al lui Isus, precum cea a lui Himmler... Dacă n-ar fi aşa, repet, nu-mi explic comportarea misterioasă a arhiepiscopului Sutherland... La întoarcerea mea la Roma, voi cerceta toate aceste puncte. Tema Sfântului Pantelimon mi se pare halucinantă.

Cufundaţi cu totul în această conversaţie, ajunseră la momentul cafelei.

– Profitând că sora mea nu este aici, le spuse monseniorul cu un zâmbet şăgalnic, o să comand un pahar de coniac şi o havană. Acasă îmi sunt cu desăvârşire interzise. Juliána mă supraveghează cu mai multă râvnă decât cei din Sfântul Oficiu.

Sosi şi miezul nopţii şi chelnerii se uitau la ceas cu o discreţie simulată. În salon, rămăseseră doar ei şi o pereche de îndrăgostiţi.

– Va trebui să plecăm, îi zori capelanul.

Îl însoţiră pe monsenior la hotel şi, chiar la intrare, îşi luară la revedere de la el, pentru că a doua zi

pleca spre Roma.

Întors acasă, Mazeres se aşează pe canapea în faţa televizorului stins ca să bea un ultim whisky. Era neliniştit. Explicaţiile monseniorului Bergonzi, chiar dacă slujiseră ca să aducă puţină lumină în cazul Sfântului Pantelimon, sporeau încă şi mai mult aspectul său tulburător. Furtul, morţii, sectele, clonarea, Vaticanul, totul alcătuia o tramă încâlcită în jurul unei relicve nu mai puţin misterioase... La asta se gândea când îl încolţi o bănuială. „De ce «sângele» lui Hristos din flaconaşul nazist se lichefiază la fel ca al Sfântului Genaro sau ca al Sfântului Pantelimon? Cum e cu putinţă ca acea masă sângerie să se fi conservat de-a lungul secolelor? A fost oare supusă, la vremea ei, unor tratamente chimice pe care azi nu le cunoaştem?". Şi el însuşi îşi dădu un răspuns nu prea serios: „Poate că egiptenii, ale căror secrete legate de mumificare ştiinţa n-a reuşit să le dezvăluie, au fost maeştri şi în conservarea sângelui...“ Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu formulase asemenea idei în faţa monseniorului.

A doua zi, Jorge îşi luă o pauză de la serviciu şi merse la aeroportul Barajas ca să-i înmâneze monseniorului Bergonzi setul de fotografii ale relicvariului Sfântului Pantelimon pe care le solicitase cu atâta insistenţă.

30

În sâmbăta aceea, Paloma şi Mazeres împreună cu nişte prieteni se duseră la Segovia, oraş celebru pentru bogăţia monumentelor. Făcură deplasarea nu doar pentru a admira apeductul roman, cu o arhitectură simplă şi elegantă, unul dintre cele mai frumoase care încă se menţin în picioare; nici pentru bisericile romanice din piatră aurie, cu porticurile lor, cu absidele rotunde şi turnurile lor pătrate; nici măcar pentru catedrală sau palat, opere de artă pentru care prietenii lor nu arătau un interes deosebit, ci ca să viziteze un restaurant, care tocmai se inaugurase, unde, aşa cum le fusese recomandat, se mânca cel mai bun purcel de lapte din lume. Dacă era sau nu cel mai bun purcel de lapte din lume, asta n-ar fi putut spune; în schimb, putură confirma că au mâncat foarte bine şi, lucru de mirare, fără ca portofelele lor să fi avut de suferit. O mâncare atât de suculentă cerea o bună plimbare pentru înlesnirea digestiei şi asta au şi făcut, străbătând străzi şi piaţete, dar soarele îi făcu să renunţe şi se hotărâră să meargă la Mănăstirea El Parral, unde, se gândiră ei, vor găsi unghere răcoroase cu multă umbră. Pe înserat, se întoarseră la Madrid. După ce se despărţiră de prietenii lor, Paloma îi propuse logodnicului ei să încheie sărbătoarea gastronomică cu o alta mai intimă şi nu mai puţin plăcută.

– Nu ştiu dacă nu cumva purcelul de lapte sau vinurile conţineau vreun afrodiziac, dar cert este că... îi sugeră ea.

– Poate că tocmai în asta stă succesul localului...

Încetul cu încetul, expunerile insinuante, alese fără o maliţiozitate aparentă, făcură loc conversaţiilor mai intime, tăcerilor sonore şi vorbelor fierbinţi. Mazeres şi Paloma se iubeau cu adevărat şi nu aveau nevoie de hârtii care să confirme asta, aşa cum nu aveau nevoie nici de vreo binecuvântare ca să se vâre în pat. Învăluiţi într-o muzică suavă şi sub pâlpâirile blânde ale lumânărilor parfumate, se dedară jocurilor amoroase... Ca întotdeauna, ea a fost cea care a luat iniţiativa, cea care a descheiat acel prim nasture ce aruncă în aer orice înţelepciune. Mazeres, ca de obicei, se arăta timid în preliminarii şi îi venea greu să se arunce.

– Opus ăla a făcut ravagii asupra ta. Cât de greu îmi va fi să te scap de el! Dumnezeule mare, cum ţi-au spălat creierul! În genunchi şi, fără nici un menajament, îi dădu jos pantalonii. Nu asta doreai? De ce nu mi-o ceri, nu ştii că asta mă excită?

Mazeres o mângâia pe cap şi o lăsa să facă orice.

– Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea... repeta el printre suspine ca într-o litanie monotonă şi mieroasă. Ochii îi deveniră tandri, galeşi, fascinaţi, primul pas către o pasiune mistuitoare; şi în clipa aceea nu îi trecu altceva prin minte ca să îşi exprime emoţiile decât să îi şoptească un vers din Calderón de la Barca: „... Cel care l-a numit pe bărbat o mică lume o va numi pe femeie un mic cer“...

– Un mic cer? Uită de literatură, îi spuse ea, ridicând capul. În momentul ăsta vreau să mă satisfaci ca pe o femelă în călduri, să mă strângi în braţe... Aşa de repede ai uitat nopţile de la Paris?

Paloma, o dată în plus, reuşi să alunge tabuurile care îl chinuiau pe inspector şi totul fu o sărbătoare.

După tumult (Paloma nu se mulţumea niciodată cu un singur orgasm), sosi şi pacea, şi conversaţia relaxată, şi ţigările fumate pe din două. Mazeres se interesă de cercetările ei asupra picturilor lui Bosch şi a pistei lui Pieter, olandezul; ea îl privi stăruitor printre volutele de fum.

– N-ai alt subiect de conversaţie, ca să mai variem? se prefăcu ea că îl fulgeră din priviri. Încă îmi mai tremură picioarele, şi tu îmi vii cu chestii din astea?

– Fapt e că sunt obsedat...

– Fapt e, fapt e... zâmbi ea înţelegătoare şi acceptă să vorbească despre subiect. De la călătoria noastră la Paris, astă-vară, îi spuse ea, după ce Mansart ne-a arătat *Grădina desfătărilor* apărută în peştera subterană, n-am mai avut nici o îndoială că există o anumită legătură între acest fapt şi mâzgăleala de la muzeul Prado...

– Acum câteva zile, o întrerupse inspectorul ca să-i facă o mărturisire, mi-a telefonat Mansart.

– Nu mi-ai spus nimic...

– Au găsit o nouă peşteră, săpată dinadins, cu pereţii împodobiţi cu o altă pictură din *Grădina desfătărilor* de Bosch, precum cea din arondismentul al XVI-lea. De data aceasta, sub Montmartre. După cum mi-a spus Mansart, este o minunăţie, o adevărată operă de artă... şi toate indiciile sugerează faptul că peştera aceea era folosită de secta adamiţilor ca sanctuar în care îşi celebrau orgiile sacre.

– Nu mi-ai spus nimic, repetă Paloma şi îşi luă o figură supărată.

Mazeres îşi ceru scuze cu un gest, iar ea îşi continuă relatarea.

– Şi eu cred că Bosch, din câte am citit şi am cercetat, a avut de-a face cu adamiţii şi că, după toate probabilităţile, a făcut parte din această sectă.

Vreme îndelungată conversară, examinară şi recapitulară diferitele întâmplări petrecute până în acel moment. După ce se gândi puţin, Mazeres o întrebă:

– Nu crezi că s-ar cuveni ca eu şi băieţii să cunoaştem temeinic pictura aceea a lui Bosch? Ca tu să ne-o explici...?

– Dar nu o cunoaşteţi?

– Eu am văzut-o o dată, dar nu m-a interesat niciodată pictura lui Bosch. Acum e altceva, perspectiva este alta...

– O să mă descurc eu să obţin o vizită exclusivă.

După câteva zile, rod al acestei conversaţii, Mazeres, Marc şi Jorge aşteptau la intrarea dinspre nord a muzeului Prado, cea care dă către Mănăstirea Ieronimilor, intrare numită şi a lui Goya. Era ora 11 noaptea. Un paznic le deschise poarta. Înăuntru, în rotondă, îi aştepta Paloma. Liniştea deplină şi lumina slabă, de siguranţă, din sălile imense creau o atmosferă de pace foarte stranie şi tulburătoare.

– Nu era aici statuia lui Carol al V-lea, aceea căreia i se scoate platoşa de bronz şi apare împăratul în pielea goală? întrebă Jorge cu voce joasă şi cu intenţia, fără îndoială, de a exorciza teama care i se cuibărise în capul pieptului.

– Statuia împăratului sculptată de Leone şi Pompeo Leoni, la care te referi, este exact deasupra noastră, în rotonda de la primul etaj, sub cupolă.

Paznicul îi lăsă chiar acolo. Micul grup, fără să mai piardă timpul, la lumina slabă a lămpilor de siguranţă, o porni într-o cursă rapidă, cu Paloma în frunte. De la marea galerie a Şcolii Italiene, o luară la dreapta, traversară fără să se oprească sălile cu pictură flamandă din secolele al XV-lea şi al XVI-lea şi ajunseră la sala 56 a lui Jeroen van Aken, numit şi Hieronymus Bosch.

– Aici îl avem pe pictorul nostru, spuse Paloma,

fără să-şi poată ascunde satisfacţia.

Pe peretele din dreapta, între tablouri ale altor autori, se remarcau *Ispitirile Sfântului Anton, Tabia celor Şapte Păcate Capitale* şi *Piatra nebuniei.* În mijlocul sălii, prezidând-o, se iveau ca prin minune două dintre cele mai grandioase triptice ale lui Bosch, spate în spate, ca nişte fraţi siamezi uniţi prin şira spinării: cele intitulate *Adoraţia Magilor* şi *Grădina desfătărilor.* Cei patru se opriră în faţa acestuia din urmă.

– Peste noapte, cum se zice, continuă Paloma, acest panou al lui Bosch, un tablou misterios ca toate cele care-i aparţin, a devenit piesa-cheie în acest puzzle numit cazul Sfântului Pantelimon. După această scurtă introducere, începu explicaţia: Panoul din stânga reprezintă *Paradisul.* Cel din mijloc, *Grădina desfătărilor.* Cel din dreapta, *Infernul muzical.*

– Cu aceste sute de nuduri într-o mişcare trepidantă, comentă Marc, este foarte greu să te concentrezi. Nici nu ştii unde să-ţi aşterni privirea.

Paloma, ca o profesoară cu responsabilităţi, apucă frâiele, ca să împiedice împrăştierea elevilor săi.

– Acolo, şi arătă spre panoul din mijloc, în heleşteul lui Venus, unde se scaldă acele femei goale, a pictat olandezul Pieter Breitner, sau cine o fi fost, svastica. Braţele crucii se roteau în acelaşi sens cu acei călăreţi agili, unicorni, cămile, mistreţi, grifoni... Nu mai e nevoie să vă amintesc că svastica nazistă este dextrogiră. În schimb, cea care a fost pictată pe acest tablou se învârtea, la fel ca şi roata dorinţei, spre stânga. Poate că autorul mâzgălelii a vrut să scoată în evidenţă simbolistica adamită a cavalcadei... Prin recenta restaurare, din fericire, n-a rămas nici urmă de acel sălbatic atentat.

Făcu o mică pauză şi se întoarse spre prietenii săi, ca să vadă dacă au nevoie de vreo lămurire. Jorge şi

Marc, puţin prevăzători, veniseră cu îmbrăcăminte prea subţire şi îşi frecau mâinile fără încetare.

– Îmi pare rău. Am uitat să vă atrag atenţia că, noaptea, aici este foarte răcoare. Voi căuta să fiu concisă. Şi continuă: Privim acum lucrarea în toată splendoarea ei, aşa cum a ieşit din mâinile pictorului. Tonalităţi cromatice calde şi luminoase în gama de roşu, care, în alchimie, se asociază cu stadiul transformării... Numeroase nuduri feminine şi masculine, o variată faună de toate felurile, vegetale şi fructe creează un peisaj magic în care totul pare să inducă o dorinţă dezlănţuită de plăceri. Siluetele, de-abia schiţate, ocupă tot spaţiul. De la seninătatea paradisului terestru de pe panoul din stânga se trece la celălalt, invadat de o nesfârşită simfonie de erotism şi senzualitate. Nudurile, lipsite de greutate şi de masă corporală, aproape transparente, pline de forţă şi de ambiguitate, sunt mai curând proprii visării, decât realităţii... I se păru că fraza i-a ieşit aproape rotundă. Nu cred că intenţia lui Bosch, atunci când a pictat acest panou, a fost aceea de a stigmatiza păcatele cărnii, aşa cum au spus unii... Voi vedeţi ca pe acest panou să fie condamnat desfrâul?

– Dimpotrivă, răspunse Marc fără să se îndoiască. Mi se pare că descrie plăcerile cărnii în mod firesc şi sugestiv.

– Eu aş zice, adăugă Jorge, că îl încurajează pe spectator să se cufunde în acest paradis al sexului. Pare să spună: „Nu vă irosiţi timpul, gustaţi din toate plăcerile“. Pictura lui, după părerea mea, este o pledoarie împotriva moralei demodate.

– Dar nici nu întrece măsura, interveni părinteşte Mazeres. Nu cu ochii de azi trebuie să judeci acest tablou... De altfel, pe panoul din dreapta a pictat Infernul, loc în care se pedepsesc plăcerile trupeşti...

– Jorge nu e departe de adevăr, spuse Paloma, deşi punctul ei de vedere era altul, şi continuă să

detalieze panoul din mijloc. Cupluri surprinse în plină împreunare trupească, relaţii homosexuale... Priviţi, de exemplu, la bărbatul acela aplecat căruia un altul îi îndeasă o floare în anus. Adultere, onanism, tot felul de împreunări... Aş vrea să vă atrag atenţia asupra unui punct. Pentru Bosch, între Grădina Raiului (panoul din stânga) şi cea a Desfătărilor (panoul central), nu există o întrerupere a continuităţii: sunt unul şi acelaşi lucru. Linia cerului, culorile vii şi vesele... Continuitate care, contrar oricărei logici, se rupe pe panoul întunecat al Infernului (cel din dreapta). Daţi-vă puţin îndărăt şi observaţi tripticul în ansamblul său.

Mazeres şi tinerii se dădură îndărăt şi observară că, într-adevăr, exista o ruptură totală între cele două panouri, (adică cel din stânga şi din mijloc, pe de o parte), şi cel al Infernului, pe de altă parte.

– Ce vrei să ne spui cu asta? întrebă Mazeres.

– Nu sunt foarte sigură. Este o ipoteză foarte personală. Se opri şi încercă să rezume şi să le prezinte teza ei: Pentru mine, acest panou al Infernului nu trebuia să facă parte din proiectul iniţial al lui Bosch. Uitaţi-vă atent şi veţi vedea cum *scârţâie* în ansamblu, ca şi cum ar fi o cârpeală...

– Şi atunci?

– Pentru mine, proiectul originar al lui Bosch era format din trei părţi: Grădina Raiului, Grădina Desfătărilor şi Paradisul Sexual... Senzualitatea şi sexul încep cu Adam şi Eva, continuă în această lume şi duc în Cer, nu în Infern. Cred că asta este desfăşurarea logică a proiectului...

– De ce a înlocuit Cerul sau Paradisul Sexual cu Infernul?

Paloma ridică din umeri.

– Paradisul sexual al lui Bosch ar fi asemănător cu paradisul huriilor, nu-i aşa? spuse Marc. Eu prefer cerul musulman celui searbăd pe care îl

propovăduiesc preoţii...

– După părerea ta, de ce s-a răzgândit Bosch? o întrebă Mazeres cu o strâmbătură sceptică.

Poate că inspectorul optase pentru rolul de avocat al diavolului ca să ridice obiecţii acolo unde credea că argumentele ei erau mai puţin consistente. Paloma, fără să mai insiste asupra tezei sale, se gândi că lucrul cel mai bun ar fi să le explice simbolistica de care era împânzită lucrarea, aşa că îşi continuă didacticul său *excursus.*

– Panoul din mijloc, se apropie ea de triptic ca să semnaleze la faţa locului, după cum vedeţi, este în întregime acoperit cu bărbaţi şi femei goale; şi cu fructe. Există cireşe, fragi, căpşune, mure etc., în mărime naturală sau imense, care simbolizează plăcerile trupeşti. Culoarea lor de un roşu intens subliniază şi mai mult încărcătura lor sexuală. Sunt şi animale: ciocănitoarea, pescăruşul albastru, păunul... Toate au o semnificaţie magică, erotică sau alchimică. Bufniţele, de exemplu, sunt martorele vieţii sexuale, suprarealiste, care izbucneşte în jurul lor. Dar nu ne vom opri la asta, n-am mai isprăvi niciodată, făcu ea o pauză ca să-şi reia explicaţia. Bosch probabil că a aparţinut sectei denumite Homines Intelligentiae[l], care nu credea în păcatul originar. Pentru ei, desfrâul nu era o dezordine, un viciu, aşa cum a pretins Biserica oficială în toate timpurile, ci o forţă, un impuls natural pozitiv pe care Dumnezeu l-a insuflat omului şi care îl înalţă către cer... Liberi de prejudecăţi religioase, Homines Intelligentiae credeau că amorul fizic îi punea în legătură cu divinitatea. Senzualitatea şi sexul care explodează în *Grădina desfătărilor* erau deja prezente în paradisul terestru înainte ca Adam şi Eva să fi păcătuit, în cazul în care au păcătuit, pentru că relatarea din *Facerea* este o pură născocire

[l] Oamenii Înţelegerii (în lb. lat., în orig.)

interesată... Mă rog, dar acum n-o să intrăm în aceste expuneri riguroase... Paradisul terestru şi *Grădina desfătărilor,* cum vă spuneam, sunt unul şi acelaşi lucru... De aceea, Infernul nu se potriveşte în acest triptic. În opinia lui Wilhelm Fraenger, Bosch a reprezentat pe aceste panouri credinţele acelor Homines Intelligentiae.

– Scuză-mă, ceru Jorge cuvântul, Homines Intelligentiae şi adamiţii sunt una şi aceeaşi sectă?

– Să spunem că „adamiţi" este o denumire generică, îi lămuri Paloma. Din zorii creştinismului, sub acest nume au fost desemnate secte diferite, dar cu un crez foarte asemănător... În Ţările de Jos, în secolul al XV-lea, adamiţii au avut o largă răspândire.

Palatul lui Villanueva[I], copleşit de o tăcere densă, prezenta la orele acelea din noapte o atmosferă neliniştitoare, ca şi cum dintr-un moment într-altul personajele de pe pânze s-ar fi deşteptat. Grupul se simţea stingherit. Inspectorul hotărî să scurteze vizita care, contrar aşteptărilor, fusese de prea puţin folos.

– Eşti sigură că Pieter, olandezul, făcea parte din secta adamiţilor...? întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul.

– Absolut sigură, nu.

– Pe noi, ceea ce într-adevăr ne interesează să ştim, insistă Mazeres, este în primul rând dacă Pieter Breitner a fost autorul mâzgălelii sălbatice de pe acest panou; în al doilea rând, ce făcea la mănăstire; şi în al treilea rând, dacă el căuta relicva pentru secta lui... Ai putut afla ceva în legătură cu aceste puncte?

Paloma se documentase în mod conştiincios despre Bosch şi curentele religioase din vremea lui, după cum o şi demonstrase, dar nu putea răspunde cu date concrete la întrebările pe care i le formula Mazeres.

[I] Juan de Villanueva (1731-1811), arhitect spaniol, cel care a construit muzeul Prado din Madrid.

– Am o teorie...

– Alta? o întrerupse Mazeres, dar pe Paloma întrebarea nu o amuzase câtuşi de puţin.

– Dacă îmi permiteţi, v-o pot rezuma în două vorbe, spuse ea nervoasă, trezind curiozitatea prietenilor săi. Chiar voi aţi vorbit de un grupuscul sau de grupuscule creştine interesate de clonarea lui Hristos; este ceea ce s-a numit The Second Corning Project. Nu ştiţi cu certitudine despre ce sectă sau ce secte este vorba, nici nu vom intra acum în detalii privind motivele şi obiectivele acestora. Făcu o pauză. În ceea ce îi priveşte pe adamiţii din secolul al XIV-lea, m-am întrebat dacă ei ar fi avut în perspectivă *ceva* care să semene cu un proiect de clonare. După cum v-am mai spus, n-am dovezi, ci doar presupuneri.

– Ca de exemplu? o întrerupse Marc.

– Ca de exemplu, panoul acela de acolo: Paradisul Terestru. Paloma arătă spre aripa din stânga a tripticului. Nu observaţi nimic deosebit la această pictură?

Oricât de mult se străduiră, nu văzură nimic neobişnuit.

– E curios să constaţi, continuă ea, că Bosch s-a îndepărtat de la iconografia tradiţională ca să picteze o scenă din Paradis. Oricare alt pictor l-ar fi reprezentat pe Dumnezeu Tatăl în actul de creaţie a lui Adam şi a Evei, în schimb Bosch l-a plasat pe Isus în chip de Creator.

– Nu-mi dădusem seama, recunoscu Mazeres.

– Pe de altă parte, adăugă Paloma, în Noul Testament se vorbeşte despre Isus ca fiind *adevăratul* Adam care va veni... E de presupus că adamiţii au vrut să-l cloneze pe adevăratul Adam şi să-i devanseze astfel cea de a doua venire şi întoarcerea la Paradisul pierdut, după care tânjeau atât de mult...

– E greu de presupus. Aveau mijloace? comentă Mazeres.

– Elucubraţii! adăugă Jorge.

– Lăsaţi-o să termine, sări Marc în ajutorul ei.

Paloma, fără să se supere, continuă:

– Adamiţii din secolul al XIV-lea nu aveau mijloacele pentru a clona, asta se înţelege de la sine. Dar erau alchimişti, ceea ce înseamnă că aveau idei, cercetau... Asta ne poate ajuta să înţelegem caracteristicile adamiţilor de azi...

– Argumentele tale nu mă conving, reveni Jorge. Cum să admitem, măcar şi ca ipoteză, că adamiţii de azi vor să-l cloneze pe Hristos, când nu suntem siguri că această sectă mai există şi că Pieter Breitner, olandezul, face parte din ea?

– Admit că teza mea e inconsistentă, dar nu o respingeţi din capul locului... Poate că ar fi mai nimerit să iau legătura cu personalul din muzeul de pe bulevardul Sfântul Pius al V-lea din Valencia. Acolo a lucrat olandezul o vreme, înainte de a veni la Madrid...

– Te gândeşti că din direcţia aceea putem obţine ceva limpede? o întrebă Mazeres.

– Cel puţin, va trebui să încercăm... Paloma, decepţionată de atitudinea critică cu care îi primiseră ideile, se uită la ceas ca la un colac de salvare. Trebuie să plecăm... Paznicul cade din picioare şi nu vreau să-l vâr într-o încurcătură.

31

Era prima dată când Paloma călătorea la Valencia cu trenul. În gara Atocha luase expresul Alaris de la 8 dimineaţa şi la 11.30 sosea la Valencia. Gara de Nord, modernistă, de la începutul secolului al XX-lea, fără să fie la fel de spectaculoasă ca altele pe care cinematograful îşi luase sarcina de a le imortaliza, nu era rea pentru provincie. Pe Paloma nu o interesau în mod special gările, totuşi, la aceasta, două lucruri îi atraseră atenţia: omniprezenţa ceramicii de cea mai bună calitate şi în culori atrăgătoare care împodobea holul de la intrare, şi lumea pe care trenurile locale o revărsau în fiecare clipă pe peroane. Feţele zâmbitoare ale oamenilor care mergeau grăbiţi, în sus şi în jos, fără să înceteze să pălăvrăgească, de parcă ar fi venit sau s-ar fi dus la o petrecere, poate că erau cele care creau acea atmosferă plăcută şi primitoare pe care nu o simţise în alte gări, în afara şi înăuntrul Spaniei. Din primul moment, aşadar, Paloma se simţi ca acasă. Ajunsă în stradă, sub un cer albastru, decolorat de atâta lumină, se opri, la doi paşi de gară, în faţa arenei pentru luptele cu tauri (cea mai bună din Spania, după unii, iar pentru un exaltat, mai frumoasă decât Colosseumul Flavienilor de la Roma). Exteriorul acesteia, patru nivele de galerii din cărămidă, i-au amintit Palomei de amfiteatrul de la Nîmes. Luă chiar de acolo un taxi

care o lăsă la intrarea în Muzeul de Arte Frumoase, pe malul stâng al râului Turia, devenit acum o adevărată grădină. Edificiul de pe bulevardul San Pío V, cu cele două bastioane pătrate ale sale şi o cupolă de olane albastre, a fost odinioară colegiu-seminar şi, după nenumărate folosinţe şi continue restaurări şi extinderi, a sfârşit prin a deveni pinacoteca din ziua de azi. Mariana Atienza, bibliotecara muzeului, o femeie încântătoare şi extravertită, a cărei vârstă a spiritului o eclipsa complet pe cea biologică, coborî în holul de la intrare ca să o primească de îndată ce a fost înştiinţată.

– Ai călătorit bine? o întrebă ea binevoitoare şi continuă să vorbească. Nu ştii cât mă bucur să te revăd; mai cu seamă pentru că, de data asta, ai binevoit să vii la mine acasă... râse ea molipsind-o şi pe Paloma. Să mergem pe domeniile mele, şi arătă spre cupolă. Da, da, deşi nu-ţi vine să crezi, biblioteca este instalată acolo, sus, în jurul zidului cilindric al cupolei.

Grădina curţii interioare, pe care o traversară ca să ajungă la scara bibliotecii, era ticsită de zambile, iar în mijloc, o fântână de marmură arunca spre cer un jet subţire de apă, singurul sunet care întrerupea liniştea.

– Niciodată n-am văzut nişte zambile de o culoare atât de intensă...

– Această curte interioară este foarte umbrită, explică bibliotecara, văzând ochii cu care o privea Paloma, şi prea strâmtă ca să te plimbi prin ea. Sunt puţini vizitatorii care se opresc aici.

Mariana Atienza ştia că Paloma, colega ei, venise pentru o chestiune concretă şi că nu dispunea de mult timp, aşa că, fără să îi distragă atenţia cu piesele arheologice împrăştiate prin curtea interioară, o invită să urce la ea în birou.

– De unde acest interes al tău pentru Pieter

Breitner? o întrebă ea, intrând direct în subiect.

– Ţi-am spus înainte la telefon, se strădui ea să fie concisă. În luna iulie, când a avut loc furtul relicvei Sfântului Pantelimon, a fost găsit asasinat în circumstanţe ciudate, încă neelucidate. Presupun că-ţi aminteşti cazul şi, fără să aştepte răspuns, adăugă: Poliţia judiciară, indiferent din ce motive, nu i-a acordat atenţia cuvenită... Câţiva agenţi au fost la Valencia şi se pare că n-au găsit nimic important...

– Aici, din câte ştiu, n-a venit nimeni să întrebe... preciză Mariana. Ceea ce este cel puţin surprinzător.

– Ştiu deja. Se creează impresia că *cineva* are un mare interes să nu se elucideze cazul.

– Iar tu vrei să cercetezi pe cont propriu, îi spuse Mariana cu un strop de zeflemea.

– Ei bine, aşa este, şi după ce cântări între a fi mai explicită sau nu, optă să adauge: Într-o zi, o să-ţi povestesc mai pe îndelete.

– Cum doreşti.

Mariana se ridică de la masa de şedinţe la care se aşezaseră şi se apropie de biroul ei de lucru.

– Aici ai un *dossier* complet despre Pieter Breitner pe care l-am pregătit pentru tine. Îl vei citi în linişte acasă, adăugă şi îi făcu pe cont propriu un mic rezumat. Pieter era angajat la Rijks- museum din Amsterdam. În ciuda tinereţii sale, era un expert în Bosch. De îndată ce a aflat că la Valencia urma să restaurăm unele picturi pe lemn ale acestuia, ne-a scris o scrisoare cerându-ne să fie admis în calitate de colaborator. Trebuie să se fi păstrat în arhivele de la Direcţie. Directorul i-a acordat permisiune din proprie iniţiativă. Aşadar, a venit să colaboreze la restaurarea lucrării *Tripticul Patimilor,* pe care ţi-o voi arăta mai târziu, zise şi continuă cu o oarecare nostalgie: A sosit într-o zi din luna iunie, îmi amintesc foarte bine. Din primul moment, a câştigat simpatia tuturor. Era unul dintre tinerii aceia cu care te

ciocneşti uneori şi care te tulbură prin frumuseţea lor aproape feminină. Înalt, blond, chipeş, aproape spân, cu o mustăcioară, mai curând un puf, care îi sublinia buzele cărnoase şi senzuale, cu o bărbuţă rară foarte îngrijită, ochi de un albastru marin (eu îi spuneam că are ochi mediteraneeni, căci erau de culoarea mării) şi un zâmbet seducător. Avea un magnetism ciudat care te atrăgea spre el aproape fără să-ţi dai seama, fără să poţi face nimic ca să te aperi; mai mult chiar, fără să vrei să te împotriveşti... Toate umblam după el, dar el nu ne băga în seamă... Era orfan şi de tată şi de mamă, morţi într-un accident de circulaţie când era încă un copil. N-avea pe nimeni pe lume... Era atât de frumos şi atât de neajutorat!

Mariana nu scoase nici un suspin evocându-1, dar Palomei nu-i scăpară neobservate nedesluşitele sentimente de dragoste şi de dorinţă care se aflau în spatele acelei minuţioase descrieri.

– După cum povesteşti, comentă ea, trebuie că te-a impresionat foarte mult...

– De bună seamă; de ce să umblu cu prefăcătorii... Mariana se îmbujoră la faţă pentru câteva clipe. Era un tânăr care nu lăsa pe nimeni indiferent. Cam rezervat, într-adevăr. Cel care a avut cel mai mult de-a face cu el a fost Joan Fabregat, supraveghetorul sălii unde este atârnat *Tripticul* lui Bosch, şi care l-a găzduit la el acasă.

– Pentru vreun motiv anume? întrebă Paloma.

– Erau de aceeaşi vârstă şi au devenit foarte buni prieteni... Zâmbetul ambiguu cu care îşi însoţi cuvintele trezea anumite bănuieli. Fabregat, continuă ea, n-a venit zilele astea la lucru pentru că mama lui, cu care locuieşte, o doamnă deja în vârstă, nu se simte bine. I-am vorbit deja de tine şi n-are nimic împotrivă să-ţi dea un interviu la el acasă. E la câţiva paşi de aici, de cealaltă parte a râului... Te voi însoţi chiar eu.

În continuare, Mariana deschise un dosar şi scoase o fotografie.

– Am găsit-o uitată într-un sertar al mesei mele de scris, îi spuse ea, aproape scuzându-se şi punându-i-o în faţă. Este grupul de specialişti şi bursieri care au participat la restaurarea tabloului lui Bosch. Pieter este cel care apare lângă directorul tehnic...

– Cât erai de radioasă! comentă Paloma.

Mariana Atienza se grăbi să ascundă fotografia şi să îi pună în mâini un teanc de hârtii.

– Ai aici conferinţa pe care Pieter a rostit-o în această instituţie. A avut mare succes.

– „Moralitate şi imoralitate în tablourile lui Bosch“, citi Paloma titlul.

– O interpretare foarte comentată. Mi-a plăcut mult, spuse Mariana şi adăugă cu nostalgie: Bietul Pieter, ce sfârşit trist a avut!

Stăteau în jurul unei mese ovale, într-un colţ al biroului, aflat în imediata apropiere a unei ferestre deschise în cupolă şi care dădea în holul cel mare de la intrare. Paloma citi cu lăcomie textul, doar cincisprezece pagini, şi rămase dezamăgită.

– Pieter Breitner, îşi ridică ea privirea de pe hârtii şi continuă: Se mărgineşte să repete teoria lui Wilhelm Fraeger, care apără heterodoxia lui Bosch şi strânsa lui legătură cu secta acelor Homines Intelligentiae. Nu văd ca Pieter să fi adus nimic nou acestei ipoteze... şi, lăsând foile de hârtie pe masă, propuse: De ce nu-mi arăţi tripticul lui Bosch la care a lucrat?

Coborâră din nou la primul nivel al muzeului şi se îndreptară spre Sala Primitivilor, o incintă nou creată, care adăpostea foarte valorosul ansamblu al picturii medievale. Într-un colţ, aşezat pe un scaun cu un design ultramodern şi incomod ca un instrument de tortură, era înlocuitorul lui Fabregat, ascultând la un walkman. Fără să se oprească la nici un tablou, se

îndreptară spre acea parte a incintei unde era atârnat *Tripticul Patimilor,* numit şi *Insultele.*

– Acest triptic, spuse Mariana arătând spre panourile lui Bosch, a aparţinut doñei Mencía de Mendoza care a trăit lungi perioade de timp în Ţările de Jos. Te scutesc de itinerariul pe care l-au străbătut panourile de la atelierele pictorului până când au ajuns aici în 1838, odată cu legile de expropriere ale lui Mendizábal[I]... Acum îţi aparţine în întregime.

– Îţi mulţumesc, îi spuse Paloma. Nu vreau să te deranjez mai mult decât ar fi nevoie... Tu lucrează în continuare la ale tale, iar eu o să-mi văd de treabă...

– O să mă întorc să te iau la masă.

Paloma petrecu o oră întreagă în faţa *Tripticului Patimilor,* pe care îl ştia din fotografii, şi îl studie în amănunţime. Panoul din mijloc reprezenta *Încununarea cu Spini.* Pe un fond auriu, Hristos, cu gura întredeschisă şi o expresie îndureratã, îl privea pe spectator, căutându-i compasiunea. Palomei i-a atras atenţia braţul zbirului cu mustăţi de şobolan care, cu pumnii apăraţi de nişte mănuşi de armură cu intense reflexe metalice, încerca să-i smulgă tunica. Ocupa aproape în întregime partea de jos a panoului. Pe mâneca stângă purta o filacteră cu literele **SPQR.**

– *Senatus Populusque Romanus*[II]*,* interpretă ea siglele.

Din filacteră, un spectator obişnuit, azi ca şi ieri, ar fi identificat un soldat roman... Dar nu aceste sigle, ci bufniţa care era pictată acolo i-a atras atenţia Palomei.

– Bufniţa plăcerilor nocturne! exclamă ea, amintindu-şi de cele care apăreau în *Grădina desfătărilor.* Ce face această răpitoare nocturnă

[I] Juan Álvarez Mendizábal (1790-1853), om politic spaniol, şef al guvernului în anul 1835, a contribuit la votarea legilor de expropriere a bunurilor aparţinând comunităţilor religioase.

[II] Senatul şi Poporul Roman (în lb. lat., în orig.)

pictată pe mâneca gâdelui?

Paloma văzu în acest amănunt o ocheadă a lui Bosch către coreligionarii săi, adamiţii.

Pe panourile laterale erau reprezentate două scene complementare ale Patimilor. Pe panoul din stânga, *Prinderea,* iar pe cel din dreapta, *Flagelarea.* Călăii de pe cele trei panouri frizau caricaturalul. Atenţia Palomei, după o primă privire de ansamblu, se concentră asupra *Flagelării.* Un personaj sinistru cu pleoapele căzute şi frunte înaltă ţinea în mâinile ridicate şi ameninţătoare un mănunchi de ramuri uscate. Acest zbir, printr-o ruptură a încălţării sale, lăsa la vedere genunchiul pe care se observa o contuzie protejată de o cataplasmă pe care era aşezată o muscă.

– O muscă perfect asemănătoare celei pe care Pieter o avea tatuată în josul pântecului...! şi scoase din geantă una dintre fotografiile de la institutul medico-legal. Aceleaşi aripi transparente, aceeaşi poziţie a picioruşelor, aceleaşi culori, acelaşi cap... Ce motive a avut ca să-şi tatueze această muscă?

Deodată îi veni în minte *Călăreţul cu şoim* de Ismail Kadare, o carte pe care o citise cu ceva vreme în urmă. Autorul albanez povestea în cartea sa că amănunte neînsemnate în aparenţă pot dobândi o mare importanţă. În mod concret, descria desenul unui scorpion pe care o doamnă îl avea tatuat pe o fesă şi care putea fi semnul secret de recunoaştere al unei periculoase secte politico-religioase...

„Tatuaj, pictură şi moarte... cugetă Paloma, dar nu era în stare să stabilească legăturile dintre ficţiune şi moartea reală a lui Pieter. În definitiv, Ismail Kadare era un romancier, un făuritor de plăsmuiri... Să fi ascuns oare Hieronymus Bosch în *Tripticul Patimilor,* în măruntaiele acelei muşte, vreun mesaj criptic, cheia vreunui mister?“

În momentul acela îşi făcu intrarea un grup de

liceeni care cu larma unui roi de albine, trecu de la un panou la altul, zburdând în jurul profesoarei care ţipa cât o ţinea gura pentru a se face auzită. Grupul se opri în faţa *Tripticului Patimilor.* După entuziasmul pe care îl punea în explicaţii, se deducea faptul că iubeşte arta. Ca să atragă atenţia grupului de băieţi zburdalnici, lansă din zbor o întrebare.

– Ia să vedem cine găseşte o muscă pe acest triptic.

Cu toţii, făcând-o pe detectivii, începură să parcurgă din priviri cele trei panouri în căutarea insectei. O găsiră în curând.

Plecând de la acest detaliu amuzant, profesoara îşi începu lecţia despre Bosch şi tablourile sale.

– De ce a pictat Bosch această muscă? Cum a ajuns pe genunchiul acestui călău? întrebă ea.

Aceste întrebări, rostite poate într-o doară, o şocară pe Paloma, şi când liota neliniştită şi zvăpăiată de copii părăsi sala, se întoarse la triptic; de data aceasta ca să privească *grisaille*-urile[l] pictate în colţurile panourilor, cărora înainte aproape că nu le acordase atenţie. Monocrome, de o culoare metalică rece şi tulburătoare, reprezentau lupte ale îngerilor cu demoni care împroşcau foc prin gurile lor căscate, simbol al procesului creator, atât de mult pe gustul lui Bosch.

– Aceste *grisaille*-uri cu îngeri şi demoni, ca şi infernurile incandescente ale celorlalte tablouri ale sale, nu vor fi făcând oare aluzie în mod voalat la cuptoarele alchimiştilor? spuse ea printre dinţi şi începu să cugete.

Făcu nişte paşi îndărăt. Din nou, Ismail Kadare.

– Tabloul din *Călăreţul cu şoim* ascundea chiar în interiorul picturii vestea unei morţi viitoare care, provenind din Evul Mediu, trebuia să se împlinească

[l] Pictură monocromă în tonuri de gri care dă impresia reliefului şi a sculpturii. (în lb. fr., în orig.)

în prezent, îşi aminti ea confuz subiectul şi stabili comparaţiile. Restaurarea acestor panouri ale lui Bosch nu va fi eliberat cumva şi vreo veche energie demonică ascunsă timp de secole sub nişte straturi groase de vernisuri oxidate, ceară şi vopsiri succesive? Musca aceea nu o fi cumva încărcată cu acea energie malefică şi, atunci când Pieter şi-a tatuat-o, să-i fi pecetluit propria moarte?

Paşii Marianei, care venea să o ia la masă, răsunară pe parchet, apăsaţi şi grăbiţi, şi o scoaseră din gândurile în care era cufundată.

– Dacă eşti de acord, ca să nu pierdem timpul, vom lua masa de prânz chiar aici.

Barul de zi era mic şi, deşi era deschis pentru public, era frecventat aproape în exclusivitate de personalul muzeului. Mariana rezervase o masă lângă uşa cu geamuri care dădea spre curtea interioară. În faţă, încastrată în zid, era o fântână a lui Benlliure[l], din al cărei bazin curgea neîncetat o sonoră pânză de apă. Pălăvrăgiră despre multe lucruri, dar în centrul conversaţiei lor se aflară Pieter şi Bosch.

– Cafeaua, o anunţă Mariana, când ajunseră la desert, o vom lua acasă la Joan Fabregat. Locuieşte foarte aproape de aici, de cealaltă parte a râului, cum ţi-am spus.

Podul Trinităţii pe care îl traversară avea două statui baroce: una îl reprezenta pe arhiepiscopul Tomás de Villanueva, iar cealaltă, pe Sfântul Luis Beltrán. Amândouă, fără construcţiile de care se bucurau alţi sfinţi plasaţi pe alte poduri din oraş. Paloma se opri o clipă ca să îl privească pe Sfântul Tomás.

– Uite unde şi-au făcut cuib vrăbiile alea, spuse ea. Cu atâţia arbori care sunt pe râu, au ales mâinile de piatră ale sfântului.

---

[l] Mariano Benlliure (1866-1947), sculptor spaniol, unul dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai artei moderne spaniole

– Ştiu ele ce fac. Acolo se vor simţi mai ocrotite. Tomás de Villanueva a fost un sfânt cu adevărat, nu dintr-ăştia de doi bani care se fabrică acum...

După ce trecură de pod, o luară pe strada Salvador. Joan Fabregat îşi avea locuinţa într-o veche proprietate, care avea neapărat nevoie de restaurare. Sunară la uşă, urcară o scară abruptă cu trepte înguste şi incomode şi pe palierul de la al treilea etaj le aştepta el. Făcură prezentările chiar acolo.

– Cine este preotul ăsta care ne întâmpină? o întrebă Paloma cu voce joasă pe prietena ei, când intrară în vestibul.

Portretul pe care îl aveau în faţă îl reprezenta pe acesta aşezat la o masă acoperită cu catifea, cu o pană în mână şi un caiet deschis în care scria de zor, chiar în clipa în care fusese întrerupt de un vizitator inoportun, iar el îşi ridicase privirea să vadă cine este.

– A fost un prieten de familie, explică Fabregat, înainte să fi fost întrebat.

Canonicul cu sutană roşie şi pelerină de hermină privea surprins spre spectator. Pe masă, avea nişte cărţi din pergament. Mai era şi un ceas ale cărui limbi arătau în mod inevitabil orele trei şi un sfert. Acest ceas şi tripticul care se ghicea în fundalul tabloului avea să le vadă mai târziu Paloma în salonul-sufragerie unde le condusese Fabregat. Îi atrase ceva atenţia la acest portret: musca aşezată pe caietul deschis. Rândurile scrise în caiet, dată fiind perspectiva, erau ilizibile, totuşi musca fusese pictată cu minuţiozitatea unui ilustrator de manuscrise.

– Ce-i cu musca aia aici? Are vreo semnificaţie specială? întrebă Paloma fără să îşi poată reprima curiozitatea.

– Trebuie să fi fost însuşi canonicul în persoană cel care i-a sugerat pictorului acest detaliu. Nu ştiu dacă are vreo semnificaţie deosebită, le spuse Fabregat şi, dându-şi seama de interesul cu care priveau

portretul, continuă: Locuia împreună cu noi... Pe vremuri, a fost multă însufleţire în această casă... Am crescut între fuste şi sutane...

– O ambianţă rar întâlnită... i se năzări Palomei să spună.

În salonul-sufragerie, era mama lui Fabregat aşezată la măsuţa cu suport pentru vasul cu jăratic, cu o broboadă pe umeri, în ciuda temperaturii pe care o semnalau termometrele, şi împletea cu nişte andrele lungi. Se bucură mult să le vadă.

– Scoate cafeaua şi fursecurile, spuse ea cu autoritate şi cu un zâmbet larg.

În vreme ce o savurau chiar la măsuţa aceea, Paloma auzi multe istorioare despre Pieter, olandezul, foarte stimat de Fabregat şi de mama lui, relatări care nu adăugau nimic substanţial la ceea ce ştia deja. Personajele din casa aceea, duiumul de mobile, pereţii înşişi creau o atmosferă ciudată.

Cum de aveţi aici această reproducere a *Grădinii desfătărilor?* întrebă Paloma intrigată, arătând spre panoul în mărime naturală care atârna de perete.

– A aparţinut canonicului *nostru,* răspunse mama lui Fabregat, care când era lucidă, când o lua razna. I l-a dăruit dona Giselda, o foarte bună prietenă de-a lui, care îl avea la ea acasă în salon... Eu am lucrat mulţi ani acasă la dona Giselda... Ochii i se umplură de lacrimi de nostalgie. Mă iubea ca pe fiica ei... La ea în casă l-am cunoscut pe canonic... Ne-am împrietenit foarte bine... Ne tratam unul pe celălalt ca şi cum am fi fost rude... A adus acest tablou cu alte bunuri ale sale când a venit să locuiască împreună cu noi.

Paloma, curioasă, se ridică să privească mai de aproape panoul şi nu mică îi fu surprinderea să vadă o muscă, la fel cu cea pe care o văzuse pe *Tripticul Patimilor.* Pe reproducerea *Grădinii desfătărilor* aflată în faţa ochilor, musca era pictată pe androginul

scufundat care susţine între picioarele desfăcute în formă de Y o zmeură uriaşă. Şi o privi cu mare atenţie.

– Această muscă nu apare în *Grădina desfătărilor* din muzeul Prado... comentă ea, adresându-i-se colegei sale. Am studiat-o foarte bine...

Mariana se mărgini să ridice din umeri.

– O altă ciudăţenie a acestei copii care îmi atrage atenţia este faptul că bărbatul cufundat de aici, şi îl arătă pe bărbatul „Y“ cu zmeura, are pictată mica muscă în acelaşi loc în care şi-a tatuat-o şi Pieter Breitner... de data asta îl privi pe Joan Fabregat.

– N-am băgat niciodată de seamă acest detaliu, spuse sau minţi acesta.

– Ce coincidenţe stranii! insistă Paloma. Musca de pe *Tripticul Patimilor* se repetă în portretul canonicului de la intrare, în această copie a *Grădinii desfătărilor* şi în tatuajul lui Pieter...

Fabregat şi mama sa se priviră, surprinşi, fără să înţeleagă comentariile Palomei. Ajunse în stradă, Mariana îi relată Palomei zvonurile care circulau despre acea familie ciudată: că tatăl lui Fabregat fusese aurar de meserie şi că, din motive de serviciu, petrecea lungi perioade de timp departe de casă, lucrând în biserici. Că Joan Fabregat nu era fiul aurarului, ci al canonicului...

– Nu trebuie decât să observi asemănarea dintre el şi preotul din tablou, conveni Paloma.

– Şi că în casa numitei Giselda, încheie Mariana, se strângea o lume *foarte ciudată...*

– O sectă, poate?

– N-aş şti să-ţi spun. Se vorbeşte de orgii şi de promiscuitate. Zvonuri din alte vremuri...

– Dar Pieter şi Fabregat? întrebă Paloma.

– Ai observat şi tu? La muzeu se vorbea că relaţiile dintre ei mergeau dincolo de o simplă prietenie. Da. Erau nişte relaţii foarte ciudate, la fel ca toată

această poveste.

Paloma, pe drumul de întoarcere la Madrid, profită de cele trei ore lungi petrecute în tren ca să facă bilanţul vizitei sale şi trebui să admită că fusese un eşec. A făcut parte tânărul olandez din secta adamiţilor a lui Bosch, cum sugerase tatuatorul, sau dintr-o societate secretă dedată orgiilor şi obscenităţilor, cum insinuase Mariana? Restaurarea *Tripticului Patimilor* fusese oare alibiul pentru alte planuri? Căuta Pieter relicva? Pentru cine şi în ce scop? Întrebările hotărâtoare pentru rezolvarea cazului erau în continuare nerezolvate, suspendate în aer, ca întotdeauna.

32

Într-o noapte când era singur, nu cu mult după călătoria Palomei la Valencia, inspectorul îi invită pe Jorge şi pe Marc să petreacă o seară la el acasă şi să stea de vorbă despre ultimele noutăţi. Luară loc în salonul cu ferestrele deschise, căldura fiind în continuare ca în plină lună august, deşi se aflau la mijlocul lui septembrie.

Mazeres le povesti despre călătoria Palomei şi despre rezultatele obţinute, care erau nule.

– După cum văd, pista olandezului opune rezistenţă, comentă Jorge.

– Ori nu este asta adevărata pistă, afirmă decepţionat inspectorul, fără să dea mai multe explicaţii.

Trecură apoi la discuţia despre relicvele lui Isus, o temă recurentă în conversaţiile din zilele acelea, şi se concentrară asupra linţoliului din Oviedo, care în ultima vreme dobândise o mare notorietate.

– Sângele detectat pe pânza aceea, spuse inspectorul care se documentase foarte bine, este de tip AB, acelaşi de pe Giulgiul de la Torino... Cu toate acestea, preciză el, nici una din aceste două relicve n-ar servi la clonarea lui Isus.

– De ce? întrebă Jorge din simplă curiozitate.

– Din mai multe motive. Mazeres le repetă pe cele furnizate de experţi. Primul motiv: cantitatea de

sânge din aceste relicve este insuficientă şi n-ar fi de-ajuns pentru dezvoltarea unei formule genetice complete. Al doilea: starea lor de conservare este foarte proastă. Al treilea: celulele găsite *sunt moarte...* Cu sângele foarte puţin de care se dispune şi cu proasta lui calitate s-ar obţine un genom fragmentar care ar trebui să fie completat... Potrivit opiniei savantului Garza-Valdés, dacă actul clonării lui Hristos este o încercare nesăbuită, efectuarea lui în aceste circumstanţe ar fi o nebunie în stilul lui Frankenstein şi ar avea drept rezultat un nou monstru... Inspectorul făcu o pauză şi, după înfăţişarea pe care şi-o luă, prietenii săi deduseră că avea de gând să adauge vreo noutate. Bineînţeles că Garza-Valdés nu ştie nimic despre noile posibilităţi care se pot deschide cu relicva lui Himmler. După câte se pare, doar sângele conţinut în acel flaconaş are o oarecare probabilitate de succes...

– Pe ce te bazezi? sări Marc în sus, sceptic.

– Nu există o dovadă ştiinţifică, dacă asta este ceea ce pretinzi. Este pură speculaţie. Dar nu trebuie să uităm că nu numai realitatea pune lumea în mişcare... Nu cred ca, până în acest moment, cineva să fi analizat relicva lui Himmler... Cu toate acestea, există un alt fel de dovezi, colaterale sau cum vrei să le numeşti, care ţintesc spre ceea ce spun eu. După o pauză, adăugă foarte serios: Furtul şi morţile care au însoţit această relicvă îmi sprijină teza.

– Nu înţeleg.

– Ce justificare ar avea furtul şi morţile, dacă nu că aceia care umblă în căutarea acestei relicve bănuiesc că poate fi adevărată? Altfel, care ar fi motivul...? Care credeţi voi că a fost misiunea arhiepiscopului John Sutherland?

De când misterioasa relicvă a Sfântului Pantelimon dăduse buzna în viaţa lor, Marc şi Jorge deveniseră încetul cu încetul mai sensibili faţă de chestiunile

religioase care până în momentul acela îi lăsaseră indiferenţi.

– Tu crezi cu adevărat că Vaticanul vrea să împiedice clonarea lui Isus? repetă Marc o întrebare pe care şi-o puseseră de nenumărate ori.

– Şi încă cum! îi răspunse el.

– Biserica n-ar fi interesată să se sprijine pe prezenţa fizică a lui Isus? Să-l aibă prezent în carne şi oase? insistă el.

Nu era uşor să-ţi dai seama dacă Marc făcea aceste consideraţii în mod serios sau ironic. Mazeres rămase pe gânduri şi preferă să creadă că nu avea gânduri ascunse.

– Să-l aibă prezent? Nimic mai departe de intenţiile sale! Şi dacă acest Isus se va dovedi a fi o persoană care are mereu ceva de zis împotrivă, precum cel din Nazaret, şi dă de pământ cu trustul multinaţional pe care l-a organizat Vaticanul? Nu vă amintiţi cum s-a purtat cu înalţii preoţi din vremea lui şi ce credea despre templu? Mai bine să nu se hazardeze! făcu el o lungă pauză şi apoi continuă. În orice caz, oamenii de ştiinţă afirmă că *adevărata* clonare a unei fiinţe omeneşti merge mult mai departe de materialul genetic.

– Nu înţeleg, spuse Marc.

– Să vă explic. Fraţii gemeni sunt indivizi-clone pentru că provin de la acelaşi ovul fecundat care s-a divizat. Nu este aşa? Atât Marc, care dădea tonul, cât şi Jorge, luară explicaţia drept bună. Au acelaşi sex şi aceeaşi încărcătură genetică, sunt identici. Cu toate acestea, pot ajunge să fie persoane complet diferite dacă mediul social în care se dezvoltă fiecare (familie, anturaj, educaţie etc.) este diferit. Isus clonat ar avea aceleaşi gene ca şi cel adevărat, dar persoana lui n-ar coincide în mod necesar cu a aceluia.

– Unde vrei să ajungi? interveni Jorge.

– În ipoteza că Isus ar putea fi clonat, riscul acestei aventuri nu va consta în faptul clonării (prin el însuşi problematic, ca să nu spun imposibil), ci în „uterul social“ în care s-ar dezvolta această clonă...

– Din acest punct de vedere, secta care l-ar clona l-ar putea influenţa sau manipula, preciză Jorge.

– Într-adevăr. Şi în asta constă, după părerea mea, marele interes şi al unora, şi al celorlalţi de a pune mâna pe relicvă... Pentru orice eventualitate!

– Poate că Isus clonat ar putea deveni Antihristul, sugeră ironic Marc. Ar fi nemaipomenit!

– Hrist sau Antihrist, oricare ar fi rezultatul, Vaticanul tremură, se hazardă Marc să afirme, foarte sigur de ceea ce spunea. Numai gândul le produce cardinalilor o nelinişte cumplită; au o spaimă de moarte, şi le repetă o parte din raţionamentul pe care şi-l făcuse în sinea lui cu zile în urmă: vi-l imaginaţi pe Isus reînviat, în mijlocul pieţei Sfântul Petru, strigând împotriva papei şi a cardinalilor şi numindu-i cărturari şi farisei, prefăcuţi, neam de năpârci, aţi transformat casa mea într-un bârlog de hoţi, din acest templu nu va rămâne piatră peste piatră...? Papa şi cardinalii iubesc luxul şi îşi adoră puterea la fel ca israeliţii viţelul de aur... Cocoţaţi în vârf secole de-a rândul, nu vor permite nimănui să-i dea jos. Se vor împotrivi din răsputeri încercării de a-l clona pe Isus... Ei n-au fost niciodată pentru noutăţi şi experimente... Consecinţele acestei clonări sunt imprevizibile şi ar putea fi nefaste.

Mazeres, cu trecerea timpului, cu lentoarea pe care o presupune orice evoluţie personală, îşi dăduse seama că doctrina catolică constituie o piedică pentru raţiune şi pentru progresul ştiinţei şi, ceea ce era cu atât mai scandalos, o falsificare a Evangheliei. Cum avea să permită Vaticanul o înviere a lui Hristos, de orice natură ar fi fost aceasta? Ar fi însemnat să îşi arunce singur praf în ochi. Asta era ceea ce încerca el

să le explice prietenilor săi. Nu a fost nevoie să se lungească prea mult cu explicaţiile pentru ca Jorge şi Marc să priceapă încotro mergeau lucrurile.

Tocmai făceau aceste expuneri, când sună cineva la uşă.

– Aştepţi pe cineva?

– Dacă nu e Paloma... Dar mă mir la ora asta... Ea obişnuieşte să mă sune înainte... De altfel, are chei.

Mazeres se apropie în vârful picioarelor şi privi prin vizor. Se pomeni cu faţa comisarului Ortiz. Se întoarse şi le spuse prietenilor săi:

– Acolo, afară, e şeful.

– Ce-o fi vrând?

– Cel mai bine ar fi să vă ascundeţi. Nu vreau să ne găsească împreună şi să creadă că uneltim ceva pe la spatele lui...

Deschise uşa.

– Ce surpriză! Mazeres simulă un zâmbet cât mai frumos cu putinţă. În atâţia ani de când lucrăm împreună, este prima dată că vii la mine acasă... Intră, intră.

Comisarul Ortiz, cu părul cărunt şi mustăcioară retezată ca a lui Franco, nu se bucura de o bună reputaţie în comisariat, nu-i era simpatic nimănui. Sub înfăţişarea sa părintească de om cumsecade, se ascundea o persoană în stare să calce peste cadavre numai să urce încă o treaptă în ierarhie. Dacă era membru asociat în Opus, cum se zvonea, o ţinea în mare secret, dar vicleşugurile lui de bigot lăsau să se vadă acest profil.

– Poate că e cam târziu... se scuză el. Mi-a venit ideea, aşa, deodată... Cum ai fost în concediu medical şi după aceea am fost plecat şi eu... Fir-ar să fie! A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut, de când n-am mai purtat o conversaţie lungă şi destinsă ca înainte; şi, cum eram prin preajmă, ce mi-am zis, hai să stau de vorbă cu el.

Această explicaţie îi sună inspectorului ca o scuză prost improvizată, dar încă şi mai prost, ridicolul „fir-ar să fie!“ singura înjurătură pe care şi-o permiteau cei din Opus. „Ce-o fi încercând şi ăsta?“ se întrebă el, în vreme ce îl conducea pe superiorul lui spre micul său birou.

– Te ascult, îi spuse el şi îi cedă propriul scaun.

– Bine, de ce să umblăm cu ocolişuri? Te observ de multă vreme...

– Mă spionezi?

– Să nu dramatizăm, şi îşi puse pistolul pe masă. Un fior străbătu coloana vertebrală a lui Mazeres. Calmează-te, nu-ţi ieşi din fire. Dacă am pus pistolul pe masă este pentru că mă deranjează. De câte ori n-ai făcut şi tu acelaşi lucru? încercă să îl liniştească şi, pe un ton deloc liniştitor, îi aruncă în faţă: De ce tu şi prietenii tăi nu încetaţi să scormoniţi cazul Sfântului Pantelimon?

– De unde şi până unde? îi răspunse Mazeres cu aplomb, aproape sfidător, şi făcu un mare efort ca să nu lase să se vadă teama care pusese stăpânire pe el de când văzuse arma pe masă.

Vorbele lui înrăutăţiră şi mai mult situaţia.

– Julián, pe mine nu mă duci de nas... îl străfulgeră comisarul cu privirea.

Mazeres auzise lucruri oribile petrecute în carcerele comisariatelor prin care trecuse Ortiz, poate nişte zvonuri exagerate, care acum îi veneau în minte. În stomac simţea nişte muşcături care îl speriau.

– Eu n-am relicva, dacă asta este ceea ce cauţi... Tu însuţi ai putut constata asta zilele trecute, când mi-ai percheziţionat casa prin toate ungherele... Îi reproşă el acest fapt dintr-o presimţire, şi nu pentru că ar fi avut vreun indiciu, sau mai curând pentru că cea mai bună apărare este atacul.

– Ia uite cu ce-mi vine Juliánín... Eu, la tine acasă?

Lasă-te de bancuri, că nu-mi arde de glume, îi zâmbi dispreţuitor.

Cu un zâmbet care, văzut o dată, nu mai putea fi uitat.

Deodată, ca un flash, Mazeres văzu limpede anumite idei şi dădu de capăt istoriei rocamboleşti a relicvei. Pistolul, a cărui ţeavă era îndreptată spre el de pe masă, putea foarte bine să fie acelaşi cu care *se sinucisese* Muño-Fierro şi, poate, acelaşi cu care fusese asasinat Pieter Breitner... Nu avu nici cea mai mică îndoială că inspectorul Ortiz era în spatele întregii poveşti şi că el fusese acela care îl ucisese pe Muño-Fierro şi îi luase relicva cu forţa. Îşi înghiţi teama pe care o simţea şi încercă să îi smulgă comisarului o mărturisire. Era încrezător că prietenii săi, atenţi la scenă şi sesizând gravitatea momentului, vor pune în funcţiune vreun reportofon şi că nu vor permite să păţească ceva rău.

– Vrei să mă asasinezi şi pe mine? ridică el glasul.

Mazeres ştia din cele învăţate din psihologia criminală şi din proprie experienţă că există delincvenţi a căror îngâmfare este punctul lor slab. Întotdeauna se gândise că Ortiz, comisarul, făcea parte din această categorie. Nu se înşelase. Încetul cu încetul reuşise să îl tragă de limbă.

– Arhiepiscopul John Sutherland, îi mărturisi comisarul în vreme ce fuma ţigară de la ţigară, a luat legătura cu mine... Mă mai bat şi eu pe burtă cu cei mari, ştii?

– Arhiepiscopul care a fost găsit mort într-un bordel...?

– Cine ţi-a spus această balivernă? minţi comisarul fără să clipească şi continuă: Eu am relaţii foarte bune cu nunţiul, zâmbi el, orgolios. Vaticanul se temea ca nu cumva cei din The Second Corning Project sau vreo altă sectă diabolică să pună mâna pe relicva cu sângele lui Hristos şi să-l cloneze... Făcu o

pauză ca să se asigure că interlocutorul îl urmărea. Acest fapt trebuia să fie împiedicat prin toate mijloacele! Ăsta era cuvântul de ordine. Noi, catolicii, adevăraţii catolici, nu putem permite un asemenea sacrilegiu... Planul meu a fost acela de a simula furtul relicvei Sfântului Pantelimon, de a pune mâna pe capsula cu sângele lui Hristos şi de a o preda Vaticanului...

Lui Mazeres îi veni în minte imaginea lui Muño-Fierro însângerat, prăvălit peste o masă şi arătând către Papa, cartea enigmatică de tarot.

– Cum de ştiai că relicvariul Sfântului Pantelimon conţinea sângele lui Hristos...?

– Acum tu mă interoghezi pe mine? Fără să-i răspundă la întrebare, comisarul îşi continuă relatarea: Pe tânărul pe care l-aţi găsit mort în tunelul din mănăstire îl cunoscusem cu ocazia mâzgălelii naziste de la muzeul Prado... Se numea Pieter Breitner. Era olandez... El a fost autorul atentatului împotriva panoului cu *Grădina desfătărilor.* Mai ţii minte? Tu şi cu mine am fost acolo şi am participat amândoi la anchetarea cazului...

– Îmi amintesc foarte bine... afirmă Mazeres. Ceea ce n-am ştiut niciodată este că olandezul era vinovat pentru mâzgăleală şi că l-ai lăsat să scape...

Comisarul Ortiz, dispreţuitor, zâmbi din nou şi continuă, fără să-i răspundă:

– Pieter aparţinea adamiţilor, o sectă ciudată, dar inofensivă... Homosexuali, travestiţi, oameni pervertiţi şi promiscui care se destrăbălează ca porcii... Îmi fac scârbă... Individul ăla avea multe legături cu adamiţii din Paris, care obişnuiau să se adune în carierele de piatră din subsolurile oraşului. Era expert în tuneluri...

– Un *cataphile.*

– Da, ăsta e numele care li se dă la Paris. De unde ştii?

– N-are importanţă, îi răspunse Mazeres cu o anumită trufie.

– Ăsta a fost motivul pentru care am recurs la el atunci când am plănuit furtul relicvei... Dar n-o să pierd timpul intrând în detalii...

– Tu ai fost cel care a plănuit furtul sacrileg al relicvei, cel care l-a acoperit pe olandez, pentru că aveai nevoie de el ca să-ţi duci planul la îndeplinire...? se prefăcu el mirat, deşi bănuise dintotdeauna.

Pe comisar îl deranjă faptul că Mazeres îl trata cu atât de puţin respect şi fu cât pe-aci să sară în sus de mânie, dar optă să continue pe tonul său muşcător.

– Măi să fie, ce perspicace te-ai făcut... E adevărat. Fără colaborarea lui Pieter n-am fi putut străbate tunelurile spre mănăstire...

– O spui de parcă ai fi participat tu personal.

– Noi, şefii, dăm ordine din ariergardă, de aceea avem cap; ceilalţi sunt simpli pioni care execută... Nu faci şi tu exact acelaşi lucru?

– Dar eu nu ucid, îl acuză Mazeres, la fel de categoric ca un bun jucător care reuşeşte o cacealma.

– Cum îndrăzneşti să mă acuzi? Ai cumva dovezi că eu am fost acela?

– Orificiul din ceafa lui a fost făcut de un glonţ de calibrul ăsta, şi arătă pistolul care îl ameninţa de pe masă.

– Dacă ştii răspunsul, nu ştiu de ce curu' meu mă mai întrebi... şi fără să îşi dea seama că mărturisirea aceea era indusă, continuă să ofere date: Orificiul era de la pistolul meu, dar nu şi mâna care a tras glonţul... şi făcu din nou o pauză de care profită ca să îşi aprindă altă ţigară. Încăperea era din ce în ce mai plină de fum. Îi vorbi cu cinism: în toate treburile în care sunt implicate înalte personalităţi, trebuie să acţionezi cu mare discreţie... Şi, în cazul relicvei, cu

atât mai mult. Arhiepiscopul John Sutherland, o înaltă personalitate de la Vatican, membru ca şi mine al Opus-ului, mi-a cerut *discreţie absolută.* Tu ştii ce înseamnă asta...?

– Cunoscând eufemismele pe care obişnuiesc să le folosească membrii Lucrării, îmi închipui... Şi lui Muño-Fierro de ce i-ai făcut de petrecanie?

– Pentru că era un imbecil! urlă el. Intenţia mea n-a fost asta. Eu credeam că era de-ai noştri... Un evlavios legat de slujbele în latineşte precum cele de pe vremuri, nepotul unui arhiepiscop... Milita în asociaţii catolice, lupta cu entuziasm împotriva duşmanilor dinăuntrul şi din afara Bisericii... Dar m-am înşelat... La început, mi s-a părut că îmi sprijină planurile în mod dezinteresat... Cu toate astea, când a aflat că există secte dispuse să plătească adevărate averi pentru relicva aceea... Muño-Fierro era prea ambiţios. Zgârcitul e întotdeauna sărac! L-a pierdut lăcomia.

Chiar în momentul acela, Mazeres îşi dădu seama de adresa fantomă apărută în poşta electronică a lui Muño-Fierro. Îşi aminti că, în urmă cu ani de zile, comisarul Ortiz îi pusese la dispoziţie adresa lui secretă de e-mail, pe care o furniza doar pentru cazuri foarte speciale.

– Mă miram eu că-mi sună cunoscută adresa electronică zitro@hotmail.com... Îl lovi Mazeres: Basileus, regele, îţi spune ceva?

Celălalt, impasibil, nu îi răspunse, dar ochii i se injectară de sânge. Mazeres se ridică de pe scaun şi îl ameninţă cu degetul.

– Tu ai fost, îl acuză el, cel care i-a întins o cursă. Cel care i-ai promis nişte parale pe care n-avea intenţia să i le plătească. Cel care i-a tras un glonţ şi a simulat o sinucidere... Muño-Fierro, ambiţios? Nu cumva ai vrut să nu împărţi cu el recompensa pentru furtul relicvei?

În ciuda foarte gravelor acuzaţii pe care i le aducea, comisarul nu arătă nici un strop de nelinişte. Pe Mazeres îl exaspera sângele rece al acestuia.

– Ce-ai de gând să faci cu mine? îl întrebă el.

Comisarul, în loc de orice răspuns, strivi ţigara în scrumieră privindu-l drept în faţă.

– Întotdeauna mi-ai fost simpatic, Mazeres, îi spuse cu voce prietenoasă. Credeam că anii pe care i-ai petrecut în Opus vor fi lăsat o urmă în sufletul tău... Că eşti de partea mea... Dar şi cu tine m-am înşelat. În ciuda avertizărilor mele, ţi-ai băgat nasul unde nu-ţi fierbea oala... Ştii prea multe şi mai ştii şi ce li se întâmplă acelora care ştiu prea multe... Dar eu nu sunt lipsit de suflet cum crezi tu... Ce-am de gând să fac cu tine? O înţelegere, încetaţi să mai scormoniţi, tu şi ăia doi neisprăviţi... Daţi uitării cazul şi ţineţi-vă gura...

– Şi dacă nu?

– N-aş vrea să fac cu tine ce-am făcut cu celălalt... şi adăugă cu toată naturaleţea: Aşa e viaţa! Şi eu sunt vârât până în gât. O gafă din partea mea şi hârşti! făcu el gestul retezării capului.

– Ce nevoie ai de cuvântul meu, dacă tot o să mă omori? Am devenit un martor prea supărător...

– Aici ai dreptate. Nu ştii cât de supărători aţi devenit tu şi prietenii tăi. Totuşi, cei de sus nu vor scandal; le face rău sângele şi nu vor să verse decât strictul necesar.

– Asta se numeşte economie de mijloace, comentă inspectorul cu cinism.

– Nu face pe spiritualul. Cei de sus preferă alte mijloace mai puţin scandaloase, înţelegi ce vreau să spun...

– Un ucigaş plătit, de naţionalitate columbiană? Sunt eficienţi şi foarte ieftini. La mine pe masă, la comisariat, am tarifele... Sunt expeditivi şi, pe deasupra, le poţi închide gura făcându-le de

petrecanie, fără să ţi se ceară prea multe explicaţii...

– Mult mai uşor. Un accident neprevăzut. I se poate întâmpla oricui. Palomei, de exemplu...

Mazeres se înroşi de furie şi de neputinţă. Acum ştia că era în mâinile lui.

– N-ai conştiinţă, comisare? adăugă el fără să se poată abţine.

– Conştiinţă? Eu am o credinţă foarte mare.

– Într-atât de mare încât să ucizi fără milă?

Comisarul îl străfulgeră cu privirea, dar nu îi răspunse. Se ridică, îşi luă pistolul de pe masă, şi-l vârî în tocul de la subsuoară şi Mazeres i-o luă înainte ca să îl conducă.

– Nu e nevoie, cunosc ieşirea. Ajuns în uşă, adăugă cu un zâmbet batjocoritor: Salut-o pe Paloma din partea mea.

33

Avertismentul comisarului Ortiz era foarte serios. Mazeres şi prietenii săi, care îl cunoşteau bine şi ştiau că e în stare să îl ducă la îndeplinire, hotărâră să îşi întărească măsurile de precauţie şi să umble cu foarte mare grijă; cu toate acestea, intenţia de intimidare a comisarului nu avu efect asupra lor.

– Câinii latră, caravana trece, spuse Jorge, arătând mai mult curaj decât avea cu adevărat.

– Da, dar ne strânge de ouă, adăugă Marc mai realist.

– Şi noi îl strângem pe el, replică Jorge, arătând caseta micuţă pe care înregistrase conversaţia.

– Să lăsăm ouăle, interveni inspectorul foarte serios. La o adică, tot el va avea de câştigat... Treaba s-a împuţit mai rău decât mă aşteptam şi nu ştiu dacă merită osteneala să mai continuăm în condiţii atât de riscante...

– Suntem pe drumul cel bun, insistă Jorge, văzând partea plină a paharului. Dacă n-ar fi aşa, comisarul n-ar fi venit cu ameninţarea asta. Vaticanul, într-un anumit fel, se află în spatele acestei afaceri tenebroase. Cu toate astea, n-avem decât presupuneri privind scopul său.

– Supoziţii, nimic clar, constată Mazeres fără să-şi ascundă demoralizarea pricinuită de vizita comisarului.

Înainte de a se despărţi, inspectorul le ceru prietenilor săi să nu discute nimic cu părintele capelan despre cele întâmplate, şi cu atât mai puţin cu Paloma.

– Această vizită n-a existat niciodată, le spuse el. Mai încolo, vom vedea.

Peste două zile, părintele Méndez sună la comisariat şi lăsă vorbă că doreşte să stea de vorbă cât mai curând posibil cu inspectorul Mazeres. Când i se comunică mesajul, inspectorul ghici că era vorba de ceva urgent şi preferă să meargă la mănăstire fără să mai piardă timpul. Părintele Méndez avea pe biroul său o fotografie care reproducea inscripţia de pe brăţara relicvariului. O studia cu ajutorul lupei, în ciuda faptului că fotografia, mărită aproape la dimensiunea unei coli de hârtie, făcea obiectul inutil.

– Te văd abătut, s-a întâmplat ceva? îl întrebă capelanul.

– Nu, nu. Nimic, răspunse el laconic şi încercă să se concentreze asupra hârtiei pe care i-o arăta.

– Tu vezi vreo anomalie? îi spuse capelanul, plin de euforie.

Inspectorul se uită pe îndelete. I se păru că nu avea în faţă decât o poză mărită, dintre multele pe care Jorge le făcuse relicvariului şi pe care i le înmânase monseniorului Bergonzi pe aeroportul Barajas, înainte de plecare. Presupuse că această imagine mărită i-o încredinţase monseniorul, împreună cu o scrisoare explicativă. Cum timpul trecea şi capelanul insista asupra enigmei, Mazeres

improvizã un rãspuns:

– Cuvântul **αιμα**, hema, singurul pe care-l recunosc, pare diferit de celelalte, ca şi cum ar fi fost gravat de o altă mână.

Eşti un bun observator, îi răspunse el. Monseniorul Bergonzi, după cum notează în raportul pe care îl anexează, a predat această inscripţie ca să fie studiată de arheologul Caprara, un prieten de-al său care a participat şi în cazul lui Leon al XIII-lea...

Părintele Méndez se opri înadins, încercând să provoace suspans.

– Da, da. Cazul lui Leon al XIII-lea şi al sosiei sale.

– Şi? exclamă inspectorul, nerăbdător, fără să se intereseze de istoria papei, pe care le-o povestise deja monseniorul Bergonzi când fusese la Madrid.

– Bergonzi şi Caprara, îşi continuă capelanul relatarea, au ajuns la concluzia că, într-adevăr, cuvântul **αιμα**, adică „sânge" nu era gravat iniţial pe capsula relicvei. După toate probabilităţile, a fost adăugat după o vreme.

– După câtă vreme? Ani, secole? întrebă fără să ştie de ce şi ce lămurire importantă putea furniza această informaţie.

Capelanul ridică din umeri şi privi din nou prin lupă.

– Cine a adăugat acest cuvânt? întrebă din nou inspectorul aproape din inerţie.

– Monseniorul şi arheologul de la Vatican, răspunse capelanul, şi-au pus şi ei aceleaşi întrebări, fără să îndrăznească să formuleze vreo ipoteză.

În continuare, capelanul îi arătă un desen în peniţă făcut de arheologul Caprara.

– După cum vezi, de pe această schiţă lipseşte cuvântul **αιμα**.

– Poate că asta a fost inscripţia iniţială... acceptă inspectorul ipoteza.

– Profesorul Caprara, continuă părintele Méndez, menţionează faptul că inscripţia formează o unitate grafică circulară, căreia nu-i cunoaştem începutul şi sfârşitul, şi de unde anume trebuie să începem să citim.

– Ca peştele care îşi înghite coada.

Capelanul, cufundat într-ale sale, nu ştiu să aprecieze acel comentariu al inspectorului şi îşi continuă discursul:

– Drept care se poate face o dublă lectură. În primul caz, textul originar s-ar putea citi:

σμ ιουχου

– **σμ** *al lui Isus Hristos,* traduse fără nici o dificultate părintele Méndez.

– Sună cam ciudat... Nu pare să aibă prea mult sens.

– Aşa cred şi eu, încuviinţă capelanul. Dar, pentru noi, aceste două litere greceşti continuă să fie o enigmă... şi adăugă: o altă lectură posibilă ar fi:

ιουχου σμ

– *Al lui Isus Hristos* **σμ***,* citi Mazeres de această dată şi ridică din umeri. Nici aşa nu-i găsesc vreo semnificaţie. Mai mult decât acelaşi lucru, dar invers.

– Chiar dacă pare acelaşi lucru, nu este... spuse capelanul. Pentru această a doua ipoteză înclină monseniorul şi prietenul său.

– Am impresia că ne pierdem într-o vorbărie fără sens, spuse Mazeres pe un ton sentenţios, pe jumătate surprins, pe jumătate sceptic, fără să arate

vreun entuziasm.

Părintele Méndez se mărgini să îi citească în continuare ceea ce propuneau cei doi în raportul lor:

> În epigrafie, se întâmplă în mod frecvent să găseşti cuvinte subînţelese pe care cititorii din epocă le puteau ghici cu uşurinţă. În cazul nostru, acest cuvânt ascuns sau omis ar putea fi „relicvă", „relicvariu" sau poate „obiect sacru“ (în latineşte, *sacrum).* Dacă acceptăm această teză, vom citi: „[Obiect sacru sau relicvă] al lui Isus Hristos. **Σμ**“.

Lăsă scrisoarea pe masă.

– După cum vezi, nici într-un caz, nici în celălalt nu se menţionează cuvântul „sânge"... şi sublinie: nu este specificat conţinutul capsulei...

– Nu se specifică nici conţinutul capsulei, nici nu se descifrează ce naiba înseamnă acele două litere **σμ**... Oare monseniorul şi arheologul Caprara se îndoiesc de faptul că relicvariul lui Himmler ar conţine într-adevăr sângele lui Isus? întrebă, nelinişţit, inspectorul.

– Mai degrabă se abţin să dea un verdict, decât să se îndoiască. Sugerează, îşi dau cu părerea... dar nu riscă.

Capelanul îi înmână scrisoarea, semnalându-i paragraful în care monseniorul Bergonzi îi spunea toate acestea. Mazeres citi cu voce tare:

> Deoarece cuvântul **οαμα** pare o adăugire ulterioară, atât profesorul Claudio Caprara, cât şi eu însumi credem că singurul mod de a scăpa de îndoieli în legătură cu adevărata identitate a relicvei ar fi analizarea conţinutului acesteia.

– Analizarea conţinutului! repetă inspectorul. Ce tâmpenie! Dar, mai înainte, va trebui să găsim

relicva...

Imediat după aceea, monseniorul Bergonzi îi sfătuia ca mostrele din relicva lui Himmler să fie trimise la două sau trei laboratoare independente pentru ca rezultatele să poată fi comparate, şi în nici un caz la centrul de cercetări al Universităţii din Navarra, deşi era unul dintre cele mai bune, căci n-avea încredere în Opus Dei... Le sugera, de asemenea, utilitatea de a le cere părerea şi doctorilor Leoncio Garza-Valdés, Villalain şi Heras Moreno care efectuaseră riguroase studii hematologico-legale asupra Sfântului Giulgiu de la Torino şi a linţoliului din Oviedo...

„Toţi aceşti medici, conchidea monseniorul, puteau stabili comparaţii edificatoare cu presupusul sânge din relicvariul Sfântului Pantelimon.“

Capelanul rămase privindu-1.

– Ce părere ai? îl întrebă inspectorul.

– Monseniorul Bergonzi vorbeşte ca şi cum noi am avea flaconaşul lui Himmler. Şi atunci, noi ce pretenţii mai avem? Şi totuşi cine poate şti în mâinile cui s-o fi aflând?

34

Până când nu s-a lovit de cazul relicvei Sfântului Pantelimon, înconjurată de secretomanie şi marcată de morţile care îngroşaseră dosarul instrucţiei preliminare, Mazeres credea că relicvele lui Isus nu erau decât nişte legende din Evul Mediu, utilizate de unii romancieri pentru a recrea lumi ezoterice... Cu toate acestea, constata că, în ziua de azi, unii oameni de ştiinţă renumiţi le luau în consideraţie într-un mod foarte serios. Acum, o judeca şi el pe cea de la Mănăstirea Întrupării cu teamă şi curiozitate (mai ales după ameninţările comisarului).

Într-o zi, navigând pe internet în căutarea unor date despre persoana arhiepiscopului Sutherland şi despre relaţiile acestuia cu Opus-ul, cum făcuse în alte ocazii, dădu din întâmplare peste adresa *www.opuslibros.org,*despre care nu ştiuse nimic înainte. Îl mână curiozitatea şi intră, crezând că era vorba de unul dintre nenumăratele domenii ale Lucrării. Avu o mare surpriză. Pe frontispiciul paginii îi apărură, bine evidenţiate, câteva fraze foarte sugestive: **SLAVĂ DOMNULUI, AM PLECAT. OPUS DEI: O CALE CĂTRE NICĂIERI?**

Încă din tinereţe, Mazeres întreţinuse relaţii cu oameni din Opus şi, cu toate că doar printr-o pură minune nu intrase în această instituţie, avea buni prieteni în cadrul ei. Îmboldit de curiozitate, vru să

cunoască opiniile celor care o părăsiseră. Puţini dintre cei care scriau acolo îşi semnau scrisorile şi articolele, fără îndoială, de teama unor posibile represalii, fapt care nu îl miră. Mărturiile acestora erau încărcate de frustrare, de multă amărăciune şi, lucru pe care îl admiră, de nici un fel de resentiment. Autorii articolelor confirmau prin experienţele proprii de viaţă faima de sectă distructivă pe care o avea această corporaţie.

„Opus a fost pentru mine o experienţă negativă, frustrantă"... „M-a redus din punct de vedere mental şi spiritual"... „Mi-a făurit ideea unui Dumnezeu care pune piedici veseliei şi sănătăţii mele mintale"... „Opus mi-a dat mii de motive ca să mor şi foarte puţine sau nici unul ca să trăiesc"... „Când am ieşit din Opus, mi-am scos cămaşa de forţă şi am revenit la viaţă."

Rămase năucit. Continuă să citească şi să recitească fără întrerupere nişte texte a căror sinceritate nu putea lăsa indiferent pe nimeni care ar fi avut un strop de sensibilitate şi care răsunau în inima lui ca o plesnitură de bici. Pledoarii ca acestea se repetau cu o monotonie copleşitoare. Auzise istorii, zvonuri pe ici, pe colo, dar acum, deodată, avea la un loc nenumărate mărturii ale unor întâmplări, relatate chiar de cei care trecuseră prin ele. Nu îi venea să creadă. Printre atâtea cazuri, îl impresionă o membră, auxiliară, eufemism pentru desemnarea fetelor a căror vocaţie pentru sfinţenie consta în a fi slujitoare ale bărbaţilor din Opus, servitoare pe viaţă şi fără salariu.

> Ne plimbam pe o şosea plictisitoare, supravegheate întotdeauna. Mă simţeam singură şi deznădăjduită. Nu îmi puteam face prieteni. Nu puteam deveni apropiată de nici o colegă, doar de „îndrumătoarea de confidenţe", care mi-a fost

impusă. Aveam nevoie de un zâmbet, de un cuvânt de alinare, de o îmbrăţişare. Aveam nevoie să simt afecţiune. Nimeni nu mi-a dat o sărutare de dragoste, nu ştiam ce este un sărut pe gură. Trupul trebuia să mi-l mortific, să îl maltratez ca pe un catâr de povară, să îl ascund şi, dacă era cu putinţă, să îi înlătur toate farmecele. Nu puteam transmite adevăratele mele gânduri, pentru că trebuia să predau scrisorile deschise. Pe măsură ce zilele treceau, mă simţeam din ce în ce mai singură. Nu am fost niciodată liberă: mai întâi, tatăl meu, acasă; apoi, Opus. Toate zilele însemnate cu roşu în calendar deveniseră negre, nici una nu era de sărbătoare pentru mine. Cum de membrele depline, noi fiind servitoarele lor, erau atât de obosite, încât se odihneau aproape tot timpul? De ce erau triste atât de des şi aveau dulăpioarele din sala de mese în care îşi păstrau şervetele pline cu medicamente, de păreau vitrina unei farmacii? Erau oare bolnave? Dar, vai, atunci când dulăpioarele deveneau neîncăpătoare pentru atâtea sticluţe, Părintele şi cei ai Casei returnau aceste legume familiilor lor; pe propria lor cheltuială. Atunci, în sfârşit, pentru unele începea viaţa, iar pentru altele se confirma moartea. Şi asupra lor se aşternea uitarea cea mai inumană, de parcă nu ar fi existat niciodată...

Mazeres găsi tot pe pagina aceea de web un alt fapt cutremurător pe care îl denunţa Alberto Moncada, sociolog şi fost membru al Opus: „Circumstanţele specifice în care trăiesc membrii deplini ai Opus Dei, scria el, duc în mod frecvent la frustrări, depresii şi abandonuri... În ultima vreme, se constată un număr în creştere de boli mintale, de încercări de suicid şi un tratament special al acestora la etajul patru al Clinicii Universitare din Navarra“.

– Etajul patru! exclamă Mazeres. Ce titlu bun

pentru un roman!

Dar ceea ce relata Alberto Moncada nu erau ficţiuni dintr-un roman, ci realităţi cărora el însuşi le făcuse faţă. Nu mică fu mirarea inspectorului când îl găsi internat în acel Gulag, pe care Opus îl crease pentru membrii săi bolnavi, pe un prieten de-al lui din anii studenţiei. Numele acestuia nu era citat ca atare, dar iniţialele şi alte circumstanţe se potriveau cu ale lui Carmelo Gómez de San Roman.

– Prea multe coincidenţe. Nu poate fi altul, îşi spuse el, temător că ar fi putut fi lovit de aceeaşi nenorocire ca şi cei care apăreau portretizaţi acolo, şi îşi făcu promisiunea fermă de a-l vizita.

Fusese oare spiritul de compasiune cel care îl pusese în mişcare, ori dorinţa de a constata el însuşi ce era adevărat în toată povestea? Fără să mai stea mult pe gânduri, în următorul sfârşit de săptămână îşi luă maşina şi plecă singur spre Pamplona. Cu toate că era un oraş despre care se auzise mult şi înăuntrul, şi în afara Spaniei (datorită, mai ales entuziasmului cu care Hemingway îi descrisese sărbătoarea de San Fermin şi luptele cu tauri), era pentru prima dată când inspectorul Mazeres punea piciorul acolo. Sărbătoarea de San Fermin nu-l interesase niciodată şi nici acum nu dispunea de timp ca să umble pe străzi şi să viziteze monumentele. Ţelul călătoriei sale la Pamplona se limita la Universitatea din Navarra, mai precis, la prestigioasa sa clinică, vasul-amiral al Opus-ului, care se făcuse şi ea cunoscută înăuntrul şi în afara Spaniei. Nu îi fusese foarte greu să ajungă până acolo. Clădirea se înălţa la un capăt al imensului campus, nu departe de CIMA[l], recent inaugurat. Dificultatea consta în a urca la etajul patru, despre care, după ce citise de atâtea ori menţionarea lui în scrieri, ajunseseră să creadă că

[l] Acronim pentru Centro de Investigación Médica Aplicada - Centrul de Cercetare Medicală Aplicată (n.a.)

era vorba de o plăsmuire literară. Nenumăratele puncte de control pe care a trebuit să le evite erau foarte stricte, aproape o aventură kafkiană. Mazeres nu mai călcase niciodată într-un spital psihiatric şi nu ştia dacă etajul acela putea fi considerat astfel. Culoarele largi şi liniştite cu pereţi foarte albi miroseau a curat. Asepsia din jur era atât de vădită, încât devenea aproape supărătoare. Medicii şi infirmierele cu care i se încrucişară paşii i se părură toţi croiţi după acelaşi tipar: circumspecţi şi ţepeni, poate cam prea robotizaţi după gustul lui. Schiţau un zâmbet strâmb, de parcă l-ar fi avut întipărit pe faţă. Totul era peste măsură de curat...

Cât timp parcurse culoarele, auzi conversaţii în treacăt, vorbi pe ascuns cu bolnavii şi putu constata că la acest al patrulea etaj soseau două categorii de bolnavi. Pe de o parte, membri ai Opus, bărbaţi şi femei care, din pricina lipsei de coerenţă dintre idealul ce le fusese promis şi realitatea pe care o trăiau, după câţiva ani, căzuseră în depresii profunde, în nevroze şi tulburări psihologice. Cea de a doua categorie de pacienţi era alcătuită din *membrii rebeli* care îşi permiteau să aibă păreri diferite sau să critice Instituţia. Aceşti „bolnavi“, mai rău decât primii, erau lipsiţi de „spiritul bun“, de spiritul *specific* Opus-ului, care era aproape acelaşi lucru cu a spune că se lăsau conduşi de spiritul rău şi, ceea ce putea fi cumplit, că erau stăpâniţi de Diavol... În definitiv, constituiau o ameninţare pentru *unitatea* sacrosanctă a Lucrării.

– Conducătorii Opus, îi mărturisi un bolnav dintre cei spitalizaţi, după ce îşi luase multe precauţii, împărtăşesc teza conform căreia devierea ideologică este o boală mintală.

– Asta pare o afirmaţie foarte dură, se miră Mazeres.

– Observaţi, observaţi cu atenţie şi vă veţi convinge singur, şi adăugă o veste cutremurătoare:

În Opus Dei nimeni nu-şi permite să părăsească barca, trebuie să perseverezi până la moarte. Nu e altă ieşire...

– Să perseverezi chiar riscându-şi sănătatea...?

– Superiorii spun că acela care părăseşte Opus va fi nefericit pe lume şi îşi condamnă sufletul la damnarea veşnică... Psihiatrii, în loc să ne ajute să ne redobândim sănătatea, ne îndoapă cu pastile şi se ocupă să ne convingă de bunătatea Lucrării... Mulţi petrec zile întregi buimaci de somn... Alţii sfârşesc prin a înnebuni sau prin a încerca să se sinucidă... E trist deznodământul care ne aşteaptă...!

Mărturia spontană a acelui bolnav coincidea cu cele pe care Mazeres le citise pe internet. După câte văzuse şi auzise pe cont propriu, socoti că ar mai fi multe de spus.

35

Gómez de San Román ocupa o rezervă spaţioasă, cu vedere spre imensul campus al universităţii, albă şi igienizată ca peste tot în acel al patrulea etaj. Avea, pe o latură, un pat acţionat cu comandă electrică şi, mai încolo, două fotolii mici şi un gheridon. Pe pereţi, lipsiţi de orice ornament, un portret în culori al întemeietorului Opus-ului şi o cruce de lemn, severă, care atrăgea atenţia cu o elocvenţă cutremurătoare asupra spiritului ascetic pe care trebuiau să îl îmbrăţişeze fiii monseniorului. În primul moment, Mazeres nu îl recunoscu pe prietenul său, ori pentru că nu se mai văzuseră de mulţi ani, ori, ceea ce era mai sigur, pentru că persoana pe care o avea în faţă era foarte degradată fizic.

– Cum ai reuşit să mă găseşti? exclamă, aproape jubilând, Gómez de San Román care, din primul moment, îl recunoscuse pe vechiul său prieten şi i se aruncă de gât cu o îmbrăţişare lungă, din care nu era chip să se desprindă.

– Adevărul e că nu mi-a fost uşor, răspunse Mazeres cu ironie.

După saluturi şi conversaţia despre vremurile vechi, inspectorul trecu la interesul pentru sănătatea prietenului său, care era adevăratul motiv al călătoriei.

– Mă simt bine şi *fraţii mei* se ocupă de mine cu

afecţiune, îi spuse el cu obişnuita minciună cu care se amăgesc persoanele de o excesivă religiozitate. La acest etaj, trăim izolaţi, departe de zgomotul lumii, ca într-o casă de exerciţii spirituale... Boala, Julián, este o favoare din partea lui Dumnezeu, chiar dacă e greu de acceptat...

– Ei bine, halal favoare, din partea mea să şi-o păstreze! încercă el să glumească. Rudele tale nu vin să te vadă?

– Ei ar vrea, dar medicilor nu li se pare potrivit... mamei mele i-au refuzat o dată vizita şi asta după ce că biata de ea venise tocmai de la Valencia... şi adăugă convins: Julián, boala mea cere multă odihnă şi linişte... Iar vizitele, vrei, nu vrei, te stresează...

– Dar familia e întotdeauna de ajutor, e un sprijin...

– Familia, familia... Opus-ul este *familia mea supranaturală,* cu legături mai puternice decât cele de sânge; eu nu mai am alta.

Emfaza cu care rostise acel cuvânt îl făcu pe inspector să îşi dea seama că fiecare din ei doi îl utilizau într-un mod foarte diferit. Cei care făceau parte din Opus vorbeau până la saturaţie de faptul că ei alcătuiesc o *familie... În* fond, se gândi Mazeres cu îndoială, nu recunoşteau oare că familia *lor* are o structură mafiotă în care „părintele", ca şi *il padrino* sicilian, are ultimul cuvânt? Această neatenţie de moment nu îl împiedică să revină la firul conversaţiei.

– Când am fost adus la această clinică, cea mai bună din Spania (fiecare zi costă o groază de bani, ştii?), a fost pentru că era bine pentru mine, nu crezi? spunea el cu credinţa unui convertit la creştinism înşirând imediat după aceea o mulţime de cugetări care lui Mazeres i se părură nelalocul lor: Diavolul, Julián, ne atacă în timpul bolii, atunci când suntem mai slăbiţi fizic şi psihic. Tactica lui constă în dezvoltarea unei psihoze care să ne îndepărteze de Dumnezeu... Diavolul vrea să distrugă prin toate

mijloacele acest tezaur de merite pe care le obţinem atunci când purtăm o durere cu optimism supranatural... Trebuie să acceptăm boala şi durerea ca pe un semn că Dumnezeu ne-a ales, că ne consideră maturi pentru Cruce... şi îşi ridică ochii, dându-i aproape peste cap spre crucea de lemn de pe peretele din faţă.

Inspectorul constată cu groază că prietenul său avea creierul spălat. Discursul bolnavului, tipic pentru Opus din toate punctele de vedere, îl scotea din minţi. Nu ştia cum să reacţioneze. Orice ar face, se gândi el, va fi cu desăvârşire inutil. Cu toate acestea, sări în sus.

– Carmelo, lasă-te de pălăvrăgeală. Nici durerea nu sanctifică, nici Dumnezeu nu trimite bolile. E mult mai simplu: ele sunt aici şi trebuie să lupţi împotriva lor prin toate mijloacele. Dacă te resemnezi spunând „facă-se voia Ta“, ai pierdut bătălia.

– Nu vorbi aşa, Julián. Nu ai *viziune supranaturală...*

– Viziune supranaturală...! repetă Mazeres cu dispreţ. De când n-am mai auzit eu vorbele astea...! Ştiai că, potrivit unui studiu ştiinţific realizat în Statele Unite, rugăciunile pentru bolnavi au efecte contraproductive? zâmbi el ironic. Cei care au încredere în Dumnezeu nu-şi fac griji şi trăiesc mai puţin... Nu trebuie să te laşi în voia lui, ci să lupţi, să scoţi puteri din propria fiinţă...

– Julián, Julián, ţi-ai pierdut credinţa. Îţi lipseşte *viziunea supranaturală* asupra vieţii.

Sub această formulă magică a *viziunii supranaturale,* a faptului de a avea sau de a nu avea *il buono spirito,* cum se spunea în Vila Tevere, membrii deplini ai Opus trebuiau să se supună judecăţii îndrumătorului lor şi să îi dea ascultare, chiar dacă observau că este în mod evident greşită. În timpul conversaţiei, Gómez de San Román îi

argumentă:

– Îţi imaginezi, Julián, ce pericol ar fi pentru sănătatea trupului dacă fiecare membru ar acţiona pe cont propriu? Sfântul Josémaría ne spunea: „Dacă se dă libertate mâinii, creierului sau piciorului, vor merge în mod iremediabil către corupţie, către moarte; vor putrezi.“

Cât timp dură vizita, Gómez de San Román repetă frecvent fraze privitoare la sfânta ascultare, la iubirea faţă de superior şi altele pe care Mazeres şi le amintea foarte bine pentru că le auzise de nenumărate ori în conversaţiile şi în retragerile spirituale la care luase parte în anii petrecuţi în Opus, cuvinte pe care azi le găsea foarte periculoase. Înţelese că boala prietenului său era proprie „nevroticilor scrupuloşi“ şi nu avea nici o legătură cu cea a „nevroticilor rebeli“. Îndoparea cu medicamente şi cu „sfaturi bune“ la care îl supuneau medicii din Opus producea un efect devastator...

– Trebuie să fim ca nişte asini care muncesc la puţul cu teici, umili, supuşi, buni de muncă, perseverenţi şi recunoscători faţă de stăpân, flecărea bolnavul. Chiar dacă măgăruşii nu o ştiu, ei scot apă şi alţii stropesc câmpurile... Ce noroc să nu fii ager la minte! Oamenii care gândesc îşi complică viaţa. Cel mai bine este să te mărgineşti să faci ce ţi se spune. Julián, cel care dă ascultare nu greşeşte niciodată.

– Asini care muncesc la roata cu teici! repetă Mazeres cu o mânie prost stăpânită şi îi vorbi cu cea mai mare seninătate cu putinţă. Carmelo, te-ai întrebat vreodată pentru cine munceşte din greu şi fără odihnă bietul animal? Cine este stăpânul căruia trebuie să-i fie recunoscător? Ce vrei să-ţi mai spun? Această spiritualitate cu nuanţe infantile a Opus-ului mi se pare, în cel mai bun caz, bolnăvicioasă şi foarte periculoasă.

– „Sclavi, daţi ascultare întru totul stăpânilor

voştri“ îi replică celălalt. De-acum ai uitat? A propovăduit-o Sfântul Pavel. Este Cuvântul lui Dumnezeu.

„De ce antidot ar fi nevoie pentru a-i lecui pe toţi cei care, ca şi prietenul meu, suferă de fanatism cronic?“ se întrebă neputincios inspectorul. Gómez de San Román era un robot vorbitor: vorbea, vorbea şi repeta fără încetare fraze care nu îi aparţineau. Cu el nu se putea discuta. Pentru fiecare întrebare avea deja pregătit răspunsul, scos, fără îndoială, dintr-o carte de catehism pe care Opus o confecţionase ad-hoc. Inspectorul hotărî să îi ţină isonul şi să nu discute; era inutil.

Fără să aibă nici o legătură, schimbat la faţă, Gómez de San Román începu să îi povestească viaţa:

– Am intrat în Lucrare de foarte tânăr. Nu împlinisem încă optsprezece ani. O spun şi eu aşa, dar îţi aduci poate aminte că eram un băiat chipeş... Monseniorului îi plăcea să se înconjoare de oameni tineri şi frumoşi, iar dacă proveneau din familii aristocratice sau înstărite, cu atât mai bine... I-am fost simpatic şi m-a chemat la Roma. M-a făcut străjerul lui.

– Ce te-a făcut?

– Străjerul sau păzitorul lui. Cum să-ţi explic? Un fel de paj de companie.

– Paj de companie... Fireşte, cum monseniorul era marchiz... Îl ironiză Mazeres, căruia această funcţie i se părea cam ciudată.

– Monseniorul avea doi păzitori a căror misiune era aceea de a veghea la binele său spiritual şi material, ca un înger păzitor.

– Adică tu erai îngerul lui păzitor...

– În virtutea funcţiei mele, continuă el, fără să ia în seamă înţepăturile inspectorului, eu locuiam împreună cu monseniorul şi îl însoţeam pretutindeni, de parcă aş fi fost umbra lui. Îl trezeam dimineaţa, îi

duceam cafeaua la pat, îi puneam şi îi scoteam papucii, încălţămintea, îi dădeam medicamentele... Părintele era atât de sensibil! Ca străjer, aveam şi sarcina de a-i da corecţia frăţească.

– Ca să-i corectezi defectele? preciză inspectorul. Ai îndrăznit să o faci?

– Mă rog, nu oricine i-ar fi spus ceva despre răbufnirile sale subite şi despre tristeţile cumplite care-l apucau... Şi continuă: Adevărul e că notam într-un carneţel toate faptele sale bune, frazele celebre pe care le rostea, extazele spirituale care se abăteau foarte des asupra lui...

– Monseniorul se dădea în vânt după tot acel ceremonial... Îşi bătu joc Mazeres. Şi el îţi permitea să-i dai corecţii...?

– Îmi lua des carneţelul şi dacă nu-i plăcea ce notasem, corecta. Dacă, de exemplu, eu scriam: „Părintele s-a supărat azi sau s-a certat cu cineva“, el mă punea să scriu: „Părintele ne-a învăţat azi să facem cutare sau cutare lucru“. Într-o zi, n-o să uit cât timp voi trăi, mi-a luat carnetul de însemnări... Eu vedeam că, pe măsură ce citea, se încrunta, ca până la urmă să se înfurie. „Acesta sunt eu?“, a strigat el scos din fire, a smuls cu mânie cele patru pagini pe care le citise, le-a făcut bucăţele şi mi le-a azvârlit în faţă. „Străjerul trebuie să practice corecţia frăţească, nu defăimarea... Ce va crede posteritatea despre mine dacă îţi va citi notele...?“

– Şi tu cum ai reacţionat?

– M-am aruncat la picioarele lui, tremurând şi plângând cu lacrimi amare şi i-am cerut iertare. El, care era un sfânt, m-a ridicat, m-a îmbrăţişat şi m-a dojenit cu afecţiune: Carmelo, Carmelo, *facientes veritatem in caritate.* Trebuie să spui adevărul fără să neglijezi dragostea creştinească...

Mazeres preferă să păstreze pentru el comentariul care îi venea pe limbă.

– Deja din timpul vieţii fondatorului, spuse el, îi culegeaţi toate vorbele, gândurile, istorioarele despre el? De la cine a plecat această idee atât de neobişnuită?

– Nu ştiu dacă ideea a plecat de la însuşi Părintele... Álvaro Del Portillo mi-a spus că trebuia strâns tot materialul cu putinţă.

– Pentru canonizare, presupun...

– Toţi ştiam că Părintele este predestinat altarelor.

– Cui ai mai povestit toate aceste bârfe? îl întrerupse Mazeres, pentru că presimţea că acea poveste dulceagă va fi interminabilă.

Conversaţia lui Gómez de San Román era monotematică, asemenea unui basm memorizat care, odată început, se recită pe de rost până la sfârşit. Oricât de mult încercă, inspectorul nu reuşi să îl abată nici un pic din drumul său.

– Într-o zi de 25 martie, îşi continuă el relatarea, sărbătoarea de Bunavestire a Preasfintei Fecioare Maria, monseniorul a avut chef să viziteze bazilica Santa Maria Maggiore. Era cinci după-amiaza într-un martie rece şi posomorât cum nu se mai pomenise un altul. Am chemat şoferul şi am plecat într-acolo în automobilul Mercedes. Ne-a însoţit Sáenz de Olavarría, celălalt străjer, care, în ziua de azi, se află în fruntea prelaturii. La ora aceea, în piaţă nu era nici ţipenie de om.

– Sáenz de Olavarría a fost şi el înger păzitor al monseniorului? îl întrerupse Mazeres şi continuă: De unde atâta grabă? De ce nu s-a retras în capela sa particulară să se roage şi să lase pentru altă zi mai blândă vizita la bazilică?

– Exact la asta m-am gândit şi eu, şi continuă cu povestirea: După cum ştii, monseniorul îi era foarte devotat Fecioarei, de fiecare dată când trecea pe dinaintea unei imagini sau a unei icoane a Acesteia, o saluta cu o mare plecăciune...

– Teatru, simplu teatru! şopti inspectorul, dar prietenul său nu îşi dădu seama.

– Cum i se mai întâmplase şi în alte dăţi, în ziua aceea a simţit un impuls supranatural de neînvins care îl îndemna să viziteze bazilica... Şi adăugă foarte convins: Poate că îngerul său păzitor îl împingea într-acolo...

– Care dintre cei doi: tu sau Olavarría...?

– Tu iei totul în glumă, iar ce-ţi povestesc eu sunt lucruri foarte serioase...

– Iartă-mă, se scuză inspectorul cu o ironie prefăcută. Şi ce s-a întâmplat?

– Am intrat în bazilică. Nu ştiu dacă tu o cunoşti. Spaţioasă, strălucitoare; este o minunăţie. Aurul de pe tavanul în casete, după cum se spune, a fost dăruit de Isabela Catolica din primul transport venit din America. După această paranteză, continuă: Noi credeam că Părintele va merge, ca în alte dăţi, la capela Borghese, să se roage dinaintea icoanei Salus Populi Romani[I] pe care nişte îngeri de bronz, zâmbitori, de o frumuseţe impresionantă, o susţin cu aripile lor desfăşurate. Părintele, având gusturi atât de rafinate, era încântat de această capelă, era foarte ataşat de ea, nu ştiu dacă din cauza îngerilor, pe care el îi adora, sau pentru că această icoană a fost pictată de Sfântul Luca.

Mazeres trebui să îşi muşte limba ca să nu îi scape vreo obrăznicie dintre cele care i se năzăreau.

Dar, nu, s-a dus direct la altarul principal încununat cu un baldachin mare şi, cu eleganţa unui cardinal, a îngenuncheat în faţa leagănului Pruncului Isus care este venerat în criptă. Eu şi Olavarría l-am imitat. Stând aşa în reculegere, s-a întâmplat că din mozaicul din arcul de triumf care închide absida s-a desprins o pietricică... O pietricică de aur! Când spuse asta, Gómez de San Román privi în sus şi îşi dădu

[I] Sănătate Poporului Roman (în lat., în orig.)

ochii peste cap, reproducând poate aceeaşi expresie pe care o avusese în ziua cu pricina. Nu l-a lovit în cap, pentru că îl avea înclinat spre umărul drept. Nici pietricica nu s-a făcut praf, pentru că a căzut pe covorul pluşat. A fost o adevărată minune! Părintele m-a trimis să caut pietricica din mozaic; am găsit-o, i-am dat-o, a sărutat-o cu mare fervoare şi, fără să spună nimic, a vârât-o în buzunar... *Ecce virgo pariet filium et nomen eius Emanuel*[I], a recitat el acest text din profetul Isaia precum cineva care dezvăluie un mister şi, imediat după aceea, a repetat: Emanuel, Dumnezeu cu Noi, *Gott Mit Uns.*

– A tradus monseniorul numele „Emanuel" în germană? întrebă inspectorul surprins. Pare foarte ciudat, nu crezi?

– Extrem de ciudat, pentru că monseniorul nu vorbea germana şi, ca să spun adevărul, eu nu l-am auzit, dar Sáenz de Olavarría care, cum ţi-am spus, era pe atunci celălalt străjer, povestind de curând acest fapt, aşa l-a relatat.

– *Gott Mit Uns,* repetă inspectorul, nerevenindu-şi din uimire.

– După o vreme, continuă Gómez de San Román, nu mică mi-a fost surprinderea când am descoperit pe masa monseniorului pietricica din mozaic închisă într-un minunat cub de metacrilat cu inscripţia „Emanuel“... Până la moartea lui, acel cubuleţ s-a aflat întotdeauna în apartamentele sale private. Venera pietricica precum o relicvă de preţ.

Cei doi prieteni erau aşezaţi lângă micul gheridon, în faţa ferestrei. În momentul acela, o infirmieră intră să schimbe apa la florile din glastră. Să schimbe apa

[I] „Iată că o fecioară va zămisli şi va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuil." Această frază este reprodusă din Biblie, Vechiul Testament, Profetul Isaia 7; 14, în traducerea preoţilor profesori Vasile Radu şi Gala Galaction, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele CAROL al II-lea“, 1938, pag. 672.

sau să tragă cu urechea? Inspectorul rămase cu această îndoială. Gómez de San Román urmări în linişte mişcările angajatei auxiliare până când, terminându-şi treburile, îi salută şi închise uşa.

– După cum relatează Sáenz de Olavarría în scrisoarea sa confidenţială, insistă bolnavul, Părintele a văzut în pietricica de mozaic căzută la picioarele sale dovada supranaturală că Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi.

– Monseniorul vedea semne divine peste tot... mormăi inspectorul cu neîncredere. În 2 octombrie 1928 a primit o inspiraţie din partea lui Dumnezeu care l-a iluminat cu toată claritatea asupra întemeierii instituţiei Opus...

– Într-adevăr, se grăbi să precizeze bolnavul cu deplină convingere. Asta s-a întâmplat în Reşedinţa Misionarilor Saint Vincent de Paul[I], din Madrid, în timpul exerciţiilor spirituale... şi, fermecat, recită din memorie cuvintele din textul în care Escrivá de Balaguer informa despre acest fapt: „Am primit iluminarea asupra întregii Lucrări, în vreme ce citeam acele documente... Zguduit, am îngenuncheat şi i-am mulţumit Domnului...“

Din anii petrecuţi sub influenţa Instituţiei, Mazeres îşi amintea, pentru că le auzise de atâtea ori, cele trei date-cheie ale Opus-ului, care marcau tot atâtea *iluminări divine* ale lui Escrivá de Balaguer: cea din anul 1928, întemeierea ramurii masculine a Opus; cea din 14 februarie 1930, întemeierea ramurii feminine, şi cea din 14 februarie 1943, întemeierea aşa-numitei Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis[II], ramura sacerdotală. Această a treia *iluminare,* în care Domnul Dumnezeul nostru i-a arătat lui Escrivá de Balaguer până şi stema sau emblema pe care

[I] Organizaţie internaţională a laicilor catolici consacrată actelor de caritate, înfiinţată la Paris în anul 1833.

[II] Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci (în lb. lat., în orig.)

trebuiau să o folosească, a avut loc în vreme ce ţinea slujba în vila „fetelor“, cum le numea Părintele cu afecţiune, din strada Jorge Manrique din Madrid, aproape de Piaţa Republicii Argentina.

Membrul deplin al Opus-ului Gómez de San Román, fără să mai piardă timpul să îl convingă pe celălalt de veridicitatea tuturor semnelor divine pe care nimeni făcând parte din Lucrare nu îndrăznise vreodată să le pună sub semnul îndoielii, reveni la povestea cu pietricica din mozaic.

– A fost obsesia lui până la moarte. Monseniorul Sáenz de Olavarría care, la fel ca şi mine, a fost de faţă la acea minune, a dat un nou impuls acestei căutări.

Ajuns la Madrid şi cu mai multă seninătate, Mazeres făcu bilanţul călătoriei sale la Pamplona. Vizita lui fusese oare binefăcătoare pentru prietenul său? Nu ştiu ce răspuns să îşi dea. Era un dezechilibrat? La prima vedere, aşa i se păruse. Cert este că povestea de la Santa Maria Maggiore, pe care i-o relatase Gómez de San Román, se dovedise a fi fost foarte ciudată şi neliniştitoare.

36

După o vreme, Mazeres găsi în telefonul său mobil un apel pierdut, provenit de la un alt mobil al cărui număr îi era necunoscut. Nu îi dădu mare importanţă şi fu cât pe-aci să îl şteargă pur şi simplu; totuşi, ceva în sinea lui îi spuse să nu o facă. Având încă telefonul în mână, începu să îşi pună întrebări.

– Cel care m-a sunat a greşit numărul? Dacă n-a greşit numărul, de ce nu mi-a lăsat un mesaj?

Avea două soluţii, şi amândouă foarte simple: ori apăsa o tastă şi îl ştergea fără cruţare; ori apăsa o alta şi suna el. În primul caz, nu ar fi aflat niciodată ce s-a întâmplat. În al doilea... Şi apăsă pe butonul de apelare. Auzi tonul de apel repetându-se de mai multe ori până când se auzi o voce. O recunoscu numaidecât. Era căsuţa vocală a mobilului lui Carmelo Gómez de San Román. Rămase foarte surprins. Închise fără să îi lase nici un mesaj. Acum, Gómez de San Román avea să ştie că îl sunase înapoi. Închise mobilul şi începu să îşi facă griji.

– Când l-am vizitat în clinica din Navarra, se supuse el unui autointerogatoriu, nu-mi amintesc să-i fi dat numărul meu de mobil. Nici nu cred să i-l fi transmis cineva de la comisariat; atunci, cum de a putut să dea de el?

Dacă aceste întrebări îi stârniseră curiozitatea, cu atât mai mult simţea nevoia să afle ce voia Gómez de

San Román. Atmosfera ce domnea în cel de-al patrulea etaj plutea sumbră prin mintea sa şi ajunse să îl facă să se teamă pentru soarta prietenului său până într-acolo, încât lăsa deschis mobilul zi şi noapte pentru cazul în care acesta ar fi repetat apelul. În cele din urmă, nu mai putu suporta şi preferă să facă o nouă escapadă la clinică. De data aceasta, dificultăţile de acces de la etajul patru fură încă şi mai mari decât cele dinainte.

– Domnul Gómez de San Román?

– Nu vă poate primi, îi răspunse tăios, fără să şovăie vreo clipă, o recepţioneră tânără, frumoasă, surâzătoare, apărută parcă dintr-unul din acele seriale de televiziune despre spitale. Medicii i-au prescris repaus absolut şi au interzis orice fel de vizite... Poate mai încolo...

Inspectorul care, nici de data aceasta, nici în cealaltă, nu se prezentase ca atare, nu era dispus să se întoarcă acasă fără să fi lămurit misteriosul apel. Reuşi să treacă peste punctele de control şi să ajungă la etajul-fantomă. Orice edificiu blindat are punctul său slab şi nu îi fu greu să dea de el. Nu fură un halat alb ca să treacă drept medic, un mijloc extrem de simplu, repetat de sute de ori în filme. Soluţia era mult mai uşoară: era de ajuns să îşi ridice fruntea, să îşi ia o figură serioasă de persoană importantă şi să meargă cu paşi hotărâţi; pe asemenea persoane nimeni nu îndrăzneşte să le oprească şi să le ceară cartea de identitate, de frică să nu facă vreo gafă... Găsi uşa camerei lui Gómez de San Román întredeschisă. Se apropie în vârful picioarelor, fără să bată, şi avu o surpriză neplăcută: prietenul său agoniza în singurătatea cea mai cutremurătoare. „Unde este *familia ta?“* fu primul gând care îi trecu prin minte. Patul era lăsat în jos, în poziţie orizontală. Gómez de San Román era culcat pe spate. Picioarele ca de ceară ieşeau de sub cearşaful foarte alb care îi

acoperea trupul până sub bărbie. Ochii, înfundaţi în orbite, căscaţi peste măsură, erau aţintiţi într-un punct anume de pe tavan. Respira cu dificultatea tipică unor plămâni umflaţi. Mazeres se aşează la căpătâiul patului, îl apucă de mână şi îi şopti la ureche: „Sunt Julián Mazeres"... I se păru că celălalt i-o strângea la rândul său... Trebui să facă un mare efort ca să nu izbucnească în plâns. Cât timp trecuse aşa? Un preot într-un halat alb imaculat, cu o cruce roşie brodată pe buzunarul de sus, intră, se instală la picioarele patului şi îi aruncă o privire inchizitorială intrusului. Deschise o carte şi începu să citească nişte rugăciuni în latină, atent tot timpul să vadă ce se petrece în jur. Deodată, buzele lui San Román păreau că murmură ceva. Mazeres îşi lipi urechea de gura muribundului.

– Julián, mi-am greşit drumul, auzi el că îi spune cu vocea stinsă sau asta i se păru că aude.

– *Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison*[I]*.* Preotul, pe un ton acru, ridică glasul ca să îl acopere pe al celuilalt.

În clipa aceea, veniră înspăimântătoarele horcăituri ale morţii. Îşi dădu ultima suflare puţin după aceea.

– Fratele nostru s-a dus în casa Părintelui, îl asigură preotul, în vreme ce îşi împăturea minuţios stola, adresându-li-se celor două infirmiere care ajunseseră târziu.

– *Deo gratias*[II]*,* răspunseră ele, simulând o bucurie spirituală pe care nu o simţeau, şi ieşiră din încăpere împreună cu capelanul.

Mazeres, văzând că nici preotul, nici infirmierele nu o făcuseră, închise ochii prietenului său şi rămase

---

[I] „Îndură-te, Doamne. Îndură-te, Hristoase. Îndură-te, Doamne“ - invocaţie în limba greacă preluată în liturghia catolică şi în numeroase alte liturghii creştin-orientale.

[II] „Mulţumescu-ţi ţie, Doamne.“ (în lat., în orig.)

privindu-i chipul. Cineva îl trase de mânecă.

– În sfârşit şi-a găsit pacea... Îi spuse necunoscutul în vreme ce îl invita să iasă din încăpere şi îl ducea către un ungher de pe culoar: Sunt Gabriel Gómez de San Román, fratele mai mare al lui Carmelo... iar dumneavoastră trebuie să fiţi inspectorul Mazeres... Fratele meu mi-a vorbit despre dumneavoastră. În ultimele zile era foarte neliniştit şi a vrut să ia legătura cu dumneavoastră. Nu ştiu ce trebuia să vă spună atât de important...

– Nu vom şti niciodată... Moartea ne-a luat-o înainte.

– Moartea! exclamă fratele cu un accent amar. Moartea vine întotdeauna la timpul ei, *alţii* sunt cei care dau ceasul înainte...

– Nu înţeleg... spuse inspectorul, deşi ghicise că celălalt tocmai îi strecurase o bănuială în legătură cu moartea fratelui său.

– De ce i s-a luat mobilul? se întrebă pe sine însuşi Gabriel Gómez de San Román, bănuitor, şi se întoarse spre inspector de parcă acesta ar fi avut răspunsul. Era dăunător pentru sănătatea lui? Aşa au spus...

Doi brancardieri veniră în mare grabă pe culoar, cu o targă goală. Intrară cu ea în cameră şi, imediat, ieşiră cu trupul mortului acoperit cu un cearşaf. Se opriră o clipă.

– Peste o jumătate de oră, în capela de la acest etaj, părintele va oficia o slujbă pentru sufletul fratelui nostru defunct, spuse unul dintre ei.

Gabriel Gómez de San Román şi inspectorul porniră spre capelă.

– Toţi sunt foarte grăbiţi... De parcă fratele meu i-ar deranja... Îi spuse pe acelaşi ton sibilin.

– Dar ce s-a întâmplat? La vizita mea, cu ceva vreme în urmă, l-am găsit însufleţit, cu chef de conversaţie, plin de viaţă...

Cei doi, ştiind bine că le prisosea timpul, mergeau încet pe culoarul larg spre capelă, a cărei uşă o vedeau de acolo.

– Totul este foarte straniu, nu vi se pare? spuse Gabriel Gómez de San Román. Noi am fi vrut să-l scoatem din această clinică. Lumea nu vorbeşte foarte bine despre ea. Circulă nişte zvonuri sinistre... Noi, familia, credeam că atmosfera care se respiră aici nu-i era favorabilă... În Opus Dei, trebuie să spunem tot adevărul, nu se respiră bine nicăieri... Dar Carmelo se opunea; pentru el, adevărata lui familie a fost întotdeauna Opus... I-au spălat creierul... Doar într-o împrejurare, acum câteva zile, mi-a mărturisit: „Am poftă să trăiesc, pur şi simplu să-mi trăiesc viaţa fără atâtea reguli absurde. Simt asfixie, claustrofobie, lehamite... Nu vreau să-mi mai fie frică...“ Nu ştiu dacă mi-a spus-o într-un acces de sinceritate sau i-a scăpat, pentru că în momentul acela nu era sub efectul sedativelor.

– Cum s-a putut întâmpla? Carmelo era inteligent, o personalitate puternică; nu era uşor de îmblânzit...

– Da, însă manipularea celorlalţi a fost mai puternică... Picătura de apă care sfârşeşte prin a săpa în piatra cea mai rezistentă... Se pare că la ei totul e foarte bine studiat... Îi storc pe membrii deplini ca pe o lămâie, le scot sucul şi, când nu le mai sunt de folos, îi trec pe linie moartă... Oamenii ăştia din Opus n-au suflet, nu se gândesc decât la bani... Pe fratele meu l-au obligat să-şi facă testamentul în favoarea Lucrării chiar în ziua când a intrat... Dumnezeu ştie la ce argumente şi la ce presiuni a fost supus!

– Asta este inuman, spuse Mazeres, crezând că se referea la intrarea în spital.

– Nu, nu. Din prima zi când a intrat în Lucrare.

Ajunseseră la capelă. Inspectorul traduse pentru sine inscripţia în latină care era gravată cu litere

gotice pe uşa de lemn: *Magister est hic et vocat te,* „Învăţătorul este aici şi te cheamă“. Gabriel apăsă pe clanţă şi se arătă în cadrul uşii. Lumânările de pe altar nu fuseseră aprinse şi nici nu se vedea vreo mişcare. Doar o femeie tânără îmbrăcată în alb, poate o membră-infirmieră, era îngenuncheată în faţa candelei de la chivotul de pe altar. Închise uşa cu aceeaşi grijă şi îi arătă inspectorului un colţ unde puteau aştepta.

– În Opus, continuă Gabriel Gómez de San Román conversaţia întreruptă, nu există nici afecţiune, nici căldură sufletească; oamenii în vârstă nu sunt bine îngrijiţi. Este cumplit. În ziua de azi, Opus este un spital psihiatric. Mai mult de o treime dintre membrii săi se află în aceeaşi situaţie ca şi fratele meu. Cum văzu figura neîncrezătoare a inspectorului, adăugă cu mai multă emfază: Vă îndoiţi? Aici, chiar la acest etaj, aveţi un exemplu; dar peste tot şi în orice ţară veţi putea găsi centre ca acesta. La fel de adevărat este şi faptul că, începând cu anii ’80, fuga membrilor care consideră că nu e posibil să trăiască în Opus este inevitabilă... Când fratele meu şi-a dat seama, era deja prea târziu...

– Atunci, cei care au rămas în continuare... inspectorul voi să sublinieze incongruenţa raţionamentului.

– După părerea mea, au rămas arivişti şi cinicii. În acest al doilea grup abundă îndrumătorii şi preoţii. Poate că în particular critică politicile din Opus, dar nu fac absolut nimic ca să îndrepte lucrurile... Mulţi dintre aceştia vor sfârşi la fel de bolnavi... E greu să trăieşti într-o continuă contradicţie între ceea ce se predică şi ceea ce se trăieşte...

Inspectorul îşi ţinu tot timpul braţele încrucişate, deşi tendinţa lui era să îşi vâre mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– O fi existând vreun sfânt în Lucrare! Şi spunând

acestea, îşi deschise braţele, imitând gestul ce însoţeşte expresia *dominus vobiscum*[l] din timpul liturghiei. Măcar pentru meritul de a suporta ororile pe care le povestiţi...

– Da, membrele auxiliare sunt nişte sfinte... Asta mi-a spus odată fratele meu.

Inspectorul se uită la ceasul de la mână fără să se ferească, nu atât să vadă cât e ceasul, cât să arate faptul că vorbiseră destul pe această temă.

– Care a fost cauza morţii fratelui dumneavoastră? reveni la chestiunea care îl preocupa.

– N-aş şti să vă spun. Nici chiar medicii care s-au ocupat de el nu s-au pus de acord... Stop cardio-respirator, presupun.

– A lăsat vreo notă...? spuse Mazeres, gândindu-se că poate scrisese ceva pentru el.

– Nu am de unde să ştiu. I-a dispărut până şi agenda. Făcu o pauză. Noi aproape că nu mai ţineam legătura cu el. Pe măsură ce treceau anii, fratele meu s-a distanţat tot mai mult. Rareori ne trimitea vreo scrisoare, nici când a murit tatăl nostru n-a venit la înmormântare. O indiferenţă totală. Iar cei de aici nu ne lăsau să-l vizităm... Pentru nimic în lume n-aş fi vrut ca Opus să se apropie de vreunul dintre copiii mei şi să se trezească într-o zi într-o situaţie ca asta... Îşi muşcă limba, dar păstra în sinea lui o asemenea pică împotriva celui care fondase Opus Dei, încât nu se putu abţine şi îşi dădu drumul la gură: Părintele Escrivá, pentru cine se mai îndoieşte, a fost un bădăran vanitos. Eu l-am văzut doar o singură dată şi a fost suficient. Fratele meu a ţinut să mă ducă la una dintre acele reuniuni pe care i le organizau ca să-i gâdile vanitatea. Mi s-a părut un om de nimic. Afectat, cu maniere sclifosite şi schimonoseli histrionice care, nu ştiu de ce, fermecau auditoriul... Răspândea, ca pe nişte confetti la un botez, lozinci şi

[l] Dumnezeu cu voi (în lat., în orig.)

fraze-şablon pe care cei prezenţi, asemenea unor fani isterici, le aplaudau de mama focului. Gândirea lui era sub orice critică, poate din lipsă de substanţă... O gândire dăunătoare care a molipsit mii de persoane, peste 80 000 de adepţi pe care se spune că îi are Opus. Acum se străduiesc să ni-l prezinte ca pe un învăţat al Bisericii. Ce ruşine!

Inspectorul, ca să întrerupă o conversaţie care devenise supărătoare, vârî capul pe uşă în capelă şi îi făcu celuilalt un semn. Intrară şi luară loc pe ultima bancă. La slujba aceea de *corpore insepulto*[l] veni puţină lume. Cel care oficie fu preotul care îi dăduse ultima împărtăşanie.

– A fost confesorul lui, îi şopti fratele defunctului. Contrar aşteptărilor, şi-a anulat conştiinţa până într-acolo, încât i-a distrus viaţa.

Fu o slujbă rece într-o capelă aseptică. În predică, fără să facă nici o referire la răposat, preotul oficiant se mărgini să vorbească despre Sfântul Josémaría care îl primise pasămite în ceruri. Vorbe sclifosite, fără nerv, scoase parcă dintr-un ghid, asemenea sălii de rugăciune din spital. Odată încheiată ceremonia, în vreme ce aşteptau să iasă din sacristie, Gabriel Gómez de San Román se crezu obligat să lămurească ceva în legătură cu părintele capelan.

– Acest preot a abuzat de buna-credinţă a fratelui meu.

– Nu înţeleg...

– În Opus nu se respectă intimitatea persoanelor. Îndrumătorii spirituali şi preoţii, spre binele Lucrării, sunt în stare să trădeze chiar şi secretul spovedaniei...

– Secretul tainei spovedaniei? Asta e o acuzaţie foarte gravă, se prefăcu el scandalizat, deşi imputări precum aceea nu erau noi pentru el.

Preotul, fără să fi terminat să-şi scoată veşmintele

[l] Trup neîngropat (în lat., în orig.)

liturgice, ieşi în vestibul, se apropie de fratele defunctului şi îi înmână o cutiuţă.

– Este inelul credinţei. Fratele dumneavoastră a fost întotdeauna credincios promisiunilor sale: *Unitate, spirit bun şi dragoste faţă de Părinte.* Cred că familiei dumneavoastră îi va face plăcere să-l păstreze.

Gabriel Gómez de San Román se prefăcu foarte emoţionat ca să nu se vadă obligat să îi adreseze vreun cuvânt.

37

Primul lucru pe care îl făcea Mazeres în fiecare zi, după duş şi bărbierit, era să se aşeze un moment în faţa calculatorului, unde, în vreme ce îşi bea prima cafea, îşi citea poşta electronică. Nu că i-ar fi scris multă lume, dar avea întotdeauna speranţa că cineva ar vrea să îi dea o veste bună şi să îi înveselească ziua. Ca în fiecare dimineaţă, îl aşteptau o mulţime de neplăcute mesaje *spam,* pe care, fără să se ostenească să le deschidă, le azvârli nemilos la coş. Marc şi Jorge îl avertizaseră că, pe această cale, intrau viruşi şi îl sfătuiseră să şteargă e-mailurile de la expeditori necunoscuţi. Aşa că Mazeres avea mare grijă atunci când apăsa pe mouse, ca nu cumva, fără să vrea, să deschidă vreun e-mail de la persoane indezirabile.

În dimineaţa aceea şovăi dacă să arunce sau nu la coş un mesaj ciudat. Niciodată nu mai primise ceva asemănător. Venea cu expeditor anonim şi subiect enigmatic: *„The Last E-mail“.* Mazeres auzise ceva în legătură cu acest gen de corespondenţă, unul dintre acele lucruri ciudate pe care le născocesc oamenii. Exista o companie care, pentru un preţ modic, îţi primea ultima scrisoare de adio şi îşi lua responsabilitatea de a o trimite, post-mortem, rudelor şi prietenilor pe care îi alegeai în acest scop. Dacă aveai umor, puteai chiar să îi joci cuiva o farsă

postumă.

– Cărei rude sau cărui prieten de-al meu i-o fi venit ideea să folosească acest serviciu macabru...? Avea mâna pe mouse, gata să arunce mesajul acela în limbul virtual al informaticii, când se dojeni pe sine însuşi: Dacă o fac, nu voi şti niciodată cine a fost mortul şi ce a vrut să-mi spună...

Curiozitatea lui creştea pe măsură ce trecea timpul, dar teama reverenţioasă sau poate bolnăvicioasă fu mai puternică decât virusul care ar fi putut veni odată cu mesajul. Îi deschise în cele din urmă. Surpriză, descumpănire, confuzie... Nu-şi dădea seama care dintre aceste sentimente predomina în sufletul său când descoperi că e-mailul îi fusese trimis de Carmelo Gómez de San Román.

> Prietene Mazeres, am vrut să iau legătura cu tine, dar nu mi-a fost cu putinţă. Am multe secrete să-ţi încredinţez, dar nu mai dispun de timp. Ştiu că orele mele sunt numărate. Îţi scriu în grabă, păcălind stricta supraveghere la care sunt supus zi şi noapte. Poate că ţi se va părea ciudată această scrisoare postumă. Cineva te va lămuri într-o zi.
>
> Îţi aminteşti că ţi-am vorbit, când ai venit la Pamplona, de vizita pe care Escrivá de Balaguer a făcut-o la bazilica Santa Maria, de pietricica desprinsă din mozaicul *Adoraţia Magilor* de pe arcul de triumf şi despre enigmatica frază *Gott Mit Uns?* Ei bine, John Sutherland, arhiepiscop irlandez, coreligionar de-al meu, găsit mort în bordelul de la Madrid, a descoperit cu vreme în urmă în Tabula Secreta Secretorum[I] a Vaticanului nişte documente germane cu acelaşi nume, care l-au pus pe urmele unei relicve a lui Isus, pe care arheologii lui Himmler o găsiseră la Sofia. După câte am înţeles, este foarte probabil ca relicva să conţină adevăratul sânge al lui Hristos. Prelatura

[I] Arhiva ultrasecretă (în lat., în orig.)

umblă înnebunită după această preţioasă relicvă, dar nu ştiu care sunt scopurile pe care le urmăreşte. Sáenz de Olavarría (celălalt înger păzitor, îţi aminteşti?) i-a încredinţat chiar lui Sutherland misiunea de a urmări pista până când va pune mâna pe ea. Nu pot irosi timpul descriindu-ţi ce soi de om era acel arhiepiscop. Iţi voi spune doar că era un fanatic al Opus-ului, fără scrupule, capabil să ucidă dacă ar fi fost nevoie.

Dacă vei primi această corespondenţă, va fi semn că am plecat pentru totdeauna. Umblă cu grijă, de-acum ştii ce le poate pielea!

Pax in aeternum![I]

Mazeres îşi amintea - cum să nu? - de faimoasa pietricică de mozaic de la bazilica Santa Maria Maggiore care căzuse de pe zidurile arcului de triumf, dar nu îşi amintea că Gómez i-ar fi spus că s-a desprins anume din mozaicul *Adoraţia Regilor Magi.* Nu dădu mare importanţă acestui amănunt, printă e-mailul şi îl luă cu el la comisariat. Când îşi încheie ziua de lucru, fără să mai treacă pe acasă, se duse direct la Mănăstirea Întrupării. Îl găsi pe părintele Méndez aşezat pe prima bancă din biserică, pustie şi liniştită la acea oră a înserării, cu braţele încrucişate şi privind concentrat spre chivotul de pe altar. Capelanul nu se miră să îl vadă. Se obişnuise cu vizitele neanunţate ale inspectorului.

– Ce se mai întâmplă acum? întrebă el, ştiind că motivul va avea legătură cu cazul Sfântului Pantelimon. Să mergem!

Fără să mai aştepte răspuns, îşi luă cartea de rugăciuni care zăcea pe bancă, se ridică şi se îndreptă spre uşa din transept, care lega biserica de dependinţele capelanilor. Ajunşi în apartamentul lui, îi repetă aceeaşi întrebare.

– Tocmai am primit asta, îi răspunse inspectorul şi

[I] Pace veşnică! (în lat., în orig.)

îi înmână e-mailul.

Părintele Méndez îşi puse ochelarii cu jumătăţi de lentilă şi începu să citească. Nu era o persoană care să-şi exteriorizeze cu uşurinţă sentimentele, dar chipul lui şi uşoara arcuire a sprâncenelor denotau faptul că lectura lui îl stupefiase. Fără să facă vreun comentariu, o reciti.

– Monseniorul Bergonzi ne-a vorbit deja de documentul *Gott Mit Uns.* Îţi aminteşti? spuse el şi închise ochii pe jumătate ca să se concentreze mai bine. Cu toate acestea, din e-mailul lui Gómez de San Román nu se deduce că arhiepiscopul ar fi avut cunoştinţă de celălalt document de care ne-a vorbit Bergonzi. Mă refer la scrisoarea lui Pius al XII-lea care autoriza mutarea relicvei la Mănăstirea Întrupării.

– Nu ştiu dacă a avut sau nu cunoştinţă de scrisoarea aceea, dar cert este că arhiepiscopul Sutherland a găsit relicva şi că acum se află cu toată siguranţa în mâinile celor din Opus...

– Nu te pripeşti să tragi concluzii? Mi se pare că eşti cam fantezist, îi răspunse capelanul şi îi făcu nişte precizări. În primul rând, din acest text nu se deduce faptul că arhiepiscopul Sutherland ar fi găsit relicva, nici măcar nu avem indicii că relicva ar fi ajuns în mâinile lui. După moartea sa, s-au întâmplat atâtea lucruri... Şi, chiar presupunând că aşa ar fi, habar n-avem pentru ce o vor cei din Opus...

– Ca să-l cloneze pe Hristos! afirmă celălalt fără şovăire. Dacă nu, pentru ce altceva?

Părintele capelan, mai ponderat în aprecieri, încercă să îl facă pe inspector să se potolească şi să nu se lase mânat de impulsuri.

– Tu însuţi ne-ai spus-o de curând, îi argumentă el, Vaticanul era cel care căuta relicva ca să o distrugă. Acum, reiese că Opus ul are nevoie de ea ca să-l cloneze pe Hristos... Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Capelanul era aşezat în spatele mesei sale de scris şi îşi rezema spinarea de spătarul înalt al jilţului. Această postură şi privirea fixă cu care îl cerceta pe inspector conturau mai degrabă imaginea unui judecător imparţial decât a unui prieten îngăduitor. Mazeres, în schimb, cufundat în fotoliu şi cu braţele pe aceeaşi masă, părea că se prinde de ea ca să nu se scufunde şi mai mult.

– Acum văd clar, răspunse el, ca şi cum i-ar fi venit deodată o idee. Ne-am înşelat cu toţii şi poate că Muño-Fierro a fost primul. Făcu o pauză şi, din poziţia sa incomodă, îl privi pe capelan, care, la rândul său, îi susţinu privirea pe deasupra jumătăţilor de lentilă. Muño-Fierro a crezut că Vaticanul era în spatele istoriei Sfântului Pantelimon şi de aceea arăta spre papa din cărţile de tarot... Arhiepiscopul Sutherland, deşi era un înalt funcţionar al Curiei, nu lucra pentru Vatican, ci pentru Opus, instituţie căreia îi aparţinea ca membru de vază... Şi aici a fost greşeala. Văzând că părintele Méndez avea o expresie sceptică, îl lămuri: Nu faceţi mutra asta. Vaticanul, şi dumneavoastră o ştiţi prea bine, nu este o organizaţie monolitică ai cărei cardinali, membri ai Curiei, să gândească la fel şi să tragă în aceeaşi direcţie. Poate că asta e imaginea pe care încearcă să şi-o creeze pentru exterior, dar în spatele uşilor trebuie să existe o luptă de interese şi a clanurilor mai feroce decât ne putem imagina. Puterea (cu atât mai mult când e vorba de o putere teocratică, absolută prin excelenţă)... spuse el rezumând: nu Vaticanul era cel interesat de relicvă, ci unul dintre clanurile care îl alcătuiesc, adică Opus-ul, şi, după cum bănuiesc, în planurile acestuia nu intra distrugerea ei, ci utilizarea ei pentru clonarea lui Hristos.

– Ajunge cu fanteziile, Julián! Baţi câmpii... Îl întrerupse el. Lasă-te de demagogii şi spune-mi unde

vrei să ajungi.

– Aici vreau să ajung, şi începu să îi expună noul său punct de vedere. De când am primit acest e-mail de adio din partea lui Gómez de San Román, n-am făcut altceva decât să-mi bat capul întruna. Prietenul meu avea un anumit secret legat de relicvă, pe care dorea să mi-l dezvăluie, sunt aproape sigur; şi cineva l-a împiedicat.

– Insinuezi că a fost lichidat?

– Să spunem că moartea lui a fost *oportună,* sublinie el maliţios. Gómez de San Román mărturiseşte în scurta sa misivă că cei din Opus umblă înnebuniţi după relicva aceea... Iar eu mă întreb: de ce vor încă o relicvă a lui Isus, când există atâtea în lume, iar ei înşişi au o frumoasă colecţie? Pentru un motiv foarte simplu. Pentru că, potrivit documentelor şi informaţiilor de care dispun, ei cred că *doar* acea relicvă a lui Himmler ar putea conţine *adevăratul* sânge al lui Hristos...

– Şi vor acea relicvă ca să îl cloneze, nu despre asta e vorba?

– Dumneavoastră aţi spus-o.

– Nu înţeleg cum un inspector atât de perspicace şi de inteligent ca tine îşi pierde timpul încropind o asemenea teorie. E prea de tot să compari Opus, oricât de nesuferit ţi-ar fi, cu una dintr-acele secte interesate de clonare...!

38

Mazeres era un inspector inteligent, perspicace şi cu fler, aşa cum recunoştea şi personalul comisariatului, iar presimţirile lui, nu întotdeauna bine primite, sfârşeau prin a se confirma. Ceea ce inspectorul nu putea bănui în zilele acelea era faptul că furtul relicvei Sfântului Pantelimon fusese pus la cale cu ani în urmă şi într-un loc foarte departe de Madrid. Sáenz de Olavarría, actualul şef al Prelaturii Opus şi în vremuri îndepărtate străjer al fondatorului acestuia, nu-şi putuse nici el imagina că acel *Emanuel,* cuvântul mieros pe care îl auzise din gura monseniorului în bazilica Santa Maria Maggiore avea să stea la originea unui plan strategic de mare anvergură. Cum se întâmplă de atâtea ori în viaţă, totul fusese rodul unui concurs de împrejurări. Pe de o parte, erau experimentele cu celule-mamă, care, de la clonarea oii Dolly în 1997, dăduseră naştere unei curse inevitabile în biogenetică. În laboratoarele cele mai avansate din întreaga lume, la lumina zilei sau în secret, nu numai că se continua clonarea animalelor, ci începuse deja clonarea embrionilor umani, aşa cum făcea profesorul Hwang Woo-suk, savant coreean, primul care aplicase acest procedeu în scopuri terapeutice. Pe această linie a clonării, apăruse la orizont Clonaid, condusă de raeliana Brigitte Boisselier, şi alte laboratoare ştiinţifice care mergeau

mai departe şi încercau clonarea umană în scopuri de reproducere. Cercetările coreeanului Hwang s-au dovedit a fi o fraudă, iar cele ale Clonaid, o scornealâ. În ciuda acestei severe lovituri date biogeneticii, mulţi savanţi dădeau asigurări că tehnicile de clonare erau foarte perfecţionate şi că, în orice moment, se puteau experimenta cu succes pe fiinţe omeneşti. Pe de altă parte, la Universitatea din Navarra, Opus Dei crease CIMA, un sector de Terapie Celulară în Hematologie. În această atmosferă propice clonării au apărut adresele web clonejesus.com, The Second Corning Project şi alte site-uri asemănătoare, în spatele cărora se ascundeau secte care strângeau fonduri pentru cumpărarea de material genetic de la Isus şi realizarea clonării sale.

Acest fenomen fantezist îl uluise pe Sáenz de Olavarría, persoană neîncrezătoare în propria judecată şi foarte înclinată spre tot felul de credinţe şi de miracole (poate pentru că a trăit de la cea mai fragedă vârstă atât de aproape de monseniorul Escrivá). Avansat la rangul de şef suprem al Opus, a continuat cu această obsesie, bătându-şi capul fără odihnă. E adevărat că, în public, împărtăşea doctrina oficială a Vaticanului şi condamna ca nimeni altul clonarea umană, fără să facă distincţie între clonările terapeutice şi clonările de reproducere. Cu toate acestea, planul Dumnezeu cu Noi (viziune profetică a expresiei „Emanuel“ pe care o rostise Părintele) fiind vorba de un imperativ divin, rămânea justificat *per se* şi în afara învăţăturii Bisericii şi a oricărei legi morale. Clonarea lui Isus (singurul mijloc de a duce la bun sfârşit *viziunea supranaturală* a monseniorului) era, pentru Sáenz de Olavarría, un *bine moral superior,* în faţa căruia toate celelalte rămâneau subordonate. Acest Dumnezeu cu Noi, se frământa prelatul, nu putea rămâne un diafan simbol mistic, ci trebuia să se concretizeze într-o realitate fizică, palpabilă,

vizibilă. Ar fi a doua întrupare a Fiului lui Dumnezeu, pe care cei din Opus l-ar primi în Lucrarea lor şi ar colabora la misiunea acestuia de a salva lumea din ghearele diabolice ale laicismului. Dar această clonare era o sarcină formidabilă şi foarte complicată pe care el, de unul singur, nu o putea duce până la capăt. Trebuia să ceară ajutor.

Unul dintre prietenii săi apropiaţi căruia îi împărtăşise frământările sale şi îi ceruse colaborarea a fost arhiepiscopul irlandez John Sutherland, pe vremea aceea înalt funcţionar al dicasteriului pentru Doctrina Credinţei, eufemism pentru Sfântul Oficiu de tristă amintire sau Tribunalul Inchiziţiei.

Cardinalul-prefect al acelui dicasteriu îl numise în comisia care, în vederea canonizării lui Pius al XII-lea, studia arhivele secrete ale acestuia şi încerca să demonteze cu documente irefutabile legenda neagră care îl acuza că ar fi fost pronazist. Munca nu se dovedi prea eficientă, aşa că, potrivit reclamaţiilor formulate de către evrei, comisia aceea ascunsese opiniei publice multe documente din arhivele papale. Între hârtiile sustrase se găsea şi *le dossier Gott Mit Uns* de al cărui conţinut, imediat ce căzuse în mâinile sale, arhiepiscopul Sutherland ar fi vrut să îl informeze în particular pe prelatul din Opus. În după-amiaza aceleiaşi zile, fără să mai piardă timp, se deplasase la Procura Generalizia[l].

Vila Tevere, cum era cunoscut cartierul general al Opus Dei, era situată în Viale Bruno Buozzi, în selectul cartier Panoli din Roma. Era vorba de o incintă înconjurată de ziduri, care cuprindea opt edificii somptuoase, încărcate de lux şi de marmură, dintre care cel mai important era Villa Vecchia. Înainte să fie cumpărată de cei din Opus, era deja o reşedinţă foarte elegantă; apoi a devenit fastuoasă, graţie sumelor generoase, în valută, sosite din Spania

[l] Administraţia Superioară (în lb. it., în orig.)

prin curieri ilegali, care ocoleau în fiecare săptămână graniţele, cu „centurile de penitenţă doldora de dolari“ lipite de trup. Edificiul, cu impresionantul său *torreone*[l], era lipit de un alt edificiu a cărui intrare dădea spre Vila Sacchetti. Cele opt palate formau un complex atât de imens, încât monseniorul Escrivá obişnuia să facă următoarea observaţie: „Vă asigur că pot să iau un cardinal de la intrarea principală, să îl duc în ritm rapid prin toate clădirile, să ne oprim o jumătate de oră ca să mâncăm într-una dintre cele douăsprezece sufragerii existente, să continuăm vizita şi să îl las să iasă prin poarta din spate la ora cinci, fără să fi văzut nici măcar jumătate din casă“. Procura Generalizia era aşadar o imensă fortăreaţă, dar nu numai pentru a se apăra de duşmanii din afară, ci şi de posibilii trădători dinăuntru. Poarta principală a casei era blindată şi nu avea broască pe dinafară. Nimeni, absolut nimeni, nu o putea deschide singur, ca să iasă sau ca să intre. În această citadelă inexpugnabilă exista o reţea secretă de microfoane şi de camere de luat vederi instalate în toate ungherele: în birourile de consultanţă, în *soggiorni* sau camerele de zi, în sălile de rugăciune, în Galleria della Madonna, în camerele de călcat, până şi în cămăruţele servitoarelor... Toţi membrii din Opus care erau găzduiţi acolo puteau dormi liniştiţi, căci un ochi tot timpul vigilent avea grijă de ei zi şi noapte.

Arhiepiscopul Sutherland trecu pragul şi se opri o clipă să privească urmele de picioare pe care, cu zeci de ani în urmă, monseniorul şi nedespărţitul său prieten Álvaro Del Portillo le lăsaseră întipărite în marele *patio* de la intrare. „Ei ne arată Calea“, se spunea pe lespedea comemorativă. În vreme ce arhiepiscopul aştepta ca monseniorul Sáenz de Olavarría să îl primească, se plimbă prin grădini şi

[l] Turn înalt (în lb. it., în orig.)

prin nenumăratele încăperi, admirând tablourile care atârnau pe pereţi şi obiectele de preţ păstrate în vitrine. Cei care l-au cunoscut pe monseniorul Escrivá povestesc că se plictisea des şi că Álvaro Del Portillo, ca să îl distreze, îl scotea să cumpere obiecte de anticariat pentru palatele sale. Unul dintre mofturile rezultate din acele plimbări prin Roma fusese marea supieră de argint din şcoala lui Benvenuto Cellini, pe care o achiziţionase pentru ca, atunci când aveau să vină cardinalii să ia masa la reşedinţa lui, să rămână cu gurile căscate. În faţa vitrinei cu supiera se afla cea a măgăruşilor, porţelanuri în mii de forme şi culori, pe care fiii şi fiicele sale, cunoscând aprecierea pe care Părintele o avea pentru acest animal (după unii, cel mai puţin inteligent dintre cele create, dar cel mai rezistent şi mai răbdător), i le-au trimis din toate colţurile planetei... Sutherland dădu o raită prin bibliotecă, a cărei valoare, după cum spunea Părintele, nu consta în cărţile de pe rafturi, ci în podeaua de onix; prin sala potirelor, unde era expusă o mare colecţie de o valoare incalculabilă; prin capela relicvelor, care, printre altele remarcabile, păstra în relicvarii de preţ fire de păr, unghii, dinţi şi alte obiecte personale ale Fondatorului. Era oare fetişism? Sutherland, ca oricare membru din Opus, privea cu evlavie piesele, fără să-şi pună această întrebare. Arhiepiscopul intră apoi în sala de rugăciune a Consiliului General, numită a Rusaliilor, unde chivotul de argint, emailurile şi pietrele preţioase aminteau de micul templu renascentist al lui Bramante; îngenunche câteva clipe şi repetă ca pe o rugăciune *Consumati in unum,* care era gravat chiar pe frontonul chivotului, unitatea perfectă şi fără fisuri între minte şi inimă, pe care Părintele nu încetase nici o clipă să o propovăduiască... Mai încolo, Sutherland se opri (vizită obligatorie pentru orice bun membru) în capela pe care Escrivá de Balaguer a comandat-o

pentru uzul său personal. Era de o bogăţie atât de pestriţă, încât, pentru unii dintre fiii săi, părea stridentă şi lipsită de sens, tipică pentru un om de la ţară „proaspăt îmbogăţit“. Pereţi acoperiţi cu plăci de onix şi de scuturi heraldice, coloane de marmură africană, pardoseală cosmatescă, prezentând un mozaic din pietre semipreţioase, uşi de bronz cu emailuri şi, agăţată de baldachinul de porfir, faimosul *porumbel euharistie* din aur şi platină, îmbogăţit cu trei mii de diamante şi nenumărate smaralde, safire şi rubine... Treizeci de îngeri din marmură de Carrara pluteau în zbor prin încăperea aceea... Monseniorul Sutherland îngenunche din nou, de această dată lângă jilţul pe care îl ocupase în viaţă Escrivá de Balaguer şi de unde conversa cu Dumnezeu cu mare familiaritate. „Doamne, José Maria a făcut mult pentru Biserică; şi va face încă şi mai mult.“ Arhiepiscopul simţi un fior când mângâie cu degetele sale lemnul de mahon şi îi fu greu să părăsească sala de rugăciune. Se simţea atât de bine acolo, se afla atât de aproape de Dumnezeu...

Un tânăr membru, înalt, blond, impecabil, îl întrerupse ca să îl anunţe că Părintele îl aşteaptă, şi îl conduse în biroul acestuia, somptuos ca şi restul casei.

Monseniorul Sáenz de Olavarría, Părintele dintr-a treia generaţie, era un bărbat trecut de şaizeci de ani, pe care funcţionarii de la Vatican îl calificaseră drept coleric şi insuportabil. Alte surse nu se arătau mai blânde: un individ cenuşiu, imatur şi dezamăgitor, aliat cu *gli intransigenti,* clanul care, de decenii, deţinea supremaţia la Vatican. Pentru unii, din cercul său de apropiaţi, poate pentru că îl cunoşteau mai bine sau îl urau mai mult, nu era nici mai mult nici mai puţin decât un *scary white man*[l].

Olavarría îl aştepta pe arhiepiscop în biroul său,

[l] Înspăimântător bărbat în alb (în lb. engl., în orig.)

nerăbdător să îl audă, dar trebui să îşi înfrâneze curiozitatea şi să îi prelungească acestuia aşteptarea. Punctualitatea era apanajul subordonaţilor, şi să te laşi aşteptat era sfânta curtoazie care îi înălţa şi mai mult pe cei puternici. Învăţase aceste formalităţi de la Escrivá însuşi, de ale cărui poale se ţinuse din tinereţe. Sutherland trebui să mai facă încă o jumătate de oră de anticameră, de care profită cu plăcere, ca că spună unul dintre cele trei rozarii pe care le închina în fiecare zi Fecioarei.

– Să poftească, porunci Părintele în cele din urmă.

Prelatul era aşezat în spatele unei mese mari din nuc, pe a cărei suprafaţă imaculată se vedea un crucifix de fildeş şi un cub de metacrilat care s-ar fi putut considera un prespapier dacă ar fi fost vreo hârtie pe masă, dar nu, era cubul transparent în interiorul căruia marchizul de Peralta comandase să fie aşezată pietricica din mozaicul de la Santa Maria Maggiore. Până la moartea acestuia, acea pietricică de aur se aflase întotdeauna în apartamentele sale private, iar cei aleşi o veneraseră ca pe o relicvă de preţ. Sáenz de Olavarría nu se ridică atunci când celălalt trecu pragul. Se îndreptă de spate, înţepenit şi mai tare, rezemându-se de spătarul jilţului. Cu această întindere crezu că îşi sporeşte statura morală faţă de vizitatorul pe care îl dispreţuia, pentru că era un arhiepiscop afemeiat, ca şi alţi membri ai propriei instituţii, dar de care nu se putea lipsi din pricina eficienţei dovedite a acestuia. Arhiepiscopul se înclină ca şi cum ar fi purtat în cârcă o grea povară, aşa cum se întâmplă când cineva se apropie să îi sărute mâna papei şi, cu genunchiul stâng în pământ, îi sărută mâna pe care Olavarría i-o întinsese prost dispus. Era salutul oficial pe care monseniorul Escrivá de Balaguer îl impusese pentru el şi succesorii săi. În câteva miimi de secundă, Sutherland văzu pantofii negri cu catarame de argint pe care îi purta prelatul.

„Or fi oare încălţările Părintelui?", nu putu el evita gândul atât de inoportun într-un moment ca acela.

– *Pax.*

– *In aeternum.*

Făcură astfel schimb de parole, de parcă ar fi aparţinut unei loji masonice.

– Ia loc şi povesteşte-mi, îi porunci Olavarría pe un ton dispreţuitor, în ciuda faptului că celălalt era de aceeaşi vârstă, mai inteligent şi unul dintre apropiaţii săi.

– Cum Excelenţa Voastră ştie deja, îi răspunse arhiepiscopul cu un formalism servil, lucrez în comisia însărcinată cu catalogarea şi cercetarea imensei documentaţii pe care a generat-o pontificatul lui Pius al XII-lea...

– Fii scurt, îl întrerupse, fără să îl lase să termine. Am agenda încărcată şi nu pot să-ţi dedic tot timpul.

Arhiepiscopul Sutherland, supus, îi făcu o recapitulare cât mai scurtă cu putinţă a celor întâmplate cu arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea şi îi înmână o fotocopie a documentului *Gott Mit Uns,* în care se vorbea în mod succint despre săpăturile arheologice realizate la Sofia de către SS-iştii lui Himmler, pomenind apoi despre recipientele pentru unguente a căror enigmatică inscripţie în greceşte indica posibilitatea de a conţine sângele autentic al lui Hristos.

– *Sanguis Christi!*

Olavarría recurse la limba latină ca să îşi dea aere de erudit, cum obişnuia să facă monseniorul Escrivá.

Pe măsură ce arhiepiscopul expunea aceste date, monseniorul Olavarría nu mai era grăbit, cheful de a afla sporindu-i din ce în ce mai mult.

– *Gott Mit Uns!* repetă el, surprins, ca şi cum ar fi avut o revelaţie. Ce coincidenţă providenţială! Cu mulţi ani în urmă, Părintele ne-a vorbit deja despre „Emanuel". Prorocea oare această descoperire de

care îmi vorbeşti?

Sáenz de Olavarría avea un fel de a vorbi molatic şi sclifosit, „foarte aproape de stilul propriu Vaticanului“ (pe care la Roma îl foloseau doar papa şi câţiva cardinali şi prelaţi ai Curiei), şi exagera şi mai mult când era vorba despre lucruri spirituale, cum i se părea acum că era cazul. Îşi încrucişă mâinile şi îşi dădu ochii peste cap cu un gest nu mai puţin făţarnic.

– Pentru cei care credem în Providenţa Divină, nu există coincidenţe... arhiepiscopul irlandez, linguşitor, îi întrerupse exaltarea.

– *Gott Mit Uns! Deus nobiscum!* Dumnezeu cu noi! repetă Olavarría, căzut parcă în extaz. Îţi dai seama ce înseamnă descoperirea ta pentru Lucrare? Trebuie să găsim acele flaconaşe şi să-l clonăm pe Hristos.

– Să-l clonăm pe Hristos? întrebă stupefiat Sutherland, nu pentru că ar fi fost prima dată când auzea această aiureală de pe buzele superiorului său, ci pentru că nu credea că avea să ajungă atât de departe.

– De ce te miri, prietene? spuse, mieros, Sáenz de Olavarría. Dacă am fost în stare să avem influenţă în conclavuri şi să *facem* vicari ai lui Hristos, cel puţin unul, din câte ştiu, de ce să nu încercăm şi cu El? Opus va conduce Biserica fără intermediari... Biserica ne va aparţine în întregime.... Hristos reînviat printre-noi, cu-noi, pen-tru-noi!

În vreme ce vorbea, extaziat, îşi îndreptă ochii pe jumătate închişi spre cer, oprindu-şi privirea pe nişte îngeri mari de ipsos, şi cu mâna dreaptă mângâie ostentativ *lignum crucis*[l] care îi atârna de gât, un preţios talisman de energie pozitivă care îi aparţinuse monseniorului Escrivá. Deschise apoi ochii, ca şi cum ar fi fost însetaţi de lumină sau s-ar fi trezit dintr-un extaz, şi îl privi pe celălalt, scrutându-i sufletul. Sutherland, îngrijorat de reacţiile atât de ciudate ale

[l] Lemnul crucii (în lb. lat., în orig.)

superiorului său, nu ştia pe ce cale să o apuce.

– Excelenţă, documentul cu pricina vorbeşte despre po-si-bi-li-ta-tea ca flaconaşele găsite să conţină sângele lui Hristos; nu este clar dacă re-al-men-te îl con-ţin, sublinie acesta de mai multe ori cuvintele, ca să vadă dacă superiorul său se trezea din visul în care se cufundase. Mi se pare că Excelenţa Voastră se grăbeşte să îşi facă iluzii...

– Iluzii? Nu, prietene John, nu, îi vorbi el cu familiaritate. Eu cred cu toată convingerea că Părintele nostru a avut în ziua aceea o viziune, aşa cum a avut şi cu alte ocazii, patru la număr, pe care le cunoaştem...! Dar întâmplarea face că, la aceasta, eu eram de faţă. Dacă ai fi văzut cum i s-a luminat chipul şi dacă ai fi auzit rostit de pe buzele sale acel „Emanuel“... Nu am nici cea mai mică îndoială, Părintele a avut o revelaţie, afirmă atât de convins, de parcă el ar fi fost protagonistul, şi continuă: De altfel, tu mi-ai vorbit de un document care poartă numele *Gott Mit Uns,* „Emanuel“ în latină. Coincidenţă? Tu crezi în coincidenţe? Nu, prietene, nu există coincidenţe. În toate acestea se află mâna lui Dumnezeu, nu am nici cea mai mică îndoială, şi cu o voce încărcată de importanţă încercă să dea o explicaţie unui fapt supranatural: Emanuel, *Gott Mit Uns,* Dumnezeu cu noi, nu este o metaforă mai mult sau mai puţin mistică, nu; a fost spus în sens propriu: Dumnezeu în carne şi oase va fi cu-Lu-cra-rea, prin-tre-noi, cu-noi. Trebuie să găsim acele flaconaşe cu sânge oriunde s-ar afla, şi tu te vei ocupa de această misiune. Făcu o pauză lungă ca să-şi savureze propria beţie. Pe deasupra, în Navarra dispunem de laboratoare echipate cu ultimele tehnologii şi cu oameni de ştiinţă capabili să cloneze orice ar fi... Apropo, profesorul Armando Ruibarbo de San Vicente, şeful Secţiei de hematologie, nu făcea cumva parte din comisia pontificală care a analizat

petele de sânge descoperite pe Sfântul Giulgiu? Oare aceasta nu este tot o circumstanţă providenţială? Încă te mai îndoieşti, omule de puţină credinţă?

Urmară câteva clipe de tăcere. Părea că şi unul, şi celălalt aveau mai multe lucruri să îşi spună, dar se abţineau. În cele din urmă, arhiepiscopul îndrăzni să spună ce avea pe suflet.

– S-a gândit Excelenţa Voastră la nenumăratele probleme şi dificultăţi pe care le comportă tot procesul de clonare a celulelor?

Sáenz de Olavarría se miră că îi pune această întrebare şi se puse în gardă.

– Profesorul Mengele, îi răspunse, fără ştiinţa şi tehnologia de care dispunem în ziua de azi, s-a pornit să experimenteze cu mare pasiune pe gemeni univitelini. Cu ei a încercat să desluşească secretele geneticii umane şi să-şi perfecţioneze tehnicile de reproducere, cu speranţa tainică de a crea o specie superioară. Poate că, fără să ştie, a fost pionierul clonării umane... Se opri, îşi dădu ochii peste cap şi îşi mângâie bărbia, surprins de ideea ce tocmai îi venise. Oare nu o fi făcut experimentele în vederea clonării lui Hristos...? Ah, dacă am avea şi noi credinţa şi entuziasmul pe care le-au depus naziştii pentru cauza lor...!

John Sutherland simpatiza cu ideologia nazistă fără să fie conştient de acest lucru, ca şi atâţia alţii; cu toate acestea, se scandaliză de modul călduros în care monseniorul Olavarría se referise la doctorul Joséf Mengele, îngerul Morţii, şi la oribilele sale experimente de la Auschwitz. Ajunsese să creadă că Olavarría, îmbătat de teoria sa, o luase razna, şi încercă să o demonteze.

– Nu mă refeream la dificultăţile ştiinţifice, ci la problemele etice şi teologice, îi spuse cu blândeţe, ca să nu îl înfurie. Dacă Vaticanul condamnă orice fel de clonare umană, chiar şi în scopuri terapeutice, cum

vom încerca noi cu Hristos? Scopul nu scuză mijloacele...

Prelatul din Opus îşi puse mâna dreaptă pe piept, mângâie *lignum crucis* şi replică fără şovăire:

– Când scopul este Dumnezeu, toate mijloacele care se folosesc pentru atingerea lui sunt bune şi drepte. Un zâmbet, ambiguu şi greu de descifrat, îi schimonosi gura. Cum altfel, dacă nu aşa, s-ar fi putut consolida Lucrarea în atât de puţin timp şi ar fi ajuns pe culmea unde se află? *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Totul contribuie la binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu.

Întrevederea se prelungi mai mult decât fusese prevăzut şi cei doi prelaţi discutară pe tema gemenilor univitelini şi, asemenea unor savanţi experţi în materie, presupuneau că dacă natura putea copia acelaşi individ, de ce omul, cu toată ştiinţa lui, nu ar fi în stare să reuşească?

– Pentru Dumnezeu, nimic nu e imposibil, spuse Olavarría, convins că Domnul era întotdeauna de partea sa şi, cu atât mai mult, în cazul acela. La urma urmelor, dragul meu John, este doar o chestiune de înlocuire a unui spermatozoid cu o celulă... Ar fi vorba de o naştere virginală, fără necesitatea respingătoarei împreunări trupeşti.

Rămase ceva vreme cu privirea aţintită într-un punct fix de pe tavan, de parcă ar fi văzut deschizându-se cerul şi pe Duhul Sfânt, pe cale de a se pogorî. Sutherland observă în ochii lui strălucirea geniului sau a nebunului, mai curând sclipirea nebuniei paranoice şi, pentru a doua oară, vru să îl dojenească, dar nu îndrăzni.

– Credinţa, dragul meu John, este în stare să mişte munţii din loc, i-o luă înainte Olavarría, care ghicise îndoielile prietenului său şi, în vreme ce pipăia nervos cu mâinile cubul de metacrilat cu pietricica de aur dinăuntru, adăugă: Este clar, clonarea lui Isus este un

bine moral superior, faţă de care toate celelalte rămân subordonate. Dar este şi o problemă de laborator, care îi priveşte pe chimiştii şi pe cercetătorii noştri... Însă, mai întâi, prietene John, şi îl sfredeli cu o privire imperativă, va trebui să-mi găseşti acel material genetic sacru.

– Nu numai că va trebui să-i consultăm pe savanţi... preciză arhiepiscopul irlandez, care presupunea că nu putea refuza misiunea pe care în momentul acela i-o aducea la cunoştinţă superiorul său. Clonarea lui Isus va trebui să fie cercetată şi din punct de vedere doctrinar. Să fie studiată în profunzime. Să fie examinată în amănunţime... Să i se găsească un solid sprijin teologic... O acţiune ca aceasta ar putea deveni un act de sacrilegiu, o blasfemie.

Olavarría nu îl asculta sau, poate, aşa cum se spunea şi despre monseniorul Escrivá de Balaguer (care confunda frecvent şi cu mare uşurinţă Sfântul Duh cu propriii neuroni), intrase într-o dimensiune supranaturală necunoscută de către muritorii de rând. Din această perspectivă, în care se simţea instalat după gustul său, îi răspunse supusului său.

– Dumnezeu şi cutezanţă, dragul meu John!

Cu această lozincă îşi închipui că îl elibera de toate scrupulele sale.

39

Opus Dei dispunea de bancheri dezgheţaţi şi de ingineri financiari isteţi, capabili să transforme în aur tot ce atingeau. Dispuneau şi de buni specialişti în drept canonic, indispensabili ca să se descurce cu succes printre hăţişurile şi meandrele puterii ecleziastice. Cu toate acestea, ducea lipsă de filosofi şi teologi buni, şi nici unul dintre ei nu avea greutate în lumea academică internaţională. După cum se zvonea prin galeriile universităţilor, teologii lor erau destul de mediocri; ca exemplu pentru acest lucru era semnalat Álvaro Del Portillo, consultant al Sfântului Oficiu vreme de douăzeci de ani, despre care cardinalul Seper spusese: „Ascultându-l pe Del Portillo, se simte ceva asemănător mirosului urât al unui dulap care a stat închis vreme de jumătate de secol“. Aşadar, Teologii Lucrării rămăseseră închistaţi, ca Del Portillo, în Conciliul de la Trento, sau poate şi mai în urmă. Simţeau nevoia să se agaţe de trecut, de frică să nu-i doboare viitorul plin de noutăţi care se ivea la orizont. Studiau cu perseverenţă doctrinele de la Trento şi scrierile lui Escrivá pline de idei mâncate de molii, încă şi mai mucede şi retrograde.

La câteva zile după întrevedere, Sáenz de Olavarría, aşa cum îi sugerase prietenul său, arhiepiscopul irlandez, recurse la teologii de la

Pontificia Universitá della Santa Croce, cunoscută şi ca Sant'Apollinare, şi numi imediat o comisie alcătuită din Paul Cohalan, Valerio De Sanctis şi Benedeto Messina. Aceşti trei teologi, cei mai străluciţi pe care îi găsise, studiaseră *„ad mentem Patris et Conditoris",* potrivit minţii Părintelui şi Fondatorului, la Colegiul Roman „Santa Croce" din Cavabianca, adevărată inimă a Opus Dei. După ce îi obligă să jure pe Sfintele Evanghelii că vor păstra secretul absolut, Olavarría îi puse la curent cu planurile sale privitoare la *Clonatio Christi*[I]*. În* primul moment, teologii se arătară îngroziţi şi se luară cu mâinile de cap gândindu-se că, oricare ar fi fost natura acesteia, clonarea umană fusese condamnată în repetate rânduri de către Sfânta Biserică, şi cu atât mai mult avea să fie condamnată acea clonare diabolică pe care le-o propunea el. Prelatul suportă cu răbdare argumentele şi impertinenţele lor, pentru că ştia că bătălia era câştigată dinainte şi că, până la urmă, lucrurile aveau să iasă cum voia el. Nu degeaba fuseseră educaţi membrii Opus în disciplina de fier a supunerii ca virtute supremă. *Serviam,* voi sluji ca un sclav, era prima rugăciune fierbinte pe care aceşti oşteni ai miliţiei Opus o rosteau în fiecare dimineaţă când se sculau, căzuţi în genunchi şi sărutând cu umilinţă podeaua. *Serviam* era atât un jurământ, cât şi un strigăt de război...

– Nu există bariere morale, şi nici de vreo altă natură, care să poată împiedica Lucrarea lui Dumnezeu, le spuse el cu aplomb şi încercă să îi înduplece: să vezi alb ceea ce este negru pentru că aşa afirmă superiorul ierarhic este regula de aur a celor care au *un spirit bun.*

Încă nu trecuse o lună de atunci, când cei trei profesori de la Sant'Apollinare se adunară într-o sală foarte secretă din palatul închis ermetic purtând

[I] Clonarea lui Hristos (în lb. lat., în orig.)

numele de Vila Tevere, ca să ţină prima lor reuniune. Încăperea era prezidată de un portret al lui Escrivá cu ochelari demodaţi, în ciuda faptului că în alt tablou de mari dimensiuni purta unii mult mai moderni, dăruiţi de succesorul şi prietenul său apropiat, Álvaro Del Portillo. Un alt portret, mai

mic, îl reprezenta pe papa Ioan Paul al II-lea, binefăcătorul generos al Casei.

– Dacă oamenii de ştiinţă ar reuşi să cloneze o fiinţă omenească, i-ar clona şi sufletul?

Cu această întrebare deschise şedinţa părintele Cohalan, decanul Facultăţii de Teologie, care în acea întrunire secretă urma să aibă ultimul cuvânt.

Ceilalţi colegi se cufundară într-o reflecţie transcendentală, recapitulând istoria filosofiei de la Platon la Sfântul Toma din Aquino, ca şi cum răspunsul lor ar fi ajuns să revoluţioneze antropologia actuală, atât de îndepărtată deja de dihotomia suflet-trup a lui Aristotel.

– Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate să cloneze un suflet, şi cu atât mai puţin să creeze unul, dacă la asta te referi, îi răspunse fără drept de apel De Sanctis, surprins că decanul formulase o întrebare de catehеză. Luă volumul *Enchiridion symbolorum*[I] care era pe masa ovală în jurul căreia se aşezaseră, căută textul potrivit şi citi: *Anima humana, rationabilis et intellectualis, creatur a Deo ex nihilo, non generatur a parentibus, est in singulis una, iam ante partum infusa, unitur cum corpore non accidentaliter sed est corporis forma vere per se et essentialiter*[II].

De Sanctis, care nu crezuse nici un moment că se

[I] Compendiu al tuturor dogmelor Bisericii (n.a.)

[II] Sufletul omenesc, raţional şi intelectual, este creat de Dumnezeu din nimic, nu părinţii îi dau naştere, este unic pentru fiecare, insuflat înainte de venirea pe lume, se uneşte cu trupul nu în mod accidental, ci într-un chip esenţial, ca adevărată formă a trupului. (în lb. lat., în orig.; n.a.)

poate glumi cu lucruri atât de serioase, cită concilii şi Sfinţi Părinţi, ca să răspundă într-un mod categoric propunerii decanului. Acesta îl ascultă cu un zâmbet binevoitor şi zeflemitor.

– Atunci, insistă decanul, dacă reuşim să-l clonăm pe Hristos plecând de la sângele său, ceea ce pretinde monseniorul Olavarría, ce am clona *în realitate?* Un trup fără suflet? Fără să aştepte răspunsul, enumeră în continuare alte dificultăţi teologice pe care i le sugera cazul: Pentru că, dacă pentru această clonă Dumnezeu creează un suflet care prin definiţie este unic şi irepetabil, *singulis in una,* persoana rezultată nu va fi o clonă *adevărată* a lui Isus din Nazaret, căci ar poseda un suflet nou şi diferit...

Ceilalţi rămaseră mai curând ofensaţi decât surprinşi, ca şi cum decanul le-ar fi întins o cursă în mod intenţionat, iar ei ar fi căzut în ea ca nişte începători.

– Întrebarea pe care v-am pus-o, şi i s-a adresat lui De Sanctis în mod special, nu este atât de lipsită de valoare precum aţi socotit-o la prima vedere.

De când apăruse la orizont clonarea umană, nu numai valorile etice în vigoare se văzuseră zguduite din temelii, ci şi dogmele Bisericii Catolice, atât de ferme şi necontestate vreme de secole, se văzuseră grav ameninţate. În privinţa sufletului, Biserica susţinea ideea că este „unic şi indivizibil“ şi că Dumnezeu îl insuflă în embrionul omenesc chiar în momentul conceperii sale. Dar mulţi savanţi susţineau că sufletul este o entelehie şi, în cazul în care ar exista, embrionul l-ar primi la cel puţin paisprezece zile după concepere. Înainte de această perioadă, afirmau ei, embrionul omenesc este doar un grup de celule care nu are nici creier, nici nu este „unic şi indivizibil“, condiţie indispensabilă şi substanţială ca să fie considerat „fiinţă umană“.

– Gemenii univitelini, îşi reluă Cohalan, cu mare părere de rău, rolul de avocat al diavolului, pun sub semnul îndoielii dogma Bisericii (ceilalţi îl străfulgeră cu privirile), căci, în cazul univitelinilor, ovulul fecundat se divide la o vreme după concepere, ceea ce ridică o dilemă complicată: ori sufletul indivizibil prin natura sa se divide, ori Dumnezeu nu creează sufletul exact în momentul conceperii, aşa cum nu obosesc să propovăduiască episcopii... În oricare din cele două presupuneri, Biserica greşeşte.

– Biserica este infailibilă şi punct, afirmă Benedeto Messina într-un act gratuit de voluntarism şi lovi sfidător cu pumnul în masă, ca singur argument. Dacă nu cumva ştiinţa este cea care greşeşte.

Teologii din Opus îşi luară nişte înfăţişări de circumstanţă şi tare mult le-ar fi plăcut să îl contrazică pe decan, care se încăpăţâna să pună beţe în roatele propriei căruţe, dar nu erau atât de neghiobi încât să nu îşi dea seama că nici credinţa nu era raţională, şi nici ştiinţa şi credinţa nu se puteau împăca, aşa cum ar fi vrut ei. Cu toate acestea, li se păru firească alegerea de a închide ochii şi de a vedea alb ceea ce era negru, pentru că aşa îi învăţa Biserica.

– Clonarea umană este o încercare de a eluda legea lui Dumnezeu, conchise De Sanctis, care vedea că se vârâseră într-un viespar. Orice acţiune care se opune planului divin este rea şi trebuie să fie evitată.

– Ne pierdem în generalităţi, interveni Benedeto Messina, temător să pătrundă prea adânc în chestiuni teribil de spinoase. Ceea ce ni s-a cerut este un verdict în privinţa unui caz concret: clonarea lui Isus. Dar el este Dumnezeu şi om... Îi putem clona divinitatea? Aceasta este adevărata chestiune.

Clonarea lui Isus, ca şi cea a oricărei fiinţe omeneşti, era, potrivit doctrinei Bisericii, o acţiune aberantă, condamnabilă din punct de vedere moral şi

teologic. Acum, Messina adăuga o dificultate infinit mai mare pe care poate că nimeni dintre cei prezenţi nu o sesizase sau nu îndrăznise să o formuleze.

– Ai pus degetul pe rană, recunoscu decanul. Dacă prin ea însăşi clonarea umană ridică deja în faţa teologiei dificultăţi imposibil de rezolvat, cât de multe se vor ivi în cazul lui Isus, care este Dumnezeu şi om în acelaşi timp...

– Aici voiam să ajung, luă Messina din nou cuvântul. Mi se pare că metoda pe care o folosim nu este cea corectă. Nu trebuie să plecăm de la ştiinţă, de parcă ea ar avea ultimul cuvânt, ci de la învăţăturile Bisericii care, încă din Antichitate, a considerat întotdeauna ştiinţa *ancilla Theologiae,* slujnica teologiei, şi nu invers.

– Explică-te, îi ceru Paul Cohalan, puţin cam contrariat că nu îi venise lui ideea acestui procedeu.

– Să vedem, şi adoptă o atitudine profesorală care îl supără încă şi mai tare pe decan. Biserica, de-a lungul secolelor, ne-a învăţat în mod unanim că în Hristos se disting două naturi, una omenească şi alta divină, legate în aşa fel încât nu pot fi separate, nici divizate, pentru că alcătuiesc o singură şi unică persoană.

Puse şi el mâna pe *Enchiridion,* cum făcuse mai înainte De Sanctis, şi începu să caute conciliile şi locurile unde se discutase şi se definise această temă.

– Nu e nevoie să cauţi, îl întrerupse decanul. „Uniunea ipostatică“ a fost definită la Conciliul de la Calcedon.

– „Uniunea ipostatică“ nu vă spune nimic...? replică Benedeto Messina şi îi privi pe colegii din faţa lui ca să vadă dacă scoteau din această doctrină vreo aplicaţie practică pentru cazul clonării lui Hristos.

– Unde vrei să ajungi? întrebă nervos Valerio De Sanctis. Pare că în loc să studiem cu seriozitate

chestiunea care ne-a reunit aici, ne jucăm de-a ghicitorile.

– Nici vorbă de ghicitori. Încerc să ajung în miezul acţiunii de *clonatio Christi* şi esenţa chestiunii se află în „minunea ipostatică“. Dat fiind că toţi ceilalţi continuau să nu priceapă, începu să le explice: Dacă vom clona trupul lui Isus plecând de la o picătură din sângele său, îi vom clona şi divinitatea, în virtutea acestei „uniuni ipostatice“, pentru că în el umanitatea şi divinitatea sunt inseparabile...

– *Ex unicitate personae sequitur communicatio idiomatum*[l]*,* cită Paul Cohalan.

Communicatio idiomatum pe care o menţionase decanul era o doctrină complicată pe care o elaboraseră doi teologi greci din secolul al V-lea ca să definească persoana misterioasă a lui Isus Hristos, Dumnezeu şi om adevărat. Ca Dumnezeu, îi era proprie natura umană cu toate atributele sale, iar ca om, îi era proprie natura divină cu toate particularităţile sale.

– Într-adevăr, repetă bucuros Messina. În virtutea acelei *communicatio idiomatum,* dacă vom clona natura umană a lui Isus, îi vom clona *de facto* divinitatea.

– Vrei să spui că Dumnezeu poate fi clonat? se cutremură Valerio De Sanctis. Că oamenii de ştiinţă, aplicând tehnici omeneşti de laborator, pot clona divinitatea lui Isus?

– Despre aceasta, dragul meu Valerio, discutăm noi acum, îi răspunse Messina. Ştiu că poate suna ca o erezie sau ca o blasfemie, dar în bună logică scolastică, dacă acceptăm termenii doctrinei teologice a aşa-numitei *communicatio idiomatum,* nu se poate trage altă concluzie.

Cei trei teologi de la Sant’Apollinare amuţiră

[l] Din unicitatea persoanei derivă participarea reciprocă a celor două naturi (în lb. lat., în orig., n.a.).

vreme îndelungată, ca nişte alchimişti înspăimântaţi de concluziile la care au ajuns.

– Pe măsură ce încercăm să pătrundem în misterele insondabile ale lui Dumnezeu, luă cuvântul Paul Cohalan, decanul, suntem înspăimântaţi. Teologia, lumina care ne călăuzeşte în această căutare, ne sperie, ne înfioară, ne umple de spaimă... Cum este cu putinţă una sau alta? ne întrebăm noi. Chiar acum punem în discuţie *clonatio Christi* şi, fără să vrem, ajungem la nişte adevăruri conţinute în dogmele noastre care sunt, bineînţeles, înspăimântătoare... Până-ntr-acolo încât Dumnezeu cel Atotputernic se dăruieşte docil, supus, ascultător, la bunul plac al creaturilor sale...!

– Dacă el a hotărât aşa, cine suntem noi, nişte biete creaturi, imperfecte şi mărginite, ca să-i cerem explicaţii şi să-l corectăm?

– Dumnezeu e în mâinile noastre! Aceasta este teribila măreţie a credinţei noastre.

O lungă bucată de vreme, epuizaţi de gimnastica teologică atât de copleşitoare, rămaseră tăcuţi şi, în loc să recurgă la raţiune ca să iasă dintr-o asemenea încurcătură, se dăruiră acelor consideraţii evlavioase, ascunzându-şi capul în nisip, ca struţul. Apoi, cu mai multă seninătate şi grijă, recapitulară toate argumentele ca nu cumva să fi făcut vreo greşeală şi constatară că modul lor de a pune problema fusese impecabil.

Decanul Paul Cohalan prezida reuniunea şi avea ultimul cuvânt, dar Benedeto Messina fusese, fără îndoială, cel care studiase cel mai temeinic chestiunea şi se străduia să îi persuadeze că acţiunea de *clonatio Christi* nu era singura minune care avea să le pricinuiască atâta uimire.

– Nu ştiu de ce vă minunaţi de *clonatio Christi...* le spuse el, mustrându-i pentru credinţa lor atât de precară. În fiecare zi, în toate colţurile lumii, se ţin mii

şi mii de slujbe. Chiar în acest moment, vreun preot, undeva, oficiază liturghia... De fiecare dată când un preot rosteşte cuvintele de consacrare se produce un miracol nu mai puţin extraordinar decât acesta al clonării... Dacă noi, preoţii, *transsubstanţiem* pâinea şi vinul în trupul, sângele, sufletul şi divinitatea lui Hristos, astfel încât, la porunca vocii noastre, îl facem să coboare din Cer pe altarele noastre, de ce să nu fie cu putinţă clonarea sa divină?

Valerio de Sanctis o luase razna. Chiar şi în trupul său se puteau desluşi, reflectate, eforturile mentale pe care le făcea ca să priceapă aceste raţionamente.

– Am înnebunit cu toţii? Discutăm acum de posibilitatea reală de a clona divinitatea lui Isus? întrebă din nou, nereuşind să priceapă, în ciuda nenumăratelor concilii şi argumente teologice pe care le invocau ceilalţi. Vorbim despre faptul că nişte savanţi, nişte oameni păcătoşi, chiar dacă fac parte din Lucrare, sunt în stare să cloneze divinitatea lui Isus plecând de la o picătură din sângele său?

– Problema clonării divinităţii lui Hristos poate să ţi se pară absurdă, dar nu este imposibilă, omule de puţină credinţă... insistă Benedeto Messina. Trebuie să examinezi tema nu prin prisma raţiunii, ci prin cea a credinţei... Clonarea Domnului este o concluzie care se deduce din propriile noastre dogme. Valerio, dacă admiţi ca premisă principală, după cum sper, că dogmele sunt adevăruri infailibile şi imuabile, nu poţi nega *clonatio Christi,* concluzie care derivă din acest silogism.

– Prezentarea ta teologică este impecabilă, recunoscu decanul. Din punctul de vedere al dogmei, clonarea umană a lui Hristos ar implica în mod necesar clonarea sa divină, ca o cauză concomitentă... Acum va trebui să verificăm dacă există acest material genetic şi dacă este cu adevărat al său.

– Toate acestea mi se par o nebunie, declară Valerio De Sanctis. Vorbim de teologie şi bla, bla, bla, mă văd intrat într-un puţ tenebros, sinistru. Părem nişte personaje din cabinetul delirantului doctor Caligari.

40

Gómez de San Román, membru deplin în Opus, care murise în împrejurări ciudate la etajul patru al Clinicii Universitare din Navarra, îi trimisese inspectorului Mazeres un *last e-mail* în care, printre alte paragrafe enigmatice, îi spunea: „Cineva te va lămuri într-o zi“. Cine era persoana aceea şi ce anume trebuia să îi comunice? La drept vorbind, inspectorul se gândi că mesajul rămăsese amânat *sine die;* în orice caz, nu se aştepta ca *ziua aceea* să vină atât de curând. Dar aşa se întâmplă. La puţin timp după corespondenţa macabră, primi un apel telefonic.

– Don Julián Mazeres? auzi el o voce complet necunoscută.

– Eu sunt. Cine întreabă?

Inspectorul se miră că un necunoscut îi ştia numărul de telefon şi, în timpul momentului de pauză pe care şi-l luă intrusul, făcu nenumărate presupuneri.

– Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, dar dacă vă spun un nume, poate că veţi face legătura. Aşteptă ca inspectorul să spună ceva şi, cum nu se întâmplă aşa, adăugă: Sunt un prieten al lui Carmelo Gómez de San Román şi vă sun din partea lui.

– Aha!

Exclamaţia sa nu exprima surprindere, dar nici

bucurie.

În momentul acela, Mazeres era singur acasă, aşezat la masa din birou, sub conul de lumină pe care îl proiecta lampa cu braţ mobil. Apelul îl surprinsese în vreme ce îşi storcea creierii, încă o dată, în legătură cu cazul relicvei Sfântului Pantelimon. Din prima zi îi ocupase gândurile, iar Paloma îi sugera frecvent că, dacă acel caz era închis, chiar şi în mod greşit, el nu avea de ce să se mai bage. „Cel mai bine pentru amândoi ar fi să uităm de această poveste, căci şi eu mă simt atât de implicată, încât am ajuns să am coşmaruri.“ Poate că interlocutorul anonim nu se aştepta la o reacţie atât de neprietenoasă şi, văzând că Mazeres rămăsese în aşteptare, nu ştiu, la rândul său, cum să reacţioneze.

– Când vreţi să ne vedem? adăugă el, apoi, fără să aştepte răspuns: Aş prefera să fie cât mai curând posibil. Ultimele dorinţe sunt ultimele dorinţe şi trebuie îndeplinite cât mai curând...

Mazeres era foarte curios să afle misteriosul mesaj pe care celălalt trebuia să i-l transmită din partea defunctului Gómez de San Román; cu toate acestea, nu dorea să-şi dezvăluie sentimentele.

– Să văd... şi începu să întoarcă paginile agendei sale. Mâine am o fereastră după masa de prânz, începând cu ora trei şi jumătate după-amiază... Dacă vă convine...

– Minunat. Mâine la trei şi jumătate în parcul El Buen Retiro. La picioarele statuii *Îngerul căzut.*

Lucrarea lui Ricardo Bellver care încununa fântâna cu acelaşi nume se afla într-un capăt al parcului şi era un punct de întâlnire imposibil de ratat.

– Chiar acolo?

Inspectorul se încruntă.

– E cumva un loc rău prevestitor? Dacă vă simţiţi stânjenit, să căutăm altul şi, fără să îi lase ocazia lui Mazeres să formuleze o propunere, spuse: v-ar

conveni poate lângă heleşteu, pe aleea care merge de la fântâna *Ţestoasele* la fântâna *Anghinarea,* în faţa monumentului lui Alfonso al XII-lea? Cum inspectorul şovăia, celălalt îi explică: Dumneavoastră intraţi prin Poarta Spaniei care dă în strada Alfonso al XII-lea, mergeţi drept pe Aleea Argentinei care vă va duce la heleşteu. Eu o să vă aştept acolo, aşezat pe o bancă.

– În regulă, aprobă inspectorul. Cum o să vă recunosc?

– Nu vă faceţi griji, de asta mă ocup eu.

Scurta convorbire telefonică cu necunoscutul îl nelinişti şi mii de închipuiri îi trecură prin cap. I-o fi întinzând cineva o cursă? Şi dacă în spatele întregii poveşti o fi comisarul Ortiz...?

A doua zi, Mazeres luă masa într-unul dintre restaurantele populare care se află în zona muzeului Regina Sofia. După prânz, plimbându-se, pentru că avea timp, se îndreptă spre parc. Nu intră prin poarta Spaniei, ci prin cea numită Felipe al IV-lea, care era înainte. Traversă grădina şi se abătu spre dreapta în direcţia fântânii *Îngerul căzut.* Se opri în faţa statuii, singura din lume, din câte se spune, consacrată diavolului. I se păru cam ciudat că, într-o primă fază, membrul din Opus îi dăduse întâlnire acolo. Deşi trecuse multă vreme de când se dezbărase de fantomele care îl înspăimântaseră atât de tare în copilărie, demonul angelic îi produse o oarecare teamă. Soarele încălzea binişor şi haina îl deranja. Oamenii, puţini la ora aceea, se adăpostiseră în chioşcurile cu gustări. Doar câteva perechi de tineri îndrăgostiţi vâsleau fără nici o ţintă pe heleşteul liniştit. În plimbarea lui, pe aleea care pornea de la fântâna *Îngerul căzut* spre celelalte două fântâni, *Anghinarea* şi *Ţestoasele,* se uită pe ascuns la persoanele, puţine la număr, care şedeau pe bănci. Dintre toate, doar una îi atrase atenţia: cea care

stătea pe o bancă de pe malul apei, faţă în faţă cu statuia ecvestră a regelui. După îmbrăcăminte, dar mai ales după pantofii săi negri, impecabil de curaţi, îşi dădu seama că era el. Când văzu că ziarul pe care îl citea sau se prefăcea că îl citeşte era *ABC*[1], nu mai avu nici cea mai mică îndoială. Se apropie şi se aşeză la celălalt capăt al băncii.

– Julián Mazeres? şopti necunoscutul fără să-şi ridice privirea din ziar, ca şi cum ar fi citit numele acela de pe pagina pe care o avea în faţă.

Împături ziarul, îl privi de sus în jos prin eleganţii săi ochelari de soare şi nu mai avu nici o îndoială că individul pe care îl avea în faţă era inspectorul.

– Mă numesc Carlos Sancristóval y Sánchez de Alva, amândouă numele cu v, sublinie el, în vreme ce îşi schimba ochelarii de soare cu alţii cu lentile deschise la culoare şi rame de titan.

Mazeres, curios, fu cât pe-aci să îl întrebe dacă acea înlocuire a literelor b era o influenţă din partea întemeietorului Lucrării, a cărui slăbiciune pentru numele bombastice era cunoscută de toată lumea. Îşi muşcă limba şi se apropie de el. Îşi strânseră mâinile cu putere.

– Dacă doriţi, am putea face o plimbare, îi spuse cel din Opus. Mă simt mai în largul meu şi discut cu mai multă plăcere.

Avea o atitudine afectată de profesor universitar şi lăsa să se vadă că e obişnuit să aibă iniţiativă şi să stabilească jaloanele.

– Eu n-am nimic împotrivă, încuviinţă, politicos, inspectorul.

– Cum ştiu că dispuneţi de puţin timp, voi intra direct în subiect, începu el. Totuşi, permiteţi-mi ca, mai întâi, să vă pun la dispoziţie un scurt curriculum al vieţii mele, absolut obligatoriu, pe de altă parte, pentru a înţelege mesajul pe care vi-l aduc din partea

[1] Ziar spaniol de orientare monarhică

prietenului nostru comun, odihnească-se în pace! După aceste preambuluri, continuă la fel de meticulos: Am cerut să intru în Opus când încă nu împlinisem şaptesprezece ani; de atunci, cum vă puteţi imagina, a trecut foarte multă vreme. Charisma monseniorului şi maximele din lucrarea sa, *Calea,* ca să fiu sincer cu dumneavoastră, m-au sedus. La douăzeci şi patru de ani, am depus legământul de „fidelitate“. Se pare că eram un tânăr foarte influenţabil şi încă imatur... A trecut multă vreme până să-mi dau seama că această cale nu ducea nicăieri... Alţii, poate mai inteligenţi, s-au dumirit mai devreme... Din cei treizeci de tineri din promoţia mea, am rămas doar doi. Mai bine zis unul, pentru că celălalt, Carmelo Gómez de San Román, a murit de curând la etajul patru... Dumneavoastră cunoaşteţi pagina de internet opuslibros.org? Şi fără să aştepte răspuns, continuă: Este absolut indispensabilă pentru a cunoaşte Lucrarea pe dinăuntru. Acolo scriu membri ai Opus care au părăsit prelatura. Mărturii sfâşietoare, cutremurătoare... Nu vă puteţi imagina numărul mare de membri deprimaţi sau cu boli mintale care există printre noi... Bolnavii cronici, precum prietenul nostru Gómez de San Román, vor ajunge la etajul patru... Pe acest site despre care vă vorbesc, eu scriu în mod frecvent, cu pseudonim, după cum puteţi presupune...

– Ce aţi făcut ca să nu intraţi în stare de depresie? îl întrerupse Mazeres cu o curiozitate spontană, surprins de acele mărturisiri neaşteptate.

Din primul moment, Sancristóval se comportase cu o francheţe neobişnuită, poate pentru că nevoia de a-şi vărsa năduful îi era absolut indispensabilă ca să supravieţuiască.

– Unii, ca să nu intre în depresie, îi răspunse el, uită de ei prin munca de fiecare zi. Îşi ocupă, fără nici un răgaz pentru ei înşişi, cele douăzeci şi patru de

ore ale zilei. Alţii, deşi nu e bine că o spun, se dedau practicilor sexuale, alcoolului...

– Practicilor sexuale? se miră Mazeres.

– Vă surprinde? Mai bine să nu intrăm în acest capitol, şi continuă: mulţi sunt îndopaţi cu substanţe psihotrope. Mie, medicii Lucrării mi-au recomandat medicamente care, după cum am citit în prospecte, se prescriu persoanelor cu epilepsie... Problema apare atunci când stai pe loc ca să te gândeşti, când îţi dai seama că te-ai înşelat şi că ai ajuns într-un impas... Pentru că Dumnezeu nu poate cere nişte lucruri precum să minţi, să-i calci în picioare pe ceilalţi, să-i constrângi pe alţii, să-i dispreţuieşti pe cei care nu gândesc ca tine... Să mă ierte Dumnezeu, pentru că şi eu am fost dintre aceia...

Mazeres ştia ceva despre Opus, despre metodele sale greu de înţeles, despre secretomania sa, despre ipocrizia sa disimulată şi de aceea nu reuşea să se încreadă în mărturisirea deconcertantă a numitului Sancristóval. Nu înţelegea motivul pentru care îşi descărca sufletul faţă de el şi ce urmărea prin aceasta. O vreme destul de îndelungată, continuă să îl asculte şi i se păru că citise de sute de ori pe acea pagină de internet, pe care însuşi Sancristóval i-o recomanda, relatări identice sau asemănătoare cu ale lui. Nu îndrăzni să îl întrerupă.

– Mi-a ieşit pe nas vocaţia! Eu însumi mi-am semnat condamnarea la nefericire... conchise el, în cele din urmă.

– Nu înţeleg. Mazeres juca rolul de avocat al diavolului. Dacă Opus este atât de rea cum spuneţi dumneavoastră, de ce nu părăsiţi Lucrarea? Am impresia că realitatea nu este aşa cum mi-o prezentaţi, ori dumneavoastră sunteţi masochist...

Sancristóval nu se simţi ofensat şi, în nici un caz, neînţeles. „Ce ştii tu?“ părea să îi spună cu zâmbetul strâmb cu care îi răspunsese. Rămase o clipă pe

gânduri. Apoi îi povesti cu tristeţe:

– Când i-am spus îndrumătorului meu că vreau să plec din Opus şi i-am prezentat motivele, a crezut probabil că sunt bolnav şi m-a trimis la un medic al Casei. Mi-a examinat organele genitale, da, da, organele genitale; mi le-a explorat cu minuţiozitate ca să vadă dacă problema mea nu era cumva un libido scăpat de sub control... Vă rog să nu o luaţi în râs. Îndrumătorul, descumpănit că nu aveam un exces de testosteron şi că eram sănătos, m-a predat doctorului Aquilino Polaino, un prestigios psihiatru, membru în Opus. N-aţi auzit vorbindu-se despre el?

– Parcă i-am auzit numele...

– La el la consultaţie sunt trimişi membrii cu probleme de vocaţie...

– Psihiatrul Polaino vindecă aşa-numitele crize de vocaţie? o făcu Mazeres pe prostul.

– Polaino crede că acela care doreşte să părăsească Lucrarea nu e în toate minţile... Şi uite aşa, pumni de pastile, terapii prelungite şi, în unele cazuri, şocuri electrice...

Mazeres rămase îngrozit şi fără cuvinte. Se opriseră de ceva vreme şi continuau să vorbească stând în picioare, la umbra unui copac rămuros de pe alee. Foarte aproape de ei, o pereche de îndrăgostiţi, indiferenţi la lumea din jurul lor, se zbenguiau pe iarbă.

– Ca în paradisul terestru, comentă Carlos Sancristóval, privindu-i cu invidie.

La ora aceea, erau deja mult mai multe bărci care se vedeau brăzdând heleşteul. Ajungea până la ei o uşoară adiere răcoroasă şi râsetele scandaloase care spărgeau liniştea toropitoare a siestei.

– De ce aţi rămas...? îl întrebă din nou Mazeres.

– De ce am rămas? repetă Sancristóval cu blândeţe. Această întrebare mi-am pus-o eu însumi de nenumărate ori... Din afară, este foarte greu de

înţeles. Frică? Laşitate? Sfânta constrângere? Nu ştiu; poate că toate la un loc. Încerci să te refugiezi în munca ta, în mii de subterfugii pe care tu însuţi le născoceşti... Domnul te pune la încercare ca la o probă de foc. Persevereză! ţi se spune. Şi, cu speranţa că lucrurile se vor schimba, trec anii... Când vrei să reacţionezi, e deja prea târziu. Cum să încep o nouă viaţă la vârsta mea? Cum să mă întorc la lumea la care am renunţat, pe care nu o cunosc, care mi-a devenit străină? Cum să cer ajutor familiei mele, prietenilor mei, dacă pe această familie de sânge şi pe aceşti prieteni i-am abandonat, trântindu-le uşa în nas? Unde şi cine mi-ar da de lucru? Mâna celor din Opus, prietene, este foarte lungă şi răzbunătoare, şi nu-i iartă pe „trădători“... Mă simt singur şi neputincios ca unul dintre acei marinari cărora Hernán Cortés le-a ars corăbiile. Nu cred că am puterea să scap din carcera în care m-am vârât, aşa că am sfârşit prin a merge până la capăt. Alţii au avut o soartă mai rea: au înnebunit ori s-au sinucis...

Sancristóval vorbea cu poticneli; uneori cu lungi peroraţii, alteori, cu fraze răzleţe şi fără legătură. Făcu o lungă pauză ca şi cum sufletul l-ar fi apăsat atât de tare, încât trupul nu îl putea duce. Căutară o bancă mai izolată şi se aşezară. Apoi repetă încă o dată:

– De ce am rămas? Vai, prietene, odată ajuns aici, ori devii cinic, ori pieri... Iar eu am ales să supravieţuiesc. Poate că această atitudine m-a salvat de la nelinişti şi de la tulburări inutile. Câţi n-au sfârşit prinşi în nisipurile mişcătoare ale depresiei?! Membrii tineri spun despre noi că suntem nişte egoişti, că ne-am pierdut interesul pentru apostolat. Poate că au dreptate. Dar eu mă simt tras pe sfoară de Opus... Când îmbătrânim, ne închid în case de la ţară sau ne înghesuie la etajul patru... E foarte trist să vezi cum sfârşim...

Se lăsă o lungă tăcere, densă, pe care Mazeres ar fi vrut să o întrerupă, dar nu ştia cum, apoi Sancristóval, obsedat, continuă să îşi înşiruie necazurile, asemenea mărgelelor unui rozariu amar.

– Eu eram un tip foarte amuzant - ştiţi? - şi am sfârşit prin a fi un mizantrop, un biet om... În prezent, am îndoielile mele în privinţa lui Dumnezeu şi a Bisericii, şi nu ştiu foarte bine dacă mi-am pierdut sau nu credinţa. Nu ştiu în mod cert cine este Isus Hristos, nici Dumnezeu, nici toate acele lucruri pe care alţii sunt siguri că le cunosc cu o claritate care surprinde... Mulţi dintre cei care au părăsit Lucrarea au încetat şi ei să creadă în Dumnezeu, toţi împreună şi în acelaşi timp...

Carlos Sancristóval venise cu intenţia să-i dezvăluie un secret, sau asta înţelesese Mazeres, dar conversaţia se îndreptă pe alte făgaşe. După mai bine de două ore în care îi povestise necazurile sale, tot nu avea de gând să deschidă subiectul. Bietul om avea nevoie să se descarce, iar inspectorul nu îndrăzni să-l întrerupă.

– Trebuie să vă simţiţi foarte rău ca să vă deschideţi sufletul în faţa unui necunoscut, îi spuse el, în cele din urmă.

– Prietene, mai bine un necunoscut decât un *îndrumător de confidenţe,* îi spuse el de-a dreptul şi, cum Mazeres făcu un gest de surprindere, Sancristóval, cu dorinţa irezistibilă de a vorbi, profită de ocazie ca să continue: N-aţi auzit vorbindu-se de faimoasele *conversaţii fraterne* care se poartă în Opus? Fără să aştepte răspuns, continuă: In Opus, suntem siliţi la un nudism al intimităţii, cum spun eu; să ne deschidem larg sufletul faţă de îndrumătorii noştri...

– Asta este ceea ce pe vremea mea numeam îndrumare spirituală.

– Da, dar cu diferenţa că dumneavoastră vă

alegeaţi îndrumătorul, dar în *Opus* îndrumarea spirituală este silită şi plină de delaţiuni, îndrumătorul îţi este impus... Şi nu e doar asta, îndrumătorul poate comenta confidenţele tale cu alţi îndrumători şi poate chiar să le facă să ajungă la urechile superiorului de la Roma...

– Nu mai spuneţi! sări în sus inspectorul, nevenindu-i să creadă, asta nu e cu putinţă, s-ar încălca secretul profesional...

– Vai, prietene! Văd că sunteţi cam naiv... şi se arătă foarte încântat că-i putuse dezvălui unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Lucrării. În Opus, confidenţele, acele atât de depăşite *conversaţii fraterne,* sunt considerate *subiect de guvernare instituţională,* spuse şi făcu o pauză, pentru ca inspectorul să reflecteze asupra acestui concept, prin urmare îndrumătorul tău, dacă o crede necesar, poate dezvălui confesiunile tale altor persoane din Lucrare...

– Fără autorizaţia celui interesat?

– În Opus, această autorizaţie este subînţeleasă. După ce se gândi câteva clipe, adăugă un fel de rezumat: Imixtiunea în intimitatea conştiinţelor este la ea acasă... Persoana contează prea puţin... Opus este mai degrabă guvernare decât îndrumare spirituală; ca să mă înţelegeţi, îndrumarea spirituală este în slujba instituţiei...

– Nu reuşesc să înţeleg foarte bine... Îmi spuneţi că spiritele şi conştiinţele membrilor din Opus sunt subordonate bunei funcţionări a Lucrării...

– Exact.

– Şi respectul...?

– Respectul? În Opus nu există nici cea mai mică urmă de respect faţă de conştiinţe... Ştiţi ce mi-a răspuns îndrumătorul meu spiritual când i-am prezentat exact aceste obiecţiuni? Mazeres aşteptă nerăbdător. Cel care se ocupă de sufletul tău, de

îndrumarea ta spirituală, nu sunt eu, o persoană concretă, ci Instituţia însăşi. Îndrumarea spirituală o poartă Lucrarea, şi iată că aici, spre binele tău, secretul confesiunii poate şi trebuie să fie împărtăşit!

– Un secret spus în gura mare, aşadar...

– Dragă prietene, în Opus totul se face în mare secret, absolut totul; cu toate acestea, nu se păstrează *secretam, silentii*[I], cum ar fi de aşteptat... Carlos de Sancristóval se uită nervos la ceas. S-a făcut târziu şi trebuie să mă întorc la reşedinţa mea... Se vedea totuşi că nu voia să plece fără să îi fi dezvăluit ceva care îl apăsa pe conştiinţă, apoi coborî vocea, deşi locul unde erau aşezaţi era departe de lume, şi îi spuse: Opus Dei, prietene, foloseşte de asemenea îndrumarea spirituală pentru a strânge tot felul de informaţii care i-ar putea fi de folos azi sau în ziua de mâine, orice fel de informaţii. Urechile conglomeratului Opus sunt ca nişte antene parabolice deschise către întreaga lume. Iată una dintre marile surse de putere pe care le are azi Opus... Dacă dumneavoastră aţi şti ce cantitate de informaţii este depozitată în arhivele secrete din Vila Tevere... Informaţii de orice fel, inclusiv despre viaţa intimă şi sexuală a persoanelor. Nu numai a membrilor Lucrării, ci şi a preoţilor, episcopilor, cardinalilor, politicienilor, finanţiştilor, a oamenilor cu putere... fie ei prieteni sau duşmani ai instituţiei...

– După cum povestiţi dumneavoastră, îi răspunse inspectorul, ascunzându-şi scepticismul, s-ar spune că fiecare preot din Lucrare este un spion şi că îndrumarea spirituală a fost organizată ca o densă reţea internaţională de spionaj...

Carlos de Sancristóval schiţă un surâs sardonic.

– Preoţii din Opus, îşi exprimă el concluziile personale, abuzează de puterea pe care le-o dă învestitura. Unii chiar refuză să-i absolve de păcate

[I] Secretul tăcerii (în lb. lat., în orig.)

pe cei care nu-i autorizează să facă uz de cele discutate cu ocazia confesiunii când şi cu cine doresc. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că un preot ar putea ajunge la asemenea nelegiuiri, dar asta este cruda realitate...

Se ridică de pe bancă şi bătu tare din picioare pe pietriş, cu intenţia de a scutura praful aşezat pe pantofi în timpul îndelungatei plimbări pe potecile din parc şi, când văzu că nu era de ajuns, scoase o batistă.

– În Opus, continuă el să vorbească, în vreme ce îşi despăturea batista şi îşi ştergea pantofii, se confundă abuzurile instituţionale cu originalitatea căii de perfecţionare pe care şi-o propun... Nu ştiu dacă m-am făcut înţeles.

– Totul e atât de confuz şi de complex...

– Opus, îşi împături cu grijă batista şi o vârî în buzunar, este, înainte de orice, un serviciu secret, o agenţie de informaţii... Trebuie să umbli cu mare grijă; ştiu că multora li s-a copiat informaţia de pe hard-diskul din calculator... Îi privi în ochi. Informaţia, dragă prietene, înseamnă putere.

Mazeres auzise multe lucruri despre Opus de-a lungul vieţii, dar ceea *ce* tocmai ascultase... Dacă aprecierile lui Carlos de Sancristóval erau adevărate (şi ceva adevărat trebuia să fie, căci acesta fusese şi continua să fie un membru marcant în cadrul organizaţiei), atunci Lucrarea era o maşinărie inventată pentru cucerirea puterii, proiectată ca să acţioneze în chip de lobby extraordinar de puternic, şi în cadrul căreia, în plus, se întâlneau cele mai reacţionare forţe ale spectrului religios şi politic...

– Ce loc ocupă în această complexă structură „sanctificarea prin muncă“? îl întrebă Mazeres cu maliţiozitate.

– Sanctificare? repetă ironic. Sub mantia sanctificării, se află sfânta constrângere, sfânta

intransigenţă, sfânta neruşinare, atât de neliniştitoare... Vă sună cumva a sloganuri publicitare? se bucură el, ironic, de vorbele de duh şi, după o clipă de tăcere, adăugă: În Opus, există un fel de isterie în evlavia pe care o insuflă... Viaţa ascetică, aşa-numita *dăruire,* este extrem de riguroasă. Persoanele se simt vinovate pentru că nu reuşesc să atingă nişte ţeluri de neatins din capul locului, astfel încât se autopedepsesc cu o duritate şi o severitate inumane. Această frustrare le umple de nelinişte, le apropie de depresie şi le face să devină acre şi feroce cu ceilalţi... Ele nu trăiesc într-o ambianţă familială liniştită şi fericită, cum trâmbiţează ei întruna, ci într-o întreprindere comercială aflată într-o crudă competiţie. „Ori te extinzi, ori eşti înghiţit" era sloganul Fondatorului, care se află încă în vigoare. Cadrele de conducere nu se dau în lături să facă afaceri evident imorale sau ilegale, ori să manipuleze informaţiile. Este un sistem pervers, de o lipsă de transparenţă absolută...

Văzându-l atât de pornit, inspectorul fu cât pe-aci să îi pună alte întrebări, dar, când îşi luară la revedere, îi aruncă una pe care o avea pe vârful limbii:

– Şi ce cred despre toate astea membrii asociaţi?

– Membrii asociaţi? Ăştia nu sunt la curent cu nimic sau nu vor să fie la curent... răspunse el expeditiv. Îşi plătesc cu plăcere cotizaţiile şi cu asta basta! Şi în felul acesta îşi liniştesc conştiinţa şi continuă să spele bani...

– Asta-i nemaipomenit. Mazeres se gândi că în mărturisirile lui Sancristóval era resentiment sau măcar ranchiună pentru vreo escrocherie care probabil i se făcuse cândva. Îi spuse în încheiere: Într-un cuvânt, ce înseamnă Opus pentru dumneavoastră?

Sancristóval, fără să se oprească un moment ca să

cugete, îi aruncă pe neaşteptate:

– Un balon de săpun pe care prelatura îl umflă şi-l tot umflă până când, într-o zi, se va sparge de mare ce este. Nimic! Instituţia alunecă spre fanatism, minciună, ipocrizie, spre nimic.

– Păi, ca să fie *nimic...*

– Da, o simplă aparenţă fantasmagorică, o simplă iluzie... Nimic!

Carlos de Sancristóval întrerupse brusc şi pe neaşteptate conversaţia şi stabili o întâlnire cu inspectorul pentru a doua zi, în acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

41

Conversaţia din ajun îl afectă foarte mult pe inspector şi, acasă, cu seninătate şi sânge-rece, îşi stoarse creierii până ajunse la concluzia că mărturisirea aceea nu fusese nici spontană, nici o simplă uşurare a sufletului, cum crezuse el, ci fusese făcută cu o anumită intenţie. Nu cunoştea scopul, dar era aproape sigur că făcea parte din contextul în cadrul căruia ar fi trebuit să se abordeze ultimul mesaj al lui Carmelo de San Román.

Veni la cea de-a doua întâlnire mai intrigat decât prima dată şi îl găsi pe Carlos Sancristóval aşezat pe aceeaşi bancă şi cu ziarul *ABC* în mână, dar nu îl citea, ci se uita la nişte copii care se jucau în apropiere.

– Bine, domnule Sancristóval, îi spuse inspectorul după ce îl salutase cu familiaritatea unui prieten, azi cel care dispune de puţin timp sunt eu, aşa că...

– Ne plimbăm? îl întrerupse, fără să îl lase să continue. Iartă-mă că ieri te-am copleşit cu problemele mele, îl tutui el şi intră imediat în subiect. Să ne întoarcem la povestea noastră. Eu am fost unul dintre inginerii care au proiectat reţeaua de ascultare (să o numim aşa, fără ocolişuri) care acoperă toate încăperile din Vila Tevere, azi actualizată cu tehnologiile de ultimă generaţie. Bine, nu o să mă întind asupra acestui subiect, ca să nu te obosesc.

Nici nu e cazul. Ideea este că, în urmă cu un an, mai mult sau mai puţin, eu eram la Procura Generalizia verificând această reţea, când, dintr-o neglijenţă a monseniorului Olavarría care a lăsat deschise microfoanele în biroul său, am putut auzi conversaţia pe care o purta cu arhiepiscopul irlandez Sutherland...

Şi îl privi iscoditor pe inspector.

– Am auzit vorbindu-se despre el, spuse vag Mazeres.

– Ştiu deja că îl cunoşti, îl corectă Sancristóval şi continuă: Dar ceea ce n-ai aflat încă este conţinutul acelei conversaţii... Eu o am înregistrată, alături de alte conversaţii care, după furtul relicvei Sfântului Pantelimon, dobândesc o importanţă capitală...

– De ce recurgeţi la mine şi nu mergeţi direct la poliţie, dacă este vorba de aşa ceva...?

– Glumeşti? îi răspunse privindu-l în ochi. Nu face pe naivul cu mine.

În după-amiaza aceea, Sancristóval nu mai părea amărât ca în ziua anterioară, ba dimpotrivă, era zâmbitor şi fericit. Să fi fost efectul vreunui calmant pe care îl lua? Avea o voce plăcută şi ştia să trezească interesul prin conversaţie, păcat că avea obiceiul să clipească neîntrerupt, un tic supărător pentru interlocutor, care, fără să vrea, îl imita. Mazeres se vedea obligat să îi evite privirea. Sancristóval era vanitos, afişând înfumurarea şefului de promoţie. Stătea de vorbă ascultându-se pe sine însuşi. Se opri şi, cu ziarul pe care îl ţinea împăturit în mână, arătă o plantă şi o menţionă cu numele ei ştiinţific în latineşte.

– Vă pricepeţi şi la botanică? îl întrebă inspectorul, pentru că presupuse că aştepta această linguşeală.

Zâmbi şi, fără să îi răspundă, reveni la monolog.

– În altă zi, vei veni la reşedinţa mea şi vom asculta pe îndelete acele înregistrări. Ştiu că te vor

interesa. Închise paranteza, lăsându-l cu buzele umflate, şi îşi continuă relatarea: Ţi-am spus toate astea pentru că, aşa cum vei vedea, are mare legătură cu mesajul lui Gómez de San Román. Făcu o scurtă pauză: El şi cu mine, din motive privind munca noastră, ne-am întâlnit de multe ori la Vila Tevere şi în alte locuri. De la prelatură îi fusese încredinţată delicata misiune de a instala în principalele case al Lucrării nişte locaşuri ascunse în care să se păstreze ceea ce numeau „documente sensibile“. Da, da; secretomania prin care este renumit Opus se materializează şi prin camere secrete... Carmelo era un specialist nemaipomenit în acest gen de lucruri şi găsea ascunzişuri inimaginabile... L-am pus la curent cu discuţiile despre care ţi-am vorbit şi i-am cerut să-mi spună unde păstrase monseniorul Olavarría relicva lui Himmler. Eu eram foarte sigur că prelatul îl consultase şi că el îi sugerase locul cel mai blindat şi mai sigur... Făcu din nou o pauză, de data aceasta mult mai prelungită: Carmelo n-a vrut să colaboreze, în ciuda faptului că i-am dezvăluit ce monstruozitate voiau să facă pornind de la relicva aceea. I-a venit foarte greu să-şi învingă scrupulele şi, după o vreme, când s-a hotărât, îşi pierduse deja minţile. N-am putut scoate nimic clar de la el. Mi-a spus doar un enigmatic *difficilis.* În latină, aşa cum auzi... A vrut să-mi spună că relicva era în siguranţă şi că era dificil să dai de ea? În orice caz, pentru ce Dumnezeu mi-a vorbit în latineşte?

– Asta este tot ce ţi-a spus bietul Carmelo? întrebă Mazeres, uitându-se la ceas cu coada ochiului.

– Până în ziua de azi, oricât m-am chinuit să-i dau de capăt, nu ştiu unde au putut ascunde relicva...

Imediat după aceea, cu minuţiozitatea care îl caracteriza, Sancristóval îşi prezentă şi îşi argumentă bănuielile.

– Îmi pare rău, don Carlos, îl întrerupse inspectorul

nerăbdător, iar acum se uita cu neobrăzare la ceasul său de la mână, n-am timp. S-a făcut târziu şi o să pierd trenul. Peste o oră plec la Valencia. Voi petrece acolo sfârşitul de săptămână cu nişte prieteni... Dacă sunteţi de acord, vă sun luni şi vorbim despre înregistrări...

Inspectorul rămăsese foarte intrigat şi ar fi vrut să cunoască chiar în după-amiaza aceea conţinutul înregistrărilor, dar nu avu de ales şi întrerupse întâlnirea, amânând-o pentru momentul întoarcerii.

De ceva vreme, Mazeres avea programată această excursie cu nişte prieteni din anii studenţiei; pe unii dintre ei îi cunoscuse la Aleea cu Plopi, căminul studenţesc pe care Opus îl conducea la Valencia. Întâlnirea se amânase de mai multe ori din vina lui. Nu se cădea să se scuze din nou, mai cu seamă pentru că motivul principal al excursiei era să străbată fluviul Júcar în jos pe firul apei, ca să admire păduricile de plopi aurii de pe maluri, spectacol care nu putea fi văzut decât toamna.

Mazeres fu găzduit în casa prietenului său Bernat Escartí, profesor universitar de arheologie. A doua zi, foarte de dimineaţă, Mazeres, Bernat Escartí şi ceilalţi prieteni porniră la drum. Se opriră pe traseu, oprire obligatorie, ca să viziteze Alcalá del Júcar, un pitoresc sat cu străzi înguste şi abrupte, cu o arhitectură populară bine conservată. Cum o indică şi numele, protagonistul acestui sătuc era fluviul care ajungea în acest loc liniştit şi îl îmbrăţişa într-unul dintre cele mai spectaculoase defileuri de pe traseul său. De acolo, depăşind cursul în zigzag al fluviului, ajunseră în satul Jorquera, suspendat în înaltul unei stânci şi înconjurat de un alt defileu, la fel de frumos ca şi cel de la Alcalá. Pe drum, grupul se oprea la tot pasul ca să se delecteze cu priveliştea plopilor tremurători şi a plopilor aurii, care, grupaţi în pâlcuri sau în şir indian, îşi etalau neasemuitele culori ocru şi auriu. Doar

plopii aurii de pe malurile fluviului Duero, la trecerea prin provincia Soria, îi întreceau în frumuseţe. Ajunseră în sat (care avea doar şase sute de locuitori, bărbaţi şi femei în număr egal, după cum li s-a spus), înfriguraţi şi cu o foame de lup pe care le-o deschisese aerul curat de pe acele meleaguri. Comandară, cum s-ar fi putut altfel, *gazpacho manchego*[l], un fel de mâncare specifică pentru locul acela şi care, prin ingrediente şi anotimp, nu avea nimic de-a face cu cel andaluz. În vreme ce *gazpacho* andaluz se serveşte foarte rece în bol şi aproape că se bea, fiind foarte potrivit să stingă setea în timpul verii, *gazpacho manchego,* cu bucăţi de iepure, vânat şi dumicaţi de turte de pâine nedospită, cu mai multă grăsime şi consistenţă, este un fel de mâncare pentru iarnă. Le-a fost servit chiar în oala de lut în care fusese gătit şi, fără să-l lase să se odihnească cele zece minute de rigoare, cum le recomandase patroana, l-au dat gata pe tot.

– Să te lingi pe degete, nu altceva! o felicitară ei pe patroană.

– Ar fi fost şi mai gustos dacă ar fi fost vremea bureţilor, le răspunse ea bucuroasă.

Gazpacho manchego le încununa prima etapă a excursiei.

După o lungă conversaţie la desert, dădură o raită prin sat ca să li se aşeze mâncarea şi să vadă monumentele. Casa Primarului. Turnul Doñei Blanca. Din castelul datând din secolul al XI-lea, la ale cărui ziduri poposise Cidul în anul 1094 să îi hărţuiască, aproape că nu mai rămăseseră vestigii; interiorul adăpostea cimitirul, cum se întâmpla şi la castelul Guadalest. Vizitară biserica parohială, o construcţie din secolul al XVI-lea, perioada de tranziţie de la gotic la Renaştere, restaurată de curând. La ora aceea nu era nici ţipenie prin preajmă şi putură să o cerceteze

[l] Din ţinutul La Mancha

în largul lor.

– Priviţi asta, le atrase atenţia José Cortell, fără să îşi poată stăpâni entuziasmul.

Cortell, profesor universitar emerit de epigrafie romană, era sufletul excursiilor culturale. Conduşi de el, străbătuseră cetatea Tarraco, de provenienţă romană, şi oraşul Valencia. Le arătase şi descifrase inscripţiile care le ieşeau în cale... Îl încântau pietrele de mormânt. La prânzul din ziua aceea stabiliseră deja o „peregrinare pe la lespezile“ din provincie. Toţi cei care erau împrăştiaţi pe la diferitele capele reveniră la capătul naosului şi priviră încotro le arăta el. Deasupra unui arc, la stânga absidei, era un ciudat triunghi încununat cu o cruce latină, triunghi al cărui interior era împărţit în zece căsuţe, cuprinzând fiecare câte o literă.

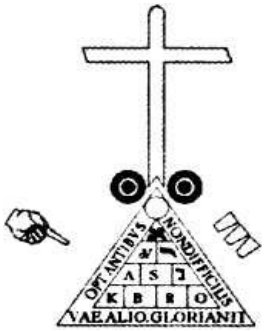

– *Optantibus non difficilis Vae Alio Glorianti,* citi epigrafistul cu un aer de patrician roman, aşteptând să traducă cineva, dar nu o făcu nimeni. Aţi uitat latina?

Totuşi, acel *difficilis* din inscripţie îi aminti inspectorului cuvântul *difficilis* rostit de Gómez de San Román, despre care îi vorbise Sancristóval în ajun, dar nu îi dădu mare importanţă.

– Ce semnificaţie cuprinde? întrebă Bernat Escartí, alt îndrăgostit de lespezi, care, deşi discuţia nu era domeniul său, arăta o mare curiozitate.

– Aşa, pe nepregătite, spuse Cortell, eu aş traduce: „Celor care doresc, nu le va fi dificil“. Şi pe latura de la bază se citeşte: „Vai de cel care se va lăuda cu altceva“. Nu mă întreba nimic despre această inscripţie enigmatică, nici despre mână, nici despre cele trei icuri din dreapta şi cu atât mai puţin despre semnificaţia de nepătruns a celor zece litere din interiorul triunghiului.

– Eu aş spune că cele două braţe care formează triunghiul cel mare este un fel de compas deschis... comentă Mazeres.

– Poate că face aluzie la compasul masonilor... observă un alt coleg.

În momentul acela intră un preot tânăr, preotul parohiei, care, văzându-i atât de absorbiţi de inscripţie, se apropie de ei.

– Aţi dezlegat enigma? spuse el cu un aer mucalit şi zâmbi uşor ironic. Înaintea dumneavoastră, au mai încercat şi alţii şi, după câte ştiu eu, nimeni n-a reuşit până în ziua de azi. Adăugă imediat după aceea: După cum spun unii, mai ales că nici nu s-a găsit vreun document care să o dovedească, această inscripţie a fost pusă aici din porunca unui preot de baştină din acest sat, fiind o copie a celei care exista pe vremuri în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul[l] din Valencia, de unde acel călugăr-cavaler fusese invitat...

– Aţi spus că această inscripţie este o copie a celei care a existat în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul...? repetă Mazeres surprins.

– Da, confirmă preotul. Aşa au dat asigurări alte persoane cu pregătire care au văzut-o... Eu, ca să fiu

[l] Ordin religios militar creat în jurul anului 1070, pus în slujba pelerinilor la Sfântul Mormânt şi a celorlalţi cavaleri, răniţi sau bolnavi, participanţi la cruciade. Denumirea ordinului provine de la spitalul închinat Sfântului Ioan Botezătorul pe care negustorii italieni l-au întemeiat la Ierusalim pentru a primi pelerinii creştini bolnavi.

sincer, nu mă pricep la astfel de lucruri...

La întoarcere, o porniră pe firul fluviului închis între pereţi stâncoşi până la locuinţele-peşteri din zona Cuebas, înspre Albacete. Mazeres, atât de limbut întotdeauna când era printre prieteni, se arăta taciturn. Nu îl mai interesa peisajul frumos pe care ceilalţi îl admirau într-o conversaţie animată, ci era absent, cu nasul lipit de geamul maşinii, frământându-şi mintea cu acel *difficilis* pe care, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, îl întâlnise pe căi atât de diferite. Să aibă oare vreo legătură? Să fie pură coincidenţă? Hotărî să arunce o privire în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, a doua zi de dimineaţă, înainte de a pleca la Madrid.

– Mă vei însoţi? îi ceru prietenului său Escartí.

– De când te interesează biserica aceea? Ţi s-a făcut dor de Opus? îi răspunse el, ironic.

– Nu; nu e nimic din toate astea... şovăi el dacă să îi povestească cu ce se ocupă. În cele din urmă, adăugă: Cum merg săpăturile?

– Săpăturile? În acest moment, după câte ştiu eu, sunt oprite. Lipsesc fondurile... Dar de unde şi până unde atâta interes pentru arheologie?

– Voi fi sincer cu tine.

Şi îi povesti, fără să intre în prea multe detalii, rocambolescul caz al relicvei Sfântului Pantelimon, de la furtul acesteia până la ultimele conversaţii cu Carlos Sancristóval, încheind prin a-şi exprima bănuiala care i se înfiripase în minte când privise triunghiul de la Jorquera.

– Vrei să spui că acel *difficilis* despre care vorbise membrul defunct al Opus are vreo legătură cu inscripţia din triunghiul de la Jorquera? Ar fi prea mare coincidenţa...

– Este o presupunere. De aceea vreau să verific dacă a existat într-adevăr în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul un triunghi asemănător celui de la

Jorquera, cum ne-a spus preotul... În acest caz, Gómez de San Román, care era arhitect şi a lucrat pe şantierul bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul, a putut să-l fi cunoscut şi să-l fi utilizat ca pe o cheie ascunsă a unui loc secret.

– Stai, stai, nu te ambala. N-am înţeles nimic şi capul meu este pe punctul de a exploda, aşa că, te rog, nu încerca să-mi explici... Escartí îşi lăsă braţele să îi cadă într-un gest de supremă descurajare. Eu te însoţesc la biserică, tu cercetează ce ai de cercetat şi cu asta basta! Nu uita că mâine, duminică, nu e cea mai bună zi de vizitare. O să fie slujbă şi multă lume.

– Da, dar membrilor asociaţi ai Opus nu le place să se scoale cu noaptea în cap. Dacă eşti de acord, noi o să mergem la prima oră.

La prima oră, când slujitoarele membrelor asociate plecau de la slujbă, Mazeres şi Escartí intrau. Până la liturghia de la douăsprezece, aveau cel puţin trei ore în care biserica rămânea complet pustie.

Biserica Sfântul Ioan Ospitalierul fusese întemeiată în secolul al XIII-lea de către cavalerii Ordinului Sfântului Ioan de la Ierusalim, la puţin timp după ce regele Jaime I cucerise oraşul. La origine, includea trei lăcaşuri: o biserică, bine conservată, un spital, din care de-abia mai rămăseseră nişte vestigii, şi un cimitir, zonă în care se săpa în prezent.

Se opriră un moment în pridvorul primitiv (o trecere obligatorie pentru a ajunge în biserică) pe ai cărui pereţi apăreau pictate şase cruci roşii: două mai mari şi patru mai mici.

– Şi aceste cruci? întrebă Mazeres fără să se poată abţine.

– Sunt din secolul al XIII-lea, îi explică prietenul său şi sunt asemănătoare crucilor care se văd pe edificiile cruciaţilor de la Ierusalim, din aceeaşi epocă. Poate că numărul şi dimensiunile lor indică numărul şi funcţia cavalerilor Ordinului Sfântului Ioan care, în

perioada aceea, au locuit în acest spital.

Trecură apoi în patioul interior unde, la dreapta, rămăseseră câteva arce ogivale ale vechiului spital al săracilor, iar la stânga, se înălţa construcţia bisericii. Când traversară patioul, plin de glastre cu zambile, în căutarea intrării în biserică din celălalt capăt, se apropie de ei un preot în sutană.

– Văd că sunteţi străini; sau cel puţin nu sunteţi obişnuiţi ai acestei biserici... Sunt un foarte bun fizionomist, le spuse el zâmbitor, în vreme ce îi examina pe îndelete. Doriţi să vă explic ceva?

Mazeres fu cât pe-aci să scoată din buzunar crochiul triunghiului de la Jorquera pe care îl trasase într-un blocnotes, dar crezu mai potrivit să fie cât mai discret, pentru că nu se ştie niciodată, şi să facă cercetările pe cont propriu. Preotul din Opus îi introduse în ceea ce în vremurile de demult fusese probabil pronaosul bisericii. Pe amândoi îi surprinseră noile instalaţii din dreapta, care n-aveau nimic de-a face cu planul bisericii primitive. Erau despărţituri cu ochiuri de sticlă givrată, prin care se vedeau câteva femei şi câţiva preoţi care stăteau de vorbă în jurul unei mese.

– Şi asta? întrebă Mazeres, deşi citise deja inscripţia de pe uşă.

– Este spălătoria casei, răspunse cu umor preotul, făcând aluzie, fără îndoială, la celebra frază a monseniorului Escrivá: „Rufele murdare se spală în casă“.

– Am înţeles că membrii din Opus se pot spovedi doar preoţilor care aparţin Lucrării şi niciodată unui iezuit, nici chiar fiind în primejdie de moarte..., insistă inspectorul ştiind că asta avea să îl chinuie.

– Calomnii! răspunse iritat preotul, căruia îi dispăruse zâmbetul de pe faţă; şi, puţin după aceea, îi părăsi cu o scuză.

Inspectorul şi prietenul său, scăpaţi de pisălog, îşi

continuară singuri vizita.

Biserica, prezentând o singură navă şi o boltă ogivală, avea un plan dreptunghiular cu zid de capăt poligonal, tipic pentru stilul Mudejar[I]. Coloanele din marmură roz ale bolţii principale erau încununate cu capiteluri specifice califatelor din secolul al X-lea. În cea de-a doua capelă pe partea mâinii stângi, dădură peste un Escrivá de Balaguer din bronz care îi privea.

– Nici acum, că e sfânt, nu şi-a pierdut zâmbetul tâmp, spuse Mazeres.

Se opriră câteva clipe în capela cu picturi murale romanice, destul de deteriorate, în ciuda restaurării lor recente. Din prezbiteriu, Escartí îi semnală o deschidere în zidul dinspre nord al capelei, un fel de fereastră, la vreo şapte metri înălţime.

Acela este un *reconditorium,* un loc care, în alte vremuri, servea la ascunderea odoarelor şi a relicvelor sfinţilor. Cavalerii Ordinului Sfântului Ioan l-au folosit şi ei ca să-şi păstreze arhivele secrete. A fost prădat de trupele lui Napoleon, iar astăzi este gol.

Acea nişă secretă îi aminti lui Mazeres motivul pentru care se aflau acolo.

– Un fel de *reconditorium* este ceea ce caut eu, îi spuse cu voce joasă prietenului său, ca şi cum acesta ar fi fost amestecat în întreaga *affaire* a Sfântului Pantelimon şi îi explică: Sunt aproape sigur că Gómez de San Román, care a lucrat la refacerea acestei biserici, a construit o nişă secretă. Cei din Opus, în caz că nu ştii, îl lămuri el, obişnuiesc să dispună în toate casele lor de dulapuri şi de cămăruţe ascunse unde păstrează constituţiile, instrucţiunile, regulamentele, scrisorile, hârtiile *ad usum nostrorum,* (aşa numesc ei documentele de uz intern)... Ah, şi testamentele membrilor deplini!

[I] Stil arhitectonic ce îmbină elementele artei creştine cu ornamentaţiile arabe.

– Şi banii negri, presupun, adăugă Escartí cu ironie.

– În acele locuri secrete, continuă Mazeres, după cum mi s-a spus, există întotdeauna o sticlă cu benzină şi o cutie cu chibrituri pentru ca, în caz de urgenţă, să se ardă ce ar fi nevoie.

– Văd că eşti foarte bine informat.

– Deformaţie profesională...

Trecură în cele din urmă la capela primitivă a Sfintei Varvara, construită între doi contraforţi ai absidei, unde la vremea ei fusese îngropată împărăteasa Constanţa a Bizanţului.

– Şi asta? întrebă Mazeres, arătând în paviment o groapă de o adâncime respectabilă, acoperită cu o mare lespede.

– Este accesul la osuar, îi răspunse, uitându-se în acelaşi timp la ceas. Aici se încheie turul. Ţi-a rezolvat vreuna dintre problemele tale?

– Ca să spun adevărul, nu.

– Încă mai avem timp. Putem vizita un mic muzeu care se află chiar aici şi unde se păstrează unele piese.

– Să aruncăm o privire...

Muzeu era un cuvânt prea mare ca să definească micul depozit, situat la capătul patioului, unde fuseseră adunate lespezi de mormânt, resturi de ceramică şi alte obiecte provenind de la săpături. Mazeres nu găsi nimic din ce căuta, dar hotărî să îşi joace ultima carte.

– Aveţi pe aici o lespede, o piatră de mormânt, o stelă, ceva care să semene cu aceasta? şi îi arătă domnişoarei care stătea în faţa sălii desenul său după triunghiul de la Jorquera.

Fata, elegantă, fără îndoială fiică de membri asociaţi ai Opus Dei, poate o vocaţie gata „să debordeze“, licenţiată de curând în Arte, aşa cum le-a spus, îl privi cu atenţie.

– Da, îi răspunse sigură pe ea. Îmi amintesc să fi văzut în muzeu o stelă foarte asemănătoare cu acest desen... Dar nu mai este.

– Cum? exclamă inspectorul contrariat.

– Rectorul de atunci a crezut că era vorba de o lespede masonică şi a dat ordin să fie retrasă... Eu n-am mai văzut-o pe nicăieri.

42

Din perspectiva triunghiului pe care îl descoperiseră din întâmplare la Jorquera şi, încă mai mult, după vizita la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, Mazeres se gândi că enigmaticul cuvânt rostit de Gómez de San Román, *difficilis,* putea să aibă un anumit sens. Luni, primul lucru pe care îl făcu fu să îi telefoneze membrului Opus Dei, Carlos Sancristóval, ca să stabilească o nouă întâlnire.

– Mi se pare că acel cuvânt, *difficilis,* pe care l-a folosit Gómez de San Román, îi spuse el însufleţit, face parte dintr-o inscripţie de pe o placă funerară care a existat în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul din Valencia. După părerea mea, Carmelo a putut să o utilizeze ca pe un termen de referinţă sau ca pe o cheie de neînţeles pentru o nişă secretă sau ceva în genul acesta, care exista în biserica aceea. Mai e un drum lung de făcut, dar deocamdată este tot ce avem.

– Despre ce îmi vorbeşti? Lui Sancristóval îi luă destul de mult timp să se dezmeticească şi să înţeleagă ce îi spune; în cele din urmă exclamă: Ah, înţeleg! Asta nu-i de vorbit la telefon. Ar fi mai bine să discutăm faţă în faţă. De ce nu vii la reşedinţă? Locuiesc în Badiel.

– Ştiu, ştiu. În strada Pastor, cu intrare prin strada Olivos.

Mazeres ştia din presă despre reşedinţa madrilenă a Opus Dei, unde îl invita. Era o construcţie nouă, ridicată pe locul unde fuseseră vila şi cabinetul unui cunoscut medic. Îi deschise uşa o cameristă foarte elegantă, într-o uniformă neagră şi cu bonetă, care îi aminti inspectorului de Amapola, protagonista unei relatări sfâşietoare pe care o citise pe adresa opuslibros.org. Casa, decorată cu un gust rafinat, îmbina somptuozitatea de o veche savoare cu confortul modern. În spaţiosul salon de primire, primul lucru care sărea în ochi era o statuie din bronz aurit, în mărime naturală, a lui Escrivá cu doi îngeri la picioare: unul din ei cu o carte deschisă care spunea: *„Si exaltatus fuero a terra, omnes traham ad meipsum“.* În vreme ce îl aştepta pe Sancristóval să vină să îl primească, Mazeres îşi aruncă privirea peste tot. Nici un fir de praf. Nimic nelalocul său... „Totul perfect, cum îi plăcea Părintelui!“ se gândi el. În cele din urmă, sosi şi prietenul său. Îşi strânseră mâinile. Sancristóval se arătă corect, dar puţin efuziv, ca şi cum s-ar fi simţit stânjenit în locul acela.

– Ce înseamnă această inscripţie? se grăbi să îl întrebe Mazeres, după un salut scurt, şi arătă spre îngerul cu cartea.

După felul în care reacţionă membrul Opus, se deducea că nu era pentru prima dată când i se punea o asemenea întrebare. Zâmbi.

– Această sculptură este o copie a celei pe care a dăltuit-o Romano Cosci, dintr-un singur bloc de marmură de Carrara de peste cinci metri înălţime, şi care a fost amplasată în bazilica Sfântul Petru din Roma... Îngerii sunt o aluzie la sărbătoarea Sfinţilor Îngeri Păzitori, ziua în care monseniorul, dintr-o inspiraţie divină, a întemeiat Lucrarea... Văzând curiozitatea cu care îl asculta Mazeres, continuă: Aceasta nu este singura statuie pe care o are Părintele, şi, aproape la ureche, adăugă: De când a

fost canonizat, prelatura a fost cuprinsă de „febra statuilor“.

– Febra statuilor! repetă Mazeres, fără să îşi dea seama că ridicase glasul. Celălalt îi atrase atenţia. Cu voce joasă, insistă din nou: Şi inscripţia, ce semnificaţie are această inscripţie?

– „Când voi fi ridicat deasupra pământului, îi voi atrage pe toţi spre mine“, se înroşi Sancristóval. Nu ştiu dacă monseniorul a visat vreodată că i se vor dedica atâtea statui...

– Indiferent a cui a fost ideea, este un semn evident al vanităţii Opus-ului.

– Vanitate sau idolatrie? adăugă cu maliţiozitate membrul Lucrării.

Sancristóval era mult mai critic decât inspectorul; totuşi, se gândi că ar fi mai prudent să schimbe subiectul conversaţiei şi să abordeze subiectul vizitei sale.

– Vino pe aici, îi spuse şi îl apucă de braţ.

Îl conduse spre camera lui printr-un culoar somptuos, în armonie cu restul micului palat, care părea o galerie de muzeu. Pe pereţi atârnau rame aurite cu portrete de seniori împodobiţi în veşminte foarte diverse, care lui Mazeres nu îi păreau nici părinţi, nici bunici, nici strămoşi ai celor care locuiau acolo.

– Cine sunt ăştia? întrebă încă o dată.

– N-am idee. Toate aceste pânze au fost cumpărate la licitaţie şi au fost atârnate ca să se dea casei un aer tradiţional. Şi portretele acelea de acolo - nu le recunoşti? - sunt rudele Părintelui...

După o vreme, inspectorul avea să afle că membrilor din Opus le era interzis să aibă în camerele lor fotografii ale propriei familii, în vreme ce se considera ca fiind în *bun spirit* plasarea pozelor cu familia Părintelui (mama monseniorului, pe care toţi o numeau cu o veneraţie nătângă „bunica“, şi fraţii

acestuia: mătuşa Carmen şi unchiul Santiago).

Intrând în cameră, Mazeres putu constata că Sancristóval nu exagerase când i-o descrisese cu câteva zile în urmă. Îi atrase atenţia un plug cioplit într-un lemn nobil, care atârna pe unul din pereţi.

– Şi asta? întrebă el, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

– „Nici unul care pune mâna lui pe plug şi se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu“[I], îi răspunse, citând fraza lui Isus. Este o aducere aminte pe care, în fervoarea mea tinerească, mi-am făurit-o... adăugă apoi dezamăgit: Eu credeam orbeşte în cuvintele Părintelui: „Să nu vă îndoiţi, cel mai mare dar pe care l-aţi primit de la Dumnezeu este cel al vocaţiei pentru Opus“.

– Şi aţi luat-o în serios...? îl întrebă ironic inspectorul.

– Şi încă cum...! Nu-ţi bate joc... Metodele de prozelitism pe care le foloseşte Opus Dei sunt înspăimântătoare...

– Sfânta constrângere, nu altceva, vru inspectorul să reducă din importanţa vorbelor sale.

– Ei născocesc un proiect al vocaţiei tale, pusă la cale în birouri, te fac să crezi că Dumnezeu este cel care te cheamă şi o afirmă atât de categoric, încât azi mă înspăimântă. Este un prozelitism coercitiv, vorace... Şi mult mai primejdios când eşti deja înăuntru. Nu-ţi poţi imagina durerea profundă şi zbuciumul cumplit pe care Lucrarea îl pricinuieşte multora dintre membrii săi... Dumnezeu să-i ierte! În unele nopţi mă trezesc îngrozit, asudat, ascultând reproşurile severe ale Părintelui: „Nu dau doi bani pe sufletul unui fiu de-al meu care îşi abandonează vocaţia; în afară de faptul că îşi va pierde fericirea, este cu putinţă să îşi condamne şi sufletul“.

– Adevărul e că este un limbaj brutal şi inuman...

[I] Luca, 9, 62, *op. cit.,* pag. 1170

spuse Mazeres ca să îi cânte în strună, dar se gândi că Sancristóval făcea din ţânţar armăsar.

– Arma cea mai utilizată de către Opus împotriva propriilor membri este teroarea şi ameninţarea cu eterna damnare pentru acela care ar ieşi din Lucrare... Imaginează-ţi aşadar prejudiciile pe care acest limbaj le pricinuieşte unor adolescenţi de paisprezece sau şaisprezece ani, care acum sunt recrutaţi în şcolile noastre... Mie mi-au trebuit ani de zile ca să-mi dau seama... Prea mulţi... Dumnezeu să mă ierte pentru răul pe care şi eu l-am pricinuit! În Lucrare, există nişte obiective de recrutare pe care fiecare membru trebuie să le îndeplinească. Pentru fiecare perioadă, prelatura, ca şi cum ar fi vorba de comitetul director al unui concern multinaţional, îşi stabileşte obiectivele, atribuie fiecărei circumscripţii regionale o cotă de membri cu vocaţie, cinci sute, cred. Era nevoie să fie fabricaţi indiferent cum şi să fie făcuţi să „debordeze" de atâta vocaţie, altminteri eram calificaţi drept indiferenţi, cu puţin zel apostolic şi puteam fi daţi afară din funcţiile noastre... „Cel care nu aduce oameni în Lucrare este mort“, a spus Părintele.

– Asta este ceea ce se cheamă un prozelitism sălbatic...

– Habar n-ai tu. Oamenii sunt hărţuiţi, siliţi, înşelaţi... Acum, acest prozelitism, cum îţi spuneam, s-a mutat în şcolile noastre, cu oameni foarte tineri, imaturi, cu riscul de a-i marca pentru restul vieţii lor... Toţi membrii din Opus sunt simple cifre, lipsiţi de cele mai elementare drepturi, simpli salahori în slujba Instituţiei.

– Sunt prea multe contradicţii în toate astea...

– Opus, reluă celălalt şirul conversaţiei, minte din obişnuinţă şi sfârşeşte prin a crede propriile „adevăruri“... Nu există transparenţă... Singurul mod de a rămâne înăuntru este să te fanatizezi, altfel

nimeni nu poate suporta...

– De aici şi dezechilibrele psihologice care iau naştere...

Pe inspector îl impresionă foarte tare amărăciunea care era în acea mărturisire şi, dintr-o pornire aproape instinctivă, îi puse mâna pe umăr. Sancristóval, emoţionat, îi mulţumi pentru gestul prietenesc şi reconfortant.

– Cineva a spus şi avea dreptate, încheie membrul Opus, că Ministerul Sănătăţii ar trebui să intervină şi să interzică Lucrarea, acuzând-o că este o sectă dăunătoare pentru sănătate, mai ales a minorilor... Apoi, cu o expresie gravă, adăugă: Dar asta nu e ce-i mai rău... Mai devreme sau mai târziu, descoperi că Opus interpretează Evangheliile într-un mod tendenţios, după cum este interesată Lucrarea. În Opus, dragă prietene, nu există altă doctrină şi lege decât un ansamblu de confuze *Vademecumuri* interne, secrete... Lucrarea s-a degradat atât de mult, încât este imposibil să se mai îndrepte şi să dea înapoi, va fi din ce în ce mai rău. Se îndreaptă spre o prăpastie şi, în cădere, va târî după ea toată Biserica... Nu face mutra asta, te vei convinge singur când vei asculta înregistrările şi vei afla planurile diabolice ale lui Olavarría.

Mazeres, pe măsură ce îl cunoştea ceva mai bine pe Sancristóval şi mai ales după peroraţia catastrofistă pe care tocmai o ascultase, ajunse să creadă că membrul Opus suferă probabil de un anumit gen de tulburare mintală, de aceea nu vru să discute, nici să ridice obiecţii. Avea să aştepte să vadă ce dezvăluiri cuprindeau acele înregistrări atât de trâmbiţate. După câteva clipe de tăcere, scoase desenul său cu triunghiul de la Jorquera şi i-l puse în faţă.

– Ce ştiţi dumneavoastră despre această inscripţie din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul?

Sancristóval îl privi cu mare atenţie.

– Da, domnule, spuse el în cele din urmă. Îmi amintesc destul de vag această placă funerară. Dacă memoria nu mă înşală, era amplasată în prezbiteriu, pe un stâlp din apropierea osuarului... Imediat după aceea, citi cu voce tare inscripţia: *„Optantibus non difficilis Vae Alio Glorianti“* şi vorbi în continuare: Tu ai dedus că prietenul nostru Carmelo se referea la această lespede şi că a îngăimat în întregime fraza din inscripţie, dar că eu, dată fiind dificultatea lui de a vorbi, am înţeles doar un singur cuvânt... E posibil...

– Într-adevăr, şi îi expuse ipoteza sa. Carmelo, aproape în agonie, nu era capabil de lungi explicaţii. Aşa că v-a dat un prim indiciu: inscripţia de pe lespede, pe care presupunea că o cunoaşteţi. Acum va trebui să descifrăm această inscripţie dacă dorim să găsim calea care duce la nişa secretă.

– Atunci, am dat de bucluc...

– Aţi avut dreptate când aţi spus că prietenul nostru Carmelo era nemaipomenit în acest gen de lucruri... Îi aminti inspectorul şi îl îmbărbătă: Staţi liniştit, că o să mă ocup eu de această treabă. Şi acum, să auzim înregistrările...

Sancristóval se ridică în picioare ca un robot, se îndreptă spre camera de baie şi o bucată de vreme şi-o petrecu mişcând ceva, căci zgomotele ajungeau la inspector prin uşa închisă. Ieşi în cele din urmă cu o casetă în mână.

Aici sunt înregistrările, îi spuse el înmânându-i caseta, ca şi cum i-ar fi încredinţat un obiect de mare valoare.

– Nu vă gândiţi să o puneţi în casetofon?

– Nu, pentru Dumnezeu! Acesta nu e locul potrivit. Pereţii au urechi... O s-o asculţi la tine acasă şi te vei convinge că n-am exagerat. Vei înţelege şi de ce spun că e atât de urgent să recuperăm relicva, îi răspunse Sancristóval şi, văzând expresia de uimire

de pe chipul inspectorului, adăugă pe un ton confidenţial: Păstrează banda şi ascunde-o bine, aici nu prea e în siguranţă.

43

Când ajunse acasă în aceeaşi noapte, Mazeres îşi puse ca de obicei cheile în scrumiera care se găsea pe dulăpiorul de la intrare şi se duse direct la radiocasetofon. Caseta pe care i-o înmânase Carlos Sancristóval îi ardea mâinile, iar curiozitatea de a afla ce conţine îi chinuia sufletul. Închise cu zăvorul uşa de la birou, deconectă telefonul mobil şi pe cel fix, şi astfel, sigur că nimeni şi nimic nu îl va distrage, se pregăti să o asculte. Totuşi, nu dorinţa de a se concentra, oricât de arzătoare s-ar fi dovedit, fusese cea care îl împinsese să îşi ia aceste precauţii, ci teama care se cuibărise în adâncul fiinţei sale din ziua în care comisarul Ortiz îl ameninţase, deşi el n-ar fi recunoscut-o niciodată.

În vreme ce manevra aparatul şi pregătea un carnet ca să ia notiţe, îşi aminti, fără să îi iasă din cap, de membrul din Opus Sancristóval şi de predica lui catastrofică. Să fie oare adevărate uneltirile pe care acesta i le atribuia prelatului din Opus? Mazeres stătea ca pe ghimpi. Curând avea să afle.

Apăsă pe tasta *play,* radiocasetofonul intră în funcţiune, iar inima începu să îi bată cu putere. Timp de câteva clipe, care i se părură nesfârşite, banda se desfăşură fără să reproducă nici un sunet, ci doar o scârţâială de maşinărie prost unsă. Apoi, auzi câteva cuvinte fără legătură unele cu altele şi nişte

rezonanţe de ecou care îl călcau pe nervi. În cele din urmă, putu auzi ceva coerent: o conversaţie care, aşa cum deduse imediat, începuse de puţină vreme. Nu îi deosebi pe interlocutori după voce; din ceea ce Îi spusese deja Sancristóval, trebuiau să fie monseniorul Olavarría şi arhiepiscopul irlandez. Ascultă cu atenţie o bună bucată de vreme, apoi apăsă pe *stop* şi începu să scrie în carneţel.

„Într-adevăr, arhiepiscopul Sutherland a fost acela care l-a pus la curent pe Olavarría cu existenţa documentului *Gott Mit Uns* şi care, la stăruinţele prelatului din Opus, a căutat relicva şi a pus mâna pe ea. Doar dacă mergem pe urmele lui Gómez de San Román vom putea să o recuperăm. Sunt de acord cu bănuiala lui Sancristóval. Aşadar, e clar, că singura sectă care căuta relicva lui Himmler era Opus. În ceea ce priveşte acest punct, nu trebuie să ne mai stoarcem creierii.“

Odată notate în grabă aceste idei, apăsă din nou pe tasta *play.* Pe această porţiune de bandă, interlocutorul monseniorului Olavarría era altul. Deduse din conversaţie că era vorba de un anume Armando Ruibarbo de San Vicente, un cercetător foarte competent care făcea experienţe cu celule-mamă adulte şi era la conducerea unuia dintre laboratoarele CIMA, centrul de cercetări având legături cu Clinica Universitară a Opus Dei din Navarra. Mazeres nu putu auzi toată conversaţia, ci doar frânturi, din pricina faptului că cei doi interlocutori se îndepărtau din când în când de locul unde era ascuns microfonul, poate pentru că se plimbau prin imensul birou al monseniorului. Ideea clonării lui Hristos plecând de la celulele sângelui său, ceea ce propunea prelatul, numitului Ruibarbo nu i se păruse o absurditate, ci un obiectiv ambiţios care îl entuziasma. Lui Mazeres îi fu foarte greu să îşi dea seama dacă vorbele savantului erau sincere sau, aşa

cum se întâmplă de atâtea ori în instituţiile încorsetate în fanatismul obedienţei, le rostea ca să linguşească şi îi lăsa timpului responsabilitatea de a-l dezamăgi pe superiorul său.

„Dacă vom fi în stare să descoperim limbajul celulelor, vom fi în stare să le spunem şi ce trebuie să facă...“

Oricât de mult îşi frământă mintea cu acest fragment din conversaţie, Mazeres nu îşi putu da seama despre ce vorbeau în momentul acela, ce anume voise să exprime profesorul Ruibarbo prin acele cuvinte şi ce înţelesese Olavarría. Oricum ar fi fost, acesta, pe un ton autoritar care nu admitea discuţii, spusese:

– Ceea ce trebuie tu să faci este să mi-i aduni în laboratorul tău pe cei mai buni specialişti în clonare, să lucraţi în mare grabă şi să perfecţionaţi tehnicile... Nu vă uitaţi la mijloacele materiale; pentru *clonatio Christi,* fondurile sunt nelimitate... Avem nevoie să ducem la capăt acest proiect cât mai curând. „Emanuel!"*Gott Mit Uns...* Este o poruncă a Părintelui, testamentul său, ultima sa dorinţă...

Cum făcuse şi mai înainte, Mazeres opri din nou banda şi luă notiţe. Câteva clipe cugetă la cele auzite. Era oare cu putinţă ca acele conversaţii să fie reale? Era năucit; şi nu putu să nu recunoască faptul că Sancristóval nu exagerase. Se concentrase cu atâta intensitate, încât uitase să ia cina, iar stomacul îi aminti acest amănunt. Se ridică, se duse la bucătărie, deschise frigiderul şi văzu că era plin. Zâmbi. Ce m-aş face fără Mercedes? se gândi el; dar se înşela, Paloma fusese cea care i-l umpluse de data aceasta. Îşi făcu un sendviş cu ton şi, pentru ca pâinea să fie mai zemoasă, o frecă de o roşie coaptă, adăugă nişte măsline şi asezonă totul cu nişte picături de ulei. Luă o cutie de bere şi aşa, fără farfurie şi fără şerveţel, ieşi pe balcon. Era atât de

bucuros de noile descoperiri, încât, după ce termină sendvişul, căută pachetul de ţigări şi, încălcându-şi promisiunea, fumă una. Gustarea şi ţigara, sub cerul înstelat, i se părură minunate. Se întoarse la casetă.

„Ţi se pare complicată clonarea lui Isus plecând de la una dintre celulele sale?“ era vocea lui Olavarría cea care punea întrebarea.

„Tehnicile sunt relativ simple: denuclearizarea ovulului, înlocuirea acestui nucleu cu un altul care să conţină materialul genetic pe care dorim să-l clonăm, stimularea acestei combinaţii cu descărcări electrice şi implantarea lui într-un uter... Teoretic, tehnicile nu sunt complicate; dar, în practică, procesul este plin de riscuri şi de probleme... Adevărul e că încă n-au avut succes cu fiinţele umane; vom avea nevoie de timp ca să le perfecţionăm... În clonările de animale a fost nevoie uneori de peste două sute de încercări pentru ca experimentul să aibă succes.“ Făcu o pauză pe care Mazeres o interpretă ca pe o îndoială a profesorului Ruibarbo şi pe care acesta, în cele din urmă, se hotărâse să o formuleze. „Pe de altă parte, crioconservarea ovulelor nu este deloc uşoară, dat fiind că acestea sunt nişte celule mari cu un mare conţinut de apă, care au un înveliş exterior foarte rezistent. Aceasta face ca, în procesul de congelare, să se formeze cristale care îi pot vătăma interiorul. Vom avea nevoie de multe ovule...“ După o altă pauză, şi mai mare, adăugă o nouă problemă: „Este imprevizibil ce anume se poate întâmpla cu nişte celule de acum două mii de ani... Va depinde mult de calitatea şi de conservarea acelui sânge... poate că va trebui să eliminăm unii embrioni ai lui Isus din pricina proastei lor calităţi... Această clonare a Domnului este o provocare colosală...!"

– Ce grozăvie! Ce indivizi neruşinaţi! exclamă Mazeres, indignat.

Inspectorul, concentrat pe aparat, cu privirea

aţintită asupra benzii magnetice care aluneca şuierătoare de la o bobină la cealaltă, era stupefiat; dar uimirea nu îi venea de la partea tehnică a clonării, despre care de-abia avea câteva noţiuni elementare, ci de la modul în care o abordau mişeii aceia. În nici o clipă nu îi auzise să pună în discuţie monstruozitatea acţiunii lor şi implicaţiile etice pe care le presupunea, cu atât mai mult cu cât Vaticanul, în al cărui principal purtător de cuvânt se erijase Opus Dei, aruncase nişte teribile anateme împotriva manipulatorilor de celule-mamă demonizându-i ca părtaşi la cultura morţii.

– Este evident că Sancristóval a avut dreptate. Acest Olavarría este nebun şi îi va înnebuni pe toţi cei din Opus.

Mazeres, sătul să mai asculte acea înşiruire de grozăvii, avea de gând să închidă casetofonul, dar se opri. Fu mai atent. Probabil că era vorba despre ultimul inconvenient pe care savantul îl găsea la proiectul părintelui.

„Oricum ar fi, monseniore, în cazul în care condiţiile tehnice ne-ar fi favorabile şi clonarea s-ar dovedi un succes, acest Isus clonat n-ar avea nici memoria, nici experienţa, nici personalitatea originalului...“

Se lăsă tăcerea. Mazeres îşi imagină că Olavarría se oprise brusc, contrariat, şi că îl străfulgera cu privirea pe subordonatul său, dar, din ceea ce urma, îşi dădu seama că probabil faptele se vor fi desfăşurat foarte diferit.

„Ceea ce tu crezi că este un grav inconvenient, în realitate, prezintă imense posibilităţi pentru noi. Despre aceasta am vorbit deja cu comitetul meu teologic.“ Mazeres ghici din ton că Olavarría era zâmbitor; acesta făcu o pauză şi apoi spuse ce avea pe suflet: „Deoarece creierul noului Isus va fi *tamquam tabula rasa,* ca o plăcuţă nescrisă, *noi îl*

vom modela după chipul şi asemănarea Lucrării. Se va naşte un Isus identificat pe deplin cu spiritul nostru, un adevărat Emanuel, ceea ce a prorocit Părintele. În Vila Sacchetti se pregătesc deja «Virgines Domini»[I]. Marilis Küng (care nu este în nici un fel înrudită cu teologul heterodox) a selecţionat un mic grup de copile, cucernice pe dinăuntru şi frumoase pe dinafară. Ele vor fi cele care îşi vor dona ovulele. Când va sosi marea clipă, într-una dintre ele se va implanta embrionul sacru şi va deveni mama lui... Dar nu numai că ne-am îngrijit de tot ce are legătură cu uterul matern, dar i-am planificat şi educaţia, prietenii etc., ceea ce sociologii numesc uter social...“

Un clic metalic indică faptul că se terminase banda. Şi inspectorul ajunsese la capătul răbdării.

[I] „Fecioarele Domnului“ (în lb. lat., în orig.)

44

Mazeres îşi petrecu zile întregi frământându-şi mintea cu aşa-numitele „Conversaţii de la Vila Tevere“, cum botezase el banda de casetofon pe care i-o înmânase Sancristóval, şi hotărî ca, pentru moment, să nu discute nimic cu Paloma, nici cu prietenii săi. Trebuia mai întâi să chibzuiască în ce fel putea să îi implice mai temeinic în noile investigaţii fără să îi compromită. O dilemă dificilă. În joia aceea - devenise deja un obicei - stabilise cu Paloma să ia masa împreună şi, cum nu avea foarte mult de lucru, hotărî să treacă pe la muzeul Prado, să o ia cu o oră înainte de întâlnire. Inspectorul intră în biroul ei în vârful picioarelor, lăsând-o să vadă că nu voia să o deranjeze.

– Nu face pe caraghiosul şi ia loc, nu mai întârzii mult.

Îşi dădură un sărut, iar el se aşeză în faţa ei la masă. Deschise ziarul, în vreme ce ea îşi vedea de treburi. Cu coada ochiului, Mazeres observă că pe masă era o scrisoare cu ştampila Romei. Paloma îşi dădu seama şi, înainte de a fi întrebată, îl lămuri.

– Mi-a scris monseniorul Bergonzi, îi spuse ea cu toată naturaleţea şi îi întinse plicul.

– De unde şi până unde? întrebă el, neputându-şi ascunde un nedesluşit sentiment de gelozie.

– Mi-a răspuns la o scrisoare pe care i-o

trimisesem eu cu ceva vreme în urmă în legătură cu adamiţii...

– Cu adamiţii? Credeam că această pistă a fost exclusă. Nu mi-ai spus nimic.

– Doream să-ţi fac o surpriză. Adevărul e că scrisoarea a ajuns deja târziu... Îi răspunse ea, ştiind că această iniţiativă îl va umple de satisfacţie.

– Despre ce e vorba? se prefăcu el indiferent.

– Citeşte-o singur.

> Am scotocit prin mapele din secolele al XV-lea şi al XVI-lea şi am găsit scrisori particulare şi alte hârtii neînsemnate pe care le-au schimbat între ei episcopii din Ţările de Jos şi de la Scaunul Apostolic. Nu au nici un fel de relevanţă, dar confirmă anumite intuiţii ale tale. Aşadar, în continuare, te informez despre cercetările mele în *Archivum Historiae Pontificiae*[l], pentru cazul că ţi-ar fi de folos.
>
> Homines Intelligentiae, secta de care aparţinea Bosch, aşa cum susţii tu, şi cred că pe bună dreptate, era formată din adepţi ai doctrinelor Spiritului Liber ale lui Aegidius Cantor şi practicau „amorul serafic" pe care inchizitorii l-au definit drept „mângâieri lăuntrice"... După cum am putut citi în documentele procesului inchizitorial care i-a fost intentat în 1411 călugărului carmelit Willem Van Hildernissem, acuzat de apartenenţă la această sectă, acest „amor serafic" se deosebea puţin de amorul fizic sau trupesc şi consta în mângâieri genitale fără penetrare şi nici ejaculare...

– Ce părere ai despre ce scrie monseniorul? întrerupse Paloma lectura pe care inspectorul o făcea cu voce tare.

Mazeres nu ştiu dacă îi punea întrebarea cu gânduri ascunse, aşa că, fără să îi răspundă, continuă

[l] *Arhiva Istoriei Pontificale* (în lb. lat., în orig.)

lectura în gând.

– Ceea ce îmi atrage cel mai mult atenţia, îi răspunse în încheiere, în vreme ce împăturea cu grijă scrisoarea, este atitudinea inchizitorilor faţă de relatarea călugărului căruia i se întocmise un dosar. Bineînţeles că inchizitorii nu vor fi crezut povestea cu întreţinerea de relaţii trupeşti fără de păcat... Cu toate astea, călugărul trebuie să fi fost foarte convingător ca să scape de rug.

Urmară câteva clipe de tăcere şi inspectorul fu pe punctul de a-i dezvălui noile date care anulau în întregime această direcţie a cercetărilor.

– Bosch, secta adamiţilor, Homines Intelligentiae, Pieter Breitner... toate astea nu mai servesc pentru explicarea cazului nostru, îi spuse el, căutând să nu o rănească. Nu ştiu de ce l-ai deranjat pe monsenior. Pista olandezului am exclus-o de mult, am stabilit că era o pistă moartă. Nu înţeleg de ce te încăpăţânezi să cercetezi în direcţia aceea... Sau continui să crezi că există vreo legătură între relicva lui Himmler şi secta adamiţilor?

Inspectorul, aşezat până în momentul acela dinaintea mesei de scris a logodnicei sale, nu aşteptă răspunsul. Se ridică şi merse la fereastră. De acolo, avea o frumoasă privelişte asupra bisericii ieronimilor care, fără să fie o minune, era una dintre puţinele biserici din Madrid care prezentau un oarecare interes.

– Nu ştiu ce să cred, răspunse ea cu îndoială. S-ar putea să ai dreptate, dar după ce am citit scrisoarea monseniorului, nu mai sunt atât de sigură. Datele pe care le aduce monseniorul...

Paloma luă scrisoarea şi citi paragraful care îi pricinuise incertitudine.

> Am putut de asemenea să fac dovada că regele dezbrăcat din tripticul Epifaniei nu este

> altcineva decât Marele Maestru al adamiţilor, evreul Iacob de Almaengien, care a primit botezul, adult fiind, în anul 1494, în prezenţa lui Filip cel Frumos, duce de Burgundia. După botez, Almaengien s-a numit Philippe Van Sit Jans... Pe baza acestor date şi a altora pe care le posed, am ajuns la următoarele concluzii: 1) că, pe vremea lui Bosch, secta adamiţilor era vie; 2) că Marele Maestru al acesteia a fost acel cripto-evreu, prieten al pictorului şi al lui Filip cel Frumos...

– Asta o ştiam deja, întrerupse Mazeres, morocănos, lectura.

– Da, da; dar ceea ce nu-mi este foarte clar acum este rolul lui Pieter Breitner în această încurcătură cu relicva Sfântului Pantelimon... adăugă ea.

Tripticul *Epifaniei,* la care se referea monseniorul în scrisoarea sa, fusese ultimul dintre marile triptice pictate de Bosch şi se afla în muzeul Prado. Paloma se gândi că i-ar putea expune mai bine reconsiderarea acestei probleme dacă ar avea tabloul în faţă, aşa că îl invită pe inspector să meargă în sală. Mazeres nu era pasionat de pictură şi, ca să o înfurie, făcea comentarii depreciative, afirmând, de pildă, că Tapiès[l] şi alţi pictori moderni erau o adunătură creată de critici pe baza unui metalimbaj pe care nici ei înşişi nu îl înţelegeau. Paloma, ca să nu se certe, îl dezarma, dându-i dreptate. Odată ajuns în faţa tripticului, Mazeres exclamă cu chef să o provoace:

– Aici măcar se vede ceva.

Paloma, care nu voia să se complice în discuţii străine de scopul pe care şi-l propunea, evită să spună ce gândeşte. Îi explică pe scurt cele trei panouri, ca să se concentreze asupra celui din mijloc.

– Bosch l-a pictat pe regele Melchior ca pe un bătrân preot, înveşmântat într-o imensă mantie roşie,

[l] Antoni Tapiès (n. 1923), pictor spaniol, autor al unor tablouri de un intens dramatism

în timp ce oficiază serviciul divin. Stă în genunchi, cu mâinile împreunate cucernic în rugăciune şi la o distanţă respectuoasă de Fecioară. La picioarele acesteia şi-a depus ofranda de aur. Gaspar, la stânga lui Melchior, cu părul şaten, mai tânăr decât companionul său şi tot în genunchi, are în mâini o tavă de argint cu tămâie. În spatele acestor doi regi, Balthazar, cu piele închisă la culoare şi păr creţ, însoţit de un servitor negru cu tunică roşie şi capul încununat cu flori, îşi aşteaptă rândul în picioare, solemn şi plin de graţie. Poartă în mână un flacon în formă de glob în care se află smirnă, şi aici ea insistă asupra acestui cuvânt, întărindu-l printr-o lungă pauză ca şi cum acolo s-ar fi aflat miezul chestiunii, şi continuă: Pieter Breitner afirma într-un articol că această *Epifanie* nu era un tablou religios, ci unul ezoteric, pe care doar iniţiaţii ar fi în stare să-l interpreteze.

– Îmi pare rău, iubito. Nu despre asta este vorba, spuse inspectorul foarte sigur pe sine. Pista olandezului, a lui Bosch, a adamiţilor... s-a dovedit a fi o pistă greşită care ne-a făcut să ne abatem de la calea cea bună şi să pierdem mult timp.

– În locul tău, eu n-aş fi atât de sigură, îi reproşă ea. Tripticul, în opinia lui Breitner, continuă ea, reprezintă *Preamărirea Smirnei.* Potrivit unei foarte vechi tradiţii orientale, Magii i-au oferit Pruncului Isus smirnă şi formula secretă pentru a o transforma într-o licoare misterioasă...

– Smirnă, smirnă...! Prostii, Paloma, prostii... Sunt uluit.

Scrisoarea monseniorului şi legenda pe care i-o povestea acum Paloma i se păreau un mod prostesc de-a pierde timpul. Era nervos şi fu cât pe-aci să îi dezvăluie pista Opus care făcea să se năruie toate acele castele clădite în aer, dar trebui să îşi stăpânească nerăbdarea. Încă nu sosise momentul

potrivit.

– Am impresia că batem câmpii, îi spuse el pe un ton nu prea afectuos.

– Secta adamiţilor, insistă netulburată Paloma, convinsă că pista olandezului nu putea fi dată uşor la o parte, era în căutarea acestei prodigioase smirne a Magilor, ale cărei efecte le preamăreau. Cei care au avut şansa de-a o gusta, fiind încă pe această lume, au fost transportaţi ca prin minune în paradisul terestru şi s-au desfătat cu toate plăcerile trupului... După cum vezi, Julián, îl apucă ea de braţ şi îl trecu de cealaltă parte, unde, spate în spate, se afla celălalt triptic, între tripticul *Epifaniei* şi *Grădina desfătărilor* există o strânsă legătură. Smirna Magilor dezlănţuia pasiunea trupească şi ridica orgasmele la puterea n. *Grădina desfătărilor* reproduce efectele pe care le pricinuia această răşină... Un paradis terestru în care oamenii, goi, se desfată cu tot soiul de desfrâuri într-o orgie deşănţată şi fără de sfârşit. Adamiţii, Julián, nu încape nici cea mai mică îndoială, căutau această licoare minunată.

– Paloma, te rog, nu mai continua.

– Lasă-mă să termin şi după aceea îţi dai cu părerea.

Paloma ar fi vrut să descrie tabloul la modul iconografic şi să îi aducă o mulţime de detalii care făceau legătura între smirna Magilor şi *Grădina desfătărilor* şi, ceea ce era şi mai surprinzător, cu licoarea halucinogenă pe care o băuse Isus pe cruce, dar, văzând că Mazeres se înfuria din ce în ce mai tare, renunţă.

– Potrivit lui Pieter Breitner, se mărgini ea să adauge, figura cea mai enigmatică şi mai tulburătoare a acestei *Epifanii* este acest al patrulea rege care se iveşte pe jumătate despuiat în pragul colibei... Pentru unii autori, este vorba despre regele Irod, pentru alţii, de Antihrist...

– Pentru care dintre aceste interpretări înclină Breitner? întrebă inspectorul, pe un ton lipsit de cea mai mică urmă de interes.

– Julián, eu te-am ascultat întotdeauna cu respect şi cu răbdare. Niciodată n-am calificat drept prostii lucrurile pe care mi le-ai povestit despre cazul Sfântului Pantelimon... Şi unele dintre ele, n-o să mă contrazici, au fost adevărate stupidităţi... Se vedea că era rănită, apoi, cu un efort, se controlă şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă: Pieter Breitner propune două ipoteze. Cel de-al patrulea rege îl reprezintă ori pe Adam care, potrivit foarte vechii *Cărţi a Cavernei Comorilor,* ar fi scos din Paradis smirna din arborele sacru, acea smirnă care, după cum îţi spun, le-a deschis ochii şi i-a făcut să se desfete ca zeii, ori pe marele sacerdot al sectei adamiţilor. Oricare ar fi interpretarea corectă, cert este că acel personaj asistă la misterul *Epifaniei,* sau, ceea ce este acelaşi lucru, la miraculoasa *transmutaţie* a smirnei într-o licoare misterioasă.

– Smirna se transmută într-o licoare misterioasă... Şi spui că toate astea apar în acest tablou? o întrebă şi îl arătă, sceptic.

– Julián, dacă n-ai avea atâtea prejudecăţi şi m-ai lăsa să-ţi explic, ai vedea.

– Spune-mi un lucru acum. Ce legătură are afurisita aia de smirnă cu cazul Sfântului Pantelimon? Nu crezi că te-ai vârât într-o treabă foarte periculoasă...?

– Tocmai, ceea ce îţi spun are legătură cu relicva Sfântului Pantelimon, adică a lui Himmler... Acolo vreau să ajung şi nu mă laşi, îi răspunse ea şi pufni îngâmfată. După cum intuiesc eu, smirna Magilor, mânuită potrivit reţetei alchimice pe care ei înşişi au furnizat-o, se transformă într-o poţiune miraculoasă.

– Iar te întorci la acelaşi lucru? Mă zăpăceşti de cap.

– Magii i-au oferit lui Isus smirna ca substanţă medicinală şi un reţetar secret ca să o folosească... Documentele pe care mi le-a trimis monseniorul Bergonzi o confirmă. Pe de altă parte, Evangheliile indică persoana lui Isus ca pe un tămăduitor, ca pe un taumaturg acreditat...

– Acum reiese că Isus a fost vraci; asta mai lipsea să aud. Vrei să insinuezi că Isus a făcut uz de smirna pe care i-au oferit-o Magii la Bethlehem pentru tămăduirile lui miraculoase?

– Smirna aceea avea efecte polivalente... Asta încerc să te fac să înţelegi. Paloma lansă această afirmaţie fără să o argumenteze, lucru pe care nici inspectorul, preocupat de altceva, nu i-o ceru. Îşi continuă teza: Isus a folosit smirna ca să-şi realizeze tămăduirile şi poate că a utilizat-o şi pe cruce, de aceea adamiţii, ca şi alte secte creştine din primele timpuri, afirmau că Isus nu a simţit nici un fel de durere pe cruce, ci dimpotrivă...

– Sigur că da, acea licoare i-ar fi produs un orgasm nesfârşit care l-ar fi transportat în al nouălea cer... o ironiză inspectorul.

Paloma, trecând încă o dată peste înţepăturile lui, continuă:

– Apostolii, după moartea sa, au continuat aceeaşi tradiţie de a-i tămădui pe bolnavi... Să fi moştenit oare un anumit grup acel reţetar? Umblau adamiţii pe urmele smirnei miraculoase? Făcu o lungă pauză înainte de a-i prezenta o informaţie care avea să îl surprindă: Julián, poate că Iosif din Arimateea a fost depozitarul smirnei, al acelui leac sacru, şi nu – cum se spune – păzitorul potirului cu sângele lui Isus...

– Ce pretindeţi să demonstraţi tu şi monseniorul? îşi bătu joc de ea inspectorul. Ce fel de veleităţi sunt astea!? Am crezut că ai luat în serios cazul Sfântului Pantelimon... şi continuă cu reproşurile: Ai pornit de la ipoteza că secta adamiţilor căuta sângele lui

Hristos ca să-l cloneze pe adevăratul Adam, iar acum ţi-ai schimbat părerea şi te lansezi într-o teorie dintre cele mai rocamboleşti: adamiţii căutau smirna desfrâului sacru... Cum rămâne?

– Tu ştii, mai bine decât oricine, că nu trebuie să închizi niciodată o pistă, în afară de cazul că ar exista dovada unei erori sau că ar fi exclusă din pricina alteia cu un grad mai mare de certitudine.

Mazeres, supărat că iubita lui tocmai îi dăduse o lecţie, îi răspunse pe un ton iritat:

– Paloma, să ne întoarcem cu picioarele pe pământ şi să lăsăm himerele... Orice ar fi căutat adamiţii, rolul lui Pieter Breitner în furtul relicvei a rămas foarte clar. Pieter a fost un simplu instrument pe care, aşa cum a mărturisit comisarul Ortiz însuşi, l-a folosit drept *cataphile* ca să pătrundă în mănăstire şi punct. Să continuăm pe această cale fantezistă a lui Bosch, a lui Pieter şi a adamiţilor înseamnă să pierdem extrem de mult timp...

– Eşti chiar atât de sigur? îi răspunse ea foarte ofensată. Nu poţi să vorbeşti astfel şi să respingi din start cu această nouă teorie a smirnei, când n-ai recuperat încă relicva şi nici nu ştii cu precizie care este conţinutul ei.

45

Mazeres tocmai primise prin poşta electronică fotografia pe care José Cortell, epigrafistul, o făcuse triunghiului de la Jorquera. „Încă nu am putut descifra mesajul complicat pe care îl conţine, dar mă ocup de asta“, îi comunica acesta. Inspectorul se gândi că va trebui să se întâlnească cu părintele Méndez, cu Jorge şi cu Marc şi să-i pună la curent cu ultimele întâmplări. Nu mai putea amâna multă vreme revederea. Ziua aleasă nu se demonstra a fi cea mai potrivită: cerul era acoperit, o ploaie torenţială cădea peste Madrid, iar oraşul era complet paralizat. Ajunseră după ore de întârziere la Mănăstirea Întrupării, locul întâlnirii, unde capelanul îi aştepta în camera lui.

– Am crezut că nu mai veniţi, le spuse acesta, bucuros să îi revadă.

Luară loc în jurul unei mici mese pentru vasul cu jăratic, aşezate la un capăt al camerei, între două ferestre opuse. Ploaia continua să lovească în geamuri.

– Aici vom sta mai bine, le spuse părintele Méndez.

Inspectorul, fără să mai piardă timpul, intră în subiect şi le prezentă amănunţit întâlnirile pe care le avusese cu Sancristóval şi conţinutul benzii magnetice pe care acela i-o înmânase: cea despre

clonatio Christi pe care o punea la cale Sáenz de Olavarría, despre laboratoarele CIMA, despre copilele care îşi vor oferi ovulele, despre mama virginală pe care o pregăteau...

Marc şi Jorge ascultau făcând gesturi teatrale, în vreme ce capelanul avea o figură complet neîncrezătoare.

– După cum vedeţi, furtul relicvei era plănuit de multă vreme; şi tot de multă vreme, în cel mai absolut secret, se muncea în ritm susţinut pentru a se duce până la capăt clonarea lui Isus. Sancristóval ştie că noi umblăm după relicvă şi crede că încercăm să împiedicăm această acţiune înainte de a fi prea târziu...

– Atunci, întrebă Marc, încruntându-se, pentru cine lucra arhiepiscopul Sutherland...?

– Bună întrebare, băiete! recunoscu inspectorul. Şi în această privinţă suntem derutaţi... Îşi întrerupse el firul discursului ca să facă o digresiune. După ultimele evenimente, înclin să cred că Vaticanul n-a avut nimic de-a face cu această poveste... Lui Marc îi veniră în minte Muño-Fierro, prăvălit pe masă într-o baltă de sânge şi cu cartea de Tarot Papa într-o mână, şi elucubraţiile spuse atunci în legătură cu posibilitatea - aproape certitudinea - unei piste care să ducă la Vatican. Arhiepiscopul Sutherland, care, după cum ştiţi, făcea cercetări în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea, aflând din întâmplare de documentul nazist *Gott Mit Uns,* i-a povestit despre acesta lui Sáenz de Olavarría... Aşadar, după părerea mea, Vaticanul n-are nimic de-a face. Autorul unic şi exclusiv al planului este prelatul din Opus.

– Un plan aberant. Niciodată nu mi-aş fi putut închipui aşa ceva, comentă Marc.

– Acest Sáenz de Olavarría trebuie să fie nebun, exclamă Jorge. Presupun că Opus nu-l va sprijini.

– În Opus sunt oameni foarte obedienţi şi

disciplinaţi şi nimeni nu pune niciodată la îndoială cuvântul superiorului... Îşi spuse inspectorul punctul de vedere. Olavarría poate fi nebun, dar ştie foarte bine ce face. Dacă noi am aflat, este pentru că l-au trădat propriile sisteme de spionaj... Nimeni şi nimic nu reprezintă perfecţiunea! Altceva este ca planul să-i iasă bine... Dacă dorim să împiedicăm toate aceste excentricităţi, trebuie să recuperăm relicva.

– Asta este ceea ce ne-am propus de la început, nu-i aşa? confirmă Marc.

– Da, dar am mers orbecăind... Acum, măcar, ştim încotro ne îndreptăm... Dispunem de inscripţia de pe triunghiul de la Jorquera care, după câte se pare, este firul care ne poate conduce la locul în care Olavarría a poruncit să fie ascunsă relicva lui Himmler până când furtuna va înceta...

Scoase fotografia în culori a epigrafistului Cortell pe care o trecură din mână în mână. Le relată recenta lui excursie la Jorquera şi cum, din pură întâmplare, descoperise în biserica din sat acel misterios triunghi de piatră cu inscripţii sibilinice, care reproducea originalul din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul de la Valencia.

– Dacă am înţeles bine, spuse Marc care urmărea explicaţiile inspectorului cu tot atâta interes cu cât ar fi citit un roman poliţist, tu presupui că relicva este ascunsă în biserica aceea şi că, dacă descifrăm această inscripţie, putem da peste ascunzătoare.

– Nu e vorba că eu aş presupune, ci Carlos Sancristóval este convins...

Inspectorul avea de gând să le prezinte legătura dintre Sancristóval şi biserica aceea a prelaţilor din Opus Dei, când îl întrerupse capelanul.

– Privind această inscripţie şi ascultând ce povesteşti, i se adresă lui Mazeres, cred că şi eu aş putea să o studiez şi chiar să rezolv vreuna dintre ghicitorile sale dificile.

– Despre asta este vorba, se bucură inspectorul.

– Ce semnificaţie cuprinde fraza aceea? se grăbi Marc să îl întrebe pe capelan.

– La prima vedere, n-am idee... Totuşi, putem încerca... Părintele Méndez, cu fotografia în mână, începu să dea explicaţii: Sintagma *Optantibus non difficilis* o putem traduce prin „Celor care o doresc" sau „Celor care o caută nu le va fi dificil...“

– Dar ce anume trebuie căutat? Ce este lucrul acela care nu va fi dificil de găsit...? întrebă Marc, luându-le-o înainte.

– Nu fi nerăbdător, îi răspunse capelanul. Dacă am şti, am fi descifrat deja enigma. Trebuie să presupunem că acela care a utilizat din nou această inscripţie se referea la relicvă.

– Şi literele din interiorul triunghiului? insistă el.

– Problema e al naibii de grea, oftă capelanul. Este un talmeş-balmeş de litere ebraice, greceşti şi latine... Nu cred că Gómez de San Román le-a utilizat pentru planurile sale... Eu aş pune rămăşag că soluţia se află în fraza *Vae alio glorianti* de la baza triunghiului... Dar nu sunt sigur...

– Se mai păstrează încă inscripţia originală? întrebă Jorge din simplă curiozitate.

– Cea de la Jorquera, da, luă cuvântul inspectorul. Cea de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, nu. După cum mi s-a spus, a făcut-o să dispară un preot din Opus pentru că a crezut că era vorba de o placă funerară masonică...

Părintele capelan, după intervenţia sa, se cufundase în fotoliu, lăsând ochelarii şi fotografia triunghiului pe masă, şi asculta cu ochii întredeschişi. Fie din pricina răpăitului monoton al ploii în geamuri, fie din pricina tonului scăzut, neobişnuit, cu care se vorbea, începu să picotească şi, puţin după aceea, adormi. Marc profită de această pauză ca să comenteze o ştire de actualitate.

– Aţi aflat că un anume Luigi Cascioli, care se proclamă ateu, l-a dat în judecată pe un preot, ca membru al Bisericii Catolice, pentru a fi abuzat de credulitatea oamenilor, înşelându-i în legătură cu persoana lui Isus? Dogmele, se pare că a spus el, sunt o excrescenţă a ignoranţei noastre, pe care o poate vindeca doar raţiunea... Partea nostimă a cazului este că un judecător de la Viterbo a admis plângerea.

– Nu mi se pare o idee rea. Să vedem când va alunga raţiunea atâtea escrocherii, adăugă Jorge. În numele credinţei se comit adevărate atrocităţi şi cineva va trebui să spună: „Ajunge!“ zic eu. Fără să mergem prea departe, iată aici Opus, pe care mulţi îl consideră o sectă distructivă... Voi, care îl cunoaşteţi din interior, poate că ştiţi asta.

– Dacă se aduce Biserica dinaintea tribunalelor pentru falsificarea adevărului istoric despre Isus, comentă Mazeres, imaginaţi-vă ce ar trebui să i se facă aceluia care încearcă să-l cloneze, ca să-l manipuleze în folosul propriu...

Capelanul probabil că-i auzise, între somn şi trezie, şi nu îi făcu multă plăcere această digresiune; pentru ca discuţia să nu o apuce pe aceste făgaşe, se dezmetici şi aduse vorba despre o nouă informaţie privind relicva.

– De câteva zile voiam să vă împărtăşesc rezultatele ultimelor mele cercetări, le spuse el. Este vorba despre inscripţia în greceşte de pe capsula lui Himmler. După cum vă amintiţi, monseniorul Bergonzi şi arheologul Caprara au ajuns la concluzia că acel cuvânt (**αιμα** (sânge), nu aparţinea inscripţiei originale, ci a fost adăugat ulterior. După părerea lor, micul text ar însemna: „A lui Isus Hristos. Sm...“, fără vreo referire la conţinutul vasului pentru unguente. Ce vreţi să vă mai spun?! Mie această interpretare mi se pare ciudată. Din ziua aceea, n-am făcut altceva

decât să consult texte vechi care ar putea arunca o oarecare lumină asupra faptelor. Făcu o pauză, îşi umezi buzele uscate cu limba şi continuă: Mi-am bătut capul să găsesc o interpretare corectă. Nu ştiu dacă acest cuvânt, **αιμα** a fost adăugat ulterior, cum susţin ei, sau aparţine inscripţiei originale... După părerea mea, acest amănunt e puţin important; cert este că se află acolo...

– Ştim în sfârşit ce semnificaţie are acel apendice enigmatic care se află mereu în coadă?

– Te referi la **σμ**, capelanul ridică încă o dată din umeri. Poate că într-o zi, când ne vom aştepta cel mai puţin, ni se va aprinde beculeţul...

Se ridică şi merse la masa de scris. Scoase dintr-un sertar fotografiile pe care le făcuse Jorge brăţării aurite a relicvariului şi le puse pe masă. Inspectorul era foarte contrariat pentru că, mai întâi Paloma şi acum capelanul, păreau că îşi pierd timpul cu chestiuni inutile şi nepotrivite, şi ceea ce făceau îngreuna mersul anchetei.

– Vă ascult, spuse inspectorul pe un ton sec şi iritat.

Capelanul îşi scoase jumătăţile de lentile şi le aşeză cu grijă pe masă. Îşi împreună mâinile şi privi către *Cina cea de Taină* a lui Olot, pe care o avea în faţă.

– Cei care au comandat gravarea inelului cunoşteau probabil conţinutul capsulei... Cuvântul **αιμα**, fie că figurase din primul moment, fie că fusese adăugat ulterior, poate că nu avea accepţiunea de *sânge* pe care i-am dat-o noi...

– Asta chiar că-i bună! exclamă inspectorul care se ridicase în picioare şi îi urmărea explicaţiile fără să clipească. Dacă relicvariul nu conţine sângele lui Hristos, atunci, zău că nu ştiu ce-or fi căutând cei din Opus...! Nu cred că se face moarte de om pentru un flaconaş plin cu aer...

– Nu lua totul în zeflemea, îi spuse capelanul fără să-şi piardă nici un pic cumpătul.

– Dar nu vă daţi seama, îi replică pe un ton iritat, în cazul în care relicvariul n-ar conţine sânge, s-ar schimba totul... Explicaţi-vă!

Trecuseră luni de zile şi încă nu se ajunsese la vreo concluzie definitivă. Cazul Sfântului Pantelimon se lungea la nesfârşit. Când credeau că zăresc capătul, drumul se bifurca, apăreau noi piste: ca aceea a tabloului *Adoraţia Magilor* al lui Bosch pentru care insista Paloma... Inspectorul devenea din ce în ce mai irascibil. Părintele Méndez fu martor la ieşirea inspectorului fără să-şi piardă calmul.

– **Αιμα**, continuă el cu explicaţiile în vreme ce se juca cu ochelarii, se foloseşte de obicei în literatura greacă şi în sens analogic. În acest caz poate însemna „lichid roşu“, ca sucul care se extrage din struguri, din mure...

– Nu vi se pare că ne complicăm inutil? insistă Mazeres.

– Nu te enerva, tinere, îi răspunse capelanul flegmatic. Luă o foaie de hârtie pe care erau scrise nişte note şi continuă: În versiunea Septuagintei avem exemple despre ceea ce spun – în Facerea, 49,11 citim: „... el va spăla în vin veşmântul său şi mantia sa în sângele ciorchinilor"[I]; În Deuteronomul, 32,14: „... şi sângele strugurelui, vin spumos, ai băut"[II]; în Cartea Înţelepciunii[III], 39,26: „Cele dintâi lucruri trebuincioase pentru viaţa omului sunt: apa şi focul, fierul şi sarea şi făina de grâu şi laptele şi mierea, sângele strugurelui şi untul de lemn şi veşmântul"[IV]... Aquiles Tatius, scriitor din secolul al

---

[I] Op. cit., pag. 56

[II] Op. cit. pag. 220

[III] Biblia, Vechiul Testament, Cartea Înţelepciunii lui Isus, Fiul lui Sirah, sau Ecleziastul

[IV] Op. cit., pag. 1011

IV-lea, vorbeşte despre vinul ce reprezintă *sângele* lui Hristos...

După ce citi aceste note, căci sărise peste altele văzând că Mazeres se plimba neliniştit prin cameră, spuse în încheiere:

– Potrivit ipotezei mele, lectura inscripţiei de pe relicvă ar fi aceasta:

αιμα ιου χου σμ
Vinul lui Isus Hristos. Sm

Mazeres rămase stupefiat.

Vinul lui Isus Hristos...? Vreţi să-mi spuneţi că flaconaşul furat n-ar fi conţinut sânge, ci vin...? Vin de la nunta din Cana sau de la Ultima Cină, presupun! spuse cu o ironie jignitoare.

– Dacă ipoteza mea este adevărată, continuă, imperturbabil, capelanul, legenda lui Iosif din Arimateea ar trebui citită în altă cheie... Potirul lui Iosif din Arimateea n-ar fi conţinut *sângele* lui Isus, ci *vin...*

– Haideţi să fim serioşi, doar asta mai lipsea! exclamă inspectorul. Acum reiese, după părerea dumneavoastră, că Iosif din Arimateea nu a strâns altceva în potir decât *vin...*

– Lăsând gluma la o parte, spuse Jorge îngrijorat, dacă teza părintelui Méndez se confirmă, ancheta pe care o urmăm nu foloseşte la nimic. Am greşit drumul şi am alergat după nişte piste false. Într-un cuvânt, am pierdut timpul ca nişte fraieri...

– Acum chiar că sunt complet derutat... exclamă Marc.

– Nu numai că am pierdut timpul... adăugă aproape mânios inspectorul, referindu-se la prelatul din Opus, Sáenz de Olavarría, apoi continuă să enumere lucrurile absurde care aveau să decurgă de aici. Furtul va rămâne fără mobil; morţile, fără

explicaţie; documentele naziste şi cele ale Vaticanului, fără sens... Nu vi se pare prea din cale afară ca o simplă ipoteză să determine năruirea întregii teorii...?

Capelanul, care îşi pusese inteligenţa, voinţa şi timpul în slujba cauzei, se simţi deranjat de impertinenţa inspectorului.

– Cel mai bun lucru pe care-l putem face, îi spuse inspectorul pe un ton amabil, corectându-şi atitudinea, este să găsim cât mai repede acel flaconaş... Este singurul mod de a scăpa de îndoieli o dată pentru totdeauna.

Părintele capelan se uită fără să se ferească la ceas, strânse în linişte fotografiile care erau împrăştiate pe masă, le puse în plic, se ridică fără să deschidă gura şi le ascunse în sertar, iar lui Mazeres îi înmână fotografia triunghiului de la Jorquera.

– Nu, nu. Păstraţi-o dumneavoastră, să vedem dacă reuşiţi să lămuriţi misterul acestui triunghi.

– Are atât de mare importanţă? întrebă capelanul cu o oarecare ironie.

– După locul în care se presupune că s-a aflat la început şi după posibila întrebuinţare pe care i-a dat-o Gómez de San Román, aş îndrăzni să afirm că este singura cale care ne poate conduce la ascunzătoarea secretă a relicvei. Timpul îşi va spune cuvântul.

46

Pe Mazeres îl miră foarte tare faptul că membrul Opus Dei Sancristóval, căruia îi trimisese de asemenea una dintre fotografiile triunghiului de la Jorquera ca să-l studieze, nu dăduse nici un semn de viaţă.

„Ar fi trebuit măcar, se gândi el, să-mi fi confirmat primirea.“

Lăsă să treacă o săptămână şi apoi încă una, aşteptându-i în fiecare zi telefonul. Nu ştia cărui fapt să-i atribuie muţenia, când el fusese cel care îşi arătase interesul pentru elucidarea enigmelor de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul. În dimineaţa aceea, într-un moment când rămase singur în birou, nu mai putu aştepta şi ridică receptorul.

– Reşedinţa Opus Dei, cu ce vă pot fi de folos? i se răspunse.

Vocea suna amabil, poate chiar prea amabil. Fără să vrea, şi-l imagină pe tânărul care era la celălalt capăt al firului. Elegant, mirosind a Atkinson, apa de colonie proaspătă, clasică, al cărei parfum scoate în evidenţă personalitatea celui care o foloseşte şi pe care mulţi membri obişnuiau s-o folosească, crezând poate că era cea mai asemănătoare cu *bonus odor Christi*[l] pe care adevăraţii catolici trebuiau să-l emane. Parfumat şi cu nişte dinţi foarte albi, aproape

[l] Mirosul bun al lui Hristos (în lb. lat, în orig.)

perfecţi, cu un lustru de politeţe puţin cam lipicios. Mazeres îşi aminti de „apostolatul zâmbetului, câteodată mai scump plătit decât o oră de purtat ciliciu“... cu care fusese bombardat în tinereţea lui. Monseniorul Escrivá dorea pentru ghereta portarului de la casele lor acel miros plăcut şi acel zâmbet primitor, ca o reclamă la pasta de dinţi.

– Aş dori să vorbesc cu don Carlos Sancristóval y Sánchez de Alva, îl menţionă el cu toate numele de familie pentru că tuturor celor din Lucrare, începând cu întemeietorul acesteia, marchizul de Peralta, le plăcuseră întotdeauna numele lungi şi pompoase.

Mazeres sesiză că recepţionerul stătea în cumpănă, ca şi cum frazele banale precum „în acest moment se află într-o reuniune“ şi altele similare nu i-ar fi fost de folos în acest caz.

– Cine întreabă? spuse în cele din urmă.

Mazeres ghici că zâmbetul îi căzuse de pe buze, veştejit brusc.

– Ştiţi, sunt un prieten al lui, şi minţi cât mai bine cu putinţă. Stabiliserăm să ne vedem săptămâna trecută şi am tot aşteptat să mă sune...

– Păi... don Carlos nu se află la Madrid.

– Se va întoarce curând?

– N-aş şti să vă spun...

– Poate că a plecat în Navarra... îi scăpă ca un presentiment.

Urmă o tăcere destul de prelungită. Îşi dădu seama că se întâmplă ceva. Nu vru să îl pună şi mai mult în încurcătură şi să îl oblige să spună o minciună pentru care, la noapte, la examenul său de conştiinţă, să fie nevoit să facă o oră în plus de ciliciu.

– Când se întoarce, spuneţi-i că l-a căutat Mazeres. El ştie cine sunt. Vă rog să nu uitaţi. Notaţi... Da, da; are numărul meu de telefon.

Dacă notase sau nu, îl interesa prea puţin.

La ora cinei, îi povesti Palomei această întâmplare

şi încheie cu următorul comentariu:

– Mi se pare că Sancristóval a căzut în dizgraţie şi, când cineva cade în dizgraţie, ştiind ceea ce probabil că ştie el, e de rău... Ce vrei să-ţi spun, mi-a intrat un ghimpe de îndoială...

– Presupuneri de-ale tale! Uneori exagerezi cu bănuielile.

Paloma strânse farfuriile de supă şi le duse la bucătărie, se întoarse apoi cu alte două farfurii întinse, cu felii mari de merluciu cu sos verde.

– Nu e din ăla congelat, aşa că nu-mi face mutra asta, îi spuse ea de la bun început. Am gătit şi nişte cartofiori cum îţi plac ţie.

Mazeres nu îşi putu ascunde neplăcerea la vederea felului de mâncare, dar, de voie, de nevoie, ca să n-o mai audă înşirând pomelnicul de calităţi ale peştelui, îl mâncă.

– Dacă ai fi văzut vreodată etajul patru, spuse el turnându-şi un pahar mare de vin cu care să acopere gustul peştelui, dacă ai fi văzut ce secretomanie învăluie totul acolo... Când membrii deplini, care nu sunt puţini, se îmbolnăvesc grav şi nu mai răspund la tratamente, sunt instalaţi în clinica de la Pamplona: la acel al patrulea etaj cu aspect de spital psihiatric...

– Şi crezi că acolo a ajuns prietenul tău?

– N-am nici cea mai mică îndoială.

– Mănâncă, o să se răcească.

Deşi lui Mazeres îi plăcea să mănânce bine, de când o cunoscuse pe Paloma, cina nu mai constituia principala atracţie, bunătăţile veneau după aceea. Se aşezară în salon, cu faţa la televizor, ca într-un ritual, dar ştiau că ceea ce doreau nu era „tembelizorul", ci jocurile de pe canapea. Cum căldura era în continuare înăbuşitoare, îşi scoaseră o parte din haine, ca să fie mai comozi. El purta doar nişte pantalonaşi atât de scurţi, încât vârful membrului se ivea provocator, fapt care o excita foarte tare pe

Paloma; iar ea, o cămăşuţă semitransparentă care lăsa să i se întrevadă „cele trei puncte cardinale", cum le numea Mazeres. Amândoi se prefăceau că privesc ecranul, dar mâinile le umblau în voie. Mâinile lui Mazeres se concentrau pe punctele cardinale de sus, dar când simţiră cu ce deliciu reacţionau acestea la mângâieri, alunecară spre sud. Paloma, înnebunită de plăcere, îşi mişca bazinul într-un du-te-vino convulsionat.

– Scoate-ţi ăştia, spuse ea şi trase pofticioasă de chiloţi. Cu o singură mişcare a mâinii rămase şi ea goală şi se întinse pe canapea. Dă-mi-o, dă-mi-o, că mor...

Inspectorul se aşeză cum putu mai bine în genunchi peste ea, în vreme ce îi privea chipul. Paloma se agăţă de fesele inspectorului cu furia cu care un naufragiat se agaţă de o scândură şi nu făcu nimic ca să se ferească de atacurile lui.

– Opreşte-te, opreşte-te, că-mi dau drumul, strigă el, extaziat.

– Cât de tare mă excită să mi-o spui...

– Eşti nesăţioasă, şi o apucă de obraji ca să-i încetinească ritmul.

Mazeres scoase un strigăt şi îşi vârî capul între coapsele ei. Se devorau cu atâta lăcomie, încât uneori se înecau şi trebuiau să îşi ia câteva clipe de răgaz.

– Mi-o lingi de parcă ai fi căţeluşul Sfântului Roque... Îi spuse Paloma într-unul dintre acele scurte momente de separare. Ce deliciu!

În cele din urmă, apele reveniră pe făgaşul lor.

– Dacă ar trebui să-ţi dau o notă pentru astfel de lucruri, îi spuse ea glumind satisfăcută, ţi-aş da un zece. Ar trebui să vezi ce progrese ai făcut. Mă crucesc când văd cât de mult ai învăţat...

– Am o profesoară bună.

– Îndrumătorul tău spiritual nu te-ar recunoaşte.

– Nici eu însumi nu mă recunosc. Acum înţeleg vorba aia că femeia e cea mai bună aliată a diavolului.

– Asta gândeşti tu despre mine?

– Îmi place că m-ai învăţat atâtea drăcovenii... Cât timp am pierdut!

– Nu mai privi în urmă şi profită la maximum de prezent!

Chiar în acel sfârşit de săptămână, inspectorul plecă la Pamplona. Cu experienţa dobândită în celelalte două împrejurări, nu îi fu greu să spargă încercuirea şi să pătrundă în „castelul lui Kafka“. Îmbrăcat la costum, bărbierit, parfumat, cum văzuse că procedau membrii cei mai prestigioşi ai Lucrării, ajunse la clinica din Navarra hotărât să treacă fără să aibă parte de incidente de nenumăratele filtre. La recepţie, se apropie de ghişeu şi, cu un ton pe jumătate trufaş, pe jumătate autoritar, imitând zâmbetul sclifosit al membrilor Curiei care îl înconjoară pe papă, ceru să îl vadă pe Sancristóval. Înainte ca domnişoara – domnişoară prin condiţia sa de celibatară, nu prin vârstă – să poată reacţiona şi să îi pună beţe în roate, se aplecă spre ea.

– Vin de la Vila Tevere, îi spuse cu voce joasă şi pe un ton confidenţial, şi am foarte puţin timp la dispoziţie. Vă rog, ajutaţi-mă şi păstraţi secretul.

Lui Mazeres nu îi venea să creadă ca acele două cuvinte, „Vila Tevere“, puteau fi atât de magice.

– Eu am petrecut câţiva ani în Vila Saccheti când încă mai trăia Părintele... Îşi permise ea să comenteze, cu ochii împăienjeniţi de nostalgie.

Mazeres îi făcu un semn cu mâna care, fără să fie nepoliticos, îi dădu de înţeles importanţa misiunii sale şi graba pe care o avea. După cum bănuise, Carlos de Sancristóval era internat la etajul al patrulea. Inspectorul, fără să ştie de unde îşi scotea talentul de actor, juca foarte bine rolul unei personalităţi dintre

acelea cărora nimeni nu îndrăzneşte să le ceară cartea de identitate. Salută cu o uşoară înclinare a capului personalul sanitar pe care îl întâlni în trecere şi îşi păstră tot timpul cumpătul, ca un personaj trufaş ce umblă incognito. Se ferise cu mare grijă să nu se ascundă în spatele unor ochelari închişi la culoare: nici unui membru al Lucrării nu i-ar fi dat prin minte o asemenea grosolănie. Fără să se oprească nici o clipă, fără grabă şi fără şovăieli, merse direct la salonul pe care i-l indicase recepţionera. Ciocăniturile sale nu dădură nici un rezultat, aşa că deschise uşa.

– Se poate?...

Sancristóval, singur, aşezat într-un scaun cu rotile lângă fereastră, avea privirea aţintită pe clădirea din faţă: CIMA. Nici nu se întoarse. Inspectorul se aşează dinaintea lui. Nu părea aceeaşi persoană pe care o cunoscuse cu doar câteva săptămâni în urmă. Nu aspectul lui tras la faţă îl impresionă cel mai mult, ci ochii săi. Înfundaţi în orbite, fără strălucire, fără viaţă.

– Sunt Julián Mazeres, nu vă amintiţi de mine...?

Celălalt rămase privindu-l şi se strădui să îşi aducă aminte, cel puţin aşa credea inspectorul; dar avea să sufere curând o decepţie. Zâmbetul de nătărău care îi apăru lui Sancristóval pe buze îi dădu inspectorului de înţeles că nici nu îl recunoştea, nici nu înţelegea ce îi spune. Îi strânse mâna. Sancristóval i-o prinse cu putere, trăgând de ea. Îl ruga oare, printr-un gest pornit din adâncul subconştientului, să îl scoată de acolo!? Asta gândea inspectorul.

– Sunt Julián Mazeres, spuse din nou, privindu-l în ochi, şi adăugă nişte nume ca să vadă dacă reacţionează: Carmelo Gómez de San Román, Sfântul Ioan Ospitalierul... Vă amintiţi?

– Vitriol, îngăimă celălalt cu mare greutate şi cu vocea stinsă.

Pe chip i se citea frica.

– Vitriol? repetă Mazeres, uimit.

Se referea oare la vitriol, acidul extrem de coroziv care se foloseşte în industria chimică...? Mazeres nu cunoştea deloc subiectul, dar se întrebă dacă nu cumva l-or fi otrăvind cu vreunul dintre derivaţii acestuia.

– Vitriol. Vitriol. Vitriol... repeta întruna Sancristóval într-un mod insistent şi monoton.

Nu-l luaţi în seamă, îi spuse cineva din spate, cu o voce liniştită. Repetă întruna ca o placă zgâriată... Sunteţi o rudă a lui don Carlos?

– Nu. Vin de la prelatură... spuse el sec şi politicos, şi îi dădu de înţeles că, prin acea acreditare, era de prisos o prezentare personalizată. Părintele este foarte îngrijorat pentru acest bolnav...

Minţi atât de bine şi cu atât aplomb, încât psihiatrul, căci asta se dovedi a fi persoana în halat alb, îi dădu crezare. Din întâmplare, tocmai pronunţase un alt cuvânt magic care făcea să se năruie orice obstacol. În cadrul Opus, prin antonomază, Părintele era Escrivá de Balaguer, iar după moartea sa şi prin extensie, succesorii lui. Folosirea acestui apelativ cu fervoarea cu care tocmai îl rostise inspectorul dovedea o relaţie de prietenie foarte apropiată. Medicul aşa o considerase.

– Don Carlos se simte bine, spuse psihiatrul, care presupunea că interlocutorul său era implicat în această afacere. După cum aţi putut constata, şi-a pierdut memoria. Din când în când îşi recapătă luciditatea pentru câteva minute, dar îl sedăm...

– Nu vorbeşte? Nu conversează...? vru inspectorul să îl tragă de limbă.

– Cuvinte fără legătură între ele, ca acestea pe care tocmai le-aţi auzit... Ar trebui ca cineva să fie foarte implicat în secretul lui ca să înţeleagă ce spune... Nu va pricinui nici o problemă Lucrării, de asta Părintele poate fi sigur...

– Şi povestea asta cu „vitriolul", ce vrea să spună? insistă Mazeres.

– Un tic verbal lipsit de sens. Unii bolnavi, cum este şi cazul fratelui nostru, repetă fără încetare cuvinte pe care le născocesc sau pe care le-a reţinut creierul lor. Este ca scândura de care se agaţă un naufragiat...

... înainte de a se îneca pentru totdeauna, presupun, termină el fraza cu rea intenţie.

Inspectorul părăsi spitalul deprimat, văzându-l pe Sancristóval pierdut în acel Gulag (aşa numeau unii această secţie a clinicii), din care nu avea să mai iasă decât cu picioarele înainte, cum i se întâmplase mai întâi prietenului său Carmelo Gómez de San Román. Plecă deprimat şi convins că secretele pe care le conţinea banda magnetică pe care i-o încredinţase Sancristóval nu erau elucubraţii de salon.

47

Luni, la şase dimineaţa, telefonul sună insistent. Somnul lui Mazeres era atât de adânc, încât nu îl auzi. Paloma ridică receptorul.

– Trezeşte-te, Julián. Te sună inspectorul Álvarez, îl scutură ea.

– Inspectorul Álvarez? se miră el.

Duminică, Paloma şi Mazeres îşi petrecuseră ziua la munte cu nişte prieteni, se întorseseră târziu acasă şi se delectaseră cu o noapte nebunească, poate ca să alunge tulburarea care-l cuprinsese pe inspector la Pamplona...

– Zici că a fost găsit mort capelanul de la Mănăstirea Întrupării...?

Ori numitul Álvarez avea semnal slab la telefonul mobil, ori inspectorul Mazeres era încă adormit, căci nu auzise foarte bine şi îl puse să repete. Apoi sări din pat gol cum era, îşi sprijini picioarele pe pământ ca să se dezmeticească şi ascultă pentru a treia oară ce i se spunea, nevenindu-i să îşi creadă urechilor. Fără să facă duş, fără să se bărbierească, se îmbrăcă în mare grabă, în vreme ce Paloma îi pregătea o ceaşcă de cafea pe care o bău în picioare în bucătărie.

Pe drum, îşi aminti momentul când fusese sunat ultima dată la o oră nepotrivită, ca şi acum, ca să i se comunice furtul de la Mănăstirea Întrupării. Îi văzu,

de parcă i-ar fi avut dinaintea ochilor, pe olandezul Pieter mort în culoarul subteran, pe Muño-Fierro asasinat pe masa din birou...

„Câte implicaţii are afurisita aia de relicvă!" îşi spuse el, în vreme ce acoperea cu paşi mari drumul scurt ce îl despărţea de mănăstire.

În poartă era un poliţist care îl lăsă să intre când văzu legitimaţia. Urcă la apartamentul capelanului fără să aibă nevoie să îi arate drumul cineva. Părintele Méndez avea mâinile legate de fotoliu. Capul îi atârna pe piept, faţa îi era învineţită, iar ochii scoşi din orbite. Află curând că inspectorul Mauricio Álvarez, mult mai tânăr decât el, urma să se ocupe de caz. În momentul acela, începuse deja să dea ordine.

– Tu ai fost cel care m-a chemat? întrebă Mazeres după salutările de rigoare, şi continuă: Ce s-a întâmplat?

– Păi, după cum vezi, e mort, îi răspunse simplu, pentru ca apoi să îl informeze: Părintele Méndez oficia slujba în fiecare zi la şase dimineaţa cu o punctualitate nemţească. În numeroşii ani de când exercita funcţia de capelan, n-a întârziat niciodată. De aceea, azi-dimineaţă, călugăriţa a fost îngrijorată când nu l-a găsit în sacristie. A aşteptat cinci minute, zece, un sfert de oră, iar el nu apărea. Călugăriţele au început să şopotească nervoase în sala de rugăciune. „O fi dormind", s-au gândit ele, deşi ar fi fost pentru prima dată. Maica stareţă a trimis-o pe sacristană să îl caute în cameră şi a dat peste această scenă...

Mazeres cunoştea foarte bine aceste odăi, mici ca într-o casă de păpuşi şi curate lună. Cu toate acestea, azi totul era cu susul în jos. Biroul, dormitorul, baia. Cărţi şi hârtii pe jos. Mişcaseră din loc până şi *Cina cea de Taină* din ghips, care atârna pe perete. Inspectorul trebui să îşi stăpânească nervii ca să nu-l trădeze sentimentele.

– Jaf? puse el o întrebare de rutină.

– Nu pare să lipsească ceva, răspunse inspectorul Álvarez. Călugăriţa mi-a spus că părintele capelan nu poseda lucruri de valoare.

– Atunci?

– Nu ştiu, se pare că s-a întâmplat ca data trecută... lăsă să îi scape colegul său.

– Cum ca data trecută...?

– Când a fost furtul relicvei Sfântului Pantelimon... preciză Mauricio Álvarez, dar se vedea că nu cunoştea temeinic chestiunea. Nici atunci n-au luat nimic de valoare. Tu trebuie să ştii mai bine, pentru că ai participat la anchetarea cazului...

Mazeres nu îi răspunse. Se apropie de capelan, căruia i se făcuseră deja o mulţime de fotografii din toate unghiurile.

– De ce a murit?

– De asfixie; asta a spus medicul legist; sigur că va trebui să aşteptăm autopsia... Părintele Méndez avea guturai. Din pricina unei răceli i se înfundase complet nasul... Fără îndoială că spaima pe care a tras-o i-a provocat o criză de nervi... Răceala, nervii, cei doi factori conjugaţi au făcut ca, atunci când i s-a astupat gura cu bandă adezivă, să nu mai poată respira... O moarte crudă!

– La ce oră a survenit moartea?

– Ieri, în jur de zece seara.

– Mobilul crimei? repetă Mazeres.

– Ţi-am spus deja că mobilul nu e clar; dar se pare că furtul este exclus...

– Cu toată harababura asta, ceva or fi căutat ei, zic eu... insistă Mazeres.

Cum colegul său ridică din umeri, continuă să întrebe:

– Pe unde au intrat?

– Asta e curios. N-a fost forţată nici uşa, şi nici vreo fereastră...

– Vrei să spui că hoţul era înăuntru?

– Aşa se pare.

– Părintele capelan, încercă Mazeres să îi dea o mână de ajutor colegului său, o fi lucrat cu aceste hârtii, cu siguranţă, şi le arătă pe cele care încă mai erau pe masă, când a fost luat prin surprindere de hoţul sau de hoţii care l-au atacat. Dar pe unde au intrat? Prima dată, când s-a furat relicva, au pătruns printr-un culoar secret care unea mănăstirea de palatul regal... V-aţi uitat pe acolo?

– Culoarul a fost blocat în urma furtului...

– Dat fiind că nu există nici uşă, nici ferestre forţate, iar culoarul este blocat, hoţul trebuie că era înăuntru...

– Doar nu te gândeşti la călugăriţe?

– Nu sunt atât de cretin, îi răspunse, acru, Mazeres şi continuă să îşi însăileze cu mare siguranţă ipoteza. Poate că a asistat la slujba din seara de duminică, s-a ascuns în vreun ungher din biserică, în confesional, de exemplu... Şi, din sacristie, a urcat până la odăile părintelui... În orice caz, cunoştea probabil foarte bine toate cotloanele mănăstirii...

– La fel de bine ca şi tine, şopti inspectorul Álvarez printre dinţi.

– Sunt suspect?

– A fost o glumă.

Mazeres, într-un prim moment, luă în consideraţie ipoteza potrivit căreia mobilul atacului ar fi fost relicva Sfântului Pantelimon, deşi o alungă numaidecât, dat fiind că datele sugerau alte făgaşe; dar nu îi spuse nimic din toate acestea colegului său.

– Ştiu că în urmă cu ceva vreme, îi mărturisi Mauricio Álvarez între patru ochi, ai participat la anchetarea furtului care s-a produs tot în această mănăstire şi că, nu ştiu din ce motive, ţi s-a luat cazul... M-am gândit că, acum, ai putea să-mi dai o mână de ajutor. Neoficial, bineînţeles.

– Pentru asta m-ai sculat din pat? se prefăcu el supărat.

– Crezi că această moarte are legătură cu furtul acela? întrebă inspectorul Álvarez fără să acorde importanţă protestului colegului său.

– Tu ce părere ai? îi întoarse el mingea la fel.

Celălalt nu răspunse. Mazeres nu îl cunoştea bine pe Mauricio Álvarez; dar nici referinţele pe care le avea despre el nu erau proaste. Din capul locului, nu era un băiat care să îi fie antipatic, dar nu voia să cedeze de la prima încercare, aşa că se gândi să îl testeze.

– Ar fi multe de discutat despre cazul relicvei care s-a soldat cu morţi încă neelucidate... Mazeres improviză o confidenţă ambiguă cu intenţia de a stabili o oarecare complicitate între ei. După părerea mea, cazul a fost închis prea devreme, cu prea multă grabă... dar cei de sus au „motive" care nouă ne scapă, şi cel care dă ordine ştie ce e de făcut... Este tot ce pot să-ţi spun.

– De ce? Cine a închis cazul?

Mirarea lui Álvarez părea sinceră.

– De închis, n-a fost închis, se corectă Mazeres, care reuşise să îl neliniştească pe colegul său. Dar, cum ştii şi tu, există dosare care se aruncă într-un sertar şi se uită de ele... Este ca şi cum ar fi arhivate.

– Insinuezi că domnul comisar Ortiz a acţionat încălcându-şi îndatoririle...?

– Nu, nu. N-am spus asta. Spun doar că mi s-a părut cam ciudat modul în care a acţionat...

Amândoi se ascundeau în spatele cuvintelor şi se tatonau cu precauţie, fiecare aşteptându-l pe celălalt să-şi arate primul cărţile. Cu toate acestea, privirile lor vorbeau deschis şi erau greu de ascuns.

– *Cui prodest?*[l] întrebă Álvarez cu viclenie.

– Cercetează tu, dacă ai... se opri Mazeres evitând

[l] Cui îi foloseşte? (în lb. lat., în orig.)

să răspundă şi adăugă: Dar să ştii că nu s-au găsit niciodată dovezi, şi nici nu le vei găsi.

– Astea sunt vorbe mari.

– Aşa stau lucrurile.

Pe Mauricio Álvarez îl chemau insistent oamenii din echipa lui, moment de care Mazeres profită ca să se desfăşoare cu mai multă libertate şi să tragă cu ochiul pe cont propriu. Pe masa în jurul căreia se adunaseră de atâtea ori „pantelimonii", erau sute de hârtii răvăşite şi unele căzuseră pe jos. În vreme ce agenţii erau ocupaţi să ia amprente, el ridică pe ascuns o hârtie.

Triunghiul de la Jorquera! îşi spuse el pe jumătate surprins, pe jumătate curios. Fără să se gândească de două ori, vârî hârtia în buzunar. Ce dracu', hârtia asta e a mea; eu i-am dat-o!

La câteva zile după moartea capelanului, Mauricio Álvarez se prezentă în biroul lui Mazeres şi închise foarte misterios uşa după el.

– Să ştii că erai pe calea cea dreaptă, îi spuse fără alt preambul. Declaraţia unei martore îţi întăreşte bănuielile. Cum văzu că Mazeres, zăpăcit, nu înţelegea despre ce era vorba, îi explică: Îţi vorbesc despre cazul capelanului de la Mănăstirea Întrupării. O enoriaşă a mănăstirii, care în duminica aceea a luat parte la slujba de seară, a povestit că a văzut un domn îngenuncheat în confesionalul părintelui Méndez. Două lucruri i-au trezit curiozitatea: primul, că nu se întâmpla foarte des ca un bărbat să se spovedească, şi cu atât mai puţin în partea din faţă a bisericii; celălalt, că pe acest individ şi pe însoţitorul său nu-i văzuse niciodată pe acolo... S-au împărtăşit, după cum a spus ea. După slujbă, cei doi au intrat în sacristie şi nu i-a mai văzut ieşind; iar ea a fost ultima care a părăsit biserica. A presupus că erau nişte prieteni de-ai capelanului şi că poate au urcat cu el în locuinţă... Cum nu avea ochelari, n-a putut să ne dea

o descriere foarte precisă a indivizilor. Erau bărbaţi arătoşi, voinici, amândoi erau îmbrăcaţi în haine închise la culoare, să fi avut în jur de patruzeci de ani... Totuşi, a îndrăznit să ne asigure că miroseau a colonie scumpă. În timpul slujbei, i s-au părut foarte evlavioşi... Álvarez se opri o clipă, apoi adăugă: Această relatare se potriveşte cu datele pe care ni le-a furnizat deja călugăriţa sacristană. Potrivit ei, la puţin timp după ce s-a încheiat slujba, capelanul a sunat-o din camera lui pe linia de interior, ca să-i spună că nu va coborî la cină... Fapt care n-a mirat-o, pentru că duminicile, dat fiind că prânzul era mai copios, părintele Méndez obişnuia să mănânce fructele pe care ea i le lăsa în apartament...

Mazeres avea foarte proaspăt în minte ceea ce văzuse în clinica din Navarra şi, influenţat de acele împrejurări, se gândi că poate aceeaşi mână ucigaşă îi făcuse de petrecanie şi capelanului, dar avu mare grijă să nu îi împărtăşească această bănuială. Înainte de a pleca, deja în picioare, Mauricio Álvarez adăugă:

– Amprentele tale şi cele ale lui Jorge Sebastián şi Marc Cucurull au apărut în odaia capelanului... Peste tot!

Mazeres nu fu uimit, nici nu se enervă.

– Vrei să ne întocmeşti dosare ca suspecţi...? răspunse el în glumă. Ciudat ar fi fost să nu apară...

– Vrei să mă pui pe gânduri? îi spuse Álvarez.

– Ia loc un moment şi îţi povestesc, măcar pe scurt.

Inspectorul Mazeres, cu concizia promisă, îi făcu un rezumat al cazului relicvei, de când fusese furată până la moartea capelanului, ca să încheie astfel:

– Părintele Méndez şi monseniorul Bergonzi, bibliotecar la Vatican, ne ajutau să descifrăm această harababură. Aşa că, dacă vrei, noi îţi dăm o mână de ajutor, cu condiţia ca tu să nu deschizi gura despre povestea noastră...

Pe bietul Álvarez cazul îl depăşea.

48

Cine îl omorâse pe părintele capelan? Era o nouă necunoscută care, la fel ca şi celelalte morţi, avea să rămână nerezolvată. Inspectorul nu avea nici cea mai mică îndoială, chiar dacă nu o putea dovedi, că părintele Méndez, la fel ca olandezul Pieter Breitner şi Muño-Fierro, fusese încă o victimă a aceleiaşi urzeli. Comisarul Ortiz, prin acţiune sau omisiune, era cu siguranţă în spatele întregii întâmplări, dar acest mărunt personaj nu era altceva decât ultima verigă a unui lung lanţ. Aşadar, cine manevra sforile mâinii ucigaşe? Moartea capelanului îl afectase foarte mult pe inspector. Să fi fost oare Paloma următoarea la rând, cum îl ameninţase deja comisarul Ortiz? Cazul Sfântului Pantelimon devenea din zi în zi mai complicat şi mai întunecat, şi se încurca precum pânza de păianjen. Trebuia să caşte bine ochii, ca să nu pună piciorul unde nu era în siguranţă şi să se trezească prins în cursă asemenea celorlalţi... Merita oare să rişte atât de mult? se întreba el şi fu cât pe-aci să renunţe.

Chiar dacă relaţia lui cu părintele capelan fusese scurtă, aceasta se dovedise îndeajuns de intensă pentru ca între ei să se fi ivit legături de afecţiune şi de prietenie. Diferenţa de vârstă, care constituia de atâtea ori un obstacol, în acest caz însemnase exact contrariul. Mazeres şi băieţii lui îl consideraseră

întotdeauna ca fiind unul din echipa lor.

– Mergem la înmormântare? întrebă Marc.

Inima le spunea că da; totuşi, gândind logic şi la rece, nu trebuiau să o facă.

– Nu trebuie să uităm că relaţia noastră cu părintele Méndez a fost aproape clandestină, obiectă inspectorul. Dacă ne-am prezenta la funeralii, am atrage prea mult atenţia, cei din comisariat ar putea afla, s-ar putea întreba ce căutam noi acolo. Nu trebuie să-l zgândărim pe comisar şi să punem în pericol ceva mai mult decât propriile noastre investigaţii.

După ce cântăriseră argumentele pro şi contra, se gândiseră că cel mai bun omagiu pe care i-l puteau aduce prietenului lor era absenţa şi tăcerea tuturor.

Mazeres, încă înainte de a se răci cadavrul capelanului, cum se zice, începu să analizeze hârtia pe care o sustrăsese. Nu îi vorbise nimănui, nici măcar Palomei, despre asta. În seara aceea, după ce luă cina fără chef, se închise în biroul său, despături foaia sub lampa cu braţ flexibil de pe masa de scris şi începu să studieze însemnările care o acopereau.

Cum e cu putinţă ca omul acesta să scrie cu litere atât de mici? Scrisul e aproape ilizibil.

Mazeres nu mai asculta muzică clasică de multă vreme. Simţi nevoia să creeze o ambianţă religioasă care să îl onoreze într-un mod oarecare pe defunct şi puse pentru această ocazie concerte de Telemann[l].

– Sper să vă placă, spuse el, ca şi cum capelanul ar fi fost de faţă.

Părintele Méndez, după cum inspectorul îşi dădu seama imediat, studiase conştiincios criptograma de la Jorquera. Hârtia era plină de tăieturi.

[l] Georg Philipp Telemann (1681-1767), compozitor german

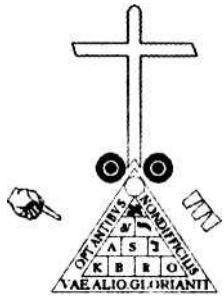

Casetele din triunghi sunt în număr de zece, dispuse pe patru nivele. Cifra 10 este numărul aşa-numitei TETRAKTYS pitagoreice, suma primelor patru numere (1 + 2 + 3 + 4), care nu sunt altceva decât reprezentarea celor patru elemente din univers: focul, pământul, apa şi aerul... În vârful triunghiului se află prima literă a alfabetului ebraic, Aleph, al cărei semn numeric este 1, simbolul omului în picioare. Verticalitatea, mai mult decât raţionalitatea, este caracteristica specifică omului. Cifra 1 se asociază de asemenea cu falusul erect, semn distinctiv al bărbatului activ, asociat cu lucrarea creatoare a lui Dumnezeu care este 1 prin antonomază. De la UNU derivă orice activitate şi la UNU se întoarce. Este aşadar începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. 1 este, de asemenea, simbolul revelaţiei, al cunoaşterii, al gnozei, prin care omul se ridică la un nivel superior. Subiectul capabil să îşi asume toată energia psihică simbolizată prin acest număr va atinge armonia absolută, echilibrul dinamic al contrariilor, coabitarea raţionalului cu iraţionalul, a intelectului cu imaginarul, a trupului cu spiritul...

Şi aşa, în acest limbaj cabalistic, părintele capelan continua să analizeze una după alta, literă cu literă, cele zece litere cuprinse în interiorul triunghiului, potrivit valorii lor numerice şi locului pe care îl ocupau, încercând să afle ce mesaj transmitea

ansamblul. De exemplu, pe al doilea rând din triunghi, lega litera ebraică Yod, al cărei echivalent grecesc era **Ιωτα**, cu Ou, şi îi dădea ca rezultat genitivul prescurtat **Iou = Ίησου.** Mazeres îşi aminti că prescurtarea „a lui Isus“ apăruse deja pe brăţara flaconaşului Sfântului Pantelimon, chiar şi în documentele de la Vatican... Inspectorul nu avu nici cea mai mică îndoială că în duminica aceea capelanul lucrase la criptogramă, care lui i se păruse întotdeauna absconsă şi greu de rezolvat. Asta poate pentru că răbdarea lui era atât de limitată, încât nu reuşea să descifreze nici cele mai simple grile de sudoku apărute în ziare. După ce îşi frământă multă vreme creierii cu notele capelanului şi le studie îndelung, fu nevoit să se dea bătut.

– Asta pare să n-aibă nici cap, nici coadă... conchise el, deziluzionat. Poate că bunul nostru prieten n-a înţeles că nu trebuia să descifreze mesajul din triunghi, ci felul în care s-a folosit de el Gómez de San Román.

Lăsă hârtia pe masă, se dădu înapoi şi îşi sprijini ceafa de spătarul fotoliului. Cu ochii închişi pe jumătate ca să se concentreze mai bine, încercă să găsească logica explicaţiilor. Nimic. Adormi.

A doua zi, de îndată ce putu să se debaraseze de treburile de rutină din comisariat, trimise un e-mail prietenului său José Cortell, în care îi povesti cele întâmplate, ataşându-i, scanat, documentul capelanului. După câteva zile, primi răspunsul.

> Şi eu, îi scria epigrafistul din Valencia, am reflectat mult la această criptogramă al cărei mister, oricât de mult mi-am frământat mintea, nu reuşesc să îl decodific. Îţi trimit totuşi cugetările mele, să vedem dacă vom reuşi, cu toţii împreună, să lămurim ceva.
>
> *Mâna,* la stânga triunghiului, mi-o aminteşte pe aceea care a apărut la festinul regelui

Belşaţar, despre care ne vorbeşte Biblia, şi care a scris *Mene, Techel şi Peres,* cele trei cuvinte misterioase... Citeşte, dacă vrei să îţi reîmprospătezi memoria, capitolul al cincilea din Cartea Profetului Daniil. Aplicând cele aflate din această relatare la povestea noastră, ar însemna că mâna semnalează triunghiul într-un mod imperativ, ceea ce ne arată că înăuntrul lui este cuprins misterul al cărui conţinut nu va fi greu de descifrat pentru cei care îl caută cu adevărat *(optantibus non diffícilis).*

După părerea capelanului, triunghiul se descompune în alte trei triunghiuri mai mici. Poate că la această triplă descompunere fac aluzie cele trei icuri care apar în partea dreaptă...

După cum mi-a spus un rabin pe care l-am consultat, încheia el după nişte digresiuni lungi şi confuze, criptograma trebuie să fi fost elaborată de un cripto-evreu. Unui adevărat evreu nu i-ar fi trecut prin cap să amestece cele trei alfabete şi cu atât mai puţin să încununeze triunghiul cu o cruce, aşa că nu i se poate aplica hermeneutica aşa-numitei *Cabale.*

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama că părintele capelan a subliniat de asemenea unele litere din fraza *VAE ALIO GLORIANTI,* care se află la baza triunghiului.

V A E . A L **I** O.G **L O R I** A N T I

Mazeres nu observase acest lucru. Înainte de a continua cu lectura, vru să îşi încerce norocul şi să ghicească pe cont propriu de ce subliniase capelanul aceste şapte litere şi care ar putea fi semnificaţia lor. Se dădu repede bătut şi îl lăsă pe José Cortell să îi explice.

Dacă citim de la stânga la dreapta numai literele subliniate, obţinem un cuvânt ciudat,

VILORIT

Dar, dacă le schimbăm locul, vom forma acrostihul pe care alchimiştii îl utilizau ca să exprime sinteza operaţiunilor lor:

VITRIOL

Visita **I**nteriorem **T**errae **R**ectificando
Invenies **O**bscurum **L**apidem[I]

– Vitriol! exclamă Mazeres peste măsură de uimit, amintindu-şi că acelaşi cuvânt fusese rostit în mod repetat de către Sancristóval când îl vizitase la al patrulea etaj. Asta să fi fost oare ceea ce bietul om încerca să-mi transmită?

Din cele prezentate, continua prietenul său Cortell, şi ţinând seamă de faptul că locul în care s-a aflat mai întâi această criptogramă a fost biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, am tras concluzia că piatra neagră este ascunsă într-o peşteră sau o criptă din lăcaşul acela. În rezumat, expresia alchimică VITRIOL din acest triunghi îi sugerează iniţiatului: „Coboară în interiorul criptei şi vei găsi o piatră neagră". La ce piatră neagră se referă? Ce vom afla după găsirea ei?

– Relicva lui Himmler! exclamă convins inspectorul, ca şi cum prietenul său ar fi fost prezent.

Nu ştiu dacă explicaţiile mele sunt corecte. Oricum ar fi, ţi le trimit pentru cazul în care ţi-ar putea fi de vreun folos.

[I] Vizitează interiorul pământului, străduindu-te, vei gasi piatra neagră. (în lb. lat., în orig.)

49

Moartea capelanului şi nenorocirea lui Sancristóval dovedeau cât se putea de clar că triunghiul de la Jorquera era cheia pentru a da de locul unde se afla relicva. Cel puţin asta era convingerea inspectorului. Trebuia să se recupereze relicva cu orice preţ şi cât mai degrabă, dacă se dorea zădărnicirea planului sinistru de *clonatio Christi* şi împiedicarea altor sacrificii umane. Mazeres îi scrise prietenului său Bernat Escartí, arheologul care avusese un oarecare amestec în săpăturile de la Ansamblul Ospitalier, cerându-i să se descurce în aşa fel încât el să poată intra în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul fără să ştie cineva şi să afle ce era cu *obscurum lapidem,* piatra neagră ascunsă undeva în cripta acelei biserici. Foarte curând primi răspunsul prietenului său care îi preciza ziua şi ora şi, mai mult decât atât, se oferea să îl însoţească în acea aventură atât de delicată.

La ora zece noaptea a zilei stabilite, marţi, inspectorul Mazeres, epigrafistul José Cortell şi Bernat Escartí se întâlniră într-un băruleţ lung şi strâmt din piaţa San Vicente Ferrer. Stabiliră ultimele amănunte, în vreme ce beau o cafea la tejgheaua barului şi plecară apoi spre biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, aflată la doi paşi. În piaţeta pe care trebuiau să o traverseze se afla o fântână, ridicată la sfârşitul secolului al XIX-lea de Societatea Economică Regală a

Prietenilor Ţării spre amintirea anului în care oraşul beneficiase pentru prima dată de apă potabilă. În faţă, ocupând complet o latură a cadrilaterului, se afla biserica Congregaţia Sfântului Felipe Neri, a cărei faţadă de mari proporţii, din cărămidă vopsită în roz, copleşea piaţeta.

– Aceasta este cea mai bună oră, justifică arheologul alegerea pe care o făcuse. După cum vedeţi, zona este foarte liniştită. Pe strada Stâlpul Cavalerilor locuieşte foarte puţină lume. Pe mâna dreaptă se află biserica Sfântul Filip, iar acolo, în capăt, spuse el arătând spre piaţa Napoli şi Sicilia, vechiul Spital al Preoţilor Săraci, casa preoţilor pensionari, iar vechiul Palat al Conţilor de Almansa, mi se pare că e tot o casă de-a călugăriţelor. Pe partea asta – pe care mergeau –, avem ansamblul Sfântului Ioan Ospitalierul strecurat în grupul de case. Biserica este închisă, iar locuinţele preoţilor din Opus, le atrase el atenţia, dau spre Strada Miracolului. La ora asta cred că sunt deja în pat. Până în zori, avem timp, şi sunt sigur că nimeni nu o să ne deranjeze...

Nici ţipenie de om – în piaţetă şi nici pe strada Stâlpul Cavalerilor. Linişte şi aproape întuneric. Fusese oare o întâmplare faptul că în noaptea aceea strălucea o splendidă lună plină, ori Bernat Escartí o alesese din acest motiv? Dacă această parte a oraşului era puţin străbătută în timpul zilei, era încă şi mai puţin umblată după apusul soarelui. Traversară Piaţa Raţelor, cum o cunoştea lumea. Se auzea doar zgomotul fântânii şi, în depărtare, camionul de gunoi. Se opriră în faţa grilajului din fier forjat care închidea vechiul cimitir. Doar Fecioara Miracolului, o foarte frumoasă sculptură în marmură, situată în faţa intrării în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, luminată de un bec slab, era singurul martor care îi privea de pe piedestal. Escartí deschise grilajul şi trecură înăuntru.

– Această esplanadă a fost cu secole în urmă

cimitirul bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul, îi explică el cu voce joasă. Cum puteţi constata, excavăm gropile şi a fost o şansă că, în urmă cu ceva vreme, s-a produs o surpare, datorită căreia putem ajunge în criptă prin această parte, fără să fie nevoie să intrăm în biserică... Pe latura sudică, spuse el arătând într-acolo, se găseşte o capelă funerară de mici dimensiuni – al cărei aspect este în cel mai rafinat stil cistercian – şi nişe funerare din vechiul cimitir... Şi acolo, în depărtare, urmele unui patio islamic cu fântână în formă de stea din secolul al XII-lea, în stare bună de conservare... Acest amănunt nu trebuie să ne mire dacă ţinem seama că acest complex spitalicesc a fost edificat pe proprietăţi confiscate de Jaime I de la musulmani. Foarte aproape de aici, încă se mai conservă nişte băi publice arăbeşti.

La lumina lunii, ceilalţi puturã mai curând să ghicească decât să vadă ce le arăta Bernat Escartí.

– Este o încântare să priveşti aceste ruine la lumina lunii, exclamă Mazeres ca să îl flateze pe prietenul său.

– Acum, dacă sunteţi de acord, să coborâm în criptă, pentru că asta ne interesează, şi să aveţi mare grijă la scară, le atrase atenţia Escartí, deschizând o uşă căptuşită cu tablă zincată.

La lumina unei lămpi puternice pe care arheologul o adusese cu el, coborârã cu mare precauţie pe o scară provizorie ale cărei trepte de lemn ameninţau să se frângă la fiecare pas. Odată ajunşi jos, Escartí luă din nou cuvântul.

– Cripta Sfintei Varvara este amplasată între prelungirea sudică a fostei sale capele şi cea nouă în stil baroc, şi datează din secolul al XVII-lea, le spuse el şi, mişcând fasciculul de lumină dintr-o parte într-alta, continuă: Ca să se construiască temelia, s-a săpat până s-a dat de zidul interior al circului roman... Nu cred că arhitecţii din epoca aceea au fost

conştienţi de faptul că au dat de el... Au profitat de zidul acela ca fundaţie pentru pereţii capelei... Trecând de acest pasaj strâmt, pe lângă osuar, vom intra în cripta situată în spatele capelei sub altarul principal, unde erau îngropaţi cavalerii Ordinului Sfântului Ioan şi unde mergem noi.

– *Optantibus non difficilis,* spuse inspectorul cu un accent solemn.

– Ce spui? întrebă arheologul.

– Spuneam că pentru moment căutarea nu va fi complicată, aşa cum prezicea criptograma...

– Vom vedea mai târziu, răspunse epigrafistul, mai puţin optimist.

Construcţia subterană boltită în care intrară nu era de mari proporţii, dar era totuşi mai mare şi mai îngrijită decât cea a Sfintei Varvara, pe care o lăsaseră în urmă.

– Această criptă, spuse Mazeres, trebuie să fie cea restaurată de Carlos Sancristóval. Şi probabil pe aici, pe undeva, a construit nişa secretă pe care o căutăm.

– În timpul restaurării care s-a efectuat, încă de pe vremea ocupării sale de către Opus, nu s-a găsit, între zidurile sale, o piatră funerară asemănătoare celei de la Jorquera?

Cortell i se adresă inspectorului, care ridică din umeri.

– Nu ştiu. Din câte ştiu, nu există nici o dovadă, luă cuvântul arheologul. La început, restaurarea Ansamblului Ospitalier a fost realizată de arhitecţii din Opus... Şi, cum toată lumea ştie, cei din Opus îi sunt foarte devotaţi... Totul a fost după capul lor... Au făcut şi au desfăcut totul în mare secret... După câte am înţeles, l-au adus aici jos, în această criptă, pe monseniorul Escrivá, într-una dintre vizitele sale la Valencia, şi se pare că nu i-au plăcut picturile de pe pereţi, nişte graffiti şi chestii dintr-astea; le-a trebuit mult timp arhitecţilor să le dea jos şi să lase zidurile

dezgolite cum sunt acum. După cum spuneau ei, picturile n-aveau nici o valoare... Eu am cunoscut întotdeauna aceste ziduri aşa cum sunt. Despre piatra funerară, ştiu doar ceea ce ni s-a spus cu ceva vreme în urmă: că un preot din Opus a dat ordin să fie scoasă pentru că i s-a părut masonică... Şi nu s-a mai ştiut nimic despre asta.

– Şi nu s-a mai ştiut nimic despre asta. Mazeres puse punct final discursului arheologului şi i se adresă epigrafistului: A venit rândul tău. Aşa că îndrumă-ne...

Epigrafistul făcu un gest exprimând îndoiala şi scoase o fotografie a triunghiului de la Jorquera şi alte hârtii scrise de mână. În vreme ce le răsfoia la lumina lanternei, Mazeres, neliniştit, începu să cerceteze lespezile de mormânt.

– Fiţi atenţi la asta, iar inspectorul arătă una care se afla lângă peretele din fund, cerându-i arheologului să o lumineze.

În faţa uşii care făcea legătura dintre criptă şi biserică, era lespedea de mormânt care îi atrăsese atenţia. José Cortell se întrerupse din treaba lui şi, mânat de instinct, se apropie ca să citească inscripţia care o încadra.

HIC SUNT SITA [...] A FRANCISCI BONOFRII MARCHIANI QUI QUO ADVIXIT LAUDABILITER IN MERCHATURA SE HABUIT M[...] OBIIT IN IDUS IUNII MCCCCXIIIII

– După cum vedeţi, comentă epigrafistul, lespedea este spartă pe cele două laturi ale sale, astfel că aceste stricăciuni i-au deteriorat inscripţia şi îi îngreunează citirea. După câteva clipe, continuă: Nu trebuie să fii mare epigrafist ca să înţelegi cele două cuvinte care lipsesc: *ossa* şi *magister,* şi imediat le oferi traducerea: „Aici sunt depuse [osemintele] lui Francisco Bonofre Marquiano care, trăind în chip onorabil din negustorie, a fost considerat [Maestru]. A

murit la 13 iunie 1415.“ Despre acest domn, ştim doar ce ne spune piatra, spuse el şi făcu o pauză profesorală. După calitatea materialului, marmură de Carrara, şi din scrierea *delineator*[l], putem deduce că era vorba de un negustor important... şi i se adresă lui Mazeres: Poţi să-mi spui care este interesul tău pentru această lespede?

– Semnul distinctiv! răspunse el uimit.

Semnul gravat pe piatra de mormânt era un triunghi isoscel cu o cruce cu dublă traversă în unghiul său superior, oarecum asemănător cu cel de la Jorquera.

– Este semnul distinctiv al negustorului defunct...

– Doar simplul semn distinctiv al negustorului? Nu cumva o fi având vreo legătură cu triunghiul de la Jorquera? Nu o fi vorba despre un Mare Maestru...?

– Mi se pare, Julián, că tot făcând investigaţii, ţi-ai pierdut flerul şi meşteşugul... Nu căuta pe această lespede mormântul unui Mare Maestru al vreunei secte...

– Fapt este că exact în secolul acela s-au afirmat adamiţii în Ţările de Jos şi poate că şi la Valencia...

Bernat Escartí luă lanterna pe care o lăsase pe o scândură şi o stinse. În timp ce se lăsă întunericul, şi tăcerea deveni şi mai adâncă.

– Te rog, nu face astfel de glume, îi spuse epigrafistul supărat. M-ai speriat de moarte.

– De ce am venit aici? Să ne certăm ori să căutăm afurisita aia de nişă secretă? îi replică el. Atunci, să nu mai pierdem vremea...

Epigrafistul, fără să crâcnească, luă din nou hârtiile în mână.

– „Vizitează interiorul pământului; străduindu-te, vei găsi piatra neagră“, traduse el latinescul VITRIOL. Ne aflăm într-o criptă care, în cazul nostru, simbolizează interiorul pământului... Ne aflăm,

[l] Trasată cu linii drepte, dând iluzia de relief (în lb. lat., în orig.)

aşadar, în sânul pământului. Acum, trebuie să găsim acea piatră neagră...

Străbătură o vreme încăperea şi examinară cu minuţiozitate lespezile care se aflau acolo...

– Nu e nici una neagră, constată arheologul.

– Mai există o altă criptă? întrebă Mazeres, îngrijorat.

– Din câte ştiu eu, nu.

José Cortell se apropie de un altar mobil care era sprijinit de un perete şi îşi întinse hârtiile.

– Luminează aici, spuse arheologul, care lăsă lanterna pe altar şi începu să studieze desenul şi însemnările părintelui capelan. Ceilalţi îl priveau curioşi şi nerăbdători. După o vreme, care li se păru nesfârşită, exclamă: Am înţeles. Expresia *obscurum lapidem* din acrostih, pe care am interpretat-o ca „piatra neagră“, se poate traduce şi prin „piatra greu de citit“.

– Greu de citit?

Arheologul, mai priceput în materie, luă lanterna şi lumină solul.

– Cu excepţia lespezii negustorului, celelalte sunt deteriorate de atâta călcat în picioare, iar inscripţiile sunt greu de citit... Nu ştiu care dintre toate ar putea fi... Dacă vrei, ţi le spun literă cu literă...

– În regulă, spuse Cortell.

Timp de două ore, inspectorul şi epigrafistul, fiecare în caietul său, inventariară cele treisprezece lespezi care erau foarte deteriorate şi aproape ilizibile, aşezând literele în aceeaşi ordine în care apăreau pe morminte. Oricât de mult îşi bătură capul, nu putură descifra enigma.

– Trebuie să existe altă cheie, afirmă convins Cortell, la capătul unei sarcini atât de anevoioase, şi îl întrebă pe Escartí: Tu ce părere ai?

– După cum vei înţelege, îi răspunse şi se uită deja neliniştit la ceas, noi, arheologii, oricât de mult ne-am

strădui, nu reuşim întotdeauna să facem pietrele să vorbească.

Nu era încă şase dimineaţa când auziră nişte zgomote pe sus, poate că cineva se foia prin sacristia aflată deasupra capetelor lor. Începură să devină nervoşi.

– Trebuie să ieşim de aici, spuse Bernat Escartí. Nu mi-ar plăcea să ne surprindă cineva.

Ieşiră pe unde intraseră, străbătând acelaşi drum, în sens invers. Mazeres era cu moralul la pământ. Nu rezolvaseră nimic.

50

Mazeres luă primul tren de dimineaţă. Se întorcea la Madrid foarte dezamăgit. După ce bău prima cafea în vagonul restaurant, se întoarse la locul său, închise ochii şi se cufundă în gânduri. Însoţitoarea care împărţea căşti trecu pe lângă el, crezându-l adormit. Avea destulă bătaie de cap cu propria telenovelă ca să-i mai ardă şi de filme! Ajuns în acest punct, pierdut într-un labirint încâlcit, dând întruna peste impasuri, era obosit şi gata să renunţe. Cu toate acestea, jumătatea încăpăţânată a eului său îl încuraja să meargă mai departe. „Liniştеşte-te, Julián. În vremuri de restrişte nu trebuie să fii schimbător“, îl sfătuia părinteşte acea jumătate inaccesibilă demoralizării. „E adevărat, e adevărat“, încuviinţa scrâşnind din dinţi cealaltă jumătate. Şi hotărî să profite de cele trei ore lungi de călătorie ca să revadă secvenţele unui film interminabil... „Poate că am greşit pe undeva: piste false urmărite ca fiind adevărate... piste adevărate, ocolite“, îşi spunea el, răspunzându-şi în acelaşi timp: „Nu-ţi va face rău să recapitulezi, să refaci schema...“ Şi începu, încă o dată, să reflecteze, privind pe geam desfăşurarea peisajului. „Poate că nu văd pădurea de copaci...“ După ce câţiva călători coborâră şi alţii se urcară în gara Albacete şi după ce se lăsă din nou liniştea în vagon, inspectorul lăsă în jos tava de pe spătarul scaunului din faţă şi puse pe ea carneţelul. Privi inscripţiile pe care le notase cu

câteva ore mai devreme în cripta bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul şi le studie fără să ştie prin ce metode trebuia să le descifreze. Între ele, una mai ales îi atrase atenţia. Corespundea lespezii de formă dreptunghiulară în capătul căreia se putea citi într-o perfectă stare de conservare: VIVIT POST FUNERA VIRTUS, în vreme ce restul, trei rânduri simple foarte deteriorate de cât de mult fuseseră călcate în picioare, spunea aşa:

AE A // LO G A N // I

Inspectorul, cu redusele noţiuni de latină pe care şi le mai amintea, traduse aforismul fără nici o dificultate: „Virtutea trăieşte după moarte" şi încercă apoi să descifreze literele răzleţe ale următoarelor rânduri, dar renunţă când îşi dădu seama că-i era cu neputinţă.

– De îndată ce voi ajunge acasă, îi voi cere lui Cortell să facă tot posibilul să le interpreteze, spuse el destul de tare, încât vecinul său crezu că vorbeşte cu el.

Continuă să îşi bată capul, compunând şi descompunând rebusuri ciudate până când ajunse în gara Atocha.

Aceste însemnări, o inestimabilă compilaţie a muncii realizate, îl ţinuseră absorbit în timpul călătoriei, dar, în ciuda încăpăţânării pe care o dovedea jumătatea sa optimistă, cealaltă jumătate a lui îşi dădea seama că pistele se epuizau. Că rămânea poate doar una singură. Inspectorul lăsa zilele să treacă, adâncit în apatie, fapt care nu-i era deloc caracteristic. Paloma, oricât ar fi încercat Mazeres să i-o ascundă, sesiză deprimarea şi lipsa lui de chef, chiar şi pentru jocurile erotice de care prinsese drag, şi atrăgându-l în zbenguieli de dormitor, încercă să îi alunge pesimismul... Totul se dovedi în zadar sau aproape... Doar e-mailul din

partea epigrafistului Cortell – sosit când deja uitase că îi trimisese el însuşi unul mai demult – reuşi să îi suscite interesul. O chemă pe Paloma şi amândoi, neliniştiţi, se aşezară în faţa monitorului.

Am petrecut nopţi întregi încercând să descâlcesc inscripţia din cripta bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul pentru care ai arătat un interes atât de mare. Mi se pare că am soluţia. Fii atent şi urmăreşte fiecare pas împreună cu mine.

Primul pas: să refacem inscripţia originară de pe lespedea de mormânt. Să nu crezi că mi-a fost uşor să găsesc literele pe care picioarele oamenilor le-au şters de-a lungul timpului, dar, în cele din urmă, cred că am reuşit. Lespedea aceea de mormânt zice aşa:

AEMILI**A**NUS // **LO**PE **G**R**A**CIA**N**O // H**I**C JACET[l]

Ai înţeles? îi scria Cortell, de parcă ar fi presimţit că exact în momentul acela inspectorul îi urma instrucţiunile.

Al doilea pas: Dacă suprapunem literele de pe lespede: AE A // LO G A N // I peste fraza din triunghiul de la Jorquera, *Vae alio glorianti,* vom observa că acestea umplu spaţiile libere pe care le lăsase acrostihul VITRIOL.

V A E A L **I** O G **L O R I** A N **T** I

V **A E A L** I **O G** L O R I **A N** T **I**

Mazeres şi Paloma luară fotografia de la Jorquera şi priviră cu atenţie baza triunghiului.

[l] Aici zace Aemilianus Lope Graciano. (în lb. lat., în orig.)

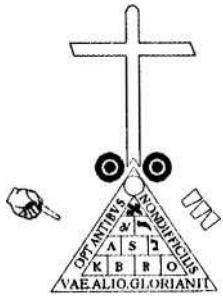

Pasul al treilea. Cele două rânduri (V/I/T/R/I/O/L + A/E/A/L/O/G/A/N/I) însumează cele şaisprezece litere ale expresiei *VAE ALIO GLORIANTI* şi fac parte din acelaşi mesaj: „Vizitează interiorul pământului; procedând bine, vei descoperi piatra ascunsă“. Iar această piatră „obscură şi greu de citit“ este lespedea care aparţine defunctului Emiliano Lope Graciano.

Ar dura foarte mult şi ar fi foarte greu să îţi detaliez pe e-mail procesul de gândire pe care l-am urmat până să ajung la această concluzie. Voi avea ocazia să o fac când ne vom vedea.

Mazeres o privi, buimăcit, pe tovarăşa lui de viaţă care nu ştia nici ea ce să spună.

– Poate că triunghiul de la Jorquera cuprinde multe alte enigme greu de dezlegat, se însufleţi inspectorul. Aceasta pe care o consemnează epigrafistul Cortell pare a fi verosimilă; poate că este cea pe care o căutăm noi. Acum trebuie să verificăm dacă sub lespedea de mormânt a acelui Aemilianus se află într-adevăr nişa secretă pe care a construit-o Gómez de San Román şi dacă acolo se găseşte relicva Sfântului Pantelimon. Pe urmă exclamă pe un ton plin de reproşuri: De câte ori n-om fi călcat pe piatra aceea de mormânt... dacă e în mijlocul criptei!

– Ce-ai de gând să faci?

– Aş vrea să mă întorc chiar acum la Valencia, dar nu cred că ar fi lucrul cel mai prudent. Comisarul Ortiz cred că ne supraveghează fiecare mişcare şi nu

e bine să-l provocăm. O să vorbesc cu Escartí. El este persoana indicată şi nu va stârni bănuieli.

51

Lui Bernat Escartí îi era uşor (şi, ceea ce era şi mai important, fără să atragă atenţia) să ajungă la cripta din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, plecând de la locul săpăturilor pe care echipa sa le realiza în cimitirul învecinat, dar nu voia, sub nici un motiv, să se vadă implicat într-o treabă în care avea interese şi Opus Dei. Această denumire îi dădea fiori, nu ştia foarte bine dacă de dezgust sau de teamă. Dar în cele din urmă, se lăsă convins şi acceptă în silă misiunea, dacă nu pentru altceva, măcar ca să scape de apelurile telefonice insistente cu care prietenul său îl bombarda zi de zi.

Într-o dimineaţă, la ora la care echipa sa făcea o pauză şi mergea la un bar din apropiere să ia un aperitiv, se rătăci de colegi şi coborî singur în criptă, pe acelaşi drum pe care îl folosise şi în alte dăţi.

Lespedea lui Aemilianus era situată în mijlocul criptei, în faţa scării care cobora din biserică, într-un loc vizibil, fiind o zonă de trecere. Escartí o recunoscu de îndată.

VIVIT POST FUNERA
VIRTUS

AEMILIANUS
i.OFE GRACIANO
HICJACET

Piatra de mormânt, la prima vedere, părea să cântărească nu mai puţin de jumătate de tonă şi, ca să o mişte din loc, era nevoie de târnăcop, lopată şi multe braţe. Acest fapt nu se potrivea cu trăsăturile caracteristice pe care ar fi trebuit să le aibă, după părerea lui, o nişă secretă, căci pe cât de importantă era mascarea ascunzătorii, tot aşa trebuia să fie şi uşurinţa de a o deschide. O privi timp de o jumătate de oră din toate unghiurile, citi cu voce tare literele din capătul de sus, precum şi literele deteriorate ale inscripţiei, încercă să le potrivească altfel, fără să îi vină vreo idee. „Dacă Gómez de San Román a fost atât de ingenios încât să ascundă o nişă pornind de la nişte litere, trebuie să fi fost la fel de iscusit şi în proiectarea sistemului de deschidere. O fi născocit vreun truc, vreun resort ascuns ca să o desfacă“, îşi duse mâna la cap şi apoi se ciupi de bărbie; cu toate laudele aduse membrului Opus defunct, acesta nu îi veni în ajutor. Îngenunche lângă lespede, îi mângâie îndelung literele, apăsă pe câteva care păreau mai deteriorate şi mai roase, îşi trecu mâna pe bordurile care ieşeau în relief din pământ, în căutarea a ceva, nici el nu ştia foarte bine ce anume...

– Aţi pierdut ceva? îl făcu să tresară o voce fals prietenoasă din spatele său.

Arheologul se întoarse pe jumătate speriat, pe jumătate surprins, roşu la faţă şi fără să-i poată da vreo motivaţie cât de cât convingătoare. Drept răspuns, ridică din umeri. Preotul cu o sutană imaculată, uscăţiv şi înalt, coborâse, tiptil, din biserică în criptă, cu precauţiile pe care şi le ia cineva care vrea să îşi prindă victima în flagrant delict, şi îl privea iscoditor de pe trepte.

– Oricât aţi încerca, nu o veţi putea mişca din loc... şi adăugă, sibilinic: În orice caz, este *complet goală.* Credeţi-mă.

– Goală? repetă arheologul.

În clipa aceea, deja în picioare, Escartí văzu în spatele sumbrului vizitator un ochi de sticlă, nu mai mare decât o boabă de linte, care îl supraveghea. Îi veniră în minte poveştile cu benzi magnetice şi camere de luat vederi pentru spionaj pe care i le spusese prietenul său Mazeres în legătură cu reşedinţele Opus. Îi dădu preotului cea mai bună justificare posibilă şi ieşi din criptă. Pe urmă îi trimise în mare grabă un e-mail lui Mazeres, povestindu-i cele întâmplate, cu propriile comentarii. Între altele, îi spunea:

> Cripta este supravegheată de o cameră de luat vederi şi nu ştiu dacă nu o fi înregistrat cumva vizita pe care am făcut-o noi cu ceva vreme în urmă; bineînţeles că pe mine m-a detectat şi de aceea a coborât preotul. Ce altă explicaţie să existe? O fi înghiţit oare scuza că eram în căutarea osemintelor acelui Aemilianus...? Nici vorbă, dar nu voi fi eu acela care să se ducă să îl întrebe. Te rog, nu mă mai vârî în alte buclucuri...

Mazeres, frustrat de deznodământul demersului său, se simţi din nou în impas. Se temu ca povestea aceea să nu ajungă la urechile comisarului Ortiz. Imaginea pistolului acestuia ameninţându-l de pe masa din biroul propriei case, imagine care cu timpul se estompase puţin, îi apăru în minte cu realismul tulburător de prima dată. Consideră că relicva ajunsese deja la CIMA, destinaţia sa finală, aşa cum se deducea din banda magnetică a lui Sancristóval. Să meargă mai departe presupunea să intre în gura lupului când lupul era deja prevenit şi să rişte să provoace noi nenorociri. Se gândi la Paloma, pe care comisarul Ortiz o menţionase în noaptea aceea sinistră şi avu nişte presentimente funeste, un fior străbătându-i tot trupul de sus până jos, de parcă l-ar

fi trăsnit un fulger. Cazul capelanului era foarte recent şi îl apăsa pe suflet mai mult decât oricare altă moarte. Hotărî să dea complet uitării cazul Sfântului Pantelimon, să îl încuie cu şapte lacăte şi să se ocupe din plin de treburile de zi cu zi. Având în mână e-mailul lui Escartí, pe care îl printase, îi povesti Palomei tot ce îi ascunsese până în momentul acela ca să nu o îngrijoreze. Apoi o strânse îndelung în braţe.

– *C'est fini*[I]*, c'est fini,* repeta el întruna, de parcă în franceză hotărârea lui s-ar fi dovedit mai categorică.

Ea, de teamă ca inspectorul să nu cadă într-o depresie tăcută, care sunt cele mai rele, nu vru să îl lase singur şi veni să locuiască împreună cu el. Nu era pentru prima dată când petrecea lungi perioade la el acasă. Nici Marc şi Jorge nu întârziară să îşi piardă entuziasmul dovedit la început pentru aventură şi încercară la rândul lor să uite.

După luni întregi de la întâmplările petrecute în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, într-o zi, Mazeres urca la el acasă cu corespondenţa în mână.

– Credeam că doar băncile îşi amintesc de noi, dar azi a venit o scrisoare de la un vechi prieten... strigă el din vestibul.

– Din partea cui este? îi răspunse Paloma care era în bucătărie pregătind cina.

– Tu nu-l cunoşti. Inspectorul îi dădu un sărut şi continuă: Este un prieten de pe vremea universităţii. Am petrecut împreună doi ani în acelaşi cămin studenţesc şi am legat o frumoasă prietenie, şi citi cu voce tare: „Dragă prietene...“

Scrisoarea era de la Javier Ortega, prieten de la universitate, care îl ivita la o masă între colegi, la ferma lui numită Terela. Îi spunea, de asemenea, că invitase şi alţi prieteni comuni, ale căror nume le omitea pentru a-i trezi şi mai mult curiozitatea...

[I] S-a sfârşit. (în lb. fr., în orig.)

Mazeres îşi amintea foarte bine chefurile trase împreună. „Ce vremuri!“ se gândi el. De atunci, dacă îl excepta pe arheologul Escartí pe care îl vedea des, cu ceilalţi păstrase doar relaţii ocazionale. „Să vedem când ne mai întâlnim ca să vorbim de vremurile de demult“, era cuvântul de ordine, încărcat de nostalgie, pe care şi-l lansau la despărţire, ştiind bine că nimeni nu se va strădui prea mult să îl pună în aplicare. De data aceasta, părea că Ortega era hotărât.

– Ce-o fi vrând pramatia aia? comentă Mazeres, schiţând primul zâmbet după multe zile.

– Nu invită şi femei? se interesă Paloma.

Îşi scoase şorţul şi se îndreptă spre masă.

– Nu, e o petrecere exclusivă pentru prieteni.

– Javier ăla mi se pare cam misogin.

Inspectorul avu impresia că scrisoarea prietenului său nu îi trezise nici un interes. Totuşi, după cină, în vreme ce beau infuzia de plante medicinale şi urmărea un program de televiziune plictisitor, Paloma reveni la tema scrisorii.

– Cine este Javier ăla, un prieten de-al tău? Nu-mi amintesc să-mi fi vorbit despre el.

– Ba da, dragă. Adevărul e că nu mai ţii minte, îi spuse el fără convingere.

Se ridică de pe canapea şi reveni cu un vechi album. Nişte foiţe foarte fine din hârtie de mătase, legate între filele de carton, împiedicau deteriorarea fotografiilor prin atingere, dar cu toate acestea, timpul făcuse deja ravagii. Paloma nu simţea vreo curiozitate deosebită pentru acele fotografii, dar văzând interesul inspectorului, îşi dădu şi ea străduinţa.

– Cine sunt ăştia?

Fotografia arăta un grup de băieţi între optsprezece şi douăzeci de ani, toţi la sacou şi cravată, zâmbitori, ţinându-se pe după umeri.

– Unde este făcută? stărui Paloma.

– Fotografia a fost făcută în holul căminului studenţesc, în primul nostru an de studii universitare...

– Ambianţa pare foarte distinsă.

– Având în vedere că este Aleea cu Plopi, căminul înfiinţat la Opus Dei la Valencia. Era decorat cu foarte mult bun-gust. Mai ales în comparaţie cu celelalte cămine studenţeşti din epocă. Multe cufere şi mobile de anticariat...

– Îmi aminteşte de estetica hotelurilor de lux amenajate în castelul de la Fraga... comentă ea şi continuă: Şi tu, care eşti?

– Să nu-mi spui că nu m-ai recunoscut.

Încercă să privească atent.

– Tu trebuie să fii ăsta, şi arătă spre cel care i se păru mai chipeş.

– Ăla este exact Javier Ortega. A stat puţin timp la cămin... Nu ştiu dacă au fost doi ani.

– Din ce motiv?

– Javier era un tânăr cumsecade, ştia să se adapteze mediului şi venea la discuţiile şi în excursiile pe care le organizau cei din Opus... Dar într-o zi l-au prins cu o revistă *Playboy* sub pat. L-au dat afară la jumătatea anului de curs...

– Doar pentru că avea o revistă dintr-aia?

– Ţi se pare puţin lucru? Pe vremea aceea, morala era foarte strictă şi nu numai în căminele studenţeşti. Pentru mai puţin de atât puteai ajunge la închisoare. Îmi amintesc că, într-o călătorie pe care am făcut-o într-o vară la Paris, un prieten mi-a cerut să-i aduc reviste cu femei; eu le-am cumpărat, dar când m-am apropiat de graniţă la Port Bou, le-am aruncat pe fereastra trenului... Pornografia era interzisă în Spania şi mi-a fost teamă de poliţiştii de la vamă.

– Şi pe tine te-au dat afară din cămin?

– Eu am rezistat ceva mai mult. Trei ani. La

început, cum ţi-am mai povestit, spiritul Opus mi se părea interesant: triumful, mândria succesului, supremaţia, toate acele baliverne din *Calea...* În plus, dacă intrai în Opus, ţi se deschideau toate uşile, aveai viitorul asigurat.

– De ce n-ai continuat...?

– Erau nişte lucruri care nu-mi plăceau cu nici un chip... Când cunoşti puţin organizaţia pe dinăuntru, devine înăbuşitor, ca o pânză de păianjen care te învăluie încetul cu încetul până te sufocă... Chiar şi azi, când îmi amintesc de anii aceia, mi se zbârleşte părul...

Trecu în grabă peste alte fotografii de la cămin, până când dădu peste cea pe care o căuta.

– Priveşte! Casa asta mare pe care o vezi în spatele lui Javier este Terela. Presupun că ne-o fi invitat pe toţi cei care am fost deja acolo...

– Trebuie să fi fost foarte frig... comentă Paloma.

– Habar n-ai tu, se însufleţi Mazeres. A doua zi, ne-am trezit pe ninsoare şi cu un vânticel... Ce frig am mai îndurat! După cum vezi, nu aveam paltoane. Ninsoarea aceea ne-a prins nepregătiţi... Excursia cred că am făcut-o în primul an de studii...

– Au trecut ceva ani! comentă Paloma ca să spună ceva.

– Trebuie să fi fost înainte de sărbătorile Crăciunului... Javier ne vorbea mereu de ferma Terela şi de unchiul său Salvador... Conacul era vechi şi avea multe camere. Când am fost noi, nu era nimeni şi mobilele erau acoperite cu cearşafuri. Era tulburător să străbaţi noaptea acele încăperi la lumina tremurândă a lumânărilor. Presupun că acum nu vom avea nici o problemă cu electricitatea...

Închise albumul.

– Ce-ai de gând să faci?

– Adevărul e că n-am chef de petreceri...

– Trebuie să mergi, îi impuse Paloma. Nu suport să

te văd cu mutra asta de înmormântare.

52

Aitana, în provincia Alicante, era o formaţiune muntoasă aflată foarte aproape de mare. Dantelăria crestelor sale cioplite în piatră calcaroasă conferea peisajului un caracter sălbatic. Munţii, pe care creşteau pini şi plante aromatice, încadrau văi cu peisaje de măslini şi migdali, întrerupte pe ici, pe colo de sătucuri cu aer maur; nu degeaba cătunele fuseseră locuite de arabii convertiţi la creştinism până în 1609, anul expulzării lor. Între aceste aşezări (azi locuite de creştini lipsiţi de entuziasm), se afla Benifato, cu vreo 170 de locuitori, între văile Guadalest şi Aitana. În mijlocul comunei (întinsă în mare parte pe masivul muntos), se afla ferma Terela, unde Ortega îşi invitase prietenii. Un drum secundar lega cătunul Benifato de reţeaua principală de şosele, şi un altul neasfaltat, încă şi mai secundar, Terela de Benifato.

Primii sosiţi fură inspectorul şi prietenul său, arheologul Bernat Escartí, care călătoriseră de la Valencia în aceeaşi maşină. Apoi, Ivars, înalt funcţionar la Banca Spaniei, care se deplasase de la Madrid; aproape imediat după aceea, arhitectul Escriche şi, în cele din urmă, Verdeguer, oftalmologul. Javier hotărâse să nu fie nici un protocol de bun venit, aşa că fiecare îi saluta pe cei deja ajunşi încercând să ghicească cine era prietenul pe care îl avea în faţă. În

primele ore fu mare agitaţie. Îmbrăţişări pline de emoţie. Râsete. Exclamaţii. Evocări ale unor nenumărate pozne, proprii sau ale altora, de cele mai multe ori distorsionate de trecerea timpului, cu care încă se mai grozăveau. Conversaţiile, cum altfel, ajunseră să se învârtă în curând în jurul căminului studenţesc al Opus Dei, unde petrecuseră împreună şi bune, şi rele...

– Vă amintiţi de Ignacio De Marigorta care studia medicina şi care mă vâna ca să mă facă să „debordez“ de vocaţie?... spuse Verdeguer şi, fără să aştepte răspunsul, continuă: Am aflat că s-a sinucis, aruncându-se de la fereas...

– Ce groaznic! exclamară întristaţi la unison.

– Da, da. După cât se pare, o luase razna şi au trebuit să-l interneze în clinica înfiinţată de Opus la Pamplona...

– La etajul patru, afirmă Mazeres foarte sigur pe el şi comentă: Sunt din ce în ce mai mulţi membrii care părăsesc Opus Dei... Alţii, cu mai puţin noroc, o sfârşesc scoşi din minţi şi ajung la etajul patru...

– Lipsa de libertate şi acel puritanism fanatic creează o atmosferă nesănătoasă... La un moment dat trebuie să explodeze... adăugă Ivars. Se vedea de la o poştă lipsa lui totală de simpatie pentru instituţia aceea. Ce oameni de nimic, Dumnezeule! Ce şleahtă de infami!

– Marigorta nu e singurul care s-a sinucis... lăsă inspectorul să îi scape şi le aminti câteva cazuri.

– Şi tu de unde ştii atâtea lucruri? i se adresă Ivars lui Mazeres, nu pentru că s-ar fi îndoit de faptele pe care le expunea, ci pentru că i se păruse foarte documentat.

Inspectorul fu cât pe-aci să le spună că avea informaţii de primă mână şi să le povestească mărturisirile membrilor din Opus pe care le aflase în urma cercetărilor sale în legătură cu relicva, dar

alese să se refere la alte surse.

– Foarte simplu. Deschizi internetul, intri pe adresa opuslibros.com şi ai la îndemână toate informaţiile despre Opus pe care Instituţia nu le furnizează în mod oficial. Poate că toţi cei care îl consideră o sectă distructivă nu se înşală...

– Ce i s-a întâmplat lui Marigorta? insistă cineva.

Verdeguer, care fusese lăsat în umbră de Ivars şi de Mazeres, îşi reluă firul povestirii.

– Versiunea oficială, spuse el, este că moartea mamei sale, de care era foarte legat, i-a declanşat nişte probleme mentale şi a încercat să se sinucidă înghiţind o doză letală de medicamente... După ce a depăşit criza, a fost transferat la clinica din Navarra... Acolo, profitând de o neglijenţă, a sfârşit prin a se arunca pe fereastră...

– Încercările de suicid, după câte am înţeles, cresc alarmant, interveni din nou inspectorul şi dădu câteva exemple despre care citise pe internet. În toate cazurile, conducerea Opus încearcă să camufleze împrejurările, uneori cu explicaţii neobişnuite, precum somnambulismul...

– Somnambulismul? Ce nerozie!

– Şi Biserica ce spune? De ce nu-i condamnă? întrebă Escriche.

– Tu pe ce lume trăieşti? îl luă la rost Ivars, care era de obicei foarte impulsiv. Vaticanul şi Opus Dei sunt prieteni la cataramă, aşa că nu ştiu cine influenţează pe cine...

– Da. Dar când cineva întrece măsura şi merge dincolo de ceea ce se cuvine... încercă Verdeguer să se explice.

– Nu te înţeleg, îl întrerupse Ivars.

Verdeguer începu să enumere câteva dintre practicile celor din Opus pe care le considera abuzive şi chiar imorale:

– Prozelitismul *agresiv* asupra adolescenţilor şi

tinerilor minori. *Manipularea* conştiinţelor. Bolnăviciosul *supliciu corporal. Controlul exhaustiv* al activităţilor membrilor săi. Tratamentul *umilitor* al femeilor etc., etc...

– Toate aceste practici, interveni Escriche, sunt foarte prost văzute, iar societatea a început să acuze Biserica de tăinuire şi complicitate... Când va dispărea Ioan Paul al II-lea, Opus nu se va mai repune pe linia de plutire, oricâte campanii publicitare ar orchestra, precum cea pe care o pregăteşte compania Great Proyectes Film.

– Despre ce vorbeşti? se interesă Escartí.

– N-aţi auzit vorbindu-se despre filmul *Decoding Opus Dei?* continuă Escriche. Opus pregăteşte un documentar foarte important creat să contracareze efectul devastator pe care l-a avut cartea *Codul lui da Vinci* şi pe care îl va avea şi filmul...

– Eşti foarte sigur de colapsul imediat al Lucrării... Poate că dorinţele tale prea mari te fac să ai vedenii... spuse Ivars şi reveni la teza lui. Cei care comandă la Vatican sunt la fel de fundamentalişti ca şi cei din Opus şi nu cred că-i vor retrage sprijinul... Toate aceste practici pe care le critici nu cred că le-a născocit sfântul marchiz. Undeva trebuie să le fi învăţat, zic eu...

Conversaţia se încinsese.

– Mi se pare că, în fond, toţi spunem acelaşi lucru... interveni inspectorul. Opus este la fel de integrist ca şi Vaticanul. Greşeala lui a fost, poate, că a mers ceva mai departe...!

– Vaticanul ştie să-l manevreze mai bine... interveni Escartí, pe care tema nu-l pasiona câtuşi de puţin. Întinde coarda, dar caută să nu o rupă. Vaticanul este teribil de pragmatic. Se foloseşte de Opus aşa cum în alte vremuri s-a folosit de iezuiţi; şi când nu o să-i mai convină, se va descotorosi de el fără menajamente. Cardinalii din Curie sunt

machiavelici, e de ajuns să le priveşti chipul.

– Şi pe deasupra, sunt celibatari care nu cunosc alte orgasme decât cele pe care le furnizează puterea... glumi Ivars.

Mazeres se miră că pe prietenii lui continua să îi intereseze evoluţia Opus Dei, după atâţia ani. Masochism? încercă de mai multe ori fără succes să schimbe direcţia conversaţiei.

– Ce faceţi? Puneţi ţara la cale? se apropie Javier şi se alătură celorlalţi.

– Vorbeam de rău Opus Dei, de parcă ne-am întoarce în trecut.

Trecură în salonul principal de la parter, se aşezară în fotoliile comode din jurul şemineului şi continuară să îşi reamintească. Trunchiuri foarte uscate de roşcovi se consumau încetul cu încetul, resemnate, fără să trosnească. De-a lungul pereţilor, erau înşirate cuiere şi comode. Pe ziduri atârnau tapiserii cu scene mitologice greu de interpretat. La un moment dat, Ortega se referi la ele, menţionându-le data şi locul de origine. Lampa de cristal de Boemia era aprinsă şi ciucurii ei scânteiau. Cu toate acestea, în ciuda celor douăzeci şi două de braţe cu tot atâtea becuri, nu lumina în exces. Lumina cenuşie care se strecura prin ferestre nu ajuta nici ea. Masa, sub lampa enormă, era gata pentru prânz. La invitaţia amfitrionului, se apropiară şi se instalară la întâmplare, fără nici un formalism, cum se desfăşura totul încă de la sosirea lor. Luisa, îngrijitoarea, puse în mijlocul mesei o supieră uriaşă.

– Aveţi aici supa, anunţă ea dezinvoltă şi pe un ton jucăuş, de parcă ar fi fost amfitrioana.

O aromă delicioasă se răspândi în aer. Apoi Luisa, cu ajutorul altei femei pe care o adusese din sat, aşează platouri mari cu diferite cărnuri şi legume fierte. Când Ortega văzu că prietenii săi comentau scenele groteşti cu călugări bucălaţi pictate pe fundul

farfuriilor, îi lămuri:

– Ceramică din secolul al XVIII-lea. Nu ştiu de unde o fi scos-o unchiul meu Salvador...

Menţiunea pe care Ortega o făcuse despre unchiul său prilejui alte întrebări în legătură cu el, căci păstrau frumoase amintiri de la vizitele acestuia la căminul studenţesc.

– A murit acum câteva luni. L-a călcat un tractor, îi lămuri el. Mi-a lăsat moştenire această casă. Ştiţi doar că eu eram nepotul său preferat...

Ca şi cum petrecerea aceea ar fi fost organizată spre cinstirea defunctului, conversaţia se învârti în jurul persoanei sale.

– Unchiul meu, le povesti Ortega la cererea prietenilor săi, după cum voi înşivă aţi putut constata, era un om vesel, extravertit, mucalit, a cărui adevărată viaţă nimeni nu o cunoştea pe de-a-ntregul... Extravertit şi rezervat în acelaşi timp, un amestec greu de înţeles. În tinereţe, însufleţit de un entuziasm germanofil pe care familia mea nu l-a înţeles niciodată, s-a înrolat în Divizia Albastră[l]. A plecat în Rusia, dar n-a ajuns niciodată pe front. De neînţeles, dar aşa a fost. A rămas la Praga, după cum ne povestea el. Cum de s-a oprit şi ce-a făcut acolo? mă veţi întreba. Acelaşi lucru m-am întrebat şi eu de nenumărate ori. N-am aflat niciodată cu certitudine. Câteodată spunea o poveste, alteori, poate pentru că uitase, o repeta într-o versiune care nu se potrivea cu prima... Nici măcar nu ştiu care i-au fost idealurile, dacă le-a avut vreodată. Tatăl lui, bunicul meu, care trebuie să-l fi cunoscut bine, spunea despre el că era un om nestatornic. Poate că asta este cea mai bună definiţie. După părerea mea, unchiul meu asta a fost, înainte de orice: un aventurier; şi dacă a plecat în

[l] Unitate militară spaniolă formată dintr-un total de 60 000 de soldaţi care au luptat în anii 1941-1944 pe frontul sovietic în Armata a XVIII-a germană comandată de generalul Lindermann.

Rusia, n-a fost pentru un ideal, ci ca să tragă un chef... De acolo a adus, printre alte multe lucruri, acele istorii fabuloase care ne lăsau cu gurile căscate pe noi, nepoţii, şi acest candelabru ieşit din comun, cu douăzeci şi două de braţe, care atârnă în sufragerie. Cât adevăr era în tot ce relata...?

– N-a luptat pe front? Atunci, ce a făcut? întrebă Mazeres care, dintre toţi, arătase cel mai mare interes pentru această poveste.

– Mai mult ca sigur, n-a fost pe front. Ce a făcut? Nimeni nu ştie... Ortega, căruia îi plăcea să fie în centrul atenţiei, se opri o clipă, sorbi din vin şi continuă: Acum câteva luni, cu puţine zile înainte de accident, s-au prezentat acasă doi germani întrebând de el; vorbeau o spaniolă perfectă, dar cu accent sud-american. Nu-mi amintesc dacă veneau din Argentina sau din Brazilia... Vizite ale unor germani, ca aceasta, mai avuseseră loc şi în alte dăţi. Unchiul meu îi aducea la Terela şi petreceau închişi aici o zi sau două. Apoi, cu aceeaşi secretomanie cu care apăruseră, dispăreau fără să-şi ia la revedere de la nimeni...

– De ce veneau? Despre ce vorbeau? întrebă Mazeres cu un interes care i-ar fi atras atenţia unui bun observator.

– N-am ştiut niciodată. Când îl întrebam cine erau şi ce doreau, se arăta teribil de rezervat. Dădea întotdeauna acelaşi răspuns laconic: „Treburi de-ale mele“, sau răspundea evaziv: „Sunt nişte prieteni de când am fost în Germania“, fără să dea prea multe explicaţii. Ultimă dată, şi poate şi cu alte ocazii, aceşti germani veneau să caute ceva foarte important pe care unchiul se pare că îl păstra...

– Ceva? Despre ce era vorba? îl întrerupse din nou inspectorul, de parcă ar fi fost de serviciu.

– Doar după moartea lui, în urma lucrărilor pe care le-am iniţiat în cramă, se pare că am lămurit pe

jumătate misterul...

– Auzi, povestea asta pare un thriller, comentă Escartí.

– Vorbiţi voi, vorbiţi... le spuse Ortega fără să răspundă la comentariu, termină farfuria de supă şi trecu la felul următor de mâncare, la care erau ceilalţi.

În timpul mesei şi al desertului, tema unchiului rămase amânată, căci toţi aveau altele de spus şi de întrebat. Apoi, cu scuza de a face o plimbare ca să îşi dezmorţească picioarele, Ortega vru să le arate ferma pe care o moştenise şi de care se simţea foarte mândru; poate că acesta fusese adevăratul motiv al invitaţiei. Dădură o raită prin livada cu măslini, se apropiară de micul bazin cu pereţii acoperiţi de muşchi şi cu apă limpede, şi băură din izvor, urmând exemplul amfitrionului.

– Aici, la Terela, spuse solemn Ortega, culegând un băţ de pe jos, sunt îngropaţi tatăl meu, cumnata mea, care a murit de foarte tânără, şi unchiul meu Salvador... Îmi amintesc că urna funerară a tatălui meu nu se deschidea şi, când în sfârşit am reuşit, cenuşa m-a împroşcat din plin... A fost ca şi cum tatăl meu m-ar fi îmbrăţişat, ca şi cum n-ar fi vrut să se despartă pentru totdeauna... N-a fost uşor să-l scot de pe mine. După o săptămână, încă mai găseam resturi de cenuşă te miri pe unde.

Nimeni nu făcu nici un comentariu. Îi duse la roşcovul cel mare, la picioarele căruia era îngropată urna unchiului său Salvador.

– Date fiind cele întâmplate cu tatăl meu, continuă Ortega cu istoriile necrologice, unchiul meu a lăsat vorbă foarte clar că dorea ca cenuşa să-i fie înhumată, şi nu împrăştiată, şi aşa am făcut...

De la roşcov, îşi continuară plimbarea prin livada cu măslini. Copacii cu tulpini groase, mai mult decât centenari, judecând după protuberanţele şi fisurile

trunchiurilor lor, erau stufoşi, iar rămurişul era încărcat de măsline şi de frunze verzi strălucitoare. Se vedea că erau îngrijiţi cu atenţie, de parcă ar fi fost plante de grădină. După cum le spuse Ortega, culesul era prevăzut pentru săptămâna următoare.

– Pe această terasă cu pietre scoase de la locul lor, spuse el şi o arătă, a murit unchiul meu. După cum se pare, tractorul a derapat şi a venit peste el. A avut ghinion. Dacă ar fi fost un om tânăr, cu reflexe, ar fi sărit într-o parte şi tractorul nu l-ar fi prins dedesubt. Nimeni n-a fost de faţă la aceste fapte, dar toţi cei care au văzut cum a rămas tractorul şi locul au fost de acord că s-a petrecut un accident nefericit. Odată şi odată trebuia să se întâmple, spuneau prietenii lui. Medicul din Benimantell, ca să nu complice viaţa mamei şi a mătuşii mele cu neplăcerea autopsiei şi a medicilor legişti, a vorbit cu judecătorul. Eu eram într-o călătorie, am aflat despre cele întâmplate din auzite şi am dispus incinerarea cadavrului, pentru că aceasta fusese dorinţa unchiului meu. Poate că m-am grăbit cu incinerarea, se lamentă el. În cazul în care ar fi existat nişte dovezi, le-am distrus pe toate.

– De ce spui asta? îl întrebă Mazeres.

Ortega rămase pe gânduri câteva clipe.

– După moartea lui, le relată el, am găsit nişte caiete în care unchiul scrisese un fel de jurnal. M-au surprins fraze neliniştitoare ca acestea: „Cineva umblă după mine; nu am dovezi, dar îl miros... Mi-au fost trimise nişte ameninţări voalate...“ Apăreau şi alte aluzii, mai mult sau mai puţin clare, că se simţea urmărit...

– Atunci, n-a fost vorba de un accident... conchise Ivars, intrigat.

Se opriră ca să audă mai bine şi urmăreau atenţi, în cerc, relatarea lui Ortega.

– Cine îl ameninţa? întrebă Mazeres mai măsurat.

Oricine ar fi putut pune aceeaşi întrebare.

– Una dintre însemnările acelea, continuă Ortega, satisfăcut să se simtă în centrul atenţiei, era datată cu câteva zile înainte de accidentul său mortal. Coincidenţă? Unchiul meu a murit aici, la Terela. A derapat tractorul şi l-a strivit. Nimeni n-a fost de faţă, dar tot satul a crezut că a fost vorba de un accident... Mie nu mi-a trecut niciodată prin minte să fac legătura între acest fapt întâmplător şi un asasinat, dar după acele însemnări din jurnalul său... şi, luând o hotărâre din mers, le spuse: Veniţi să vă arăt ceva.

Îşi întrerupseră plimbarea şi o luară peste câmp, pe un ogor cu bulgări de pământ foarte uscaţi, ca să se întoarcă la conac. De la poartă până în spatele casei, roţile carelor şi trăsuricilor din alte vremuri săpaseră nişte făgaşe în clisă. Străbătură clădirea până în capăt, fără să se oprească. Printr-o trapă din grajd se ajungea în cramă. Coborâră pe o scară îngustă cu trepte neregulate săpate în stâncă. Pivniţa era mult mai spaţioasă decât te-ai fi gândit. Zidurile ei răspândeau un puternic miros de vin vechi, cu toate că nu se mai tescuiau strugurii cu picioarele de ani de zile. Butoaiele pântecoase, unele dintre ele crăpate, erau acoperite de praf. În nişte alveole, ca fagurii de albine, se odihneau sute de sticle.

– Văd că e bine aprovizionată, spuse Escriche, în vreme ce îşi arunca ochii peste tot.

– Crama este treaba lui Martine. Soţia mea se pricepe foarte bine la vinuri, la vechimea lor, la toate astea; este expertă *sommelière...* Dar acum, să ne vedem de ale noastre, spuse Ortega care voia să îi pună la curent. Arabii convertiţi la creştinism, aşa cum am auzit întotdeauna povestindu-se la mine acasă, au săpat această pivniţă şi culoarele care pornesc de aici. Unul dintre aceste tuneluri, după câte se spune, ajunge chiar până la castelul de la Guadalest, la câţiva kilometri de aici. Eu n-am verificat... Mulţi arabi au reuşit să evite expulzarea,

ascunzându-se în locuri ca acesta... În copilăria mea, nimeni nu îndrăznea să coboare singur, şi cu atât mai puţin în timpul nopţii. În serile lungi de iarnă, în jurul vetrei celei mari, servitorii ne povesteau istorii înfricoşătoare petrecute pe vremea maurilor şi având legătură cu această pivniţă. Fiecare relatare o încheiau întotdeauna cu acelaşi refren: „Dacă cineva, vreodată, a îndrăznit să treacă de această poartă, şi o arătau, nu s-a întors niciodată ca să povestească“. Era atât de mare frica pe care ne-au vârât-o în oase şi atât de macabru răsuna acel „niciodată!" încât auzeam până şi nişte vaiete sfâşietoare care ajungeau la noi din adâncuri...

– N-ai îndrăznit niciodată, cât eşti tu de curajos şi de hotărât? îl atacă Verdeguer.

Ortega râse şi îşi continuă relatarea.

– Eu l-am văzut pe unchiul meu trecându-i pragul. După câte se pare, a fost singurul muritor care a intrat acolo şi s-a întors...

Poarta interzisă era o alcătuire compactă de scânduri din lemn masiv, tari şi rezistente, cum se obişnuia să se construiască în secolele trecute. Avea trei încuietori, de fabricaţie şi din epoci diferite, pe care, la sugestia amfitrionului, grupul le examină şi le pipăi cu minuţiozitate.

– Asta este cea mai veche. Poate de pe vremea arabilor, arătă Ortega una cu multe filigrane şi o ditamai gaura cheii. Servitorii nu se înşelau cu poveştile lor...

– Tu ai cheile?

– Nu vă puteţi închipui cât de greu mi-a fost să dau de ele... şi se angrenă într-o altă istorisire. Unchiul meu obişnuia să lase toate cheile acestei case în dulăpiorul cu sertare de sus, dar nu erau acolo... Le-am căutat peste tot... Am încercat să mă pun în pielea unchiului meu Salvador şi să-mi imaginez unde le-ar fi putut păstra. M-am uitat în crăpăturile acestor

pereţi, sub pietre... O muncă zadarnică. Pe de altă parte, era imposibil să dărâm afurisita asta de poartă doar prin forţele mele şi să cobor până aici un screper... Javier lungea relatarea cu unicul scop de-a o face pe interesantul. Atunci, mi-am amintit că într-o mănăstire portugheză, nu ştiu dacă nu era cumva cea de la Mafra, ghidul ne-a atras atenţia - ca o curiozitate - asupra unei uşi blindate care exista în apartamentul stareţului şi a modului ingenios de-a o deschide...

Cum acolo ajungea doar puţină lumină, Ortega coborî becul şi îl agăţă aproape de poartă. Prietenii săi urmăreau operaţiunea fără să piardă nici un amănunt. Gaura cheii pe care o semnalase cu arătătorul reprezenta un sex feminin stilizat, cu vulva sa şi cu muntele creţ al lui Venus. Ortega îşi introduse degetul şi se amuza să pipăie cu el, mânuindu-l în chip obscen, simulând un orgasm. Deodată, se dădu la o parte, speriat. Văzură cu toţii, surprinşi, că poarta ceda...

– Cum de s-a deschis? exclamă Escriche şi încercă să-şi ascundă teama.

– Staţi liniştiţi, nu e vorba de fantome... Îi potoli Ortega, făcând pe curajosul. E foarte simplu. I-am atins clitorisul cu degetul şi târfa asta ordinară şi-a desfăcut picioarele...

– Nu, vorbesc serios, îi spuse Escriche, care nu era în apele lui.

– După câte se pare, a atins un resort care a făcut-o să se deschidă, se hazardă inspectorul cu explicaţia cea mai verosimilă.

În spatele porţii interzise, era o a doua pivniţă, mai mică decât cea care servea drept cramă. Acest fapt îl constatară după aceea, pentru că, la început, nu văzură decât un întuneric dens în care nimeni nu îndrăznea să pătrundă. Javier pipăi montanţii porţii şi pereţii interiori în căutarea unui întrerupător.

– Aici înăuntru nu e lumină electrică, îi preveni Javier.

Se întoarse şi căută ceva care să le poată lumina drumul. Găsi nişte lămpi cu petrol dintre multele care fuseseră retrase când se montase instalaţia electrică în casă. Prietenii, cu nervii încordaţi, îl urmară pe Ortega.

– Iată aici laboratorul alchimistului! le spuse el, triumfător, ca să îşi alunge teama.

Spectacolul era mai puţin sinistru decât se aşteptau. Zidurile, zgrunţuroase, cum se cuvenea unor săpături rudimentare, erau spoite cu var. În mijlocul încăperii era o masă imensă plină cu mojare, eprubete, oale de ceramică, borcane de sticlă şi tot felul de instrumente.

– Îmi aminteşte de farmacia mănăstirească de la Silos, spuse Mazeres.

Masa părea în dezordine, ca şi cum unchiul lui Javier ar fi lucrat pe ea cu o zi în urmă şi, deodată, ar fi părăsit în mare grabă laboratorul. Totuşi, pânzele de păianjen care se vedeau pe ici, pe colo, praful de pe masă şi de pe celelalte obiecte, grămăjoarele de lemn fărâmiţat de culoare ocru pe care carii lacomi le depuseseră sub mobile trădau faptul că vreme de mulţi ani nimeni nu mai călcase prin locul acela. Mazeres îşi lăsă lampa cu gaz pe masă. Observă, acolo, în fund, o altă uşă, asemenea aceleia de care tocmai trecuseră. După cum bănuia, aceasta deschidea calea către labirintul de tuneluri misterioase despre care îi informase Ortega. Se concentră din nou asupra obiectelor de pe masă, pe care le privi stăruitor fără să îndrăznească să atingă nimic. Dintre oalele de ceramică, una îi atrase atenţia. Avea capacul spart fără îndoială după atâta întrebuinţare. Pe pântecul ei burduhănos, o inscripţie în latineşte, *Commiphora Abyssinica.* O luă cu mare grijă, o deschise şi vârî mâna înăuntru. Prinse între

degete câteva lacrimi roşii, semitransparente. Le lăsă pe masă, sparse una uşor şi apăru culoarea ei strălucitoare. O duse la gură simţind un gust amar.

– *Commiphora Abyssinica!* repetă el, fără să-i cunoască semnificaţia.

Rezemate de perete, erau mai multe dulapuri mari cu uşi de sticlă, pline cu volume vechi şi mult praf. Îi veniră în minte dulapurile cu relicve de la Mănăstirea Întrupării.

– Biblioteca unchiului meu! îi lămuri Ortega.

Biblioteca pe care Salvador Mira o ascunsese cu atâta precauţie în cea de-a doua pivniţă era destul de sărăcăcioasă. Pe frontispiciul de la poartă, gravat cu frumoase litere aurite, se putea citi un verset din Coran: „Femeile sunt holdele tale; intră în holdele tale ori de câte ori doreşti".

– Ce ciudat sună asta, spuse cineva.

În tăcere, cu lămpile în mână, fiecare se îndrepta spre ceea ce îi atrăgea atenţia. Mazeres îşi omorî timpul citind titlurile cărţilor: *O mie şi una de nopţi,* în traducerea lui Blasco Ibáñez şi publicată de editura Prometeo din Valencia, *Grădina parfumată* de şeicul Nefzaoui. Pe acelaşi raft, alături de aceste două opere ale literaturii erotice arabe, se aflau *Kama Sutra* şi *Anangaranga* de Kalyanamalla, cărţi chinezeşti cu nume greu de pronunţat şi de reţinut, precum şi literatura Romei libertine: *Satiriconul* lui Petronius, *Satirele* lui Iuvenal, *Măgarul de aur* de Apuleius, *Arta iubirii* a lui Ovidiu...

– Ce-i cu cartea asta atât de ciudată? întrebă el, luând-o în mână pe ultima care rămăsese pe raft, şi i-o arătă amfitrionului.

– *Cartea Regelui Balthazar,* citi Javier cu voce tare. N-am idee.

Dacă i s-ar fi dat crezare autorului prologului, o scrisese cu mâna lui însuşi regele mag care fusese în peştera de la Bethlehem. Povestea, una după alta,

multe istorii fantastice şi neverosimile. După cum spunea cartea, regele Balthazar inventase telescopul şi cunoştea toate stelele de pe cer. Datorită puternicului său aparat, într-o zi descoperise o stea cu coadă de foc pe care Melchior şi Gaspar nu o văzuseră niciodată şi toţi trei plecaseră la Bethlehem. Dar cel mai surprinzător era ceea ce urma în continuare. Îi dăruise Pruncului Isus o lădiţă cu *vola* şi o formulă magică pentru a o transsubstanţia şi a face minuni cu ea. Mazeres îşi aminti de comentariile Palomei privitoare la tripticul *Adoraţia Magilor* al lui Bosch şi la legătura acestuia cu adamiţii. Până în ce punct să aibă oare temei legendele pe care i le povestise Paloma? Asta îl făcu să răsfoiască acea carte cu şi mai mare interes.

– Asta-i bună! îi scăpă. Şi îşi spuse în sinea lui: „Să vedem dacă Paloma o să aibă dreptate"...

– Ce se întâmplă?

– Nimic, nimic.

În josul paginii se explica faptul că *vola* era termenul sanscrit prin care se desemna smirna. Mazeres rămase pe gânduri şi foarte impresionat de punctele în comun pe care le găsea între lumea enigmatică a lui Salvador Mira şi cercetările Palomei, ca şi de misterioasa legătură pe care smirna ar fi putut să o aibă cu relicva Sfântului Pantelimon... Nu spuse nimic nimănui, nici măcar prietenului său, arheologul. Deşi acolo era frig, simţi că o sudoare îngheţată scurgându-i-se pe spinare. În penumbra acelei pivniţe reapăru pista Regilor Magi, de care îi vorbise Paloma, iar el îi reproşase cu atâta severitate că-l făcea să piardă timpul. Dacă în urmă cu mai multe săptămâni hotărâse să dea complet uitării cazul Sfântului Pantelimon, aceste evenimente îl făcură să îşi reconsidere hotărârea. „Oare să aibă ea dreptate? Să fie o pistă de luat în calcul?" Ghimpele curiozităţii, care îl încercase de prima dată, îl

împungea din nou. Lăsă cartea în dulap.

53

Petrecură multă vreme în acel cabinet, care era - în cel mai bun caz - tulburător, fără a se osteni să privească şi să atingă obiecte ciudate, întrebându-se ce va fi făcut acolo, în liniştea cea mai deplină şi aproape pe întuneric, Salvador Mira. După ce îşi satisfăcută curiozitatea, Ortega le ceru prietenilor să îi acorde atenţie.

– Dacă v-am coborât aici, în cramă, şi, mai concret, în laboratorul unchiului meu, le spuse el, a fost cu o intenţie foarte precisă. În timpul mesei de prânz, v-am vorbit despre anumiţi vizitatori nazişti pe care i-a primit, despre secretul desăvârşit în legătură cu ceea ce căutau şi cu ceea ce discutau, despre ciudatele însemnări din jurnalul unchiului meu, despre moartea lui suspectă... Ei bine, cred că după ce am făcut nişte cercetări, lucrurile îmi sunt întru câtva clare.

Fără să le mai dea alte indicii, îi duse într-un capăt al pivniţei şi, în faţa unei spărturi din zid, îşi continuă explicaţiile.

– În timpul lucrărilor de reamenajare a cramei, zidarii au găsit acest dulap încastrat în perete, atât de bine ascuns, încât nimeni nu-l remarcase. Ortega făcu una dintre pauzele lui care îl încântau atât de tare şi, imediat după aceea, formulă o întrebare, ştiind precis că nimeni nu îi va da un răspuns: Ce

credeţi că era înăuntru?

– Aşteaptă o clipă, îl întrerupse inspectorul care remarcase contradicţiile prietenului său. Când am coborât aici, te-ai comportat de parcă ar fi fost prima dată când încercai să deschizi această poartă...

– Mă rog, domnule inspector, trebuia să joc puţin teatru, nu credeţi? Şi explică: Da, de fapt eu am mai coborât şi am scormonit peste tot. Dar am crezut că e interesant să repet aceleaşi operaţiuni şi să vă fac să simţiţi aceeaşi frică pe care am încercat-o şi eu. Domnia voastră e mulţumită?

Ceilalţi nu ştiau cum să reacţioneze la acea glumă nesărată.

– Astea sunt de-ale lui Ortega. Nu s-a schimbat deloc... cedă Ivars, ridicând din umeri, iar ceilalţi zâmbiră şi nu i-o luară în nume de rău.

– Unde am rămas? întrebă Ortega.

– La ce au găsit zidarii când au reamenajat laboratorul unchiului tău, spuse Verdeguer pe un ton care dovedea că încă mai era supărat.

Ortega merse într-un capăt al pivniţei şi, dintr-o ladă plină de praf, scoase o geantă veche de piele pe care obişnuiau să o folosească medicii prin anii ’40 şi le-o prezentă ca pe un trofeu.

– Această geantă era zidită. Să mergem sus, îi îndemnă el. Acolo ne vom simţi mai comod.

Urcară scările în şir indian şi în tăcere. Ca şi cum i-ar fi îndrumat instinctul, merseră direct în salonul cu candelabrul de cristal şi se înghesuiră în jurul şemineului. Înduraseră frigul din pivniţă şi acum se încălzeau bine, ca să îşi revină. În cele din urmă, se aşezară cu picioarele întinse spre foc. Ortega îşi puse valijoara pe genunchi. Prietenii erau atenţi la el ca nişte copii fascinaţi de mâinile unui prestidigitator. Ce va scoate din geanta aceea? Fără altă introducere, Ortega îşi începu disertaţia:

– În primul rând, avem acest document, şi scoase

nişte file îngălbenite, bătute la maşină. Sunt scrise în germană. Verdeguer, care a studiat la Köln, ni le poate traduce direct...

Verdeguer aruncă o privire peste text şi, datorită tehnicii sale de lectură rapidă, după scurtă vreme, le putu face o sinteză.

– Aceste hârtii, le spuse pe un ton profesoral, sunt, fără îndoială, copia unui document original al cărui titlu spune *Gott Mit Uns,* „Dumnezeu cu noi“...

– *Gott Mit Uns,* îi scăpă inspectorului, dar nimeni nu îşi dădu seama de tresărirea lui şi nici nu putu bănui semnificaţia exclamaţiei sale.

– Documentul, continuă oftalmologul, vorbeşte despre nişte săpături pe care arheologi din SS, la ordinele lui Himmler, le-au efectuat la Sofia şi despre nişte flaconaşe sau recipiente pentru păstrarea unguentelor pe care le-au găsit, a căror inscripţie i-a făcut să creadă că ar fi putut fi vorba despre nişte relicve autentice ale sângelui lui Hristos...

Toţi cei prezenţi, inclusiv Ortega, schiţară un zâmbet batjocoritor şi sceptic, cu excepţia lui Mazeres care, auzind titlul de *Gott Mit Uns* şi ceea ce a urmat, îşi dădea seama de importanţa pe care o putea avea această descoperire. Hârtiile acelea pe care unchiul lui Ortega le păstrase atâţia ani de zile, se gândi inspectorul, nu puteau fi altceva decât o copie a documentului original pe care monseniorul Bergonzi şi arhiepiscopul Sutherland îl găsiseră în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea şi pe care îl avuseseră în propriile mâini. Cum ajunsese această copie în mâinile lui Salvador Mira? Inspectorul schimbă o privire complice cu prietenul său Escartí, care ştia ceva despre cazul Sfântului Pantelimon, dar se abţinu să facă vreun comentariu. „Ce alte surprize ne va rezerva misterioasa geantă?“ se întreba Mazeres.

– Aici există şi câteva preparate.

În timp ce vorbea, Ortega scoase din geantă câteva lamele dreptunghiulare de sticlă cu pete închise la culoare şi le puse pe masă. Verdeguer luă câteva dintre ele, le privi în bătaia luminii şi spuse pe un ton sentenţios:

– Sunt preparate... La prima vedere, par murdare de sânge...

În continuare, Ortega îşi vârî din nou mâna în geantă, care părea să nu aibă fund, ca jobenul unui prestidigitator, şi scoase o trusă din metal argintiu care se folosea în alte vremuri pentru păstrarea seringilor hipodermice, o deschise cu grijă, dădu la o parte vata în care era înfăşurată, le arătă nu o seringă, ci o capsulă de sticlă, şi i-o trecu lui Verdeguer.

– Oare şi acest flaconaş o fi conţinând sânge? întrebă el.

Toţi se apropiară, curioşi să îl privească, fără să îl atingă, doar Mazeres îndrăzni să îl ia în mână. Nu mică îi fi tulburarea văzând eticheta îngălbenită pe care o avea lipită:

αιμαιουχουσμυρνα.

Îi tresări inima. Caracterele i se părură greceşti; la prima vedere, aceleaşi care apăruseră pe inelul aurit al relicvariului Sfântului Pantelimon, aceleaşi caractere greceşti pe care monseniorul Bergonzi le văzuse pe documentele de la Vatican, aceleaşi de pe bileţelul pe care îl găsiseră în buzunarul arhiepiscopului Sutherland... Totuşi, această inscripţie era mult mai lungă.

– Să fie oare sânge ceea ce conţine acest recipient?

Ortega repetă întrebarea şi i se adresă singurului medic care se afla printre ei.

– N-aş putea să-ţi spun, îi răspunse Verdeguer,

după ce îl observă îndelung. Ca să fim siguri, ar trebui să-l analizăm...

Lui Mazeres îi trecură prin minte mai multe ipoteze şi întrebări pe care le-ar fi împărtăşit cu dragă inimă, dar, dacă arăta prea mult interes, risca să dezvăluie cercetările pe care le efectua, lucru pe care nu trebuia să îl facă sub nici o formă; aşa că, fără să manifeste mai multă curiozitate decât ceilalţi, întrebă:

– Cum a ajuns această geantă în mâinile unchiului tău...?

– Această întrebare mi-am pus-o şi eu; mai mult, i-am citit şi recitit jurnalul ca să văd dacă găsesc vreo explicaţie...

– Ai găsit ceva? se repezi inspectorul, nerăbdător.

– Sunt nişte însemnări confuze... La o anumită dată, a scris că această geantă a aparţinut unui oarecare Fritz Hollmann, medic militar german care fusese într-un lagăr de prizonieri. După câte se pare, acest medic a încredinţat geanta şi alte bunuri care-i aparţineau unei infirmiere cu care întreţinea relaţii sentimentale. Cine era numitul Fritz Hollmann? Cine era infirmiera aceea căreia îi încredinţase geanta? Ce legătură aveau şi unul, şi cealaltă cu unchiul meu? Acestea sunt câteva chestiuni pe care nu le-am putut lămuri, dar mai sunt şi altele. De ce infirmiera aceea i-a predat unchiului meu misterioasa geantă? Iată aici altă întrebare fără răspuns. De ce a adus-o unchiul meu în Spania şi a zidit-o în perete? Un întreg talmeş-balmeş de enigme... Într-o altă notă, scrisă mulţi ani mai târziu, poate că în urma vreuneia dintre vizitele pe care i le-au făcut naziştii argentinieni, unchiul meu spune că geanta i-a aparţinut lui Helmut Gregor...

. - Fritz Hollmann... Helmut Gregor... Să fie oare aceeaşi persoană? se întrebă Mazeres.

– Nu ştiu ce să cred, dar adevărul e că multă lume ciudată s-a interesat de această geantă...

– Pentru ceea ce conţine geanta, se subînţelege, îi lămuri inspectorul.

– Fireşte, fireşte, răspunse el şi îi propuse: De ce nu iei cu tine geanta ca să analizezi toate aceste lucruri în laboratoarele tale? Aşa vom şti ce anume căutau toate acele persoane.

Inspectorul căscă ochii uluit, sau cel puţin avu această senzaţie, căci, în momentul acela, era ceea ce îşi dorea cel mai mult. Fu cât pe-aci să îi spună „mi-ai ghicit gândul", dar altul fu răspunsul său:

– Utilizarea unor servicii publice în scopuri private, hm, nu mi se pare foarte ortodox ceea ce îmi propui... se prefăcu el lipsit de interes. O să văd ce se poate face.

Se lăsa întunericul şi trebuiau să pornească pe drumul de întoarcere.

– E aproape noapte. Puteţi rămâne. Sunt paturi pentru toţi, îşi rugă Ortega oaspeţii să rămână peste noapte şi să plece a doua zi.

Fiecare, fără să se fi pus de acord, găsi o scuză. Conacul acela mare, nelocuit, misteriosul laborator şi poveştile cu nazişti, cu cenuşa morţilor împrăştiată atât de aproape şi poate spiritul unchiului lui Ortega, presupus asasinat, rătăcind pe acolo... nu constituiau o ofertă prea tentantă. Pe scurt, le era frică. Petrecuseră o zi incitantă, suprarealistă, dar nu voiau ca noaptea să vină peste ei. Probabil că se întrebaseră cu toţii care fusese, la urma urmelor, scopul concret al întrunirii. Un prânz între vechi prieteni, nimic altceva? O justificare pentru ca Ortega să se laude cu ferma pe care o moştenise? Să le bage frica în oase? Oricare ar fi fost intenţia acestuia, inspectorul se întorcea la Madrid cu o parte din conţinutul acelei misterioase genţi. Bucuros şi, în acelaşi timp, descumpănit.

54

Cu câteva zile în urmă, Mazeres se hotărâse să renunţe şi să abandoneze labirintul de nepătruns care devenise cazul Sfântului Pantelimon, pentru ca nu cumva să moară din pricina stresului sau a vreunui glonţ, pentru că exista şi această posibilitate. Dar vizita la ferma Terela îi puse dinaintea ochilor o provocare fascinantă, tentantă, greu de evitat. Ce avea de-a face Salvador Mira cu Himmler şi cu relicvele acestuia? Această întrebare îi clocotea în minte şi, ca un detonator, îi reînvie pasiunea pentru anchetă. Până în momentul acela, Mazeres considerase valabilă ipoteza potrivit căreia recipientele pentru păstrat unguente găsite la Sofia (mai multe, după cum se cunoştea din documente) şi păstrate în custodie de către Deutsches Ahnenerbe, dispăruseră din pricina vicisitudinilor războiului. Toate, cu excepţia unuia, cel care ajunsese la mănăstirea din Madrid. Dar geanta de la Terela dădea totul peste cap.

– Cum ţi-ai petrecut ziua? îl întrebă Paloma în dimineaţa următoare şi deduse din înfăţişarea şi din buna lui dispoziţie că se întorsese nerăbdător, dar nu neliniştit. Te-ai distrat bine?

Mazeres, cu toate bunele intenţii pe care le avusese de a păstra tăcerea în privinţa genţii până când va avea trasată calea şi lucrurile vor fi clare, nu

se putu abţine şi, la a doua încercare a Palomei de a-l trage de limbă, îi povesti totul fără să intre în amănunte şi nici să îşi manifeste intenţiile.

– Eşti incorigibil, îi zâmbi ea, care ştia să îi citească gândurile. Cazul îţi depăşeşte puterile, ţi-a acaparat mintea. Cu geantă sau fără geantă, eu ştiam că nu vei renunţa, că te vei întoarce la vechiul năravv.

În aceeaşi noapte, Mazeres îi dădu Palomei un sărut şi o lăsă în pat cu un roman în braţe. Ea ar fi vrut să facă dragoste şi încercă să încingă atmosfera cu ceva mai mult decât cu simple insinuări, dar fu în zadar. Inspectorul nu se lăsă sedus.

– Aşteaptă-mă trează, că nu zăbovesc mult.

Paloma nu îl crezu. Să fie oare cu putinţă să existe ceva mai puternic şi mai atrăgător decât sexul? Trebui să se resemneze şi să admită realitatea. Nu era pentru prima dată când i se întâmplau astfel de lucruri, nici nu avea să fie ultima.

Inspectorul puse zăvorul la uşa biroului său, lucru pe care îl făcea de foarte puţine ori, se aşeză dinaintea mesei de scris, scoase din geantă trusa argintie, o puse pe masă şi o deschise cu mare grijă. Acolo se afla, învelită în vată, enigmatica sticluţă. O apucă între degete. Încercă să citească literă cu literă toată inscripţia.

αιμαιουχουσμυρνα

Îşi dădu iute seama că noua inscripţie avea cu patru caractere mai mult decât cea cu care era obişnuit; şi că aceste caractere, **υρνα**, erau adăugate exact la sfârşitul enigmaticului grup, **σμ**, pe care părintele capelan nu ştiuse niciodată să îl interpreteze. Luă o foaie de hârtie şi mâzgăli, una sub alta, inscripţia pe care deja o cunoştea şi cea care apărea pe sticluţa din geantă:

αιμαιουχου σμ
αιμαιουχου σμ + υρνα

Grupul **σμ**, până în momentul acela, rămăsese rupt de celelalte şi fără nici o semnificaţie, sau cel puţin părintele Méndez nu o găsise; dar dacă i se adăuga **υρνα**, cele patru noi caractere ale ultimei inscripţii, dădeau ca rezultat **σμυρνα**, care putea fi foarte bine un cuvânt întreg. Ce putea însemna acest cuvânt, în cazul în care ar fi avut vreun sens? Cuvântul, pe care nici măcar nu ştia să îl pronunţe, îi suna ca un descântec. Lăsă hârtia pe masă şi privi îndelung, fascinat, acele caractere misterioase. Flaconaşul de sticlă avea mii de ani, ca şi celelalte pe care le găsiseră arheologii nazişti; nu avea nici cea mai mică îndoială în această privinţă... Provocarea, se gândea el, consta în descifrarea afurisitei de inscripţii care acum se prelungise încă puţin; ca şi cum un drăcuşor s-ar fi distrat făcându-i nişte dezvăluiri în rate. Ce însemna **σμυρνα**? Şi totuşi, marea provocare, adevărata sfidare, nu consta doar în descifrarea semnificaţiei inscripţiei, ci în aflarea conţinutului flaconaşului. Alifia care era înăuntru, lipicioasă, în ciuda timpului scurs, era oare sângele milenar al lui Isus? Asta era adevărata întrebare. Acum, în sfârşit, avea ocazia să verifice! Pentru că flaconaşul celălalt, cel furat de la Mănăstirea Întrupării, Dumnezeu ştie unde putea fi la ora aceea... În afara acestor necunoscute, substanţiale, fără îndoială mai erau şi altele, colaterale, pe care va trebui să le elucideze, de asemenea, dacă dorea într-adevăr să facă o muncă de cercetare serioasă şi completă. Cine era numitul Fritz Hollmann, medic militar german? Cum ajunsese misterioasa geantă în mâinile lui? Apoi aveau să vină şi alte întrebări nu mai puţin rocamboleşti: Ce rol au jucat în toate astea infirmiera, unchiul lui Ortega...? Ştiau ei (şi ceilalţi

care au avut contact într-un fel oarecare cu geanta) ce anume conţinea? În vreme ce îşi punea aceste întrebări, un nume îi veni în minte ca o bombă, un nume care apărea pe benzile magnetice înregistrate de Sancristóval, un nume pe care Olavarría, prelatul din Opus, îl citase, poate întâmplător (ori nu fusese întâmplător?), un nume care lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, un nume care terorizase ani de zile jumătate din omenire: Mengele!! Referindu-se la el, Olavarría se întrebase: „Nu o fi făcut cumva experienţe în vederea clonării lui Hristos...?“ Nu era nevoie să pună din nou banda. Fraza aceea îi rămăsese bine întipărită in minte. Inspectorul se înfierbânta din ce în ce mai tare... Se conectă la internet şi începu să navigheze prin paginile, nenumărate, care vorbeau despre nazişti şi despre Mengele.

Josef Mengele, supranumit îngerul Morţii, era doctorul sinistru care, de fiecare dată când la Auschwitz ajungea un tren al morţii, ieşea pe peron ca să ceară în gura mare gemeni pentru experimentele sale... Elie Wiesel, câştigătorul Premiului Nobel pentru Pace, când avea paisprezece ani, se ciocnise de el, când ajunsese în 1944 în acel lagăr de exterminare. În cartea sa *Noaptea* îşi aminteşte astfel întâlnirea: „În mijlocul răspântiei de drumuri stătea doctorul Mengele, acel doctor faimos (ofiţer SS tipic, chipul crud, nu lipsit de inteligenţă, monoclu), având o baghetă de dirijor de orchestră în mână, între alţi ofiţeri. Bagheta se mişca fără încetare, ori la stânga, ori la dreapta... Încă nu ştiam care direcţie era cea bună“. La sfârşitul războiului, doctorul Mengele a reuşit să pună mâna pe un document de eliberare scris de aliaţi în favoarea altui medic, Fritz Ulman, nume pe care el l-a schimbat în Fritz Hollmann; sub această falsă identitate a trăit mai mulţi ani în Germania. În 1948, ajutat poate de

episcopul catolic Alois Hudal şi în vederea fugii sale în Argentina, a obţinut un paşaport de la Crucea Roşie pe numele de Helmut Gregor, identitate pe care a continuat să o utilizeze în peregrinările sale prin America Latină. Un ciudat şi excepţional martor confirma toate aceste fapte: Peron, care în perioada anilor săi de exil la Madrid, a acordat unui jurnalist un interviu în care afirma că, pe când era preşedinte al Argentinei, în anii ’50, îl vizita la reşedinţa sa, numită Olivos, un anume doctor Gregor, german, specialist în genetică şi care se ocupa cu sporirea şeptelului printr-o metodă care le făcea pe vaci să fete gemeni... Fără îndoială, doctorul Mengele făcea experienţe pe vacile argentiniene, aşa cum făcuse înainte, la Auschwitz, pe oameni, când încercase să dubleze rata natalităţii copiilor arieni, manipulând din punct de vedere genetic naşterile de gemeni... Descrierea pe care Peron o făcuse acelui doctor Gregor (cult, inteligent, strălucit, ofiţer SS care vorbea cu un accent clar bavarez...) se potrivea perfect cu cea a lui Mengele... Inspectorul fu nevoit să recurgă la pachetul de ţigări pe care îl păstra în sertar pentru cazuri de extremă necesitate. Dacă Paloma l-ar fi văzut prin crăpătura uşii, ar fi spus că Mazeres mai avea puţin şi ajungea la orgasm, atât de mare îi era excitaţia. Fuma întruna, trăgând în piept atât de prelung şi de adânc, încât din trei fumuri dădea gata o ţigară. Rezemat de spătar, delectându-se în acelaşi timp şi cu ţigara, şi cu descoperirea sa, trase prima concluzie. Hollmann, Gregor şi Mengele erau una şi aceeaşi persoană. Numele de Hollmann şi Gregor apăreau şi în jurnalul lui Salvador Mira. Apoi bărbatul cu geanta nu putea fi altcineva decât Mengele, indiferent dacă unchiul lui Ortega ştia, bănuia sau ascundea asta. Dar cum de a ajuns în geanta lui unul dintre flaconaşele provenite din săpăturile de la Sofia? Inspectorul Mazeres găsi

câteva piste pe internet, dar nu erau atât de categorice şi de concludente precum cea a numelor.

Zorii intrau tiptil pe fereastra biroului când auzi nişte bătăi uşoare în uşă. „Hait, Paloma o fi rămas trează în aşteptarea mea!“ se mustră el singur. Se ridică şi deschise uşa.

– Tot n-ai terminat?

– A trecut timpul fără să-mi dau seama... Privi la ceas, cu un aer vinovat.

– Fără să-ţi dai seama...

Modularea vocii şi pubisul ei, proaspăt epilat, ca al unei copile, pe care scurta cămăşuţă de noapte îl lăsa la vedere, îi aminteau de ceea ce, dacă nu se grăbea, era pe punctul de a pierde. Lui Mazeres, trupul îi cerea sex prin toţi porii, aşa cum i-ar fi putut cere pâine după patruzeci de zile de post. Cunoştea foarte bine această împunsătură otrăvitoare care făcea inutil orice şiretlic al raţiunii. O privi plin de dorinţă, sporită poate de excesul de încordare acumulată.

– Hai, îi spuse el şi, cu îndemânarea pe care o dobândise atât de repede, făcu să îi alunece bretelele de pe umeri şi să îi cadă cămăşuţa la pământ, lăsând-o goală. O îmbrăţişă pe la spate şi cu lovituri de pelvis o conduse spre dormitor în vreme ce îi şoptea la ureche vorbele care o excitau atât de tare.

– Nu mă împinge, nu mă împinge, se prefăcu ea că se plânge, în vreme ce popoul ei obraznic se freca de el.

Paloma se perpelise toată noaptea, cu momente de somn şi de trezie, şi cu mari înflăcărări în care îşi imagina scene precum cea pe care o trăia acum în realitate. În clipa aceea, ceea ce conta cu adevărat era o bună tăvăleală, astfel încât endorfinele să curgă din belşug prin trupurile lor. Ajunşi în pat, nu îşi dădură nici un minut de răgaz. După nesfârşite sărutări în care saliva trecea dintr-o gură într-alta şi o înghiţeau, trezindu-li-se o misterioasă şi plăcută

savoare până atunci de neconceput, limbile lor începură să se mănânce *in crescendo:* intrau, ieşeau, se împleteau şi se încurcau din nou; şi în curând, sfârşiră în frenetice împreunări bucale. Nici o altă femeie nu îl mai făcuse să se simtă în felul acela. Se rostogoliră pe jos şi continuară să dea frâu liber fanteziilor: când îl călărea ea cu măiestria unui cavaler, când, aşezată pe burtă, îşi înălţa coapsele şi cu o privire piezişă îl invita să o posede în felul acela. Erau atâtea lucruri pe care trebuiau să le facă, încât nu ştiau cum să continue... Şi încercau tot mai multe poziţii în căutarea unui orgasm colosal.

– Adu *the vibrating ring,* spuse, punându-i chiar ea jucăria pe care o descoperiseră de câteva zile.

Îşi pierduseră minţile şi noţiunea lucrurilor. Din galaxia până la care se ridicaseră, ce mică şi lipsită de substanţă se vedea lumea, ce departe rămâneau cazul Sfântului Pantelimon, Mengele şi geanta lui...! Petrecură ore întregi până să stingă incendiul pe care îl purtau pe dinăuntru; totuşi, spre marele lor regret, ajunseră la capăt.

În timpul prânzului, se arătară amândoi limbuţi - una dintre sechelele pe care le lasă euforia trupească. Paloma, care cunoştea bine punctele slabe ale inspectorului, profită de conversaţie ca să îl tragă de limbă.

– Se pare că au apărut multe noutăţi după noaptea ta de veghe... lăsă ea să îi scape cu pricepere şi graţie, iar el muşcă nada.

Inspectorul îi povesti despre cercetările sale şi concluziile la care ajunsese în privinţa identităţii personajelor care aveau legătură cu geanta de la ferma Terela. Rezumatul era atât de bine argumentat şi, după cum se vedea, cu toate iţele atât de bine legate, încât Paloma înţelese totul fără să aibă nevoie de prea multe explicaţii. Începu apoi să îi vorbească despre flaconaş şi de bănuiala lui că acesta era unul

dintre cele găsite de Himmler la Sofia...

– Aşadar, identic cu cel din relicvariul Sfântului Pantelimon... conchise ea.

– Într-adevăr.

Scoase cutiuţa metalică, o deschise, dădu vata la o parte, totul în tăcere şi în mare taină.

– Iată aici o capsulă identică cu cea a Sfântului Pantelimon. N-am nici cea mai mică îndoială. Coincide cu ilustratele relicvariului pe care le-am văzut de nenumărate ori. Am presimţirea că ne aflăm în faţa uneia dintre multele relicve cu sângele lui Hristos găsite la Sofia... Cu aceeaşi grijă şi devoţiune cu care ar fi procedat şi capelanul, dădu la o parte farfuria goală pe care o avea în faţă şi puse relicva pe masă. Paloma urmărea atentă tot acel ceremonial. În această privinţă, continuă inspectorul, mă bazez doar pe date izolate... Piese risipite care ar putea face parte din acelaşi puzzle... Acum avem nevoie de un geniu care să le pună în legătură, care să le combine...

– Şi geniul acela eşti tu, nu-i aşa? spuse ea cu ironie.

– Nu, nu. Mă refeream la tine, care ai un fler bun pentru indicii.

Paloma nu îl putea lua în serios, căci încă o mai ustura săpuneala pe care i-o trăsese cu ceva vreme în urmă în legătură cu Pieter Breitner şi cu *Adoraţia Magilor* a lui Bosch.

– Lasă-te de prostii şi intră direct în subiect.

Mazeres îi expuse piesele despre care îi vorbea. Prima se referea la profesorul Josef Mengele, personaj pe cât de sinistru, pe atât de enigmatic. După părerea inspectorului, acest medic fusese un mare admirator al lui Robert Koch, câştigătorul unui Premiu Nobel pentru Medicină şi Fiziologie. Cum Paloma îi arătase printr-o imperceptibilă mişcare a sprâncenelor că nu avusese plăcerea să audă de el,

inspectorul deschise o parantează.

– Savantul german Robert Koch, care a primit Premiul Nobel acum o sută de ani, îi explică el, nu numai că a descoperit cauza tuberculozei şi că a fost primul care a identificat microbul antraxului, al holerei şi încă multe altele... ci a inventat o tehnică pentru clonarea microbiologică, deşi pe vremea aceea nu era cunoscută sub acest nume... Ca să ne înţelegem, Robert Koch a fost bunicul clonării...

– Şi tu deduci de aici că Mengele îi cunoştea metodele... spuse Paloma şi se ridică. Strânge masa până pregătesc eu cafeaua.

– Exact, exact, îi dădu ascultare inspectorul, exuberant, şi în vreme ce se foiau prin bucătărie, continuă: Asta mă face să mă gândesc că Mengele, în experimentele sale cu copii gemeni în lagărele de concentrare de la Auschwitz, a încercat să perfecţioneze tehnicile lui Robert Koch, şi să le aplice oamenilor cu scopul de a crea o rasă superioară, dar, după ce Germania a pierdut războiul, planurile sale au fost curmate... Apoi, în exilul său în Argentina şi Brazilia, s-a îndeletnicit, cum spun unii, cu producerea clonelor lui Hitler... Nu ştiu dacă o fi sau nu adevărat. Cert este că, profitând de experienţa şi de cunoştinţele sale, le-a aplicat la creşterea şi selecţionarea raselor de vite... În orice caz, Mengele ar fi unul dintre pionierii în experimentarea clonării...

Inspectorul, ca să-şi elaboreze propria ipoteză, apelase la romanul *Băieţii din Brazilia* al lui Ira Levin, publicat în urmă cu aproape treizeci de ani. Paloma îi reproşă cu duritate caracterul plauzibil al sursei sale şi lipsa lui de seriozitate ca investigator...

– Poate că nu m-am exprimat bine, îi răspunse el ofensat. Am vrut să spun că romanul mi-a dat ocazia să aprofundez cazul lui Mengele ca medic clonator... De aceea am făcut cercetări în această direcţie şi, spre surprinderea mea, am dat de Robert Koch,

bunicul clonării, ale cărui tehnici Mengele le admira atât de mult... Eu nu cred că Mengele a luat cu el în America de Sud mostre din sângele lui Hitler şi nici că a reuşit să producă nouăzeci şi patru de clone ale Führerului... Să lăsăm romanul deoparte. Am citit cu atenţie *Odessa autentică,* a jurnalistului şi cercetătorului Uki Goñi, care a investigat ani de zile tema criminalilor de război naziştii care au fugit în Argentina pe vremea regimului lui Peron. Ei bine, acolo am găsit nişte lucruri care se încadrează în scenariul pe care încerc să-l schiţez...

Paloma aşeză o cafetieră mare pe un suport de plută de pe masă; bănuia că discuţia avea să se prelungească şi că Mazeres va bea mai mult de o ceaşcă. Cum ea îşi arătase din nou ignoranţa în legătură cu aceste teme, inspectorul o puse la curent cu ceea ce el însuşi aflase în acea lungă noapte.

– Pentru cazul nostru, îi spuse el Palomei, în vreme ce îşi turna a doua ceaşcă, importantă este geanta. Această geantă pe care am descoperit-o în casa lui Ortega şi pe care unchiul lui a adus-o din Germania. Asta nu e o ficţiune, ci *realitate...* spuse el, amestecând în cafea mai mult decât ar fi fost necesar, ca o parte a pauzei şi a suspansului. Ce m-a interesat la jurnalistul Uki Goñi, în afară de anchetele sale în legătură cu numele false ale lui Mengele, au fost referirile pe care le face la o geantă. Da, întări Mazeres, şi jurnalistul vorbeşte de o geantă, de o ciudată geantă pe care Mengele o purta mereu cu el...

Inspectorul se ridică de la masă fără să spună nimic, merse în birou şi se întoarse cu nişte foi pe care le mâzgălise în noaptea aceea.

– Nu vreau să vorbesc din memorie. Imediat după aceea, începu să citeze propriile însemnări. 17 ianuarie 1945. Mengele strânge mostrele de sânge conservate pe lamele şi registrele cu experimentele

sale cu gemeni realizate la Auschwitz, le încarcă într-o maşină şi începe lunga sa fugă de justiţie. Altă informaţie: Mengele se dezbracă de uniforma sa de SS-ist, se deghizează în medic militar german obişnuit, se alătură unei unităţi a armatei în retragere şi îi încredinţează notele şi preparatele sale unei infirmiere cu care începuse o relaţie sentimentală... Încă o informaţie: In jurul lunii iunie a aceluiaşi an, infirmiera care păstra toate aceste documente ale lui Mengele este şi ea arestată, dar în curând e pusă în libertate. Inspectorul se opri ca să deschidă o paranteză în expunerea sa: Acesta să fie oare momentul în care infirmiera îi predă lui Salvador Mira geanta, ca să pună la adăpost ce era mai de preţ din cercetările lui Mengele...? Lăsă în aer necunoscuta şi continuă: Aprilie 1949. Mengele (alias Helmut Gregor) pleacă din Germania. La 25 mai, în vreme ce la Vipiteno, un sat din nordul Italiei, aşteaptă biletul pentru vaporul care urma să ridice ancora şi să-l ducă în Argentina, primeşte un curier din partea tatălui său care îi aduce bani şi geanta care conţinea însemnările sale de la Auschwitz. La 22 iunie, vasul *Nort King* acostează în portul Buenos Aires, după o traversare de patru săptămâni. Funcţionarii de la Serviciul de Imigrări sunt descumpăniţi văzând documentele medicale şi preparatele pe care numitul Helmut Gregor le purta în bagaje. Mengele răspunde la interogatoriu: „Sunt note biologice". Este chemat medicul portului, care nu ştie germana şi neavând mari cunoştinţe de medicină, examinează conţinutul genţii şi îl lasă să treacă... Toate aceste trăsături de penel, luate separat, nu spun nimic, dar însumate, ne schiţează un Mengele care a avut o oarecare legătură cu Deutsches Ahnenerbe, unde au ajuns relicvele lui Himmler...

Mazeres tăcu pentru o clipă cu scopul de a-i lăsa timp Palomei să asimileze atâtea date. Îşi turnă o a

treia ceaşcă, iar ea îşi turnă ce mai rămăsese în cafetieră.

– Julián, eşti sigur că Mengele a avut vreo legătură cu laboratoarele acelea?

– Nu, bineînţeles... Nici nu m-am ocupat să cercetez minuţios acest fapt, îi răspunse el, dar rămase pe gânduri vreme îndelungată.

Întrebarea Palomei îl făcu să revină la acest punct, a cărui importanţă părea să o descopere acum.

– În cadrul societăţii Ahnenerbe, îşi aminti el, erau cele mai incredibile unităţi. Pe lângă departamentele ştiinţifice, existau altele având legătură cu ocultismul şi cu activităţile ezoterice. Cercetătorii care lucrau acolo, în majoritatea lor, erau savanţi serioşi, motivaţi, pentru că îşi puteau duce până la capăt teoriile fără restricţii şi fără cenzură; unii dintre ei, pentru că aveau posibilitatea de a experimenta pe material uman, luat din lagărele de concentrare...

– Şi, între aceşti savanţi, presupui că ar fi fost şi Mengele.

– Într-adevăr. Pentru că dacă n-ar fi avut de-a face, într-un fel sau altul, cu Deutsches Ahnenerbe, cum ai explica faptul că în geanta lui apare o capsulă identică, la fel cu cea de la Mănăstirea Întrupării, cu aceeaşi inscripţie în greceşte...? Ne lipsesc date, dar faptul incontestabil este acesta, şi arătă spre sticluţa care era pe masă. După o pauză, adăugă o altă idee: N-o să ne gândim că a furat-o Mengele. Cel mai probabil este că i-a fost înmânată ca să o folosească în experimentele sale... Am spus deja că în cadrul SS, Mengele era considerat un bun biolog şi, ca să ne înţelegem, un ucenic clonator.

Mazeres şi Paloma, în urma acelei interminabile conversaţii de după masa de prânz, reuşiră să elaboreze o teorie care includea şi explica povestea cu geanta, ştiind foarte bine că nu toate premisele sale aveau aceeaşi rigoare. Potrivit ipotezei lor,

relicvele lui Isus pe care oamenii lui Himmler le găsiseră la Sofia ajunseseră la Deutsches Ahnenerbe. Acesta era un fapt constatat şi documentat. Apoi, una dintre ele, din motive necunoscute, dar care se puteau bănui, se pierduse la Auschwitz, unde Mengele făcea cercetări asupra „clonării“ oamenilor în vederea ameliorării rasei ariene. Ce aştepta Deutsches Ahnenerbe de la doctorul Mengele? Fără îndoială, colaborarea sa la marele proiect ce viza demonstrarea faptului că Isus era prototipul rasei ariene... Şi-a propus oare Mengele la un moment dat să îl cloneze pe Isus? Această întrebare rămânea în aer, cum tot în aer rămânea şi întrebarea dacă Brazilia a încercat să îl cloneze pe Hitler... Cronologia părea să îi sprijine teza: În 1943, când germanii au început să piardă războiul, Deutsches Ahnenerbe a transferat una dintre acele relicve la Madrid, considerând că Spania era o ţară prietenă, iar Mănăstirea Întrupării, un loc sigur. În 1945, Mengele şi-a strâns toate lucrurile din laboratorul de la Auschwitz şi a fugit. În acelaşi an, ca să îşi pună la loc sigur geanta cu relicva lui Isus, i-a înmânat-o infirmierei. Aceasta, poate din aceleaşi raţiuni de securitate, i-a încredinţat-o lui Salvador Mira ca să o transporte şi să o păstreze în Spania... Mazeres era conştient că îi va fi foarte greu să recompună acest puzzle, din simplul motiv că nu poseda toate piesele şi nici nu era sigur că toate cele pe care le avea erau adevărate şi că le utilizase cu rigoare. Astfel, rămânea fără răspuns întrebarea despre relaţia dintre infirmiera lui Mengele şi unchiul lui Ortega, precum şi relaţia acestuia cu naziştii care au venit să îl viziteze la Terela şi... şi un fapt nu mai puţin important: ştiau protagoniştii acestei istorii ce anume conţinea geanta? De ce Salvador Mira a ascuns-o şi nu a predat-o, chiar dacă se simţise ameninţat cu moartea? Ştia Vaticanul ori arhiepiscopul John

Sutherland despre existenţa acestei alte relicve? Câte necunoscute tulburătoare! În ciuda multelor lacune pe care le prezenta această poveste rocambolescă, inspectorului îi era clar un lucru: capsula din geanta lui Mengele şi cea din relicvariul Sfântului Pantelimon aveau aceeaşi origine, săpăturile de la biserica Sfântul Gheorghe din Sofia, şi un conţinut identic.

– Ceea ce trebuie să facem o dată pentru totdeauna, spuse el de parcă hotărârea ar fi stat în mâinile sale, este să aflăm ce conţine acest flaconaş. Dacă reuşim, vom şti cu toată siguranţa care este conţinutul celeilalte capsule, cea a Sfântului Pantelimon, cea care, după toate probabilităţile, se află în mâinile membrilor din Opus. Cred că am pierdut mult timp urmărind piste false.

– Nu e chiar aşa, îl încurajă Paloma. Tu ştii că un procentaj considerabil din succesul investigaţiilor depinde de hazard... Şi, în cazul nostru, mă gândesc că hazardul a jucat un rol important, îl privi ea iscoditoare şi adăugă: Ce-ai de gând să faci cu capsula din geantă?

– Acelaşi lucru pe care mă gândisem să-l fac dacă am fi găsit-o pe cea de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul... I-o voi trimite monseniorului Bergonzi. El are prieteni cu posibilităţi de a efectua aceste analize.

55

După părerea inspectorului, relicva Sfântului Pantelimon ar fi ajuns într-o primă etapă în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul din Valencia şi rămăsese ascunsă acolo multă vreme. Apoi a dispărut, fie pentru că hoţii crezuseră că nu era în siguranţă din pricina săpăturilor care se efectuau în vechiul cimitir, de lângă biserică, fie pentru că ar fi descoperit că cineva umbla după ea... Aşadar, relicva dispăruse, dar nu se pierduse. Mazeres era convins că, în momentul de faţă, se afla la universitatea pe care Opus o avea la Pamplona, mai concret la Centrul de Investigaţii Medicale Aplicate. Această clădire construită recent (în apropiere de Clinica Universitară unde se afla faimosul etaj patru), adăpostea peste patruzeci de laboratoare şi acolo lucrau în jur de trei sute cincizeci de cercetători şi tehnicieni (biologi, biochimişti, geneticieni, chimişti etc.), grupaţi în echipe interdisciplinare. Investigaţiile biomedicale care se realizau la CIMA erau de înalt nivel, iar oamenii săi de ştiinţă se bucurau de un bun renume internaţional. Era aşadar locul cel mai potrivit pentru a se duce la bun sfârşit clonarea lui Isus. Să fi fost oare creată şi dezvoltată CIMA în vederea acestui delir al lui Sáenz de Olavarría...?

În ziua aceea de la sfârşitul lui noiembrie, fără ca nimeni din Vila Tevere să fi fost informat despre

călătoria prelatului *di Opus* şi fără ca nimeni să îşi poată da seama de absenţa lui, monseniorul Olavarría plecă din cartierul său general înainte de răsăritul soarelui. Doar cei doi paznici ai săi, care nu îl scăpau din ochi şi care pentru nimic în lume nu ar fi comis vreo indiscreţie, cunoşteau destinaţia şi motivul acestei călătorii atât de subite şi de neobişnuite. În aeroportul Ciampino îi aştepta avionul particular al unui foarte important om de afaceri din domeniul imobiliar, mai precis membru asociat din Opus, care îi transportă direct la aeroportul Noain de la Pamplona. De la scara avionului îi luă un Mercedes negru cu geamuri fumurii care îi duse în campusul universitar cu o asemenea viteză, încât fu cât pe ce să provoace un accident. Totul era planificat la milimetru, cum îi plăcea Părintelui şi cum ştiuse să o insufle fiilor săi. Maşina nu se opri la intrarea principală în CIMA, cum ar fi fost normal dacă ar fi fost vorba de o vizită oficială, ci se îndreptă direct spre parcarea de la subsol. La uşa ascensorului, îi aştepta deja profesorul Armando Ruibarbo de San Vicente în impecabilul său halat alb. Acesta înaintă, deschise uşa liftului şi se repezi cu genunchiul în pământ ca să îi sărute mâna monseniorului.

– A avut Părintele o călătorie plăcută? îl întrebă cu ochii aproape daţi peste cap, uitând să îi salute pe paznicii care îl însoţeau.

– Să nu pierdem timpul, Ruibarbo, i-o reteză el morocănos.

Ascensorul ultrarapid şi silenţios îi duse într-o clipă la ultimul etaj, unde profesorul Ruibarbo instalase cu luni în urmă un laborator special pentru *clonatio Christi.* Culoarele prin care treceau erau pustii şi scăldate într-o lumină lăptoasă venind din exterior. La capătul culoarului principal, vizibil din vestibulul ascensorului, îi aştepta în picioare şi cu braţele deschise monseniorul Escrivá, imortalizat în bronz.

Trecând pe lângă el, toţi se înclinară reverenţios de parcă ar fi fost viu.

– Cum se face că Părintele nu are flori? spuse Olavarría cu voce joasă şi nu aşteptă scuzele profesorului, care se înroşi până în vârful urechilor.

Ruibarbo, ruşinat şi servil, înaintă câţiva paşi ca să îi deschidă uşa de la sala de şedinţe, unde îl aştepta întreaga echipă de cercetători. Cele douăzeci şi una de persoane care o alcătuiau se repeziră ca nişte copii cărora li se aruncă bomboane, zâmbitori şi transfiguraţi, şi îngenuncheată unul după altul ca să îi sărute mâna. Mai mult decât să îngenuncheze, păreau că se prăbuşesc la pământ.

– Lăsaţi, lăsaţi, că mi-o veţi toci, se prefăcu el copleşit de atâta cucernicie şi afecţiune, dar nu spuse „ajunge!" în nici un moment.

Pentru prima dată de când plecaseră din Roma, zâmbi satisfăcut. Un zâmbet inexpresiv şi nesigur care nu lăsa să se întrevadă adevăratele sale sentimente. Înainte să-i fi arătat cineva, se îndreptă spre jilţul aurit cu spătar înalt şi aşteptă ca ceilalţi să îşi ocupe locurile.

– *Sancta Maria, Sedes Sapientiae*[I], exclamă monseniorul rugându-se cu degetele împletite şi privirea aţintită asupra unei sculpturi policrome în lemn reprezentând Bunavestire a Fecioarei, pe care o avea în faţă.

În partea de jos a tăbliei se citea „Emanuel", scris în litere gotice de aur.

– *Filios tuos adiuva*[II], răspunseră ceilalţi cu mare reculegere; şi se aşezară cu toţii.

În Lucrare, potrivit obiceiului introdus de Escrivá de Balaguer, era un lucru obişnuit să se înceapă orice activitate cu rugăciuni fierbinţi pe care el însuşi le inventase. La o reuniune a femeilor, invocaţia

[I] Sfântă Marie, Sălaş de Înţelepciune (în lb. lat., în orig., n.a.)
[II] Ajută-i pe fiii tăi. (în lb. lat., în orig., n.a.)

acestora ar fi fost diferită. Ele ar fi spus: *Sancta Maria, Ancilla Domini*[I]*.* Aşadar, în vreme ce fiii bărbaţi ai lui Escrivá o invocau pe Fecioară ca *înţelepciune,* fiicele subliniau condiţia de *slujitoare a Domnului,* fără îndoială ca, prin antonomază, să ia notă cum se cuvine de faptul că *supunerea* trebuia să fie principala lor virtute. Până şi în rugăciuni se puteau observa subtilele urme de misoginism ale monseniorului.

– Ce lucruri atât de importante aveţi să-mi spuneţi? i se adresă lui Armando Ruibarbo care era aşezat în dreapta lui. Trebuie să fie foarte importante ca să mă faceţi să vin de la Roma atât de urgent.

Ruibarbo deschise mapa neagră asemănătoarea aceleia pe care o aveau cu toţii în faţă. Tuşi şi bău o sorbitură de apă, nu pentru că ar fi avut nevoie să îşi dreagă vocea, ci ca să îl ajute să înghită acel moment neplăcut.

– Monseniore! Părinte, se corectă el imediat, din ziua în care ne-aţi încredinţat *clonatio Christi,* fiecare dintre cei aici prezenţi, plecând de la disciplina lui specifică, a studiat cazul şi a emis un raport separat. În şedinţe succesive, le-am studiat şi am discutat până când am încheiat un singur protocol. Toţi şi fiecare în parte dintre cei prezenţi am fost conştienţi de interesul deosebit pe care dumneavoastră îl aveţi pentru această problemă, de marea responsabilitate pe care ne-am asumat-o şi de importanţa pe care o vor avea experimentele noastre... Ei bine, acest protocol este cel pe care l-am aplicat sfintei relicve cu toată grija şi rigoarea ştiinţifică...

– Şi care a fost rezultatul? îl întrerupse nerăbdător monseniorul Olavarría.

– Dacă Excelenţa Sa îmi permite, îşi împreună el mâinile în semn de implorare, aş vrea să vă explic pas cu pas tot ce am făcut. Bău, nervos, altă

[I] Sfântă Marie, Slujitoarea Domnului (în lb. lat., în orig., n.a.)

înghiţitură de apă. Primele analize s-au dovedit a fi foarte confuze. Îşi luă o figură de mare dezolare şi privi pieziş ca să vadă ce expresie avea Preasfinţia Sa.

Ruibarbo schimbă din mers planul pe care îl stabilise. Se gândi că ar fi cel mai bine să renunţe la discursuri şi să treacă la partea practică. Aşadar, ceru să se coboare ecranul pentru proiecţii şi puseră CD-ul pe care îl pregătiseră în prealabil. Cei prezenţi recunoscură pe pânză Sfântul Giulgiu de la Torino. Monseniorul Olavarría îi urmărea foarte intrigat toate mişcările. Profesorul se ridică, se apropie de peretele din fundul sălii şi se aşeză lângă ecran.

– Aici avem pânza sacră care a acoperit trupul lui Isus, spuse el arătându-l, deşi toată lumea îl cunoştea foarte bine. Nu vom ţine o disertaţie despre valoarea sa ca piesă-cheie a învierii, pe care nimeni nu o discută, ci ca referinţă absolut indispensabilă pentru cazul clonării de care ne ocupăm... Profesorul strângea în mână şi se juca nervos cu bagheta. Cuvintele, pe care încerca să şi le măsoare cu atenţie, sufereau de acelaşi lucru. De când s-a obţinut negativul său fotografic, cu peste o sută de ani în urmă, Sfântul Giulgiu i-a surprins pe toţi medicii şi savanţii care s-au apropiat şi care se apropie de el. Făcu o scurtă pauză şi, cu fasciculul roşu cu laser din vârful baghetei, semnala diferite puncte de pe ecran în vreme ce vorbea. Este impresionant să observi conturul rănilor, dârele mici de sânge şi coagularea lor... Aici, cu toate că dumneavoastră nu vă puteţi da seama, orice om de ştiinţă, fără nici un fel de îndoială, poate vedea separarea serului de masa celulară... Perfecta corelaţie anatomopatologică între răni şi structurile interne lezate... Umflătura abdomenului, tipică pentru o moarte prin asfixiere... Medicii legişti şi patologi care au examinat linţoliul nu numai că au confirmat din punct de vedere

fiziopatologic chinurile atroce pe care le-a suferit cel crucificat, dar susţin şi autenticitatea ştiinţifică a acestei relicve... Cum vă spuneam, au fost mulţi medici care şi-au dat toată silinţa ca să realizeze un studiu serios şi lipsit de prejudecăţi: Paul Vignon, profesor de biologie, Yves Delage, profesor de anatomie, Pierre Barbet, Hermann Moedder, radiolog german, Giovanni Judica-Cordiglia, profesor de medicină legală, David Willis, Robert Bucklin, de la Institutul de Medicină Legală din Los Ángeles... Văzând că părintele bătea darabana cu degetele pe masă, întrerupse lista şi adăugă laconic: et cetera, et cetera. Nu e aici locul să-i menţionez pe toţi. Făcu o pauză de care profită ca să se apropie de locul lui şi să ia paharul cu apă. Studiul medico-legal al acestei pânze a determinat cu toată certitudinea că petele roşcate care apar pe ea sunt de sânge omenesc. Îi privi pe cei prezenţi, pe monsenior în mod special, şi cu fasciculul roşu al baghetei sale le arăta pe rând: Pe pânză, există tipuri de pete diferite prin natura şi originea lor, dar pentru cazul de care ne ocupăm, vom fi atenţi doar la petele de sânge provenind de la rănile de pe corp... Bău o înghiţitură de apă. Profesorul câştigase încrederea în sine însuşi, după cum o vădeau glasul şi gesturile sale. La o simplă vedere, par pete de sânge... totuşi, comisia de experţi italieni numită în 1969 de către cardinalul Pellegrino nu a fost în stare să o demonstreze în mod concludent. Trebuie să spun, spre dezvinovăţirea lui, că nici nu dispuneau de mijloace adecvate. A fost nevoie să se aştepte rezultatele analizelor mostrelor luate *in situ* în 1978 de o echipă a Shroud Turin Research Project[l] pentru a o putea afirma fără urmă de îndoială. Doctorii Allan Adler şi John Heller ne-au furnizat un studiu exhaustiv al acestor pete...

[l] Proiectul de Cercetare a Giulgiului de la Torino (în lb. en., în orig.)

În acest discurs introductiv, profesorul Ruibarbo nu spuse nimic despre faptul că şi el făcuse parte din ultimul comitet de savanţi care studiaseră Sfântul Giulgiu. Omisiunea nu fusese o urmare a modestiei, dat fiind că această informaţie era reflectată în CV-ul său, pe care îl indusese în mapele pe care le avea fiecare în faţă. Poate că îşi rezerva propria opinie pentru mai târziu, când avea să prezinte cazul relicvei lui Himmler. Se opri asupra descoperirilor făcute de Adler şi de Heller, vorbindu-le despre urmele de proteine animale şi de seroalbumină, o substanţă organică asociată cu partea seroasă a sângelui, pe care o găsiseră în zonele cu răni şi despre felul în care, prin dizolvarea unora dintre aceste fragmente într-o soluţie de hidrazină, se detectase prezenţa hemocromogenului. Găsiseră, de asemenea, bilirubină, al cărei rezultat fusese confirmat de analizele spectrofotometrice. De asemenea, se dovediseră a fi pozitive testul cu fluoresceină şi testul selectiv cu verde de brom-crezol, care arătaseră că halourile petelor erau de rumalbumină. Din acest ultim fapt, Adler şi Heller au dedus că sângele de pe linţoliu era sânge autentic şi că posibilitatea ca vreun falsificator să fi utilizat sânge ca să picteze petele era cu desăvârşire exclusă. De asemenea, continuă el să le explice, doctorii Adler şi Heller aplicaseră un test cu proteaze pentru a determina enzimele proteice, care ieşise pozitiv, fapt cu care dovediseră că nu exista nici un tip de colorant organic sau anorganic amestecat cu sângele...

Expunerea prolixă a profesorului începu să devină greoaie pentru prelat, care nu suporta ceea ce nu înţelegea. Îşi drese vocea o singură dată şi fu de ajuns. Imediat, Ruibarbo se dezumflă şi coborî ştacheta erudiţiei sale. Metoda sa deveni mai descriptivă, fiind astfel mai inteligibilă şi adecvată

ilustrului său vizitator. Escrivá, poate pentru că nu avea încredere în intelectuali, cerea ca oamenii săi să fie simpli şi buni pedagogi atunci când vorbeau şi scriau, şi se dădea exemplu pe sine însuşi. Doctorul Ruibarbo se întoarse către imaginea proiectată pe ecran şi, cu fasciculul roşu al baghetei sale, începu să semnaleze principalele pete de sânge de pe Sfântul Giulgiu.

– Iată aici, spuse el, adoptând atitudinea simplă a unui învăţător de şcoală, nişte cheaguri de sânge pe frunte şi în părul lui Isus, rezultat al unor răni produse de un obiect ascuţit... La nivelul nării stângi, se poate observa o zonă excoriată şi contuzionată care a fracturat cartilagiul nazal. Această lovitură trebuie că a provocat o puternică hemoragie. Astfel, vedem că buzele, mustaţa şi barba sunt impregnate din abundenţă cu sânge... Fiţi atent la dâra de sânge şi de salivă care curge din comisura dreaptă a buzelor şi la acestea se adaugă altele care curg din nări... Bărbia apare tumefiată, contuzionată şi excoriată... Pometii sunt grav vătămaţi. Cel din dreapta prezintă o eroziune cu rană deschisă... Vedem că există o serie de pete de sânge repartizate între regiunile frontală, temporal-parietală şi parietal-occipitală; este vorba de o hemoragie multiplă produsă de mai multe leziuni... Profesorul se gândi că, pentru a nu îl plictisi pe monsenior, trebuia să înceteze cu enumerarea rănilor, căci dacă le-ar fi enumerat pe toate, i-ar fi luat jumătate din dimineaţă. Aş dori să vă atrag atenţia în mod special asupra unui cheag situat în regiunea frontală, deasupra arcului sprâncenei stângi. Îl arătă cu fasciculul roşu, schimbând intonaţia ca să trezească mai mult interes şi continuă: Profesorul Barbet a numit acest cheag „amprenta autenticităţii“... Acest cheag venos, cu un flux lent şi continuu, ne ajută să-i înţelegem morfologia. Sângele, cum ştiţi cu toţii, are nevoie de câteva

minute pentru coagulare, de aceea doar o mică parte se coagulează în apropierea unei răni. Pe măsură ce fluxul se îndepărtează de punctul său de origine, acesta formează cheaguri care se suprapun unul peste altul în straturi succesive. Cheagul rezultat va fi cu atât mai dens şi mai lat cu cât se îndepărtează mai mult de rană... Pe scurt: această picătură de sânge în formă de lacrimă care se găseşte pe sprânceana stângă este atât de reală, încât e imposibil de pictat, de aceea spuneam că e o amprentă de autenticitate a linţoliului.

Monseniorul Olavarría se uitase la ceasul său de la mână de mai multe ori, câteodată cu o lipsă de jenă ostentativă şi alteori se foise în jilţ, neliniştit, dar cum văzu că profesorul nu se simţea cu musca pe căciulă, îl întrerupse fără nici un menajament.

– Ruibarbo, nu te strădui să ne convingi, îi spuse el, mângâindu-şi ametistul disproporţionat de mare pentru degetele sale. Nici unul dintre noi nu are nici cea mai mică îndoială asupra autenticităţii Sfântului Giulgiu. Dacă m-ai chemat aici cu atâta urgenţă, presupun că nu a fost ca să-mi vorbeşti despre el, ci despre relicva sângelui lui Isus şi despre clonarea acestuia, nu-i aşa?

– Încercam să recurg puţin la istorie pentru a ne situa într-un anumit context... se scuză el.

– Treci la subiect.

Profesorul reveni la locul său cu capul în pământ, porunci să se ridice jaluzelele şi, după ce tuşi şi bău apă, cu nişte gesturi ce trădau nervozitate, se apucă de mapa neagră pe care o avea în faţă ca un naufragiat de o scândură.

– În aceste laboratoare, spuse el cu o voce de acum sfioasă, am supus conţinutul flaconaşului lui Himmler...

– Capsula cu sângele lui Isus, îl corectă monseniorul Olavarría. Trebuie să vorbeşti cum se

cuvine.

Ruibarbo ascultă cu capul plecat admonestarea superiorului său.

– În aceste laboratoare, începu din nou, am supus capsula cu sângele lui Isus... Cu presupusul sânge al lui Isus, preciză cu o anume teamă de a nu fi corectat, unor analize riguroase şi unor încercări pe care le-am stabilit în prealabil într-un protocol special... După o pauză, îndreptă calea pe care o urma şi reveni la Sfântul Giulgiu. Ultimele studii realizate anul trecut în Statele Unite asupra cheagului de sânge despre care vă vorbeam mai înainte confirmă şi recunosc valabilitatea concluziilor la care s-a ajuns la începutul anilor ’90: sângele de pe linţoliu este sânge omenesc de tip AB cu un pH foarte acid, din pricina unei foarte ridicate carenţe de oxigen pe care a suferit-o bărbatul înfăşurat în el.

– Isus, vrei să spui. Parcă ţi-ar fi teamă să recunoşti, îl mustră părintele şi întrebă neliniştit: Sângele relicvei noastre are aceleaşi caracteristici?

Întrebarea monseniorului Olavarría explodă ca o bombă în tăcerea teribilă care se aşternuse, răsunând atât de tare, încât se sperie el însuşi. Se uită într-o parte şi în cealaltă, şi nu găsi decât chipuri împietrite de stupoare.

– Din nenorocire, Părinte, îngăimă Ruibarbo, ştiind cu siguranţă că vorbele sale aveau să îi aprindă mânia, toate testele au ieşit negative...

– Ce vreţi să spuneţi cu acest „au ieşit negative“? Olavarría renunţă la tutuiala familiară, semn neîndoios că îi retrăgea încrederea, se ridică indignat din jilţ şi, sprijinindu-şi pumnii închişi pe masă, îl străfulgeră cu privirea pe directorul Ruibarbo pe care îl avea în dreapta. Chipul i se înroşise la fel de tare ca tivul sutanei sale de episcop. Unora dintre cei prezenţi, care îl cunoscuseră personal pe Escrivá de Balaguer, ieşirea succesorului acestuia le aminti de

cele pe care le suferea monseniorul atunci când era cât de puţin contrazis. Refuz să cred ceea ce tocmai am auzit, aproape că strigă el.

– Părinte, îmi pare rău cu adevărat... Ruibarbo, umilit, resemnat să bea cupa amărăciunii până la fund, şovăi dacă să se arunce sau nu la picioarele sale. Noi am fi dorit să vă asigurăm – şi Dumnezeu mi-e martor – că în acea capsulă era sânge... sângele lui Isus... dar fapt este că nu cunoaştem absolut deloc natura acelei relicve. Nu am reuşit să identificăm diferitele elemente care o compun...

– Vreţi să-mi spuneţi, iar venele de pe gât i se umflară şi dădeau impresia că aveau să plesnească dintr-o clipă într-alta, că cei trei sute cincizeci de savanţi din acest centru şi cele patruzeci de laboratoare ale sale, dotate cu aparatele cele mai sofisticate ale biogeneticii nu au fost în stare să descifreze relicva? Vreau soluţii, Ruibarbo, nu scuze! Apoi, incluzând toată echipa în monumentala sa mustrare, continuă: Trebuie să fiţi eficienţi în mod in-du-bi-ta-bil... Nu voi tolera ca un grup de tâmpiţi să-mi distrugă acţiunea de *clonatio Christi.*

Urmă o linişte adâncă şi insuportabilă. Ieşirea sa necontrolată îi sperie, dar nu îi miră şi nici nu îi scandaliză pe cei prezenţi. Toţi auziseră spunându-se (deşi nu figura în nici o biografie oficială) că monseniorul Escrivá, în umbra căruia se formase noul prelat, trecea prin schimbări vertiginoase de dispoziţie şi crize de furie şi că obişnuia, de asemenea, să explodeze de mânie şi să se repeadă asupra colaboratorilor săi când lucrurile nu ieşeau după gustul său. Ruibarbo acceptă muştruluiala cu umilinţă şi resemnare, ca venită din mâna lui Dumnezeu. Rămase tăcut până când văzu o portiţă prin care să scape din impas.

– M-am gândit, spuse el respectuos şi chibzuindu-şi bine cuvintele, ca un echilibrist care merge pe

sârmă, că ar trebui să cerem ajutor de la echipa doctorului Leoncio Garza-Valdés, de la Universitatea din Texas. După cum dumneavoastră ştiţi prea bine, este unul dintre cei zece savanţi din toată lumea care în 1998 a avut acces la mostrele de sânge de pe linţoliu şi al cărui diagnostic nu a lăsat nici urmă de îndoială... Cred că este una dintre cele mai prestigioase autorităţi în materie.

Numele lui Garza-Valdés, profesor versat în microbiologic şi arheologie, era asociat în mare parte cu studiile asupra Sfântului Giulgiu.

În 1983, pe când examina un obiect maya de jad cu vechi urme de sânge, despre care experţi în antichităţi afirmau că era un fals modern, descoperise că piesa cu pricina era acoperită cu o peliculă bioplastică produsă de bacterii. A dus-o la un laborator de datare al Universităţii din Arizona. Savanţii au răzuit o mostră din acel lac natural transparent, precum şi din sângele care era dedesubt. Rezultatul a fost surprinzător: jadul şi sângele nu erau moderne, ci cu şase sute de ani mai vechi decât lăsa să se presupună stilul sculpturii...

Cinci ani mai târziu, în 1988, trei laboratoare, printre care cel din Arizona, dataseră Sfântul Giulgiu, cu ajutorul carbonului 14, între 1260 şi 1390. Garza-Valdés a protestat împotriva unei asemenea concluzii pentru că i se păruse prematură, pripită şi excesivă.

În 1993, călătorise la Torino şi luase legătura cu Giovanni Riggi, microanalistul care în 1988 selecţionase mostrele pentru datarea cu carbon radioactiv şi care îi furnizase două fire din ţesătură şi o mostră dintr-o pată de sânge din aceeaşi porţiune.

După doi ani, în 1995, Garza-Valdés stabilise că, într-adevăr, la fel cum se întâmplase cu obiectul din jad, Sfântul Giulgiu era plin de bacterii şi de organisme filamentoase. Stratul bioplastic modificase datarea cu carbon radioactiv cu vreo 1300 de ani,

drept care pânza ar fi putut fi contemporană cu Isus. Cum era şi firesc, Vaticanul a primit cu bucurie această ştire.

În 1998, Garza-Valdés îi înmânase lui Ioan Paul al II-lea cartea sa *ADN-ul Domnului,* în care îşi afirma deplina convingere că sângele de pe giulgiu conţinea informaţie genetică foarte veche de la un bărbat şi că pânza aceea fusese linţoliul lui Isus Hristos. După conştiincioase lucrări de laborator, reuşise clonarea moleculară a trei gene din sângele de pe giulgiu, ceea ce îi permisese să determine tipul de ADN.

La început ridicat în slăvi de Vatican, ieşise din graţiile acestuia atunci când descoperirea lui nu se dovedise a fi ceea ce se sperase. Garza-Valdés nu numai că identificase grupa de sânge AB, dar descoperise că avea formula cromozomială XY. Cromozomul „Y“ făcea să se năruie dogma imaculatei concepţiuni a lui Isus...!

Dar nu numai că înfruntase Vaticanul cu povestea cromozomilor din sângele lui Hristos, ci îndrăznise să demitizeze mantia Fecioarei de Guadalupe, demonstrând că fusese opera unui pictor cu semnătură şi cu dată. Aşadar, cercetările lui dezminţeau originea divină a acelei picturi... La fel de răspicat şi cu aceeaşi îndrăzneală, negase existenţa istorică a indianului Juan Diego şi calificase canonizarea acestuia ca fiind o mare absurditate...

Când monseniorul Olavarría auzi numele lui Garza-Valdés, se încruntă de parcă i-ar fi fost menţionat însuşi diavolul. Încercă să îşi stăpânească mânia fără succes.

– Garza-Valdés! răcni el, descompus la faţă, şi se lăsă să cadă în jilţ. Nici să nu vă treacă prin minte!

Când efectele exploziei verbale anterioare nu se risipiseră încă, izbucni această ultimă bombă care făcu atmosfera şi mai rarefiată, iar aerul din încăpere deveni aproape irespirabil. Profesorul Ruibarbo,

copleşit, rămase deodată fără idei şi fără cuvinte. Se refugie din nou sub mantia protectoare a voinţei de nepătruns a lui Dumnezeu şi înghiţi şi această găluşcă. Când socoti că nervii unora şi, mai ales, ai celuilalt se potoliseră, deschise gura.

– Părinte, din acest moment îmi prezint demisia. Nu mai suport, îndrăzni să îl înfrunte, expunându-se chiar la concedierea din instituţie. Nici eu şi nici echipa mea nu am fost în stare să descifrăm enigma acelui flaconaş. Nu ştim ce este materia aceea sângerie. Putem doar să confirmăm, fără nici o teamă de a greşi, că nu este sânge. Nu este sânge omenesc, nici măcar sânge de animal. Nu este sânge!!

„Nu este sânge!“ Această frază răsună în sală ca un strigăt de revoltă. Situaţia devenise foarte încordată. Era nemaiauzit ca un membru al Opus Dei să îndrăznească să ridice glasul la superiorul său şi să îi spună în faţă: „Nu mai suport!“ Olavarría nu se văzuse niciodată într-o situaţie atât de stânjenitoare ca aceea. Toţi cei care suferă de complexe de inferioritate au nevoie să se acopere cu autoritarism şi să se apere prin ameninţare şi teroare, dar când cineva ridică vocea şi le ţine piept, sunt făcuţi knock-out, neştiind cum să acţioneze. Aşa că Olavarría rămase paralizat, împietrit în jilţul său. Deodată, trufia i se spulberă şi se temu ca nu cumva toţi cei prezenţi să treacă de partea profesorului.

– Aici nu demisionează nimeni... Să ne liniştim. Vocea lui schimbă radical registrul şi se auzi onctuoasă şi umilă, lucru foarte rar la el, în vreme ce pipăia *lignum crucis* care îi atârna la gât şi care îi aparţinuse lui Escrivá de Balaguer. Poate că aştepta ca talismanul să îndepărteze furtuna pe care tot el o dezlănţuise. După o scurtă pauză, continuă cu o voce mieroasă, imitându-l pe fondator: Într-o zi de 25 martie, sărbătoarea de Bunavestire a Preasfintei Fecioare, Părintele şi păzitorii săi, care pe vremea

aceea erau Gómez de San Román (care nu se mai află printre noi) şi eu, am vizitat bazilica Santa Maria Maggiore. Îmi amintesc foarte bine că era ora cinci după-amiază şi că era foarte frig. Ne-am dus direct la altarul principal şi am îngenuncheat dinaintea leagănului Pruncului Isus care este venerat acolo. Stând aşa în reculegere, s-a întâmplat că din mozaicul cu *Adoraţia Magilor,* care se află în arcul de triumf care închide absida, s-a desprins o pietricică şi ne-a căzut la picioare... O pietricică de aur! Spunând aceasta, Olavarría privi în sus şi îşi dădu ochii peste cap. Părintele a sărutat-o cu mare devoţiune şi a păstrat-o în buzunar... *Ecce virgo pariet filium et nomen eius Emanuel*[I]*,* a recitat el şi, imediat după aceea, a subliniat cu mare evlavie: *Emanuel. Gott Mit Uns.* Cu puţin timp înainte de a muri, vorbind într-o zi despre acea întâmplare supranaturală, mi-a spus: „Domnul va fi cu noi până la capătul vremurilor“... Ştiu că va fi totdeauna cu Biserica sa, l-am sprijinit eu. „Nu, nu. Cu noi“, a insistat de mai multe ori, referindu-se la Lucrare. Părintele nu vorbea despre o prezenţă mistică a lui Hristos printre noi, ci de un Hristos viu, în carne şi oase, şi a subliniat şi a repetat de mai multe ori: „Hristos viu, în carne şi oase“, ca să rămână foarte clar şi să înţeleagă toată lumea în sens literal, şi nu figurat. Când a apărut documentul german *Gott Mit Uns* în arhivele lui Pius al XII-lea şi, la puţin timp după aceea, relicva lui Himmler, nu am mai avut nici cea mai mică îndoială că Părintele avusese o revelaţie şi a profetizat *clonatio Christi.* Se reculese adânc, transfigurat, de parcă în momentul acela ar fi avut şi el o revelaţie şi lungind pauza pentru ca toţi cei prezenţi să reflecteze la ceea ce tocmai le dezvăluise şi să ajungă la aceeaşi convingere. Părintele, dragii mei fii, ne-a îndrumat

[I] „Iată că o fecioară va zămisli şi va naşte un fiu şi-i va pune numele Emanuil.“ Profetul Isaia, 7; 14, (în lb. lat., în orig.)

paşii până aici. Oricât de multe vicisitudini şi obstacole ne-ar pune diavolul în cale, nu trebuie să ne descurajăm. Domnul cu noi! Aceasta este ţinta pe care el ne-a arătat-o şi nu vom da îndărăt până când nu se va îndeplini profeţia sa!

Ruibarbo profită de acalmie ca să îl dezamăgească pe prelat şi să îl facă să vadă că ştiinţa, cel puţin în ceea ce îi privea pe el şi echipa lui, îşi dăduse deja verdictul în legătură cu relicva lui Himmler.

– Nu este sânge, Părinte, ceea ce se află în capsula aceea!

Olavarría îl privi peste umăr cu nişte ochi de fanfaron. Mai bine zis, îl privi cu ochii celor care sunt siguri pe adevărul lor: nebunii şi fanaticii.

– Vrei să spui că ştiinţa e mai presus de credinţă, iar credinţa este supusă ştiinţei? Cine eşti tu ca să pui limite puterii lui Dumnezeu? Dacă ai avea credinţă, ai vedea cum se mişcă munţii din loc...

56

Pe monseniorul Bergonzi îl afectase foarte mult moartea părintelui Méndez şi, cu atât mai mult, din pricina împrejurărilor sumbre în care se produsese decesul. Când durerea pentru pierderea prietenului şi a colegului său începuse să se risipească, primi prin poşta recomandată capsula de sticlă găsită în geanta lui Salvador Mira şi o lungă scrisoare a lui Mazeres în care îi dădea raportul despre ultimele noutăţi în cazul Sfântului Pantelimon. Monseniorul nu se aşteptase ca propunerea care i se făcea în acea misivă să trezească în el atâta interes. Fie din deferenţă faţă de prietenul decedat, atât de implicat în povestea care poate că îl costase viaţa, fie pentru că inspectorul ştiuse să îi atingă punctul slab, acceptă misiunea plin de iluzii.

Pentru această lucrare, ca şi în cazul *Secretului de la Castel Sant'Angelo* şi multe altele pe care le rezolvase, monseniorul Bergonzi se gândi să recurgă la profesorul Caprara, arheolog de renume internaţional şi foarte bun prieten al său, în care avea deplină încredere. Aşa că, fără să mai piardă timpul, îl invită la el acasă pentru o mai mare confidenţialitate, îl puse la curent cu toată povestea şi, ceea ce era şi mai important, îl molipsi cu entuziasmul său. Arheologul, după ce ascultă cu atenţie istoria rocambolescă a relicvei, păţaniile şi

nenorocirile prin care trecuseră unii dintre cei implicaţi, trecu la partea practică. Examină îndelung capsula, înfăşurată în vată şi depozitată într-o trusă argintie, pe care monseniorul Bergonzi o primise de la Mazeres, aşa cum şi inspectorul, la rândul său, o primise de la prietenul său Ortega.

– Fireşte că, aşa, dintr-o privire, vă pot asigura deja că e vorba de un recipient pentru păstrat unguente sau un lacrimariu din secolul I înainte de Hristos. Acest gen de ustensile abundă în muzee şi sunt foarte bine definite şi catalogate; după o pauză, continuă: Va trebui, de asemenea, să descifrăm inscripţia în greceşte... Încă şi mai important, trebuie să cercetăm ce sunt acele resturi pe care le conţine...

Se închiseră amândoi în birou şi stăteau în jurul mesei rotunde, pe care monseniorul Bergonzi o folosea pentru reuniunile cu prietenii săi. Era mai practică şi fără pretenţii.

– Ce anume sugerezi? De unde începem?

– Eu aş începe cu ce e mai dificil, răspunse arheologul foarte sigur pe el, şi aş trimite-o în străinătate pentru analizarea conţinutului său...

– În străinătate? Nu o poţi face aici, în laboratoarele de la Vatican...?

– Mi se pare că, după istoria pe care mi-aţi povestit-o, n-ar fi lucrul cel mai înţelept. În orice caz, putem încerca...

Aşadar, profesorul Caprara, fără să mai piardă timp, îi duse recipientul pentru unguente unui prieten al său care lucra în laboratoarele Vaticanului şi, fără să îi dezvăluie bănuiala care exista în legătură cu conţinutul acestuia, îi ceru, ca o favoare personală şi în mare secret, să îl analizeze şi să trimită mostre şi altor laboratoare. Deşi nu era un fapt obişnuit, dar nici unul foarte rar ca, în cazuri încâlcite (cum fusese cel al lui Leon al XIII-lea şi al sosiei sale şi cum putea fi şi cel al relicvei lui Himmler), arheologii Vaticanului

să trimită mostre laboratoarele de paleopatologie din afară ca să poată compara astfel rezultatele cu o mai mare siguranţă. Între timp, monseniorul nu încetă să îşi frământe creierii şi să încerce să potrivească piesele de care dispunea, ca să vadă dacă ar putea rezolva mai întâi pe cont propriu cazul Sfântului Pantelimon.

După un anumit timp, începură să sosească răspunsuri de la diferitele laboratoare. Monseniorul Bergonzi şi profesorul Caprara studiară documentele acelea, şovăind dacă să i le comunice inspectorului Mazeres în scris sau să îl invite să vină la Roma ca să i le comenteze prin viu grai. În cele din urmă, aleseră ultima variantă, pentru că deplasarea, date fiind rapiditatea şi costul redus al zborurilor charter, nu constituia un mare impediment. Monseniorul îl sună, îi expuse planul său şi transmise invitaţia şi Palomei. Mazeres acceptă încântat, dornic să vadă deznodământul misteriosului caz. În următorul sfârşit de săptămână aşadar, el şi tovarăşa lui de viaţă îşi puseră nişte lucruri în rucsacuri şi luară primul avion spre Roma. La aeroportul Ciampino luară un taxi şi merseră acasă la monsenior, în *piazza* Navona. Giuliana, sora nemăritată a monseniorului, le ură bun venit şi îi conduse în biroul mare şi luminos, unde îi aştepta deja bibliotecarul şi prietenul său, profesorul Caprara. După prezentările şi saluturile de rigoare, şi o scurtă conversaţie despre călătorie, se aşezară toţi patru în jurul „mesei rotunde“ unde se aflau împrăştiate documentele.

Inspectorul, fără să se mai poată abţine, formulă o întrebare care i se învârtea în minte din ziua când descoperise noua inscripţie pe capsula din geanta lui Mengele.

– Monseniore, aţi descifrat deja semnificaţia acestui afurisit de cuvânt? **σμυρνα?**, întrebă el şi i-l scrise.

Bibliotecarul, fără să înceteze să pună în ordine diferitele hârtii care erau pe masă, îi răspunse fără să-i acorde nici cea mai mică importanţă.

– Ah, da. **σμυρνα**. Se referă la oraşul turcesc Smirna, o mică localitate nu departe de Efes, loc în care, aşa cum dă asigurări Eusebius din Cezareea în *Istoria ecleziastică,* a trăit şi a murit Sfântul apostol Ioan, preotul purtător de *petalon...* Potrivit codicelui *De Vita Joseph ab Arimatea* din secolul al VI-lea, despre care v-am vorbit la Madrid, Iosif din Arimateea şi-a trăit ultimii ani din viaţă la Smirna, adăugă el această notă de erudiţie, care nu-şi avea prea mult rostul. Este ceea ce putem considera o prezentare prin indicarea locului. După toate probabilităţile, relicvele proveneau de la Smirna.

– Atunci, dacă avem deja descifrate toate caracterele greceşti, care este lectura definitivă a inscripţiei de pe capsule?

– Foarte simplu, luă cuvântul profesorul Caprara răspunzându-i pe un ton nu foarte amabil: „sângele lui Isus Hristos. Smirna“. Dar nu inscripţia este cea care ne interesează acum...

Inspectorul trebui să facă un mare efort ca să ignore duşul rece pe care i-l aplicase profesorul. Dispreţul şi tonul expeditiv cu care fusese lichidată o chestiune pe care el o considera atât de importantă îl afectă mult. Monseniorul Bergonzi încercă să atenueze un eventual incident.

– Dintre cele patru laboratoare contactate, începu el să prezinte un status quo al investigaţiilor, trei au răspuns că substanţa, poate pentru că era alterată, a fost imposibil de identificat în întregime. Totuşi, dau o listă cu componentele biochimice probabile care o alcătuiesc.

Îşi opri aici discursul introductiv şi îi cedă cuvântul profesorului ca să enumere laboratoarele care participaseră, tehnicile pe care le folosiseră şi ca să

dea mai multe detalii despre concluzii. După ce arheologul Caprara îşi încheie expunerea amănunţită, monseniorul luă din nou cuvântul. Repetă aproape acelaşi lucru pe care îl spusese şi prietenul său, ca să adauge ceea ce îi interesa într-adevăr.

– Doar, şi sublinie acest cuvânt, cercetătorii de la laboratorul din San Antonio, Texas, care cu ani în urmă au luat parte la studierea Sfântului Giulgiu de la Torino, s-au aventurat să formuleze o ipoteză şi aceasta cu multe nuanţări şi reticenţe.

Făcu o pauză şi îi cedă din nou cuvântul profesorului Caprara.

Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că Giuliana spiona din spatele uşii aşteptând momentul propice, aşa că profită de pauza pe care o făcuse fratele său ca să năvălească în birou cu o tavă plină cu fursecuri şi cu băuturi reci şi calde. Fără să spună nimic, o puse chiar pe masa de lucru şi se retrase aşa cum intrase.

– Putem continua cu treburile noastre, le spuse monseniorul invitaţilor săi şi, ca să dea exemplu, îşi turnă o ceaşcă de cafea.

Ceilalţi îl imitară.

Profesorul Caprara, care nu se descurca foarte bine, având mâinile ocupate, îşi puse paharul cu suc pe masă, luă o hârtie care era acolo şi, fără nici o altă introducere, începu să citească:

– „Nu a fost uşor să separăm diversele componente ale mixturii şi s-a dovedit imposibil să se identifice cu precizie fiecare dintre ele. Diferitele experienţe efectuate au fost puţin satisfăcătoare, iar opiniile chimiştilor care au participat, foarte divergente. Nu au reuşit să se pună de acord. Au coincis doar într-un singur punct: că ingredientul principal îl constituie smirna, o răşină care se găseşte în celulele speciale ale parenchimului cortical al plantei *Commiphora Myrrha* sau *Balsamodendron*

Myrrha. Numele de *mirra* are legătură cu termenul arab *mur,* care înseamnă amar. În sanscrită, se numeşte *vola. În* Persia şi în India, primeşte numele de *bol* sau de *heero-bol...* Toate aceste plante, fie că sunt cultivate în Arabia, în Iran sau în India, primesc numele generic de *Commiphora Abyssinica,* deşi proprietăţile răşinii pe care o lasă să picure nu sunt identice... Smirna, folosită din vremuri imemoriale ca stupefiant, a călătorit de la Mecca şi din alte puncte ale Arabiei, prin Egipt, până în ţările mediteraneene..."

Opri lectura, îi trecu în revistă pe cei prezenţi şi adăugă de la el: După cum puteţi constata, multă literatură, dar nici un rezultat concludent... după care continuă să citească documentul:

– „Smirna, din care este făcută poţiunea pe care am analizat-o, apare deja descrisă în papirusul lui Ebers. Este una dintre substanţele care, la fel ca tămâia, au fost folosite, în veacurile îndepărtate, ca mirodenii de ars şi unguente, precum şi la prepararea medicamentelor şi în procesul de îmbălsămare, cum a demonstrat cu vreme în urmă Flückiger. În reţetarele lui Scribonius Largus şi Alexander Trallianus, smirna se numără printre elementele cele mai utilizate. Este vorba, fără îndoială, de un balsam. După câte se pare, în Antichitate, cu smirnă se fabrica un drog halucinogen foarte apreciat, ale cărui efecte nu sunt cunoscute, administrat de obicei condamnaţilor la moarte ca să li se aline cumplitele suferinţe. Chiar şi Evangheliile se fac ecoul acestor utilizări... În ceea ce priveşte poţiunea pe care am analizat-o, cum am mai spus deja, nu s-au putut identifica componentele sale, nici nu s-a dedus care îi sunt proprietăţile..."

Monseniorul se ridicase în picioare. În vreme ce asculta textul pe care îl ştia pe dinafară, se plimba cu farfurioara într-o mână şi cu ceaşca de cafea în

cealaltă. Se opri brusc şi luă din nou cuvântul ca să insiste asupra conţinutului documentului.

– Ei dau asigurări, spuse el mişcându-şi cu eleganţă mâinile ocupate, că substanţa analizată li s-a părut a fi o emulsie preparată din smirnă *(Commiphora Abyssinica)* şi alte elemente. În ciuda eforturilor lor, le-a fost imposibil să descifreze care erau acestea, precum şi formula şi procedeele chimice utilizate pentru a produce acest foarte ciudat *compus,* spuse şi făcu o pauză ca să bea o înghiţitură mică de cafea. Lucrul cel mai consistent şi mai surprinzător din studiul lor este dezvăluirea pe care ne-au făcut-o. Cercetătorii de la laboratorul din Texas care, cum v-am mai spus, au lucrat pe vremuri cu Leoncio Garza-Valdés la studierea Sfântului Giulgiu de la Torino, informează că pe pânza aceea, în partea care acoperise buzele şi barba lui Isus, au găsit pete din aceeaşi substanţă.

Făcu acum o pauză lungă şi îi scrută pe inspector şi pe Paloma, ca să vadă cum au primit aceste noi date. După cum bănuise, lui Mazeres nu-i trecură neobservate.

– Spuneţi că pe buzele şi pe barba lui Isus au găsit pete din această substanţă... repetă Mazeres, cuprins de o mare curiozitate.

– Da, da. În porţiunea din Sfântul Giulgiu care a fost în contact cu buzele şi cu părul de pe bărbie, precizează monseniorul şi continuă: După cum adeveresc ei, este vorba de o băutură ameţitoare, balsamică, având o puternică acţiune inhibitoare, care li se administra de obicei condamnaţilor pentru a le atenua suferinţele...

În orele acelea ale dimineţii, prin fereastra care dădea în piaţa Navona se strecura un torent de lumină care pătrundea în toate colţurile încăperii. Monseniorul Bergonzi puse ceaşca şi farfurioara pe tavă, se lăsă să cadă în fotoliu, luă o altă pagină din

scrisoare şi începu să citească.

– „Când am studiat cu ani în urmă Sfântul Giulgiu de la Torino, am găsit în porţiunea de pânză care acoperise buzele şi barba lui Isus particule din ceva foarte asemănător cu acel *tercium quid* pe care l-am găsit în mostra trimisă. Poate că unele dintre bacteriile din pelicula bioplastică de pe această parte a pânzei, după cum a făcut speculaţii la vremea sa profesorul Garza-Valdés, ar putea fi resturi ale oţetului care i-a fost dat lui Isus când era pe cruce...“

Monseniorul opri lectura şi se întoarse să repete ultimul rând pe care tocmai îl citise, silabisindu-l şi punând accentul pe expresia „resturi ale oţetului“, pentru că presimţea că acolo era cuprinsă cheia marii necunoscute. Îi privi pe Paloma şi pe Mazeres, care îl ascultau stupefiaţi.

– „Doctorul Leoncio Garza-Valdés, continuă el lectura, nici nu admite, nici nu neagă ipoteza noastră. Credem aşadar, cu toate rezervele care trebuiesc luate în astfel de cazuri, că acel compus analizat de noi este identic cu substanţa din acele mici pete şi că amândouă ar putea corespunde cu băutura pe care o preparau femeile iudaice şi le-o ofereau condamnaţilor la moarte pe cruce, aşa cum apare în textul Evangheliei după Marcu, 15, 23“.

Monseniorul lăsă fila din raport pe masă şi, fără să spună nimic, se ridică şi merse la unul dintre rafturile care acopereau pereţii camerei sale de studiu. Luă o carte mică şi groasă şi se aşeză din nou. Era vorba despre *Novi Testamenti Biblia Graeca et Latina.*

– Sunt curios să văd acest verset pe care îl citează prietenii noştri, şi începu să caute. Iată-l: *„Et dabant ei bibere murratum vinum*[l]*". Murratum vinum,* repetă el. Apoi privi echivalentul în textul grecesc şi scoase o exclamaţie sonoră: *Esmimisménon oinon!!*

---

[l] Şi i-au dat lui să bea vin amestecat cu smirnă. *Op. cit.,* pag. 1153 (în lb. lat., în orig.)

Strălucirea de pe chipul său şi solemnitatea exclamaţiei vădeau faptul că tocmai făcuse o mare descoperire, dar nici unul dintre cei prezenţi nu înţelegeau. Monseniorul luă o hârtie şi, cu o mână nervoasă, copie din carte:

εσμυρνισμενον οινον

– *Esmimisménon oinon,* repetă el entuziasmat şi îi trecu inspectorului hârtia cu expresia în greceşte. Acesta, ridicând din umeri, îi privi pe Paloma şi pe profesorul Caprara, neştiind ce să creadă. Monseniorul continuă: *Oinon* înseamnă „vin“. *Esmirnisménon* înseamnă „amestecat cu smirnă“. Vin amestecat cu smirnă!! De câte ori n-am citit inscripţia de pe capsula pe care mi-ai trimis-o şi nu mi-am dat seama...

Luă hârtia şi, sub versetul din Evanghelie scrise inscripţia în greceşte care apăruse pe flaconaşul din geanta lui Mengele şi le-o trecu din nou din mână în mână ca să le fie mai uşor să descifreze misterul:

εσμυρνισμενον οινον
αιμα ιουχου σμυρνα

– Miezul chestiunii rezidă în aceste două cuvinte: **σμυρνα** (smirna) şi εσμυρνισμενον (esmirnismenon), şi li le arătă. Amândouă au aceeaşi rădăcină şi înseamnă acelaşi lucru: „smirnă“. Se opri câteva clipe şi se gândi că ar fi mai bine să le explice altfel. Versetul din Evanghelie spune textual că lui Isus i s-a dat să bea „vin amestecat cu smirnă“, iar în inscripţia de pe relicvarii citim: *sângele lui Isus Hristos Smirna...* Ca şi cum **σμυρνα** ar fi un loc, numele oraşului, când ar fi trebuit să citim „vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos“... Cum monseniorul văzu

că nici unul dintre cei trei nu sesiza *marea* sa descoperire, continuă cu explicaţia: Părintele Méndez, Dumnezeu să-l odihnească, a bănuit deja, cu o judecată extrem de nimerită, că **αιμα**, a cărui primă accepţiune este „sânge", putea foarte bine să se traducă şi prin „vin". Şi aşa ar fi trebuit să fie tradus şi aplicat în cazul nostru. Se opri ca să tragă aer în piept, căci, cu atâtea emoţii, s-ar fi zis că nu inspira îndeajuns; după ce îşi reveni, continuă pe un ton solemn, aproape ca şi cum ar fi definit o dogmă. Inscripţiile incomplete de pe documentele Vaticanului şi cea gravată pe brăţara relicvariului de la Mănăstirea Întrupării ne-au indus în eroare... Nici *aima* nu însemna sânge, nici *smirna* nu se referea la oraşul din Turcia... Pe capsula de la ferma Terela, lucrurile sunt evidente. Inscripţia sa în greceşte nu face referire la sângele lui Isus Hristos, ci la „vinul amestecat cu smirnă“ pe care i l-au dat să-l bea pe cruce. V-aţi dumirit?

Mazeres, poate pentru că deznodământul era prea simplu pentru un caz atât de complex şi de afurisit, poate pentru că îşi crease în mod inconştient nişte false aşteptări pe care acel final le năruia, nu părea să fie dispus să dea crezare celor auzite şi să accepte răsturnarea radicală pe care o lua cazul Sfântului Pantelimon.

– Aşadar, cuvântul **σμυρνα**, repetă el, descumpănit, aproape negând evidenţa, nu se referă la oraşul turcesc Smirna...

– Bineînţeles că nu! Aici a fost toată confuzia, îşi reproşă încă o dată monseniorul; **σμυρνα**, în cazul nostru, n-ar fi trebuit să o traduc prin Smirna, ci prin „smirnă“, răşina aceea ca o gumă... Uite cum nu mi-am dat seama...! şi-a lovit el fruntea.

Mazeres, cu ceva vreme în urmă, îi reproşase Palomei interpretarea panoului *Adoraţia Magilor* al lui Bosch, precum şi faptul că susţinuse pista olandezului

care trimitea spre o interpretare diferită a potirului sau a Graalului lui Iosif din Arimateea. Acum, ea ar fi putut foarte bine să îi scoată ochii cu fraza: „Ţi-am spus eu că relicva ar putea fi vinul cu smirnă care i s-a dat lui Isus să-l bea, şi nu sângele său“. În schimb, se stăpâni foarte tare să nu i-o întoarcă, plătindu-i cu aceeaşi monedă chiar în momentul acela. Profesorul Caprara luă cuvântul şi insistă o dată în plus pe cont propriu:

– Analizele exhaustive realizate în cele patru laboratoare demonstrează fără cea mai mică urmă de îndoială că flaconaşul pe care ni l-aţi trimis dumneavoastră – se referea la sticluţa de la Terela pe care inspectorul le-a trimis-o – nu conţine sânge omenesc, nici măcar sânge de animal, ci un compus al smirnei. În această privinţă, nu există replică... Drept care cuvintele (**αιμα** şi **σμυρνα** din inscripţii au fost greşit traduse din capul locului. Pare de necrezut, dar aşa a fost. În cazul concret al relicvei, **αιμα** trebuia să fi fost tradus prin „vin“ şi nu prin sânge; iar **σμυρνα**, prin „smirnă" şi nu prin Smirna.

– Capelanul mănăstirii probabil că a bănuit ceva şi a semnalat această posibilitate; dar noi nu l-am luat în seamă... se lamentă inspectorul.

– Cuvintele greceşti (**αιμα** şi **σμυρνα**... adăugă pentru a nu ştiu câta oară monseniorul, înseamnă „vin amestecat cu smirnă“. Evanghelistul Marcu vorbeşte despre această poţiune când relatează răstignirea lui Isus. Savanţii de la laboratorul din San Antonio, Texas, care au analizat Sfântul Giulgiu de la Torino au găsit resturi din această băutură, cum am mai spus, în colţul buzelor lui Isus. Şi, potrivit analizelor lor, mostra pe care le-am trimis-o coincide cu resturile acelea...

– Aşadar, legenda foarte veche potrivit căreia Iosif din Arimateea ar fi strâns într-un potir sângele vărsat de Isus e falsă, sublinie Paloma cu mult interes şi,

privindu-l pe Mazeres, adăugă cu intenţia de a-l tachina: Asta să fie foarte clar.

Monseniorul Bergonzi rămase multă vreme pe gânduri şi, în cele din urmă, pentru a întări sugestia Palomei, făcu următoarea declaraţie:

– Potirul acela, pe care tradiţia îl identifică cu Sfântul Graal, nu a conţinut niciodată sângele lui Hristos; în orice caz, „vin amestecat cu smirnă“ din care i s-a dat să bea pe cruce, aşa cum au confirmat analizele... Aşadar, lectura corectă a inscripţiei gravate pe brăţara relicvei Sfântului Pantelimon şi care apare scrisă şi în alte părţi este „vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos!“

– Vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos... repetă Mazeres care nu părea să împărtăşească entuziasmul monseniorului.

– Ca să spun adevărul, nu acestea erau rezultatele pe care le aşteptam... Nici cele pe care le căutau alţii...

– Puneţi acest fapt la îndoială? îl întrerupse arheologul de la Vatican.

– Dacă această ipoteză e definitivă, continuă inspectorul, cercetarea pe care am dus-o până la capăt a fost greşită şi inutilă. Am greşit drumul de la început şi am mers pe nişte piste false...; După câteva scurte momente în care se schimbă la faţă, adăugă cu un aer satisfăcut: Noi am luat o ţeapă... dar ce lovitură o să încaseze prelatul din Opus... Una de s-o ţină minte!

– Ce spui? întrebă monseniorul, pe care expresia inspectorului îl amuzase foarte tare.

– O lovitură de s-o ţină minte! repetă cu mai multă emfază, explicându-le italienilor sensul frazei.

Imediat după aceea, mai destins, făcu un rezumat al investigaţiilor paralele pe care le realizaseră oamenii din Opus. Le vorbi despre planul pe care îl concepuse Olavarría ca să îl cloneze pe Hristos;

despre cum ajunsese acest prelat să cunoască relicvele lui Himmler şi să îi încredinţeze arhiepiscopului irlandez John Sutherland misiunea de a pune mâna pe ele. Le vorbi despre etajul patru, despre membrii din Opus care îl puseseră la curent cu toate acestea şi despre moartea suspectă a acestora. Despre biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, despre Centrul de cercetări din Navarra, despre viziunea supranaturală pe care, potrivit lui Olavarría, a avut-o Escrivá de Balaguer în bazilica Santa Maria Maggiore... Monseniorul Bergonzi şi arheologul Caprara nu mai pridideau să asimileze nişte date atât de numeroase şi de bizare.

– Tot ce spui îmi întăreşte opinia pe care mi-am format-o despre Olavarría, spuse monseniorul Bergonzi. Întotdeauna mi s-a părut un individ credul, greu de cap... Zâmbi şi continuă ironic: Fireşte că nu e singurul, e de-ajuns să dai o raită prin Vatican. Lui Ioan Paul al II-lea îi era groaznic de frică de cei care gândeau cu mintea proprie, de cei inteligenţi, şi a numit în funcţiile înalte oameni incompetenţi sau prost pregătiţi... cu multă credinţă sau de foarte multă rea-credinţă...

– Nu exageraţi puţin, monseniore? Mi se pare că aţi întrecut măsura... Îl dojeni inspectorul cu delicateţe.

– Zici că am întrecut măsura? Observaţia îl supără. Se ridică din nou, se duse repede la rafturile cu cărţi şi găsi într-o clipă *Elogiul nebuniei* al lui Erasmus. Învârti solemn volumul în aer şi, în vreme ce căuta un citat în paginile acelea pe care le citise şi le recitise de atâtea ori, repetă: Zici că am întrecut măsura? Ascultaţi ce spune acest om cu limbă slobodă, şi citi cu voce domoală un scurt text: „De parcă pontifii păcătoşi nu ar fi cei mai răi duşmani ai Bisericii, care, prin tăcerea lor, fac ca Isus Hristos să fie desfigurat, care îl încătuşează cu legile lor de mercenari, îl

denaturează prin interpretări forţate şi îi fac de petrecanie prin viaţa lor dezgustătoare!“ Închise cărţulia, o lăsă pe masă cu respectul cu care un discipol mânuieşte tratatul maestrului său şi, fără vreun alt comentariu, adăugă: Această critică severă nu şi-a pierdut valabilitatea... Uită-te şi tu cum sunt cei doi cardinali pe care îi aveţi în Spania... Nici în cele mai rele epoci nu a existat atâta mediocritate... Dar nici vorbă de *aurea mediocritas*[I], ci de mediocritate pur şi simplu...

Mazeres nu putu să îşi explice prin ce coincidenţă ciudată sintagma *aurea mediocritas* îi adusese în minte o frază a lui Juan José Millás pe care o citise în ziar în zilele acelea: „Chiar dacă urci o rozătoare într-un zgârie-nori, ea o să vadă lumea tot din perspectiva unui şobolan“. Fu cât pe-aci să lase să îi scape această frază ingenioasă, dar se stăpâni ca să nu îi dea vreun prilej monseniorului, care era deja înflăcărat, să se dezlănţuie.

– Totuşi, continuă monseniorul, după acele puncte de suspensie, nu despre asta doream să vă vorbesc, şi schimbă subiectul. Clonarea lui Hristos, manipularea genelor sale şi producerea unei marionete umane care să vorbească şi să acţioneze ca oamenii din Opus este un plan nesăbuit care i se poate năzări doar unei minţi bolnave. Poate că Olavarría îşi petrece timpul cu benzi desenate SF, în loc să-i citească pe teologii serioşi... Dar, bineînţeles, aceştia sunt îndepărtaţi de la catedrele lor sau sunt excomunicaţi! După cum văd eu lucrurile, *cari amici*[II], lucrul cel mai grav nu este acest proiect absurd de clonare a lui Isus, ci manipularea *reală,* zi după zi, practicată de Opus asupra Evangheliei... Răstălmăcirea doctrinei lui Isus, faptul că este făcut să spună ceea ce nu a spus este mult mai grav decât

[I] Aurita cale de mijloc (în lb. lat., în orig.)
[II] Dragi prieteni (în lb. it., în orig.)

încercarea de a-i clona genele.

– Manipularea Evangheliei în sensul în care spuneţi dumneavoastră, îl întrerupse Mazeres, nu este doar o acţiune a celor din Opus. Tocmai l-am auzit pe Erasmus acuzându-i pe papi că denaturează Evanghelia prin interpretări forţate... E de ajuns să citim *Istoria Bisericii* ca să ne dăm seama de câte ori au umblat papii şi continuă să umble cu cioara vopsită...

Paloma se uită maşinal la ceas, poate cu intenţia inconştientă de a pune capăt unei conversaţii care se complica din ce în ce mai mult. Monseniorului Bergonzi gestul nu-i scăpă neobservat.

– Este ora mesei! spuse el şi continuă cu o euforie copilărească: Trebuie să sărbătorim deznodământul cazului Sfântului Pantelimon!

– Prânzul e în contul meu, se grăbi inspectorul.

– Eu vă invit şi nu admit să fiu contrazis, sări monseniorul. Mergem în Trastevere, pentru că ne aşteaptă Antonella.

Antonella era o *trattoria* intimă pe care monseniorul şi sora lui o frecventau destul de des. Când intrară, *mamma* Antonella le ieşi în întâmpinare şi le făcu o primire exagerat de cordială, de parcă nou-veniţii ar fi fost cardinali.

– La locul dintotdeauna, monseniore?

Acesta încuviinţă şi ea îi conduse într-un salon privat. Mama Antonella cunoştea gusturile monseniorului, dar, cum acesta venea însoţit de necunoscuţi, le prezentă meniul.

– *Spaghetti alia cardinale* şi vinul dintotdeauna, comandă monseniorul, fără să îi lase cuiva şansa de a consulta meniul, şi îşi înnodă şervetul la gât.

În timpul mesei, de îndată ce vinul bun doborî barierele şi dezlegă limbile, conversaţia se întoarse din nou la Opus, faţă de care monseniorul arăta foarte puţină apreciere. Criticile sale, de cele mai

multe ori hâtre, alteori muşcătoare, întotdeauna foarte bine fundamentate şi fără resentimente, atinseră şi cercurile papale. Pe Paloma, vindecată de teamă, nu o scandalizau istoriile şi anecdotele pe care le relata, dar o uimea faptul că le povestea cu atâta francheţe şi fără înconjur, menţionând prenumele şi numele papilor şi cardinalilor...

– Monseniore, îl întrerupse ea la un moment dat, ascultându-vă, trag concluzia că, în opinia dumneavoastră, ierarhii Vaticanului acţionează de parcă n-ar avea credinţă...

Bibliotecarul deveni serios, lăsând tacâmurile în farfurie şi mâinile pe faţa de masă şi privind-o cu un chip perplex.

– Ştiţi, se hotărî el în cele din urmă, care a fost sfatul pe care mi l-a dat episcopul meu, unul dintre puţinii clerici cinstiţi pe care i-am cunoscut, când m-a trimis să studiez la Roma? „Giuseppe, mi-a spus el, nu fi naiv şi nu încerca să convingi pe nimeni de nimic. Pe cardinalii din Curie nu-i interesează ce gândeşti tu, ci ca maşinăria să funcţioneze. Spune ce vor ei să spui şi fă ce ţi se spune, şi cu asta basta! Uită de ideile tale, oricât de strălucite ar fi; şi uită de Evanghelie, dacă vrei să faci carieră... Nu intra în discuţii; te vor face praf... După aceea, în forul interior, poţi gândi ce vrei...“

– Un sfat foarte practic, dar de un scepticism demolator, comentă Paloma.

– Foarte dur, *certo!* În continuare, îşi cântări foarte bine cuvintele. Paloma, la Roma nimeni nu crede în nimic sau, cel puţin, nu interesează pe nimeni şi nici nu contează ce crezi. Vaticanul este un angrenaj, esenţial este ca maşinăria să funcţioneze *in aeternum...* O ştiu din proprie experienţă. Credinţă, ceea ce se numeşte credinţă, o mai fi vreunul care să o aibă... Din nefericire, puţini, foarte puţini; crede-mă.

După masa de prânz şi lunga conversaţie de la

desert, cei patru luară un taxi cu intenţia de a se întoarce în piaţa Navona, căci Mazeres şi Paloma trebuiau să îşi ia documentaţia de la laboratoare şi lucrurile care rămăseseră în birou. În drum, îl lăsară pe profesorul Caprara unde le ceruse acesta, şi monseniorul se răzgândi.

– Încă mai avem timp până pleacă avionul vostru, şi le făcu propunerea să viziteze bazilica Santa Maria Maggiore. Sunt curios să văd locul în care Escrivá a avut revelaţia cu Emanuel despre care mi-aţi vorbit şi care a declanşat această istorie fantastică. Oricui i-aş povesti-o nu va crede, oricât m-aş jura.

– Sfântul Josemaría! Monseniore, Sfântul Josemaría! îl corectă Paloma cu o urmă de maliţie.

– Nu mă trage de limbă, nu mă trage de limbă...

Opriră taxiul în marea şi luminoasa Piazza d'Esquilino în mijlocul căreia se înălţa obeliscul de la mausoleul lui Augustus, instalat acolo din voinţa papei Sixt al V-lea, şi intrară în bazilică, în care, la ora aceea, erau puţini turişti. Papa Liberius o construise la începutul secolului al IV-lea în onoarea Preasfintei Fecioare care i se arătase în vis şi îşi manifestase această dorinţă. După câte se părea, unul dintre hobby-urile Mariei, maica lui Isus, trebuie să fi fost arhitectura. De fapt, a fost Sixt al III-lea cel care a ridicat-o, după Conciliul de la Efes. Interiorul păstra linia solemnă a bazilicilor romane. Două rânduri de coloane netede şi robuste despărţeau nava centrală de cele laterale. Tavanul în casete, luxos decorat, i se atribuia lui Giuliano de Sangallo. Minunatul paviment cu chenare din marmură era din secolul al XII-lea... Amestecul şi suprapunerea stilurilor şi numeroasele restaurări suferite de-a lungul secolelor conferiseră lăcaşului o frumuseţe şi o originalitate de care Paloma şi Mazeres, absorbiţi de alte detalii, de-abia putură să se bucure.

În vreme ce intrau în bazilică şi înaintau spre

baldachinul care încorona altarul principal, inspectorul aduse mai multe adăugiri la relatarea lui Gómez de San Román.

– Aici se pare că s-a întâmplat, spuse el oprindu-se brusc, lângă altarul principal. Din acel arc de triumf care închide absida s-a desprins pietricica din mozaic... O pietricică de aur! Arătă arcada cu pricina, decorată în foarte frumoase mozaicuri reprezentând scene din viaţa lui Isus şi toţi priviră într-acolo. Pietricica aceea, care i-a căzut lui Escrivá de Balaguer şi pe care el, care credea în minuni, a luat-o ca pe un semn divin, trebuie să se fi desprins din *acel* mozaic cu *Adoraţia Regilor Magi.*

– Minunea a fost că nu l-a lovit în cap, comentă ironic monseniorul Bergonzi.

Mozaicul din bazilica Santa Maria Maggiore, din secolul al V-lea, era inspirat, fără nici o îndoială, din *Evanghelia armenească a copilăriei* şi îl reprezenta pe Pruncul Isus deja mărişor, aşezat pe tron şi primind trei personaje îmbrăcate în veşminte orientale care îi înmânau nişte manuscrise, în locul darurilor tradiţionale de aur, tămâie şi smirnă. Pe Paloma o uimi foarte mult această iconografie insolită şi îi ceru monseniorului să i-o explice.

– Adevărul e că nu cunosc foarte bine această istorie... se scuză el, fără să înceteze să privească în sus. Dar îmi amintesc că, potrivit lucrării *Codex Orientalis* aflate în Biblioteca Laurenziana din Florenţa, continuă monseniorul storcându-şi creierii, Magii, care domneau peste persani, au pornit la drum urmând o profeţie a lui Zoroastru şi, când au ajuns la Bethlehem, i-au înmânat Pruncului cartea *Testamentul lui Adam* pe care îl păstrau ca pe o moştenire de preţ de la strămoşii lor. După câte se pare, mozaicul reprezintă această scenă... Făcu o pauză. Ştiai că cel puţin regele Balthazar, unul dintre magii de la Bethlehem, aparţinea clanului sacerdotal

al esculapilor...?

– Esculapii? Cine erau aceşti sacerdoţi? întrebă Paloma.

– Şi că esculapii, continuă monseniorul fără să îi răspundă, practicau o medicină care făcea minuni? În *Cartea Regelui Balthazar* se povesteşte că acest înţelept i-a înmânat Pruncului două lucruri: o licoare de smirnă şi formula secretă ca să o fabrice.

– Să fie oare această băutură cea pe care a folosit-o Isus în numeroasele sale tămăduiri spectaculoase şi din care i s-a dat lui însuşi să bea pe cruce...? deduse Paloma.

– Asta e o bună întrebare pentru care nu avem răspuns, eu cel puţin, spuse bibliotecarul şi continuă: Smirna despre care vorbeşte regele Balthazar în cartea sa era un drog halucinogen. Magul l-ar fi moştenit de la familia esculapilor, acei sacerdoţi persani...

Într-o clipă, Paloma făcu legătura între tot ce le povestea monseniorul şi ipotezele personale pe care le susţinuse încă din vară, de la Paris.

– Insinuaţi, îi spuse ea entuziasmată, că recipientele de unguente descoperite de nemţi la Sofia conţineau această băutură preparată după formula secretă a Magilor de la Bethlehem...?

– Dragă prietenă, îi răspunse monseniorul, deplasându-se câţiva paşi, ca nu cumva să se desprindă altă pietricică din arcul de triumf cu mai puţin noroc pentru el decât avusese întemeietorul Opus, poate că va trebui să privim spre Orient dacă dorim să găsim cheia pentru descifrarea enigmei smirnei care a apărut în relicva Sfântului Pantelimon... Cel puţin asta indică rezultatele ştiinţifice ale laboratoarelor consultate...

– Fascinant! Şi eu aveam această presimţire... exclamă încântată Paloma şi îl privi pe logodnicul ei cu un oarecare aer de reproş.

De când făcuse legătura între cazul Sfântului Pantelimon şi *Epifania* lui Bosch (pe care olandezul Breitner o interpreta în cheie adamită), Paloma nu renunţase să susţină cu tărie această pistă, chiar dacă Mazeres o considera greşită. Cert este că rezultatele analizelor au sfârşit prin a-i da dreptate: relicva nu era altceva decât smirnă. Timp de câteva clipe rămase absorbită în gânduri. În cele din urmă, adăugă:

– În această privinţă, nu am nici cea mai mică îndoială că al patrulea rege pe care Bosch l-a pictat în tripticul *Adoraţia Magilor* era o aluzie ascunsă la stirpea sacerdotală a esculapilor... Nu o fi fost cumva această smirnă ceea ce căuta arhiepiscopul Sutherland?

– Nu. În nici un caz, răspunse categoric inspectorul, ridicând vocea fără să vrea.

Mazeres urmărise în tăcere, supărat şi aproape ruşinat, explicaţiile pe care şi le dădeau Paloma şi monseniorul şi ar fi vrut cu dragă inimă să le conteste, căci îl durea să se lase păgubaş şi să recunoască *smirna* şi *vinul amestecat cu smirnă* acolo unde el, împotriva oricărei logici a evenimentelor, încă se mai încăpăţâna să găsească *sânge.* Cu toate acestea, datele, corecta interpretare a inscripţiei şi rezultatele analizelor îi infirmau toate pistele şi elucubraţiile şi închideau o dată pentru totdeauna această posibilitate.

– Arhiepiscopul Sutherland nu căuta smirnă şi nici vin amestecat cu smirnă, îşi moderă el glasul şi continuă pe un ton discret. Documentele naziste găsite în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea vorbesc cum nu se poate mai clar despre sângele lui Hristos. Aşa le-a interpretat toată lumea, şi îl privi pe monsenior care încuviinţă din cap. Vaticanul şi Opus, deşi cu intenţii şi obiective diametral opuse, căutau sângele lui Hristos şi erau convinşi de această

realitate. Vaticanul l-a însărcinat pe arhiepiscopul Sutherland cu rechiziţionarea relicvelor lui Himmler ca să le distrugă, înainte de a cădea în mâinile vreunei secte lipsite de scrupule şi de a le utiliza ca să-l cloneze pe Isus... Prelatura Opus i-a încredinţat tot arhiepiscopului Sutherland, membru al instituţiei, o misiune complet diferită... În vreme ce Vaticanul căuta relicvele ca să le distrugă şi să împiedice în felul acesta ca Isus să *reînvie,* Sáenz de Olavarría le voia ca să-l cloneze şi să-l folosească în scopurile sale...

– La fel văd şi eu lucrurile, îl întrerupse monseniorul şi se angrenă într-o disertaţie încâlcită. Vaticanului îi este teribil de frică de Isus din Evanghelie, de acel Isus care a combătut cu duritate ortodoxia iudaică, templul, pe marii sacerdoţi... Vaticanul ştie că această atitudine a lui Isus şi reproşurile sale au rămas în vigoare şi în ziua de azi şi că i se pot aplica. Niciodată nu le-a plăcut Isus-omul şi latura sa revoluţionară, de aceea îi manipulează învăţăturile şi le adaptează intereselor lor... O presupusă clonare, îl privi el pe Mazeres continuându-şi discursul foarte asemănător cu al inspectorului, ar putea să-l reînvie pe Hristos cel adevărat şi să vâre Biserica oficială într-o încurcătură foarte stânjenitoare. Vaticanul, insistă el în mod repetat, a putut vedea în această clonare *ipotetică* o ameninţare la adresa imperiului religios pe care l-a clădit pe un Isus *falsificat,* de aceea a hotărât să distrugă relicvele cu sângele său... Sáenz de Olavarría, dimpotrivă, avea un punct de vedere foarte diferit... Făcu o pauză dându-şi seama că se repetă, astfel că alese să continue: După cum ştiţi, orice clonă umană este o persoană care se naşte fără memorie şi fără experienţe, un fel de continent pustiu care se umple şi se configurează cu timpul. Aici este punctul în care credulul de Olavarría se gândise să-şi

joace cartea. A văzut în clonarea lui Isus posibilitatea de a-l manipula după bunul său plac. Odată obţinută clona lui Isus, Opus l-ar fi educat la propriul „sân social“, în mediul lor, formându-l după propria mentalitate şi îndopându-l cu fraze din *Calea...* Se opri o clipă din discurs, deschise ochii în mod exagerat, de parcă ar fi găsit în ultimul moment ideea care putea ilustra ceea ce le spunea, şi adăugă cu un oarecare mister: Aţi auzit vreodată vorbindu-se de programul nazist Lebensborn[I]? Cum Paloma şi Mazeres se priveau miraţi, lucru pe care monseniorul îl dăduse deja drept sigur, continuă: Lebensborn a fost una dintre cele mai sinistre operaţiuni naziste. S-a desfăşurat în cel mai riguros secret după invadarea Poloniei... Lebensborn, rod al delirului filogenetic al naziştilor, a fost conceput de Heinrich Himmler şi consta dintr-un program educativ al cărui obiectiv era obţinerea membrilor „puri“ care să îngroaşe rândurile celui de-al Treilea Reich. Începând din anul 1939, SS-iştii au organizat răpirea copiilor polonezi care ar fi putut trece drept fiinţe umane de rasă ariană: cu o bună conformaţie fizică, sănătoşi, cu piele deschisă la culoare, păr blond şi ochi albaştri (ideal estetic al naziştilor). Copiii astfel selecţionaţi erau trimişi familiilor credincioase Führerului, ca să fie instruiţi în limba germană şi să crească în cea mai pură atmosferă naţional-socialistă.

– Un proiect de germanizare... interpretă Mazeres.

– Mai degrabă un proiect *nazist* de spălare a creierului, sublinie monseniorul şi continuă: Se calculează că pruncii smulşi de la părinţii lor ca să fie germanizaţi s-au ridicat la un număr de aproximativ două sute de mii doar în Polonia, şi majoritatea nu şi-au mai revăzut niciodată rudele... La preselecţie, copiii erau analizaţi conform unui barem fizic cu 62 de parametri. Conform rezultatelor obţinute, erau

[I] Sursa, izvorul vieţii (în lb. germ., în orig.)

clasificaţi în două grupe: cei „valoroşi din punct de vedere rasial“ şi cei inutili. Soarta acestora din urmă v-o puteţi deja imagina: lagărele de concentrare, munca forţată şi exterminarea... Cei care depăşeau prima etapă trebuiau să se supună unui test de inteligenţă; dacă nu îl treceau, erau trimişi înapoi la casele lor, în lagărele de muncă sau, în cel mai rău caz, exterminaţi la Auschwitz...

– Groaznic! exclamă Paloma foarte afectată.

– Acest program abominabil, încheie monseniorul, a obţinut câteva succese parţiale, dar niciodată triumful de mare anvergură pe care îl speraseră creatorii acestuia...

Timp de câteva clipe, nici unul dintre cei trei nu spuse nimic, de parcă ar fi decis, de comun acord, să păstreze un minut de reculegere. Paloma fu cea care îl întrerupse.

– Insinuaţi că episcopul Sáenz de Olavarría era pronazist, că avea *in mente* asemenea atrocităţi...?

– Nimic din toate astea, răspunse categoric monseniorul. Nu mă interpreta greşit. Mi-a trecut prin minte că poate acest experiment nazist l-ar fi inspirat pe părintele Olavarría pentru Experimentul său Opus Dei.

– Experimentul Opus Dei? Nu e rău, repetă inspectorul, însoţindu-şi cuvintele cu mişcări afirmative din cap. Este un titlu cât se poate de potrivit pentru cazul de care ne ocupăm.

– Cu alte cuvinte, continuă Paloma pe un ton ironic încercând să tragă concluziile, Experimentul Opus Dei, cum tocmai l-aţi numit, ar avea ca obiectiv producerea unui Isus clonat care, după aceea, să fie dus la Vila Tevere ca să fie educat în mod riguros în ideologia Opus până la obţinerea unui Isus după chipul şi asemănarea sa...

– „După chipul şi asemănarea sa“, nici nu se putea spune mai bine, insistă inspectorul.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa, îi veni în minte monseniorului o ultimă reflecţie, iar Olavarría avea pretenţia să creeze un Isus după chipul şi semănarea lui Escrivá de Balaguer. Ce prost! Adevăratul Isus este întâlnit doar în sărmanii din această lume, nicăieri în altă parte. Să-l cauţi în clonare sau în ritualuri şi ceremonii ale Bisericii de la Roma este o pierdere de timp...

Paloma şi Mazeres rămaseră privindu-1, neîndrăznind să replice sau să adauge vreun comentariu la ceea ce, în mod evident, era o convingere la care bătrânul bibliotecar ajunsese după îndoieli şi decepţii foarte dureroase.

– Hazardul, rupse inspectorul tăcerea grea şi reveni la firul primului discurs, aşa cum se întâmplă de atâtea ori în viaţă, a fost cel care a făcut ca drumurile să se întâlnească. Sutherland, căutând *sanguis Christi,* a dat peste *vinum myrrhatum...* Arhiepiscopul a murit fără să o ştie... Nu mai e nevoie să vă reamintesc fiecare dintre peripeţiile care s-au petrecut până aici.

În acest fel atât de puţin epic, Mazeres şi prietenii săi aveau să închidă cazul relicvei Sfântului Pantelimon, denumit mai nou Experimentul Opus Dei. În vreme ce se îndreptau spre ieşirea din bazilică, inspectorul, cu capul plecat, poate dezamăgit şi pesimist, îşi puse nişte întrebări ridicând puţin vocea ca să îl audă monseniorul şi Paloma:

– Care va fi versiunea oficială a cazului, dacă se va da vreuna? Ce documente va găsi anchetatorul curios care, după câţiva ani, poate secole, se va interesa de instrucţia preliminară a cazului Sfântului Pantelimon şi cum va recompune el această istorie?

Ceilalţi nu îi răspunseră. Părăsiră în tăcere bazilica prin poarta care se deschidea în dreapta transeptului

şi îi dădură ocol prin exteriorul absidei, ca să iasă în piaţă. Ajunşi în stradă, monseniorul îi apucă de braţ pe Paloma şi pe Mazeres şi o luară pe jos până la o staţie de taxi. Mazeres privi încă o dată faţada cu porticuri a bazilicii Santa Maria şi clopotniţa sa, cea mai înaltă din Roma.

– Ce dezamăgire o fi suferit monseniorul Olavarría când i-au dat rezultatele...! exclamă bibliotecarul încântat. Cum spuneai tu? O fi încasat...

– O fi încasat o lovitură de-o s-o ţină minte! repetă inspectorul fără urmă de emfază.

Valencia, 2 martie 2007

Acțiunea romanului *Sângele* începe brusc, cu descoperirea unei spargeri la capela relicvelor dintr-o veche mănăstire madrilenă. Cititorul este introdus în miezul acțiunii polițienești de descoperire a făptașilor, dar mai ales a mobilului fărădelegii.

Autorul ridică negura de mister în care este învăluită mișcarea catolică numită Opus Dei, încercând în același timp și o demistificare a cultului relicvelor, cult care face parte din arsenalul de propagandă al slujitorilor bisericii catolice. Minunile desfășurate sub ochii credincioșilor – cum ar fi lichefierea sângelui Sfântului Mare Mucenic Pantelimon – sunt oare reale sau sunt „ajutate" să se producă prin intervenția noilor descoperiri ale științei?

Cititorul va urmări cu sufletul la gură desfășurarea anchetei polițienești, pigmentată cu descrieri și cu analize foarte pertinente a două capodopere ale pictorului flamand Hieronymus Bosch – *Grădina desfătărilor* și *Adorația Regilor Magi* –, o plimbare prin catacombele Parisului, referiri la monstruoasele experimente medicale ale lui Josef Mengele, precum și decodificarea unor misterioase inscripții în limba greacă.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-37-0
www.rao.ro
www.raobooks.com